

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

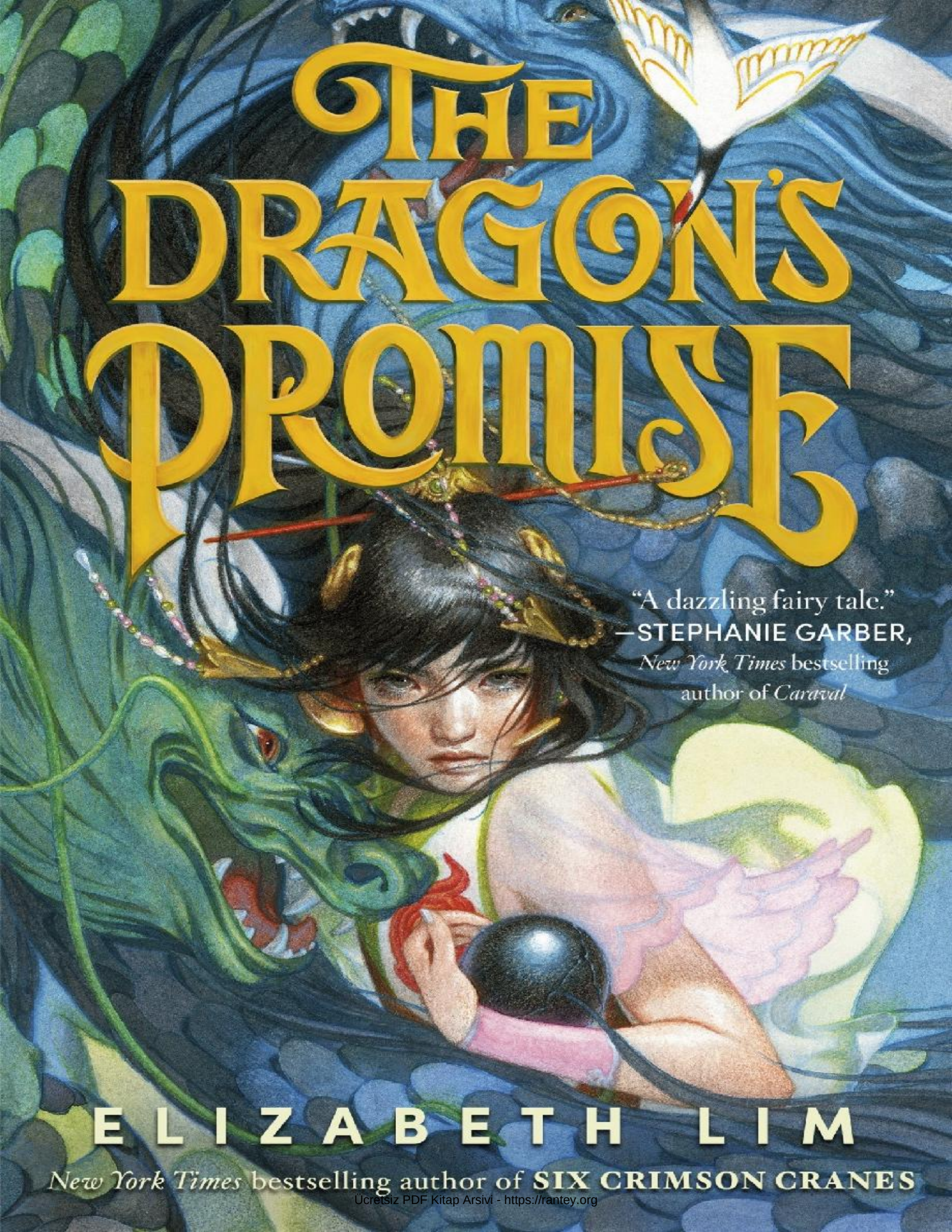
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE DRAGON'S PROMISE

"A dazzling fairy tale."
—STEPHANIE GARBER,
New York Times bestselling
author of *Caraval*

ELIZABETH LIM

New York Times bestselling author of **SIX CRIMSON CRANES**

AYRICA ELIZABETH LIM TARAFINDAN
YILDIZLARIN KANI İKİLEMESİ

Şafağı Döndür
Alacakaranlığı
Çöz

ALTI KIZIL TURNA İKİLİSİ
Altı Kızıl Turna
Ejderhanın Vaatleri

THE DRAGON'S PROMISE

ALTI C R U S O N C P A N E S

E L I Z A B E T H L I M

Alfred A. Knopf
New York

bu alfred a. knopf tarafından yayımlanmış bir borzoi kitabı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2022 Elizabeth Lim'e
aittir Kapak resminin telif hakkı © 2022 Tran
Nguyen'e aittir Harita resminin telif hakkı ©
2021 Virginia Allyn'e aittir

Tüm hakları saklıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nde Alfred A. Knopf tarafından, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Random House Children's Books'un bir baskısı olarak yayımlanmıştır.

Knopf, Borzoi Books ve kolofon Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Bizi

Web'de ziyaret edin! GetUnderlined.com

Eğitimciler ve kütüphaneciler, çeşitli öğretim araçları için bizi RHTeachersLibrarians.com adresinde ziyaret edin

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2022938064
ISBN9780593300954 (trade) - ISBN9780593300961 (lib. bdg.) - e-kitap ISBN
9780593300978

Kapak yazısı Alix Northrup'a ait
Shutterstock.com lisansı altında kullanılan iç mekan sanatı

Random House Çocuk Kitapları Birinci Değişikliği destekler ve okuma hakkını kutlar.

Penguin Random House LLC telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamasına izin veriyorsunuz.

ep_prh_6.0_140788410_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Diğer

Başlıklar

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

İthaf Harita

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm

Onüçüncü

Bölüm

On dördüncü

Bölüm

Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

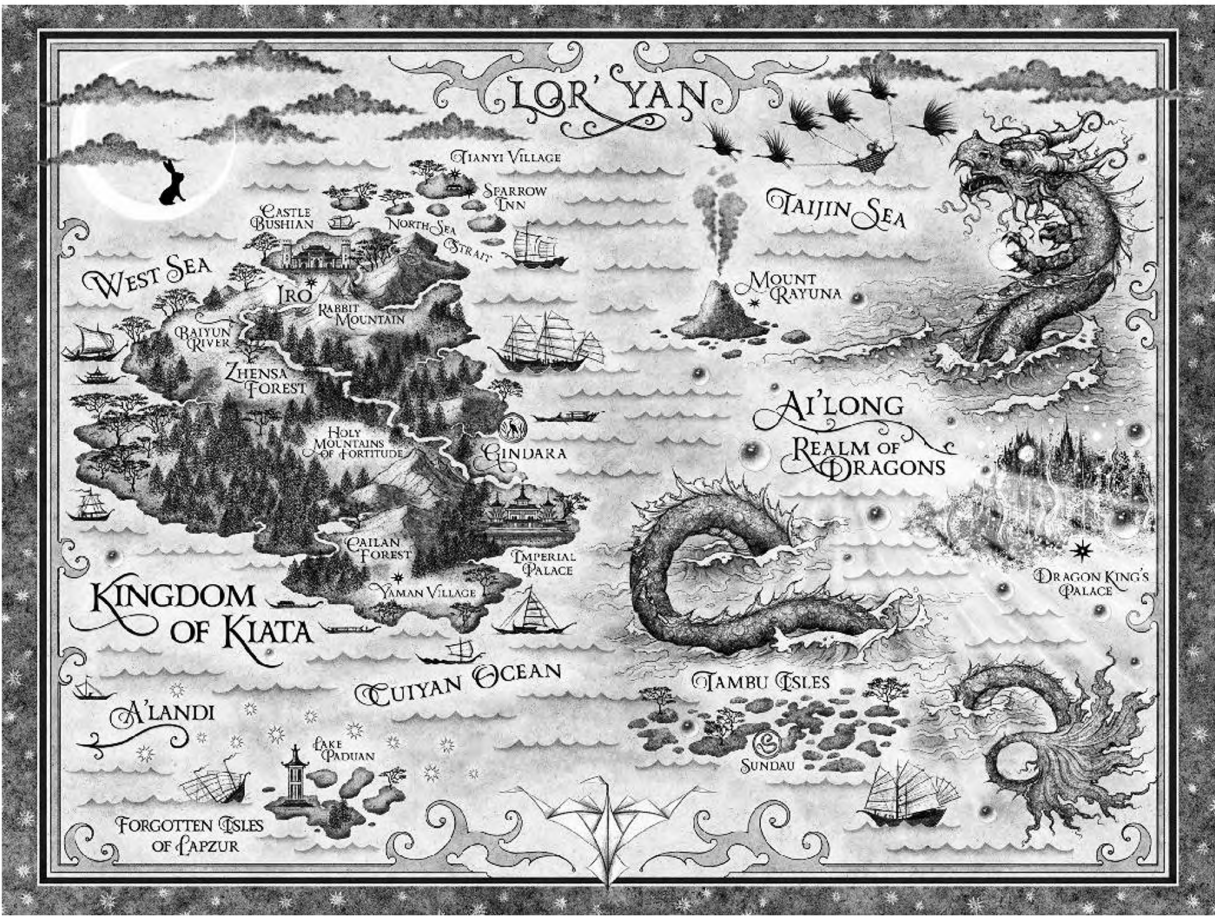
On Dokuzuncu
Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi
Bir Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk İki
Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı
Bölüm Sonsöz

Teşekkür

Yazar Hakkında

Po po'ma, sevgisi, hikayeleri ve balık orbası için

Mektup yazmaktan hep nefret etmişimdir. Öğretmenlerim mektupların kişinin zekasını ve düşüncesini gösterdiğini söylerdi.

Kaligrafi de. Ama el yazım her zaman bir prenesten çok bir kazınkine benzedi. Kimse bir kazdan mektup almaya değer vermez. Kraliyetten bile olsa.

Bunun sana neden hiç yazmadığının mazereti olmadığını biliyorum, Takkan. Geçmiş değişirebilseydim, mektuplarının her birine cevap verirdim. Sonunda onları okudum ve

Hikâyelerine gülmenin ve birlikte büyüdüğümüzü hayal etmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam.

Keşke ilk tanıştığımız gün sana adını sorsaydım.

Yaz Festivali'nde çocuklardık ve uçurtmanı kaybettim.

Son zamanlarda o uçurtmayı düşünüyorum ve gidecek, inecek hiçbir yeri olmadan nasıl uçup durduğunu. Bazen onun ben olduğumu hayal ediyorum. İpimin ucunun olmadığını. Artık hiçbir yere ait olmadığımı.

Üvey annemin de böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Ona asla soramayacak olmak çok acı verici.

Sen bunu bulana kadar ben ejderha diyarında olacağım. Ne kadar süre yok olacağımı bilmiyorum. Günler, haftalar ya da aylar olabilir. Umarım yıllar olmaz.

Kış özlersem, kar yağdığında ve turp yediğinizde beni düşünün.

En sevdiğin çorbacı, Shiori

CHAPTER ONE

Taijin Denizi'nin dibi tuz, balçık ve hayal kırıklığı tadındaydı. Birkaç soluk gizemli ışık huzmesi dışında, en derin uçurumdan bile daha karanlıktı. Ejderhaların ev olarak adlandırdığı söylenen o muhteşem su diyarı değildi.

Yavaşlarken Seryu'nun sırtına oturdum, uzun bıyıkları özellikle bir ışına doğru titreşiyordu. Belki de hayal görmüştüm ama ışın diğerlerinden daha parlaktı, neredeyse menekşe rengindeydi.

"Hazır mısın?" Seryu sordu.

Neye hazırsın? Düşündüm ama başımı salladım.

Kuyruğunun bir hareketiyle mor ışının içine daldı ve her şey değişti.

Su masmavi bir renge büründü ve kum ve kristal yataklarından bakır rengi sis pufları tısladı. Ve ışık! Her yerde ışık vardı, görünmeyen bir güneşten yayılıyordu.

Kalbim beklentiyle çarpmaya başladı ve Seryu aşağı doğru hızlanırken boynuzlarına yapıştım, o kadar hızlı yüzüyordu ki neredeyse nefesimi bırakacaktım.

Neredeyse geldik, Kiki, diye düşündüm heyecanla, ortak, konuşulmayan dilimizde, ama cevap vermedi. Koluma bir göz atınca nedenini anladım: Zavallı kağıt kuşum bayılmıştı.

Onu suçlamadım. Baş döndürücü bir hızla ilerliyorduk ve doğru görmeye çalıştığımda başım fırtına gibi çarpıyordu. Ama bunu göze alamazdım.

baygın. Gözlerimi kapatmaya bile cesaret edemedim.

Her şeyi görmek istedim.

Sonunda fani denizin kulaçlarca altında, parlak mercan resiflerinden oluşan bir labirente vardık. Deniz çayırıları görünmeyen bir akıntıda salınıyor, beyaz kum tepeleri ve altın damarlı kayalar zemini süslüyor ve örgülü deniz çiçeklerinden oluşan kanopiler su altı villalarının çatılarını oluşturuyordu.

Demek burası Ai'long'du, ejderhaların evi.

Çok az ölümlünün görebileceği bir dünyaydı. İlk bakışta karadan çok da farklı görünmüyordu. Ağaçların yerinde kimi ince, kimi kalın, çoğu yosun bileziklerle süslenmiş spiral dallara sahip mercan sütunları vardı. Balıkların süzülüş biçimleri bile, kanat gibi açılmış sivri yüzgeçleri, bana gökyüzünde süzülen kuşları hatırlatıyordu.

Ve yine de... daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Sürekli dalgalanan ve dönen suyun hareketi, renk parıltıları ve balık akınlarıyla ortaya çıkıyordu. Deniz çayırılarının, sanki birbirleriyle konuşabiliyorlarmış gibi, yanlarından geçen balıkları gıdıklama şekli.

Ben manzarayı seyrederken Seryu sırtıttı. "Sana gözlerinin kamaşacağını söylemiştim."

Haklıydı elbette. Gözlerim kamaşmıştı. Yine de Ai'long benimki gibi ölümlü gözleri hayrete düşürmek için yaratılmıştı. Ne de olsa tehlikesi buydu. Onun tuzağı.

O kadar güzel bir yer ki zaman bile nefesini tuttu.

Burada geçirdiğin her saat, evde kaybettiğin bir gün demek, daha fazla değilse bile, diye kendime sertçe hatırlattım. Bu süre hızla artacaktı ve babamdan ve kardeşlerimden o kadar uzun süredir uzaktaydım ki tek bir dakikayı bile boşa harcamak istemiyordum.

Gidelim. Ejderhanın yılan gibi uzun tarafına bir tekme atarak işaret verdim. "Ben bir at değilim, biliyorsun." Seryu'nun yeşil kaşları kalkarken

beni görmek için döndü. "Neden bu kadar sessizsin, Shiori? Nefesini tutmuyorsun, değil mi?"

Cevap vermeyince beni sırtından attı ve pençesi fırlayıp burnumu sıktı.

Dışarıya bir baloncuk püskürdü - değerli bir şekilde biriktirdiğim hava. Ama yüce tanrılar, nefes alabiliyordum! Ya da en azından nefes alıyormuşum gibi hissediyordum. Suyun tadı tuzlu yerine tatlıydı; çok derin soluduğumda baş döndürücü bir erik şarabı gibi sarhoş ediciydi, ama belki de bunun nedeni başımın hâlâ dönüyor olmasıydı.

"İncimden bir parça taktığın sürece su altında nefes alabilirsin," diye

açıkladı Seryu, bana parlayan parçayı hatırlatarak

boynumda taşırdım. "Artık kalbinin içinde olmayabilir, bu yüzden düşüncelerini paylaşamayız... ama konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum," diye yalan söyledim.

Rahatlığımı gizleyerek minik inciye dokundum. Denizin bu kadar derininde bile ay ışığında bir boncuk gibi parlıyordu.

"Bunu gizli tutmak isteyebilirsin," dedi Seryu. "İnsanlar yanlış bir fikre kapılabilir."

"Sadece nefes almama yardımcı olacağını sanıyordum. Neden-"

Ejderha homurdanarak, "Açıklaması çok karmaşık," diye mırıldandı. "Ne kadar çok soru sorduğunu unutmuşum. Belki de nefesini tutmana izin *vermeliydim*."

Kaşları çatıldı. "Huysuz bir havadasın."

"İnsanlar Ai'long'da pek hoş karşılanmaz," dedi Seryu ince bir sesle. "Ziyaretinizin yanlış gidebileceği sonsuz yolu düşünüyorum."

Ona inanmamıştım. Kıyıya beni almaya geldiği andan itibaren bütün gün keyfi yerinde değildi. Kardeşlerimi zar zor selamladı, Takkan'ı tamamen görmezden geldi....

"Eve gittiğimde paylaşacak eğlenceli hikâyelerim olmayacak mı?" diye takılarak onu ikna etmeye çalıştım. Burada herkese ejderhaların prensinin bana krallığında büyük bir tur attıracağını söylüyordum."

"Ziyaretiniz ne kadar kısa sürerse o kadar iyi." Seryu'nun kırmızı gözleri omzumda asılı duran çantama kaydı. "Büyükbabama bir şey teslim etmek için buradasın, oyalanmak için değil."

Onu neşelendirmek için çok fazla. Şimdi *benim* de keyfim kaçmıştı.

Çantamı açtım, sadece bir tutam. Teslim etmem gereken şey karanlık ve kırık bir ejderha incisiydi. Raikama ölmeden önce onu bana bırakmıştı ve gücü o kadar güçlüydü ki, onu güvenli bir şekilde hapseden ve gizleyen çantanın büyüüne karşı savaştığını hissedebiliyordum. Seryu'nun büyükbabasının onu istemesine şaşırmadım.

Gerçi çantanın içindeki tek şey bu değildi. Ejderha Kral'a karşı korunmak için yıldız vuruşu ağımlı ve vedalaşırken Takkan'ın bana verdiği eskiz defterini de getirmiştım.

"Başka mektuplar mı?" Kitabı iki elime alarak sordum.

"Daha iyi," diye söz verdi Takkan. "Böylece beni unutmazsın."

Onun mektuplarından daha iyi ne olabilir? Eskiz defterine özlemle baktım, parmak uçlarımı defterin yumuşak sırtına sürtmeyi ve

Kömür lekeli sayfalarını çeviriyordum. Ama Seryu'nun yanındayken kitap okumanın kabalık olacağını düşündüm.

Seryu kesinlikle öyle düşünüyordu. Gözlerini bana dikti. "İnciye bakarken yüzünün kızardığını hiç görmemiştim."

"Işığı parlıyor," dedim çabucak. "Yüzümü ısıtıyor."

Bu yalanla alay etti. "En azından senin insan lordling peşimizden denize atlamadı. Gittiğin için sana balık gözü ile bakarken, atlayacağını düşünmüştüm. Köpekbalıkları onu yakalamadan resifleri geçmeyi başaramazdı."

Çantayı kapattım. "Gerçekten mi, köpekbalıkları mı?"

"Büyükbabam onlardan bir müfreze çalıştırıyor." Seryu sırttı. "Her zaman açtırlar. Yakında birkaç tanesiyle karşılaşacağız."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Nazayun'un sarayına bu kadar yakın mıydık?

Seryu endişemi yanlış anladı ve ses tonu biraz hafifledi. "Endişelenme, köpekbalıklarının senin gibi sıska bir insana karşı iştahı yok."

Fikirlerini değiştirebilirler diye düşündüm. Ejderha Kralı neden *gerçekten* Ai'long'da olduğumu öğrendiğinde, bana bu kadar hızlı bir ölüm bahşederse şanslı sayılırdım.

Gergin bir şekilde Seryu'ya doğru süzıldüm, tekmelerimi gerekenden daha sert atıyordum. Ai'long'da yüzmek normal suda yüzmeye hiç benzemiyordu. Buradaki su hava kadar hafifti ve küçük akıntılar ayaklarımın altından geçerek beni gitmem gereken yere doğru itiyordu. Neredeyse uçmak gibiydi.

Ejderhayı aştım, bir saç teli kadar yüksekten uçtum. Bir anda üzerime bir denizanası seli çöktü.

En az bir düzine kadar vardılar. Vücutları ılık saçan şemsiyeler gibiydi, dokunaçları kıvrımlı bir dansla dönüyordu. Cesurca yaklaştılar, kollarıma ve bacaklarıma sürtündüler ve hatta uzun saçlarımdan arasından dokundular. Seryu bir hırıltı çıkarana kadar nasıl gıdıklandığımı düşünerek kıkırdadım.

"Onu rahat bırakın." Kırmızı gözleri davetsiz misafirlere parladı. "O benimle birlikte."

Denizaneları geri çekildi ama dağılmadılar. Tam tersi oldu. Seryu saçlarımdan tutarak beni uzaklaştırmaya çalışırken, onlar da peşimden gelip daha da yaklaştılar.

Sonra, Taijin Denizi gibi, değiştiler.

Vücutlarından yayılan altın ışık bir anda söndü ve ipek kurdeleler kadar yumuşak olan dokunaçları sert ve sivri bir hal aldı. İki tanesi Seryu ve benim aramda kayarak bizi ayırmaya zorladı. Diğerleri etrafımızı sardı.

Kuşağımın içinde sakladığım bıçağa uzandım. Onu sallamaya ancak fırsat bulabildim. Soğuk, kaygan dokunaçlar sırtımı emdi ve kollarımı çevreledi.

Saldırganın dokunaçlarından çıkan küçük dikenler derimi sıyrıyordu: karşı koymamam için ölümcül bir uyarı. Tek bir ısırıkla ömür boyu felç olurdum.

Yenilgiye uğrayınca hareketsiz kaldım ve bıçağımı elimden bırakarak havada süzülmesine izin verdim. Buna karşılık denizanası da kavrayışını gevşetti ama sadece biraz. Dokunaçları beni diğer gizli silahlar için aramaya başladı ve onlar çantamı ve cübbemi karıştırırken, Kiki kolumdan fırladı.

Sersemlemişti, uyandığını duyurmak için esnerken kanatları dramatik bir şekilde gerilmişti. Ama mürekkep rengi gözleri açılıp denizanasını gördüğünde çığlık attı.

Tambu'nun köpüren, alev alev yanan iblisleri!

Dokunaçlar çantamı açmaya çalışırken ona sarılıp, "O bir iblis değil," diye güvence verdim. "Bu bir denizanası."

Bir ne?

Denizanası Kiki'ye doğru yaklaştı ve onu dikkatle inceledi.

Kuşum bir kanadıyla başını örttü. *Tanrım, diye inledi. Bırak yine bayılayım.*

Kiki'yi rahatlatmak için, denizanası onu ilgisine layık görmedi ve çantama geri döndü. Dokunaçları kayışları sertçe çekiştiriyordu ama ben elimden geldiğince sıkı tuttum.

"İstediğin kadar sok beni," dedim. "Bunu almayacaksın." Denizanası tısladı ve zehirli dikenlerini çıkardı.

"Uzaklaşın!" Seryu havladı. Kuyruğu ileri geri sallanıyor, küçük fırtınalar gibi sayısız dalgalanma yaratıyordu. Pençesinin bir hamlesiyle suda şiddetli bir yırtılma meydana geldi.

Denizaneları ani akıntıya karşı mücadele ederken, Seryu beni sırtına aldı ve mercan ormanına dalarak ilerideki kristal kulelere doğru yüzmeye başladı. Bıçağımı kucağıma fırlattı. "Gerçekten mi, Shiori? Ai'long'a getirdiğin şey bu mu?"

Umursamaz bir omuz silktim. "Silahsız geleceğimi mi sandın?"

"Büyükbabamla daha önce tanışmıştın. Bu küçük hançeriniz bir kıymık bile sayılmaz."

Bıçağı kuşağıma geri sokarken tek söylediğim "Kıymıklar hâlâ acıtabilir" oldu. "O denizaneleri da neydi?"

"Devriyeler."

"Ne için?"

"İzinsiz girenler ve suikastçılar."

Ayrıntıya girmede, bu bırakmam için bir işaretti. Ama ben çok meraklıyım. "Onlarda sihir vardı."

"Büyükbabamın tebaasının çoğunun belli bir yeteneği var. Ai'long'a davet edilmeden girmeye çalışanları savuşturmaya yardımcı oluyor."

"Ama neden beni arıyorsunuz? Benim bir davetiyem var."

"Belli ki üvey annenin incisini arıyorlardı," dedi Seryu test edercesine. "Denizaneleri kara büyüden hoşlanır. Ayrıca aldatmacayı sezme konusunda da uzmanlar."

Üzerime bir tedirginlik dalgası çöktü. "Aldatma mı?"

"Evet, bana getirdiğini söylemeye tenezzül etmediğin o çelik iğne gibi." Seryu'nun sesi sertleşti. "Endişelenme. Ai'long'daki zamanın kısa sürecektir; sarayımızı tecrübe etmek zorunda kalmayacaksın."

Beni endişelendiren bu değildi ama sessizliğimi korudum ve Kiki'ye baktım.

Avucumun üzerinde bayılmıştı ve kanatları solmuş, kederli bir yumru haline gelmişti. Neyse ki Seryu ile konuşmama dikkat etmemişti. Onu çok severdim ama sır saklamak onun yeteneklerinden biri değildi.

Neredeyse vardık mı? diye inledi. Karada kalmalıydım. Deniz tutmuş gibi hissediyorum.

"Suyun altında kimseyi deniz tutmaz."

Kiki gagasını kırıştırarak teatral bir iç çekiş yaptı. *Ejderhaya daha dikkatli yüzmesini söyleyemez misin? Balinalar bile ondan daha zarif hareket ediyor.*

"Sen söyle ona. Bütün gün asık suratlıydı."

Neden? Alnı kırıştı. Sana kızgın mı?

"Tabii ki hayır."

Denizanası mı? Tanrılar, Shiori-bildiklerini mi sanıyorsun? Belki de ona Raikama'nın p-

Gözlerim kocaman oldu ve Seryu duymadan önce onu kolumun içine soktum.

Raikama'nın incisi, Kiki neredeyse ağzından kaçıracaktı. Hayır, ona söylememiştim. Söylemeyi de planlamamıştım.

Suçluluk duygusu vicdanımı kemirdi ama onu ittim. Suçluluk duyacak bir şey yoktu. Sözümünden dönmüyordum. Seryu'ya Raikama'nın incisini büyükbabasına getireceğime söz vermiştim.... Sadece onda kalmasına izin vereceğimi söylememiştim.

Raikama ölmeden önce bana "Sadece onu bir kez daha bütünleştirecek güce sahip ejderhaya ver," diye yemin ettirmişti.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, çantamın içindeki inci nabız gibi atmaya başladı. Zihnimde dönüp durduğunu ve bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını görebiliyordum. Sadece bir şeftali büyüklüğündeydi, avucumdan biraz daha büyüktü ama parlaklığının zirvesindeyken güneş ışığından bir boncuk gibi parlıyordu. Ama şimdi Raikama gittiği için ışığı sönüktü, ortasındaki çatlak ona her baktığımda daha da genişliyor gibiydi.

İnci gerçek sahibine kavuşana kadar bu çatlak iyileşmeyecekti. İçime gömdüğüm kederin de aynı olduğunu, Raikama'ya verdiğim söz tutulana kadar kalbimdeki boşluğu derinleştirdiğini hissediyordum.

"Söz vermek rüzgârda savrulan bir öpücük değildir," diye mırıldandım kendi kendime. "Kendinden bir parça vermektir ve sözünü yerine getirene kadar geri dönmeyecektir."

Bunlar üvey annemin uzun zaman önce söylediği sözlerdi. Onları görmezden gelsem bile beni suçluluk duygusuna sürükledikleri için nefret ettiğim sözler. Teselli için onlardan yararlanacağımı asla tahmin edemezdim.

İnci titreyerek tedirginliğime karşılık verdi ve Seryu'nun fark etmemesi için çantayı kucağıma aldım. Birçok kez sözümü tutmamıştım; herkesten çok Raikama'ya söz vermiştim. Ama bu sefer değil.

Seni yeniden bir bütün olarak göreceğim, diye yemin ettim inciye sessizce. Seni evine götüreceğim.

Bedeli ne olursa olsun.

CHAPTER TWO

Kral Nazayun'un sarayını çevreleyen duvarlar inanılmaz derecede yüksekti. Görebildiğimden daha uzun, diyarın sınırlarını işaretleyen mor ışıklara kadar uzanıyorlardı, keskin uçları okyanusun damarlarına batan iğneler gibiydi.

Sarayın dışında deniz canlılarından oluşan bir kalabalık toplanmıştı. Babamın savaş gemilerinden daha büyük balinalar, kumlara ve kayalara karışmış benekli deniz kaplumbağaları, yunuslar, kalamarlar ve daha yakından baktığımda yengeçler ve denizatları bile vardı. Aralarına serpiştirilmiş ejderhalar vardı, birkaçının sırtına insan binmişti. Seryu geçerken hepsi başlarını saygıyla eğdi ama bakışları bana sabitlenmişti.

"Boynuzlarımı burada tutmayın," diye hırladı Seryu. "Onlar Ai'long'da bir statü ölçüsüdür ve ben bir ejderha prensiyim, boğa değil."

Sanki ateşe dokunmuşum gibi bıraktım. "Özür dilerim."

Ne demek istediği hemen anlaşıldı. Diğer ejderhaların boynuzları koç boynuzları gibi aşağıya doğru kıvrılır, genellikle çıkıntıları ya da yivli kenarları vardır ve griden fildişine ve siyaha kadar değişen renklerde olurlardı. Seryu'nunkiler gümüş rengi ve pürüzsüzdü ama en önemlisi geyik boynuzları gibi dallıydı. Doğal bir taç.

"Sizi karşılamak için genellikle böyle bir kalabalık olur mu?"

"Hayır." Seryu'nun sesi gerginleşti. "Senin için buradalar." Bu beni sertçe doğrulmama neden oldu.

"Benim için mi?"

"Büyükbabanın seni köpekbalıklarına mı atacağı yoksa taşla mı çevireceği üzerine bahse giriyorlar."

Ciddi mi yoksa alaycı mı olduğunu anlayamadım. Belki ikisi de.

"Başka alternatifler yok mu?" diye sordum.

"Daha hoş bulacağın bir şey yok. Sana söyledim, insanlar burada hoş karşılanmıyor."

"Ama çok fazla görüyorum."

Seryu'nun uzun sırtı sertleşti ve pulları donuklaştı. "Tekrar bak."

Kaşlarımı çatmıştım ama şimdi merak ediyordum, tekrar döndüm.

İlk başta sıra dışı bir şey görmedim. Evet, ejderhalara binen insanlar denizin zenginlikleriyle, okyanus zambaklarının yapraklarıyla bezenmiş bir abalone kabuğu gibi parıldayan ceketler ve elbiselerle süslenmişlerdi. Ama bunun dışında benimle aynı görünüyorlardı.

En azından gözlerim keskinleşene ve yüzlerinin ötesine bakana kadar. Boyunlarında parlayan solungaçları, kollarını kaplayan balık pullarını gördüm. Hatta bazılarının kanatları kürek kemiklerine düzgünce yapışmış, yüzgeçleri bileklerini ve ayak bileklerini süslüyordu. Beni bakarken yakaladıklarında dudaklarını büzüp bana çarpık gülümsemeler sundular.

"Yani," dedim sinirli bir şekilde, "gerçekten domuz gibiyim." "Ne?"

"İlk tanıştığımızda da böyle demiştin; beni Ai'long'a davet etmenin ailenle tanışmak için bir domuz getirmek gibi olacağını söylemiştin. Şaka yaptığını sanmıştım."

"Seni buraya getirmeyi hiç beklemiyordum Shiori," dedi, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duymuyordum. Neredeyse kapılara varmıştık. "Bunu bilmeni istiyorum."

Özür diler gibiydi ama ne için, anlamadım. Sormak için hiç fırsatım olmadı. Kulakları sağır eden bir deniz kabuğu korusu çınladı, sonra birdenbire görünmez bir akıntı beni Seryu'nun sırtından alıp sarayın içine sürükledi.

Her şey bir kılıç darbesi hızıyla oldu. Çok geç olana kadar koparıldığımı fark etmedim.

"Shiori!" Seryu kapılara doğru hızla ilerliyor, kapılar kapanmadan içeri girmeye çalışıyordu. "Büyükbaba, hayır!"

Bu, onu son görüşüm oldu; su kanalından aşağıya doğru o kadar hızlı akıyordu ki, önceki yolculuğumuz yavaşlamıştı. Tarafından

Paraşüt beni hedefime fırlattığında, bayıldığımdan emindim - en azından birkaç saniyelğine.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük odaya indim. Uçsuz bucaksız ve genişti, sütunları gözümün alabildiğine uzanıyordu ve çağlayan siyah kristale benzeyen bir pencere dışında, duvarlardan tavanlara kadar her şey kemik rengindeydi. Ya da kar rengindeydi, eğer daha neşeli düşünen biriyseniz.

Ayaklarımı okyanus tabanına vurdum ve kendimi yukarı ittim.

Bir balina tarafından mı yendik? Kiki kolumun içinden fısıldadı.

Bu kadar vahim bir durumda olmasaydık gülebilirdim. Oda gerçekten de bir balinanın göğüs kafesini andırıyordu. Mermer sütunlar duvarları kaplıyordu, eşit aralıklarla dizilmişlerdi ve babamın sarayındaki tören salonunun üç katı yüksekliğinde yükseliyorlardı. Uçları, kemiklerden oluşan bir kafes gibi, açık bir çatıya doğru imkansız bir şekilde yaylanıyordu.

Tedbir amaçlı bıçağımı çektim. Sütunların arasındaki boşluklar kayarak geçilebilecek kadar genişti ve saray kapıları yakın mesafede parıldıyordu. Seryu hâlâ orada mıydı, beni mi arıyordu?

Bıçağımı sıkıca tuttum. Burada bekleyip öğrenmeye niyetim yoktu.

İki sütunun arasına daldım ve odadan bir nefes kadar uzaklaşmıştım ki sütunlardan uzun, kıpır kıpır yosun dalları filizlenip uzuvlarıma dolandı.

Kiki kolumdan fırladı. *Shiori!*

Yosunları kestim. Sapları, çorbalarımda haşladığım deniz yosunlarından daha inceydi. Ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Bu yosun demir kadar sağlamdı ve canlıydı, kesilen her bir yaprak için üç yeni yaprak filizleniyordu. Kiki'yi savurup bileklerime dolandılar, bıçağı elimden çekip aldılar ve beni bir sütuna yasladılar.

Sonra köpekbalıkları geldi.

Seryu daha önce onlardan bahsettiğinde inanmamıştım ama işte buradaydılar. Her biri benim on katım büyüklüğündeydi, sıra sıra keskin dişleri ve mavi-siyah gözleri beni bir yiyeceğe dönüştürmekten hiç çekinmiyordu.

"Seryu!" Bağurdım. "Seryu!"

"Kısa süre içinde bize katılacak."

Ejderha Kral'ın kuyruğu sütunların etrafında kıvrıldı ve tüylerim diken diken oldu.

"Torunum son görüşmemizden bu yana bana senin hakkında çok şey anlattı, Shiori'anma," dedi. "Tanrıların sana alışılmadık bir ilgi göstermiş: İsimsiz Kraliçe'nin evlatlık kızı, Kiata'nın kan emicisi... ve şimdi de Wraith'in incisinin taşıyıcısı."

Wraith mi? Kulaklarım dikildi. Bu ismi ilk kez duyuyordum.

Uzun, eğri büğrü gümüş oklar gölgeleri deldi-Nazayun'un boynuzları. "Göster onu bana."

Yosun, çantamı açmama yetecek kadar bileklerimi kavrayışını gevşetti. İçine uzandım, parmaklarım kırık incinin ve ardından yıldız vuruşu ağının üzerinde gezindi.

Parmaklarım ağı Ejderha Kral'ın üzerine göndermek için kaşınıyordu. Ne de olsa yıldız darbesi bir ejderhanın tek zayıflığıydı. Birini kalbinden ayıracak kadar güçlü olan tek şey. Ve şeytanlar beni alır, ağı yapmak için yeterince fedakârlık yapmışım.

Cesaret etseydim köpekbalıkları beni paramparça ederdi ama neyse ki inci bana fırsat vermedi. Çantayı açtığımda, alçak ve alaycı bir uğultu çıkardı ve açıklığa doğru fırladı.

Garip bir şekilde canlı olduğundan şüphelenmeye başlamışım. Babamın sarayına döndüğümde, onu ne zaman odamda bıraksam, daha sonra yanımda havada süzülürken buluyordum - sanki izliyormuş gibi. Bekliyordu.

Raikama, "İnci kaderi alır ve onu kendi amacına göre bükerek," demişti.

Kardeşlerime yaptıklarından sonra, amacının beni hayatta tutmak olduğunu düşünecek kadar aptal olamazdım. Bu yüzden inci Nazayun'un solgun bakışlarıyla aynı seviyeye yükselirken nefesimi tutarak izledim.

Ejderhanın alnının kıvrımlarında hoşnutsuzluk okunuyordu. "Kendini sana bağladı."

"Şimdilik," diye cevap verdim. "İnciyi gerçek sahibine iade edeceğime dair üvey anneme söz verdim."

"Onu bana vereceğine dair Seryu'ya yemin etmiştin" diye hırladı. "Onu sana *getireceğime dair*," diye düzelttim. "*Vereceğime* değil. İnci senin."

"Bir ejderha incisi Ai'long'a aittir." Nazayun ü z e r i m d e yükseliyor, pençelerini yere saplıyordu. "Ben Ai'long'um."

"Neden istiyorsun?" diye sordum. "Gerçek bir ejderha incisinin neye benzediğini gördüm. Saf ve hayranlık uyandırıcı, buna hiç benzemiyor. Bu-"

"Bir iğrençlik."

"Dediğiniz gibi," diye cevap verdim. "Peki neden istiyorsun?"

"Cahil insan, gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun!" diye kükredi Ejderha Kral. "Wraith'in incisi kırık bir şeydir. Yıkımdan nefret ettiği kadar onu arzuluyor da. Kendi başına dengeyi bulamaz, bu yüzden gücünü denetlemek için senin üvey annen gibi birine bel bağladı. Ama İsimsiz Kraliçe öldü ve inci yeni bir konukçu alamayacak kadar kırıldı. Yakında tamamen parçalanacak. Bu olduğunda, hayal edebileceğin her şeyden daha büyük bir gücü serbest bırakacak. Sevgili Kiata'nızı mahvedecek kadar büyük."

İlk kez ona inandım. "Wraith'lere geri dönmediği sürece."

"Bu bir seçenek değil," dedi Nazayun. "Yok edilmeli ve yok edildiğinde Wraithler de yok olacak. Bağından vazgeç ve inciyi bana ver."

Tereddüt ettim. İnci avucumun üzerinde süzülüyordu, kırık yarısı bir kenarı boyunca çok hafifçe ayrılıyordu. Bir lotus çiçeğinin taç yaprakları gibi aldatıcı bir şekilde kırılğan görünüyordu. Yine de içinde yatan korkunç gücü hissedebiliyordum.

Raikama onu Wraith'e geri vermemi isteyerek bir hata yapmış olabilir mi? Yoksa bu Nazayun'un oyunlarından biri miydi?

Sadece bir an için vicdanım kararsızlıkla kıvrandı. Sonra yumruklarımı kapattım ve inci yanıma uçtu. *Raikama'ya güveniyorum.*

"İnci, onu bir kez daha bütünleştirecek güce sahip ejderhaya ait," dedim. "O ejderha sen değilsin."

Ejderha Kral'ın beyaz gözlerinde öfke alevlendi. "Öyle olsun."

Onun arkasında, köpekbalıkları çenelerini kırarak bana doğru hızla geliyorlardı. Cam gibi gözlerinde korkunç bir sonun hayalleri parlıyordu. Suyu kırmızıya çeviren yüzlerce kanlı parçaya ayrılmıştım. Kiki kulağıma bağırdı, *Hayır, Shiori!*

Kelpler belimi ve ayak bileklerimi sararak beni hareketsiz tuttu. Neyse ki böyle bir anı bekliyordum.

Rakibini tanımadan asla savaşa girme, derdi kardeşim Benkai. Ai'long'a gitmeden önce, elinden geldiğince çok askeri bilgelik aktarmıştı: *Düşmanını şaşırtabilen kişi her zaman avantajlıdır.*

İşte sürprizim geldi: Kalçamı inciye çarparak onu en yakın sütuna vurdum. Yarısı tabanından ayrıldı, bir istiridye kabuğu gibi açıldı ve göz kamaştırıcı bir ışık yayıldı.

Yosun geri çekildi. Uzuvarlarındaki tutuşunu, yıldız vuruşu ağını çıkarmam için yeterince gevşetti.

Onu yükseğe fırlattım ve "Kiki!" diye bağırdım.

Benim kâğıt kuşum saklandığı yerden fırladı ve ağı diğer tarafını yakaladı. Birlikte ağı Ejderha Kral'ın devasa göğsünün üzerine fırlattık ve pullarına doğru gerdik.

Ağı daha önce sadece bir kez, Raikama'yı taşıdığı yükten kurtarmak için kullanmışım. Gerçek bir ejderhaya karşı hiç kullanmamışım.

Büyüsü anında işe yaradı ve Nazayun'un pullarına yapışarak parlak safir ışıltılarını köreltti. Ağ göğsüne saplanıp değerli kalbinin şeklini ortaya çıkarırken, Nazayun inledi ve başı geriye düştü.

Wraith'inkinin en az üç katı büyüklüğündeydi, gümüşü beyazdı ve şişmiş bir ay gibi mükemmel bir şekilde yuvarlaktı. Tek yapmam gereken onu almaktı ve onun üzerinde tam bir güce sahip olacaktım.

Yosuna "Bırak beni," diye emrettim ve ayak bileklerimdeki tutuşunu gevşetti. Köpekbalıkları da saldırmaktan vazgeçti.

Bıçağımı aldım ve ağı aşağıda tutmak için Nazayun'un pullarına sapladım. Ejderha Kral acı içinde kükredi ama ben pişmanlık duymadım. Ne de olsa kıymıklar can yakabilirdi.

"Wraith'i nerede bulacağım?" diye sordum.

Nazayun'un boğazından bir kahkaha yükseldi.

"Cevap ver, yoksa-"

"Yoksa ne olur?" Nazayun, bir kıyamet habercisi gibi üzerinde asılı duran Wraith'in incisine baktı. "Ya da ne, Shiori'anma?"

Bir şeyler ters gidiyordu. Ejderha Kral'ın kalbi göğsünde zonkluyordu, bu da yıldız darbesinin ona zarar verdiğinin bir işaretiydi. Peki neden gülümsüyordu? Neden *gülüyordu*?

"Sana bu şansını sunduğumda inciye bana vermeliydin," dedi Ejderha Kral ağı altında rahatsızlıkla kıvranırken. "Böyle bir ağ örerek işlediğin suç cezasız kalamaz. Üç yüz yıl uyuyacaktın, bildiğin ve sevdiğin her şeyin toza dönüşmesine yetecek kadar uzun bir süre. O zaman söz verdiğim gibi seni Kiata'ya geri götürebilirdim. Ne yazık ki kötü bir seçim yaptın. Bunun için vatanını bir daha asla göremeyeceksin."

Nazayun'un pullarının arasına sapladığım bıçak aniden suda eridi ve yıldız vuruşunu göğsünden kopardı. Bıçak pençelerinin arasında çatırdayarak derisini yaktı, sonra da ulaşamayacağım kadar uzaktaki bir yosun ağının içine fırlattı.

"Kalbimi sökmenin bu kadar kolay olacağını mı sandın?" Yaraları gözlerimin önünde iyileşirken güldü. "Ben ejderhaların tanrısıyım. Yıldız çarpması bile bana zarar veremez."

Sendeledim ve avuçlarımı Wraith'in incisinin etrafında birleştirdim. "Peki ya bu-"

Tehdidimi asla bitiremedim. Arkamdaki duvarlar şarkı söylemeye başladı ve bir su dalgası daha önce fark ettiğim siyah kristal pencereden geçerek bir girdap oluşturdu.

İçinden ikinci bir ejderha fırladı. Tek yakaladığım kırmızı pulların parıltısı ve bir çift yuvarlak yaldızlı gözdü. Sonra boynuma sert bir çekiş geldi ve öne doğru sarsıldım.

"Eğer istediğimiz inciyi bize vermeyeceksen, şimdilik bunu alacağız." Kızıl ejderha, Seryu'nun her zaman yanımda taşımam konusunda uyardığı kolyeyi, yani Ai'long'da nefes almamı sağlayacak kalp parçasını havaya kaldırdı.

Ciğerlerim kasılırken ellerim boğazıma doğru uçtu. Su her yerdeydi ve ağzıma doldu, ciğerlerimi doldurdu. Kalbim kulaklarımda çırpınıyor, denizlerin ağırlığı kükreyerek gelirken alarmla atıyordu. O kadar çoktu ki boğuluyordum. Boğuluyordum.

"Bu benim kızım, Doğu Denizlerinin Leydisi," dedi Nazayun, sanki *şimdi* tanışma zamanıymış gibi. "İnciyi bana vermeyeceğinize göre, onu geri alma görevini ona bırakıyorum."

Nazayun'un kızı beni boğulurken izledi. "Bir teorim var," diye mırıldandı, "insan ruhu onu hayata bağlayan sayısız küçük ipten oluşuyor." Tırnaklarını kalbime geçirdi ve daha önce hiç görmediğim uzun gümüş-altın bir ipliği, yani ruhumun bir telini çıkarırken acı içinde soludum.

"Çok güzel, değil mi? Çok kırılgan ama bir o kadar da hayati." İpliği tırnağının etrafında döndürdü. "Yeterince kesersem ve mesela son bir ipi sarkık bırakırsam, inci ölümün kıyısında olmayan birini aramak için seninle olan bağını koparacaktır." Tırnağıyla ipi kesmeye çalıştı ama inci parlak bir şekilde parladı ve içime geri döndü.

Hoşnutsuzluk bıyıklarını gerdi. "Ulaşılması zor bir durum, özellikle de seninki gibi inatçı bir ruhla - ama denemek için zamanımız var."

Zamanım yoktu. Dünyam hızla daralıyordu ve Wraith'in incisine seslendim.

Kurtar beni, diye yalvardım. Kurtar beni, yoksa ait olduğun yeri asla bulamayacaksın.

Asla eve gidemeyeceksin.

İnci atmaya başladı. Bir kere. İki kez. Sonra daha hızlı, can çekişen nabzıma yarışan bir kontrpuan ve kırık yarılardan bir ışık patlaması döküldü.

"Bir savaşçı," diye mırıldandı kızıl ejderha ileri doğru yüzerek inciyi görmemi engellerken. Soğuk bir avuç içiyle alnıma dokundu.

"Bir ejderhayla asla oyun oynama," diye fısıldadı. "Kazanamazsın."

Ve nefesimin son damlası da beni terk etmeden önce, dünya bir hiç olarak akıp gitti.

CHAPTER THREE

"Majesteleri," diye bağırdı öğretmenim. "Uyan, Shiori'anma! Lütfen, uyan."

Hiç kıpırdamadım. Öğretmenim her gün aynı görevle karşı karşıyaydı ve neredeyse onun için üzüliyordum. Ama onun Kiata'nın şiiri, sanatı ve irfanı hakkında durmadan ağıt yakmasından bana ne? Hüzün Şarkıları'ndan dizeler okuyabilsem ya da aşkı boyasına karşı vermilyon boyası hakkındaki bilgimle sarayı büyüleyebilsem kardeşlerim beni toplantılarına davet edecek değillerdi ya.

"Uyuşmuş ay gibi uyuyor," diye inledi öğretmenim. "Yine."

Bu sözden nefret ederdim. Arkasındaki hikâyeyi öğrenmeye zorlanmıştım. Ayın hanımı Imurinya ve avcı kocası hakkında bir şey ve onu uyandırmak için gereken bir öpücük.

Romantik değildim ve hiçbir öpücük beni uyandırmazdı - bir erkekten değil de bir tarantuladan gelmediği sürece. İşe yarayan tek şey, yeni kızarmış tatlı pirinç keklerinin kokusu ve kardeşim Reiji'nin tahta zarını iyi hesaplanmış bir şekilde atmaktı.

İşin komik yanı, Reiji yıllardır bana zar atmamıştı. Yine de küçük ve sert bir şey başımın arkasına çarptı. Tekrar tekrar.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve "Şunu keser misin?" diye bağırdım.

Söylemek istediğim şey buydu. Kelimeler karmakarışık çıkıyordu ve göğsüm sanki biri içimdeki tüm yaşamı sıkmış ve sonra isteksizce geri akıtmış gibi ağrıyordu.

Hâlâ ejderhalar diyarında olduğumu ve Nazayun'un sarayında tutsak olduğumu hatırlatan hoş olmayan bir hatırlatma. Etrafımı net göremeyecek kadar karanlıktı ama burası artık göğüs kafesi odası değildi.

Kelepçeler vücudumu boynumdan aşağıya doğru sıkıyor, beni daha önce gördüğüm gibi siyah kristal bir levhaya bağlıyordu. Tüm gücümle sarsılarak kendimi kurtarmaya çalıştım. Kelepçeler sıkılaştı ve kaslarımda cezalandırıcı acı darbeleri belirdi. Onlar geçene kadar dudağımı sertçe ısırdım.

Tekrar nefes alabildiğimde -ki Seryu'nun kolyesi olmadan nasıl nefes aldığımı bilmiyordum- söndüm.

Tambu'nun iblisleri, bundan nasıl kurtulacaktım? Başımı arkaya yasladım ve çaresizlik içinde duvara vurdum.

Kafanı nereye vurduğuna dikkat et! Kağıt kanatlar saçlarımda hışırdadı ve Kiki kulağıma doğru süründü. Bana uyanık olduğumu söylemenin başka yolları da var, Shiori.

"Kiki!" Onu gördüğüme çok sevindim. "Ne oldu? Neredeyim-"

Uyuduğunu bildirdi. Şanslısın, biliyorsun. Ejderha Kralı'nın kızı ruhunu kesmek için birkaç kez geri geldi, ama bir tel bile koparamadı. Nazayun bu konuda çok öfkeli. Ona seni uyandırmasını söyledi. Bir yudum. Yapacağını söyledi.

"Bu ne zaman oldu?"

Burada zamanı kim söyleyebilir ki? Kiki omuz silkti. Casusluk yapıyordum. Hangi gün olduğunu sormadım. İncinin seni koruduğunu düşünüyor. Mürekkep gözleri şişti. Korudu mu?

"Belki de. Bu yüzden hala bende olmalı. Bu yüzden hâlâ hayattayım." Bu biraz rahatlatıcıydı ama fazla değil.

Kiki, sallanarak canlanan inciye baktı. *O da senin gibi uyuyordu. Şimdiye kadar. Sanki bir akli varmış, yaşıyormuş gibi.*

"Bu bir ejderhanın kalbi," dedim. "Bir bakıma canlı."

Bir ejderha kalbine göre pek akıllı değil, dedi Kiki. Bütün işi bize yaptırmak yerine eve dönüş yolunu kendi bulmalı.

Sessizce kabul ettim. Wraith'in incisi başımın üzerinde süzülüyor, yakınımda duruyordu. Onu gördüğüm için kızgın mıydım yoksa rahatlamış mıydım karar veremiyordum. Her zaman yardımına geleceğine güvenemeyeceğimi anlamaya başlamıştım.

Bak ne yaptın, diye azarladı Kiki inciye. Üzerine oturdu, kanatlarını açarak kenarları arasındaki çatlakta uzandı. Kiata'ya dönüp ipek yastıklara uzanıp ateş böceklerini kovalayabilirdim. Ama nerede olduğumuza bir bak! Shiori bu korkunç ejderha zindanında sıkışıp kaldı ve sen de sahibini bulmaya hiç yaklaşımadın.

İnci bir parıltı yayarak çevremizi aydınlattı: sonsuza dek sürecekmış gibi görünen dar bir hücre. Ama bu sadece bir yanılsamaydı. Gerçekte, duvarlar boyunca sallanan binlerce ayna parçası vardı ve bunların yansımaları odayı sonsuz gibi gösteriyordu.

Titredim. "Burası neresi?"

Kiki yine omuz silktilti. *Yüzlerce kez bir çıkış yolu aradım ama aynalar - Shiori, onlar canlı! Beni izleyip durdular. Ve ürkütücü bir hayalet var-*

"Bir hayalet mi?"

Şurada. Kiki titrek bir kanatla işaret etti. *Benimle konuşmaya çalıştı.*

İncinin ışığının ulaşmadığı odanın diğer ucunu karanlık kaplamıştı.

"Göster bana," diye emrettim inciye.

Bir tıslamayla birlikte ışık daha da parladı ve yalnız bir heykeli aydınlattı. Yönünden gelen gurultu ve mırıldanma seslerine bakılırsa, *yaşayan* bir heykel.

Bir oğlan olduğu ortaya çıktı.

Boynundan aşağısı taşlandı ama kafası hâlâ ettendi. Alışılmadık derecede mavi gözleri, bronz bir teni ve asi siyah saçları vardı. Nereli olduğunu kestirmek zordu ama on iki ya da on üç yaşından büyük olamazdı. Büyük bir atışın ortasında lanetlenmiş gibi görünüyordu. Sağ kolunu dramatik bir şekilde uzatmış, çenesini kaldırmış ve sol bacağına hafifçe havaya kaldırmıştı. Giysileri de geri kalanıyla birlikte taşlandı ama ağzının üzerinde parlak kırmızı bir ipek vardı.

Gördüğüm manzara karşısında midem bulandı. Pratikte taş dönüşmek şöyle dursun, bir insan çocuğunun ejderhalar diyarında ne işi vardı?

"Kiki, ona yardım et. Ağzı tıkalı."

Ama o bir hayalet olabilir! Ya da daha kötüsü, bir deniz şeytanı.

"Ona yardım et, tamam mı?"

Kuşum itaatkâr bir şekilde heykele doğru uçtu ve çocuğun ağzındaki tıkaçı çözdü.

Öksürdü ve sıçradı, sonra abartılı bir iştahla saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Öncelikle," dedi keskin ve aksanlı Kiatan dilinde, "ben hayalet değilim. Hayaletler -birkaç istisna dışında- fiziksel dünyadaki nesnelere dokunamazlar ve benim gibi taşla kaplanamazlar." Burnu seğirdi. "İkincisi, uyanman yeterince uzun sürdü. Bütün o fırlatmaların boşa gideceğini düşünmeye başlamıştım."

"Beni uyandıran sen miydin?" Dedim.

"Yapacak başka bir şeyim yoktu."

"Nasıl?"

Çocuk kendini beğenmiş bir sırtışıla başını arkaya yasladı. "Şu yüzen ayna parçalarını görüyor musun? Kenarları göründüklerinden daha keskin ve kaçmaya çalışırsan seni keserler." Yüzünü çevirdi, böylece burnundaki ve yanaklarındaki küçük yaraları görebildim. "Bütün haftamı aldı ama dikkatlerini çekmeyi başardım. Üzerime geldiklerinde birkaçını yakaladım ve sana fırlattım."

"*Kafama cam parçaları mı fırlattın?*"

"Seni başka nasıl uyandırabilirdim ki?" dedi. "Merak etme, kolumdaki kenarları zımparaladım. Sanırım taştan yapılmış olmak işe yarıyor. Kesiğin çoktan iyileşmiş."

Kesik mi? Bu şakağımdaki ağrıyı açıklıyor.

"Sadece birkaç deneme yapmam gerekiyordu," diye devam etti çocuk. "Genelde mükemmel nişan alırım, ama sağ kolum atışımın ortasında taş döndü. Neyse ki sol kolumun biraz daha zamanı vardı. Yine de sol kolumla daha az hassasım."

Gerçekten de şanslı, dedi Kiki, ağzı açık bir şekilde çocuğa bakarak. Sol elindeki damarlar hâlâ nabız gibi atıyor olsa da, her iki kolu da yekpare granitten yapılmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim ciddiyetle. "Yüzünüz-"

"Benim için endişelenmeyin. Ya kesikler iyileşecek ya da daha az çekici bir heykel yapacağım."

Kiki, içinde *bulunduğu durumdan rahatsız edici derecede neşeli görünüyor, diye* mırıldandı.

Ona güveniyor muyuz, güvenmiyor muyuz? Ben güvenmiyorum.

Kiki'yi görmezden gelerek kaşlarımı çattım. "Bir haftadır burada olduğumu mu söyledin?" "Ben de öyle saydım." Çocuk dudaklarını büktü. "Zaman çok Okuyacak bir şey olmadığında çok yavaş. Lütfen bana çantanızda bir kitap olduğunu söyleyin."

Dinlemeyi bırakmıştım. Bütün bir hafta, kayıp! Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki zor nefes alıyordum. Eve döneli beş ay olmuştu.

Öfkemi dizginlemeye çalışarak dudaklarımı büzdüm. *Daha kötüsü de olabilirdi*, dedim kendime. Beş ay, beş yıl değil. Beş yüzyıl değil.

"Kitap yok mu?" diyordu çocuk, korkumu yanlış anlayarak. "Bu çok kötü. En azından Kiata'nımla pratik yapabilirim. Bu ironik, biliyorsun. Kiata ziyaret etmeyi planladığım son yer. Bu dilin bir işe yarayacağını hiç düşünmemiştim."

Dikkatim tekrar ona yöneldi. "Dikkatli ol. Aşağıladığınız benim ülkem."

"Alınmak istemem, sadece Kiata'nın bir büyü çölü olduğunu söylemek isterim. Büyünün olmadığı bir ülke, parlak bir genç büyücü olarak ün yapmak için pek uygun bir yer değil."

"Büyücülük için biraz genç değil misin?"

"Bizi genç yaşta başlatıyorlar," diye açıkladı çocuk. "Başka nasıl Ai'long'a geldim sanıyorsun?"

"Belki de bir ejderha seni kaçırmıştır. Bunun olduğu biliniyor."

"Kaçırıldı mı?" Bir koklama. "Ben eğitim gören bir büyücüyüm, bir karides sandalının denizcisi değil. Savunma büyüsünün Dört Biçimi'nde ustalaşmış birini kaçırmamanın o kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Bir büyücünün egosuna sahip, diye belirtti Kiki, kanadını incinin etrafında kıvrarak.

Çocuk sanki anlamış gibi Kiki'ye kurnazca baktı. Sonra parmaklarını büktü ve yüzünü buruşturdu - aynaların arasından eklemlerinin grileştiğini gördüm. "Sanırım hiçbir zaman potansiyelimi gerçekleştirme şansım olmayacak."

"Pes edemezsin. Buradan çıkmanın bir yolu olmalı." Kelepçelerime karşı mücadele ettim ama faydası olmadı.

"Zahmet etmeyin. Haftalarca uğraştım ve benim sihrim var." "Benim *de sihrim* var, biliyorsun."

"Duydum. Sen Kiata'nın kan emicisisin. O kâğıttan kuşa nasıl hayat verdiğin etkileyici." Çocuk başını yana çevirdi. "Ama bir kan emici olarak asıl gücünüz anavatanınızdan geliyor ve siz de epey uzaktasınız."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun, Kiata'dan büyü almamla ilgili kısmı?"

Omuz silkti. "Çok okurum," dedi hızlıca. Ama ben onu daha fazla sorgulayamadan ekledi, "Yine de burada bana yardımcı olmadı. Bu laneti geri alabilsem bile Ai'long'un sınırlarını geçtikten sonra boğulurdum."

"Neden?"

"Birincisi, sangi'm biterdi." "Sangi mi?"

"Suyun altında nefes alabilmeniz için ejderhaların boğazınızdan aşağı döktüğü çay." Genç büyücü burnunu kırıstırdı. "Çok acı bir demleme, Nandun'un Gözyaşları'ndan bile daha kötü. Konumuza dönecek olursak, sınırların ötesindeki sular buradaki gibi büyülü değil. Bir bulutun üzerinde dans ediyormuşum gibi öylece süzülemem. Batmamak için gerçekten yüzmem gerekir. Ve ben yüzmeyi hiç öğrenmedim."

Kiki inanamayarak kafasını tokatladı. *Yüzme bilmiyordu ve ejderhalar diyarına kendi isteğiyle mi gelmişti?*

"Sakın pes etme," dedim. "Arkadaşım bir Ai'long prensi. Yardım edebilir."

"Şüpheli. O da en az Leydi Solzaya kadar Ejderha Kralı'nın piyonu."

İsim söylendiğinde, etrafımızdaki suda asılı duran aynalar çocuğa bakmak için döndüler.

"Leydi Solzaya," diye tekrarladım. "Kim o?"

"Paskalya Denizlerinin Yüce Leydisi. Buraya geldiğinize göre eminim onunla tanışmışsınızdır. Bu oda Kral Nazayun'un en belalı misafirlerine işkence ettiği yerdir. Sizin yerinizdeki son mahkumu sırlarını verdikten sonra deniz köpüğüne çevirdi. Gerçekten çok korkunçtu. Lanetler söz konusu olduğunda taş, deniz köpüğüne tercih edilir."

Yutkundum. "Kızıl ejderha."

"Buralarda bir sürü kızıl ejderha var. Onu boynundaki ayna parçalarından ayırt ettim. Onları görmüş olmalısın."

"Fark etmedim. Ölmemeye çalışmakla meşguldüm."

"Bir dahaki sefere onları fark edeceksin. Artık uyandığına göre, nefes almaya devam etmek için daha fazla sangi'ye ihtiyacın olacak. Yakında seni almaya biri gelecek, çok yakında diyebilirim. Nazayun yıllardır senin kırık incinin peşinde."

"Şehvet mi? Onu yok etmek istediğini söyledi."

"Ve sen de ona inandın mı?" Genç büyücü alay etti. "Ejderhalar sözlere bağlıdır, gerçeklere değil."

Yüzen inciye incelerken gözleri sarıya döndü. "Buna neden göz diktiğini anlayabiliyorum. Diğerlerinden farklı.... Güç kokuyor. Kaotik, kontrol edilemez bir güç."

"Ama kırılmanın eşiğinde."

"Mantık hiçbir zaman bir ejderhayı sahip olamayacağı bir şeye göz dikmekten alıkoymamıştır." Burnunu kaşımaya çalıştı ama yetişemedi. "Eskiden ben de bir ejderha incisi isterdim. Beni Ai'long'a takıntılı yapan şey buydu."

"Bu yüzden mi buradasın?" Dedim. "Bir tane çalmaya mı çalışıyordun?"

"Beni aptal mı sanıyorsun? Bir inci çalmaya çalışmazdım... en azından bir çırac olarak. Tam teşekküllü bir büyücü olana kadar beklerdim."

Dudaklarımı bükerek çocuğa baktım, hem eğlendim hem de onun saflığı karşısında şaşırdım. "Peki sen neden buradasın?"

"Karada bir ejderha bana geldi. Potansiyelimi duymuş." Çocuk sırtıttı. "Bana sangi verdi ve Ai'long'da onun için bir şey *ödünç* alırsam bana tarifini öğreteceğini söyledi."

Bir kaşımı kaldırdım. "İzinsiz ödünç mü aldın?"

"Kesinlikle. Biz büyücülerin sıradan hırsızlar olmaması gerekir ama bilgi benim zayıf noktam. Hep öyleydi. Ve yüzyıllardır Ai'long'a kimse gitmedi. Karşı koyamadım-"

"Yakalandın," diye onun yerine ben bitirdim. "Ejderhaya ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye yakındı. "Aptalın tekiydim ve adını hiç öğrenemedim."

Aptalın tekiydi ama gençti ve hikâyesini dinledikten sonra onun için üzülmekten kendimi alamadım. "Bir adın var mı, genç hırsız?"

"Biliyorum ama bundan hoşlanmıyorum." Gözlerini yarı yarıya kapattı. "Bu Gen." "Gen," dedim sertçe. "Söz veriyorum seni çıkaracağım."

Bir göz kırptı. "Tutamayacağın sözler verme, özellikle de Ai'long'da."

Söylediği tuhaf bir şeydi ama ne demek istediğini sormadım. Nefesim kesildi, bayılmadan önce olduğu gibi ağzıma su hücum etti.

Buna karşılık aynalar tıngırdadı, sinir bozucu bir perküsyonla birbirlerine çarptılar.

"Sangi'n tükeniyor," diye fısıldadı Gen. "Her an burada olabilirler."

Ama kimse gelmedi.

Bunun yerine zincirlerim çözüldü ve arkamda aniden bir girdap kükredi. Beni nefesimin ortasında yakaladı, Kiki'yi, Wraith'in incisini ve beni fişkıran boşluğuna yuttu.

Sulu bir uçuruma daldım, Kiki'nin çılgılığı kafamın içinde attığım çılgılığı yankıladı. İki şeyi sıkıca tuttum: nefesimi ve inciye. Hayatım ikisine de bağlıydı.

Durdum ve bir akıntı beni Ejder Kral'ın önüne fırlattı.

Ama o artık bir ejderha değildi. Belden yukarısı insan formuna bürünmüştü. Kafa derisinden soluk mavi saçlar fişkırıyordu ve safir deniz ipeği vücudunu kaplıyordu, rengi pullarıyla aynı canlı tondaydı. Kumaş bir nehir gibi arkasında uzanıyor ve uzun, dolambaçlı kuyruğuna karışıyordu.

Yıldız vuruşlu ağım omuzlarına bir pelerin gibi örtülmüştü. Parıldayan iplikleri kalbinin ısıldamasına ve kabarmasına neden oldu; onu bu kadar cesurca giymesi bir güç gösterisiydi.

Yine de canını yakmış olmalı. Acıdan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim.

Son nefesim de beni terk ediyordu ve havasızlık ciğerlerimden boğazıma, burnuma ve şakaklarıma kadar yakıcı bir sıcaklığın titremesine neden oluyordu. Büyük tanrılar adına, bu bir ıstıraptı ve çenemi kaldırarak sakinleşmeye çalıştım. Wraith'in incisi hiçbir işe yaramadı. O da benim gibi Nazayun'un beni öldürmeyeceğini biliyordu.

Bana sadece acı çektirirdi... mümkün olduğunca uzun süre.

Ejderha Kral'ın gözleri sertleşti ve dayanılmaz bir saniye daha geçti. Acı, sakinliğimi bozdu ve her şeye rağmen ölebileceğimi düşündüğüm anda, bir su dalgası beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve hava aniden ciğerlerime doldu.

"Neredeyse yüzüzlüğüne hayran olacağım, insan, ne kadar aydınlanmamış olsa da," diye hırladı Nazayun. "Ama bugün seni kurtaracak olan bu değil."

Hâlâ dizlerimin üzerinde, nefesim kesilerek soluk soluğa kaldım. Göğsümün üzerinde Seryu'nun incisinin olduğu kolye sallanıyordu - sanki onu hiç kaybetmemişim gibi.

Ciğerlerim yanmayı bırakana ve denizlerin başıma vuran ezici ağırlığını artık hissetmeyene kadar tekrar tekrar nefes alıp verdim.

"Neden?" Homurdandım.

"Torunum bana kalbinin o parçasını sana verdiğini söyledi." Ejderha Kral buzul mavisini sakalını sıvazladı. "Şans yüzünüze gülüyor Prenses. Ejderha kanunlarına göre, onun koruması altındasınız."

Ejderha Kralı'yla *servet* kelimesini çok farklı tanımladığımı hissediyordum ve benimkinin gittiği yeri sevmiyordum.

"Bağlama töreni hemen gerçekleşecek," dedi Nazayun. "Bu şans için minnettar ol. Başka bir tane daha gelmeyecek."

"Bağlama töreni mi?" Sesimi bularak mırıldandım. "Ne-"

"Sessiz ol, Shiori." Seryu gölgelerin arasından çıktı, pençesi hızla ağzımı kapattı. Beni bir kez daha eğilmeye zorladı. "Ebedi Majestelerine saygı göstereceksin."

Seryu'nun tavrı beni aniden ortaya çıkmasından daha çok şaşırttı. Boynumu ona doğru uzattım ve kırmızı gözlerini aradım. Ne aradığımı bilmiyordum: pişmanlık mı, suçluluk mu, bir planın ipucu mu? Her neyse, bulamadım.

Ve bu beni batan, inkar edilemez bir gerçekle baş başa bıraktı: Seryu ihanet etmişti. Ben.

Saldırdım ama Seryu kollarımı kolayca yakaladı.

Pençeleri tenimi sıyırdı. Büyükbabası gibi o da çoğunlukla ejderha formundaydı. Pulları, yılan gibi kuyruğu, aslan gibi burnu ve keskin, sivri dişleri gitmiş, yerine insan yüzü ve vücudu gelmişti. Ama saçları ve derisi hâlâ hafif yosunlu bir yeşil renkte parlıyordu ve doğal olarak boynuzlarından oluşan tacını ve pençelerini korumuştı.

Sonunda beni serbest bıraktığında pençelerini ağzımdan çekti. "Dövüşme," diye fısıldadı kulağıma. Bunun bir yalvarış mı yoksa bir emir mi olduğunu anlayamadım. Belki ikisi de.

Kral Nazayun bizi gözlemledi. "*İnsan* anlamazsa diye hatırlatırım Seryu: Bu onun inciye bana sunmak için son fırsatı olacak. Bunu boşa harcarsa sonuçlarını biliyorsun."

Seryu kararlılıkla, "Evet, Büyükbaba," dedi. "Merhametiniz için teşekkür ederim."

"Onu annene getir. Tören için kızı o başlatacak." Seryu kaskatı kesildi. "Buna gerek yok. Shiori'yi kendim hazırlayabilirim."

"Kız konusunda sana güvenilmez," diye araya girdi kral. "Onu annene götür. Solzaya gösterişi sever ve bu da bir gösteri olacak: neredeyse bin yıldır ilk Kiatan yoldaşı."

Yoldaş... bağlama töreni. Parçalar bir araya geliyordu ama bir anlam veremiyordum. Olasılıklar düşünölemeyecek kadar mantıksızdı. Seryu'dan uzaklaştım ama o bileğimi sıkıca tuttu.

Seryu benimle dövüşürken bile kulakları kızardı ve boynuzlarındaki parlaklık söndü. İhtiyacım olan tek cevap buydu.

Tanrılar beni korusun, diye düşündüm. Elimden gelse kaburgalarına tekme atardım ama bacaklarım aptal, değişken akıntılara uyum sağlayamamıştı ve onu tamamen ıskalamaktan korkuyordum.

Seryu büyükbabasının önünde alçak sesle eğildi ve beni bir kez daha aynısını yapmaya zorladı.

"Nasıl isterseniz, Ebedi Majesteleri," diye mırıldandı. Uzun cübbesinin kuyruğu arkamdan vurdu ve beni boynumdan tuttu.

Nazayun'un sert gözlerinde eğlence parlıyordu. "Sözünden döndüğün için sana ölüm sözü verdim Shiori'anma ve ölüm gelecek. Ama senin beklediğin türden değil.

"Son vedalarınızı hazırlayın. Bağlama ayinlerinden sonra, bir ejderha prensinin yoldaşı olarak yeniden doğacaksınız. Geçmiş yaşamınızda bildiğiniz her şey yok olacak ve bir daha asla Kiata'ya dönmeyeceksiniz."

Dramatik bir şekilde durakladı. "Ai'long bundan sonra senin evin olacak."

CHAPTER FOUR

Tutuşunun güçlü olması Seryu'nun şansıydı. Aksi takdirde onu yanından geçip durduğumuz siyah kristal çağlayanlardan birinin içine itebilirdim. Girdapla ilgili daha önceki deneyimimden sonra, bunların bir tür portal olduğunu düşündüm ve Seryu'yu bir volkanın dibine göndermeyi hayal ettim.

Sarayda ilerlerken tırnaklarımı koluna geçirmeye karar verdim, kristal duvarların etrafında dönen köpekbalıklarına ya da aşağı yukarı koşuşturan yengeçlere aldırmadan, küçük soğanlı gözleriyle her yönden bizi izliyorlardı.

"Yoldaş mı?" Tısladım. "Bu düşündüğüm anlama gelmese iyi olur. Ben cariyeye değilim, Seryu. Özellikle de senin."

Tırnaklarım kalın derisine batarken Seryu neredeyse hiç irkilmedi. "Bir cariyeye deniz köpüğünden daha iyidir."

Seni kindar sürüngen! Kolumdan vızıldayarak çıkan Kiki, kanadıyla ejderhanın yanağına bir tokat attı. *Senden hoşlandığımı sanıyordum. Bizi hemen eve götür!*

Seryu onu uzaklaştırdı, öfkeden kıpkırmızı olmuş gözleri sanki kulak misafiri olmuşlar gibi tetikte bekleyen yengeçlere doğru kaydı. "Hiç mi terbiye anlayışınız yok?" diye hırladı. "Ben bu diyarın bir prensiyim."

Yengeçler sıçrayarak uzaklaşırken, pençesi omzuma düştü ve fokurdayan buzdan bölmelerle kapatılmış özel bir odaya girdik.

"Beni annenin zindanına da geri koyabilirsin," dedim. "İnciden vazgeçmeyeceğim."

Seryu bana hırladı. "Rüzgarın oğulları, bir kez olsun sessiz olabilir misiniz? Hayatını kurtardığım için minnettar olamaz mısın?" "Minnettar olmak mı? Bana yalan söyledin."

"Açık olalım. *Bana* yalan söyledin. Büyükbabama inciye vereceğine söz verdin."

"İnciyi ona *getir, inciye* ona *verme*. İnci ona ait değil." "Sence umurunda mı?" Öfke Seryu'nun bıyıklarını gerginleştirdi ve Düz. "Büyükbabam ikna edilebilecek biri değildir. Yoksa neden bağlama törenini önerdiğimi sanıyorsun? Sende *benim* incimden bir parça var, Shiori. Ai'long dilinde bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Bir pençesini yeşil saçlarında gezdirdi. "Tabii ki bilmiyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Büyükbabam, ejderha kanunları uyarınca, iki kardeş arasındaki bağ onurlandırmaya yemin etmiştir. bize."

"Aramızda bir bağ yok." Ellerim onun kolyesine gitti. bana verdi. Ne demek istediğimi kanıtlamak için ona fırlatmak isterdim ama boğulurdum. "Ben zaten nişanlıyım."

"O zavallı lordlinge mi?" Seryu homurdandı.

"Ona böyle demeyi keser misin? O benim-"

"Nişanlı mı? Nişan töreninden kaçtın. Nişanlı sayılmazsın."

"Ondan kaçmıyordum," diye yarı yalan söyledim. "Kiki kolumdan fırladı."

Seryu'nun ifadesi karardı. "Onun nesi bu kadar harika ki zaten? En iyi ihtimalle yetmiş ya da seksen yıl yaşar; ne bir büyüğü var ne de adına yakışır bir gücü. Kalesinde doğru düzgün bir gölet ya da nehir bile yok. Sen oradayken seni bir at yalağında ziyaret etmek zorunda kalmıştım." Seryu keskin dişlerini gıcırdattı. "Yine de sanki sana kalbinden bir parça vermiş gibi davranıyorsun. Sanki seni Kutsal Göl'de boğulmaktan o kurtarmış gibi."

Söylemesini beklediğim son şey buydu. Kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir acıyla sıkışmıştı. "Seryu..."

Kulakları dümdüz oldu, uçları yaz gelinciklerinden daha kırmızıya döndü. Toprağın onu bütünüyle yutmasını diliyor gibiydi. "Bak, bu

aklıma gelen tek fikirdi. Buna bu kadar şiddetle karşı çıkacağını bilseydim-
"

"Şiddetle karşı değilim," diye araya girdim. "Sadece... karşıyım." Onun gözlerinin içine bakamıyordum. "Sonsuza kadar burada kalamam."

"Ya mecbur kalırsan?" Seryu bastırdı. Sözlerinde hoşuma gitmeyen yeni bir keskinlik vardı. "Ya ülken için en iyisi buysa?"

Kaburgalarım gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada kalmak en iyi çaren," diye yanıtladı yavaşça, sanki kelimeleri yüksek sesle okuyormuş gibi. "Her zaman öyle olmuştur. Yeni bir Bloodsake ancak bir önceki öldükten sonra doğar. Eğer Ai'long'da sonsuza dek yaşarsan, bir başkası asla doğmaz."

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemedim. Zihnim allak bullak olmuş, her şey sert bir şekilde odaklanmaya başlamıştı. Dokuz cehennem ateşi, Seryu haklıydı.

Kiata'nın Kutsal Dağları'nda hapsolmuş iblislerin özgür kalabilmek için benim kanıma ihtiyacı vardı. Ama Ai'long'da kalırsam, asla çıkamayacaklardı.

Seryu aklımdan geçenleri söyledi: "Baban, kardeşlerin... lordluğun güvende olurdu. Kiata'daki herkes güvende olur."

Güzel bir çözümdü ve bunun için Seryu'dan nefret ettim. Tüm argümanlarım boğazımda pıhtılaştı. Tüm sebepler burada kalmamı işaret ediyordu.

"Ee," diye konuştu Seryu, onu daha önce hiç duymadığım kadar sessiz bir şekilde. "Kalbinde benim için bir yer açmayı... deneyebilir misin?"

Yalnız olduğumuza sevinmişim. Ona duyduğum öfke tamamen yok olmuş, yerini boş bir duyguya bırakmıştı. Nasıl cevap vermem gerekiyordu? *Evet*, söylememi bekliyordu. Çok basit bir kelime, hayatım boyunca birçok kez söylediğim bir kelime. Yine de dilimin ucunda kurşun gibi duruyordu ve tek düşünebildiğim sahilde beni bekleyeceğine söz veren Takkan'dı. Onu unutmamamı istiyordu.

Konuşmak acı veriyordu: "Eğer seninle kalırsam, ailemi bir daha asla göremeyeceğim."

Seryu'nun bıyıkları soldu ve tavrı soğudu. "Son bir şansın olacak. Annemin büyüülü bir aynası var; camı sana ailene son bir kez bakma şansı verecek. Onları unutmadan önce."

Bir anda yine gardımı almıştım. "Ne demek unut onları?"

"Bu bağlama töreninin bir parçası." Sanki kötü tepki vereceğimi biliyormuş ve umursamıyormuş gibi devam etti. "Ölümsüzlük karşılığında

Ai'long'a yemin ettiğinizde bir iksir tüketin. Geçmişinle ilgili hiçbir şey hatırlamayacaksınız, adını bile."

Söyledikleri karşısında afallamış bir halde geri çekildim. "Siz ejderhaların eş bulabilmesinin tek yolu bu mu? Bize kim olduğumuzu unutturarak mı?"

"Ölümsüzlüğün bir bedeli vardır. Daha güçlü olarak yeniden doğacaksın. Daha iyi."

"Daha iyi mi?" Tekrarladım. "Kim olduğumu unutmaktansa iblislerin beni parçalamasını tercih ederim."

Ejderha Kral beni ölümün kaçınılmaz olduğu konusunda uyarırken bunu mu kastetmişti? Seryu için neredeyse üzüleceğime inanamıyordum. "Bu yüzden Nazayun inciye ona vereceğimden bu kadar emin," diye fark ettim öfkeyle. "Çünkü ne olduğunu bile hatırlamayacağım."

Seryu konuşmaya başladı, muhtemelen büyükbabasının her iki dünyanın güvenliği için inciye yok etmesi gerektiğine dair saçma sapan bir şeyler söyleyecekti. Ben duymadım.

"Siz ejderhalar iblislerden daha iyi değilsiniz." O bana dokunamadan kaçtım. "Eğer beni buradan çıkarmazsan, kendi yolumu bulurum. Raikama'ya bir söz verdim. İncinin Wraithlere geri verilmesi gerekiyor."

Seryu bana inanamayarak öfkeyle baktı. "Bunun için aileni, ülkeni, kendi hayatını riske mi atacaksın? Üvey annene verdiğin sözün ne önemi var? O öldü."

Kendimi kontrol edemiyordum. Öfkem doruğa ulaşmıştı ve elim bir anda dışarı fırladı. Ne olduğunu anlamadan Seryu'nun yanağına vurmuştum. Sertçe.

Eğer bir insan olsaydı, kafası geriye savrulur, hatta belki de duvara çarpardı.

Ama Seryu sadece geri çekildi, incinmiş görünüyordu. Umursamayacak kadar öfkeliydim. Bir şeyler söyleyeceğini düşündüm -bir azarlama, bir özür- herhangi bir şey. Bunun yerine, zümrüt rengi pulları bulanıklaştı ve başı öne eğildi.

Bana değil, arkamdaki birine selam veriyordu. "Bir şey söyleme," diye tısladı beni de eğilmeye iterken. "Bana istediğin kadar kız ama annem gidene kadar içinde tut."

Anne kelimesini duyunca merakım öfkemi bastırdı ve baktım Yukarı.

Kabuk boncuklu bir perde aralandı ve iki kadın şirketimize girdi. İkisi de tamamen insana benzemiyordu ama dikkatim hemen altın gözlü kadına yöneldi. Daha önce gördüğüm gözlerdi, sıvı ve kıvamlı, avını tuzağa düşürmek için kullanılan kehribar gibi.

Leydi Solzaya: Ruhumu kesmeye çalışan ejderha. Seryu'nun annesi miydi?

"Bölüyor muyum?" diye mırıldandı.

Seryu en çekici gülümsemesini takınarak tartışmamızın izlerini sildi.

"Nahma Teyze," diye bağırarak annesinin yanındaki kadını selamladı. Kalın yeşil kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalktı. "Sizi ayinden önce görmeyi beklemiyordum."

"Gelmesini ben istedim," diye cevap verdi Solzaya, kadın daha kendi adına konuşmadan. "Ama gerçekten, Seryu, senin görgü kuralların nerede? Önce anneni selamlaman gerekmez mi? Yoksa Nahma'yı gördüğüne o kadar sevindin ki seni doğurana unuttun mu?"

"Asla yapmam." Seryu doğruldu. "Anne. Her zaman olduğu gibi, insan formunda bile yıldızların gözlerini kamaştırıyorsun."

Solzaya homurdandı. "Bu benim favori formum olmaktan çok uzak." Başını bana doğru eğdi. "Ama insanlar bizi bu şekilde daha az korkutucu buluyor."

Yanıliyordu. Solzaya ateş rengindeydi, en parlak sonbahar ağaçları gibi kızarmış zinober ve turuncu. Neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı ve gözlerim köprücük kemiklerinde parıldayan kolyeyi ararken acıdı.

Gen'in söylediği gibi, ayna parçalarından yapılmıştı. Yedi taneydi, saydım. Başta sıradan cam parçaları gibi görünüyorlardı ama şekilleri sürekli değişiyor, pürüzsüz gözyaşı damlalarından Solzaya'nın narin cildini delecek kadar keskin bıçaklara dönüşüyorlardı. Onun insan olmadığına dair keskin bir hatırlatma.

"Nihayet hoş geldin Shiori'anma," dedi Solzaya. "Önceki karşılaşmamızın böyle talihsiz koşullar altında gerçekleşmiş olmasından dolayı üzgünüm. Ai'long gibi aydınlanmış bir diyarda bile yanlış anlaşılmalara olabiliyor. Sizi kabul etmek ve Seryu'nun evine düzgün bir giriş yapmanızı sağlamak için bu ikinci şansa sahip olmak beni memnun ediyor."

"Zindanlar harika tanışmalara vesile oluyor," dedim alaycılığımı gizleme zahmetine girmeden. "Taşa dönüşen çocuk özellikle hoş bir dokunuştur."

Seryu sessiz kalmam için bana ters bir bakış attı. "Shiori bağlanma törenlerimizi daha yeni öğrendi," dedi. "Hâlâ bu habere alışmaya çalışıyor. Ama seçildiği için onur duyuyor."

"Şüphesiz öylesin, ölümlü çocuk." Solzaya başımın tepesini okşadı. "Sana ölümsüzlük armağan edildi. Umarım Leydi Nahma'ya yakıştığı gibi sana da yakışır."

Solzaya'nın yanındaki kadını unutmuştum. Ufak tefek ve solgundu; ince, oval bir ağzı vardı ve beline kadar uzanan siyah saçları yanaklarına ve sırtına dümdüz düşerek etrafındaki gölgeleri topluyordu. Kolları iki yanında tahta gibi sallanıyordu ve gözlerinde hiçbir yaşam kıvılcımı yoktu.

Eğer ölümsüzlük Leydi Nahma'ya *bu şekilde yakışıyorsa*, ben bunun bir parçası olmak istemedim.

Solzaya çoktan etrafımda dönmeye başlamıştı; saçıma yapışmış yosun parçalarını, ellerimdeki yara izlerini, gözlerimin altındaki halkaları ve sade, süssüz beyaz cübbemi değerlendirirken boynundaki kırıklar parlıyordu.

Sadece bakışları yanımda yüzen Wraith'in incisine düştüğünde yanağındaki bir kas seğirdi. Ona duyduğu arzu tenini altın renginde titretti - sadece kısa bir an için.

"Oldukça sıra dışı, değil mi?" Solzaya Leydi Nahma'ya şöyle dedi. "Kiata'nın kanlısının daha gösterişli, daha güzel olacağını düşünürdüm. Ama yine de hangi insan göze hoş görünür ki? Yapılacak çok iş var."

"Güzellikteki eksikliğimi ruhumdaki güçle telafi ediyorum," dedim, Solzaya'nın daha önce saç tellerimi kesmedeki başarısızlığına doğrudan bir gönderme yaparak. Bu jestin ne kadar önemsiz olduğunu umursamadan inciyi çantama attım.

"Ne büyük gurur," diye düşündü Solzaya. "Sizin dünyanızda bir prenses olduğunuzu unutuyorum. İnsan unvanları bizim için hiçbir şey ifade etmiyor -Leydi Nahma ilk geldiğinde bir köylüydü. Ama evet, ruhunuzun alışılmadık derecede güçlü olduğunu kabul ediyorum." Durakladı. "Ai'long'a iyi bir katkı sağlayacaktır."

Göğsümdeki sıkıntı daha da arttı ve Kiki kolumu çimdikleyerek sakın olmam için beni uyardı.

Ben dişlerimi sıkarken Solzaya oğluna baktı. "Bir arkadaş bulma isteğinden bir kez bile bahsetmedin. Bu kıza incilerinden bir parça vermeyi uygun görmeni tuhaf buluyorum-"

"Çok küçük bir parça," diye mırıldandı Seryu.

"-özellikle de tam formunuza ulaşmadan önce." Leydi Solzaya kolyesine dokundu ve kolyenin parçaları yumuşak, çınlayan bir şarkıya dönüştü. "Ama Ebedi Majesteleri seçiminizi onayladı. Bu onurlandırılacak. Bugün."

"Bugün mü?" Gözlerim büyüyerek tekrarladım.

"Böyle bir ajitasyona gerek yok. Bu sadece ailemiz için özel bir mesele olacak." Tedirgin olmamın nedeni bu değildi ve Solzaya'nın da bunu bildiğinden emindim.

"Seryu'nun tüm kuzenleri çoktan geldi," diye devam etti, "ve seni ya da birbirlerini öldürmeye çalışmayacaklarına dair söz verdiler."

"Hepsi mi?" Seryu kaşlarını çatarak konuştu. "Elang'ın ortaya çıkacağından şüpheliyim."

"Batı Denizlerinin Yüce Lordu sarayda yüzünü göstermemesi gerektiğini iyi bilir," dedi Solzaya havalı bir şekilde. "Ama belki inciye görmeye gelir."

Leydi Nahma'ya baktım. Geldiğinden beri sessizdi, Leydi Solzaya'nın bana olan düşmanlığından dolayı soğukkanlılığı bozulmamıştı. Ama Seryu'nun kuzeninden bahsedilince Nahma'nın dudakları hafifçe büzüldü.

Bunu fark eden tek kişi bendim ve Nahma bakışlarımı yakalayarak yerden başını kaldırdı.

Gözleri ejderhalarinki gibi parıldamıyor ya da ışıldamıyordu. Gözleri toprağa bağlıydı ve benimkiler gibi kahverengiydi. Kolayca gözden kaçırdı. Kolayca bir sürü sır saklayabiliyordu.

"Emin ellerde olacaksın," diyordu Solzaya. "Leydi Nahma kardeşimin eşi, Güney Denizleri'nin onurlu Leydisi ve her gün birini bağlama törenlerine hazırlamayı bizzat teklif etmiyor."

Nahma zarif bir selam verdi. "Ai'long'da seçilen ilk yoldaşlardan biriydim," dedi sessizce. "Değişimin ne kadar zor olabileceğini herkesten daha iyi bilirim."

"Şimdi, şimdi, onu korkutmayın," diye azarladı Solzaya. "Dikkatli ol, Nahma. Önümüzdeki bin yıl boyunca umutsuz bir oğulla yaşamak istemiyorum."

"O zaman ona başka bir prenses kaçır," dedim sertçe. "Biz insanlar hepimiz aynıyız zaten. Fark edeceğini sanmam."

Diken Seryu'ya yönelikti ama irkildiyse de ben fark etmedim. Solzaya'nın kahkahası çok dikkat dağıtıcıydı.

"Seryu, Seryu..." dedi, başını eğerek ve eğlenerek. "İlginç bir seçim yapmışsın. Shiori'anma'nın neye dönüştüğünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Bunu söyleme şekli beni tedirgin etti. Neye *dönüştüğünü*.

"Artık ikiniz de yeterince oyalandınız," dedi Solzaya. "Vedalaşın. Törene kadar birbirinizi bir daha görmeyeceksiniz."

Ben arkamı dönmeden Seryu kolumu yakaladı. "Sana söylediklerimi unutma."

"Hayatımı kurtardığını mı?" Başımı eğerek sahte bir selam verdim. Ona hâlâ öfkeliydim. "Teşekkür ederim Prens Seryu. Neye *dönüştüğümü öğrenmek için sabırsızlanıyorum.*"

"Nahma Teyze'nin arkadaşlığını hoş bulacaksın, eminim," dedi, benim alaycı sözlerimi duymazdan gelerek. Anneminkinden *daha hoş olduğunu* söylemedi. "Sana çok iyi bakacaktır."

"Senin yaptığın gibi mi?" Cevap verdim. Solzaya ve Nahma'nın duyabileceğinden emin olmama rağmen kelimelerim kısıktı. "Arkadaşım olduğunu sanıyordum, Seryu. Sana güvenmiştim."

Seryu'nun kahkahasında biraz mizah vardı.

"Biliyorum," dedi ve beni bıraktığında bir su dalgası ayaklarımı yerden kesti ve beni Ejderha Kral'ın sarayının derinliklerine taşıdı.

CHAPTER FIVE

Agresif bir akıntı beni ileri doğru iterek Leydi Solzaya ve Leydi Nahma'yı yeşil mermer sütunlardan oluşan bir kanatta takip etmeye zorladı. Elimden geldiğince karşı koydum ve bir noktada Solzaya'yı kızdırmayı başarmış olmalıyım, çünkü boynundaki ayna parçaları fırladı ve her biri ejderhanın sinirli yansımasını taşıyarak yanıma uçtu.

Parçaların arasından konuştu. "Bizi ne kadar uzun süre alıkoyarsanız, vedalaşmak için o kadar az zamanınız olacak."

Neden bahsettiğini bilseydim bile umurumda olmazdı.

Tüm düşüncelerimi bir kaçış yolu bulmaya adanmıştım. Seçeneklerim kasvetliydi. Çok yaklaştığımda duvarlar siren çalarak herkesi hareketlerimden haberdar ediyordu. Köpekbalıkları, denizanaları ve ahtapotlar her köşede devriye geziyordu. Saray çok iyi korunuyordu.

Gülümsemelisin, diye fısıldadı Kiki kolumun içinden. Birkaç fıkra anlat. Bir şarkı söyle. Belki o zaman Seryu'nun annesi gardını indirir.

Dişlerimi sıktım. "Kendimi sevdirmek için biraz geç değil mi sence de?"

Solzaya'nın ayna parçaları aynı fikirde parlıyordu. Topuklarıma yapışarak beni ısrarla ileriye doğru ittiler.

Çok geçmeden çevrem değişti. Şarkı söyleyen duvarlar yok oldu ve mermer sütunlar açık denizlere bakışımı kapatan uzun duvarlara dönüştü.

Solzaya'nın parçalarından biri yanağını sıyırdı ve su güç toplayarak beni aldı ve ejderhanın yanına götürdü.

Seryu'nun annesi dilini şaklattı. "Bir kaçış yolu arayarak zamanını boşa harcıyorsun. Salonlar benim isteğime göre değişiyor ve sarayda insanların gezinmesi imkânsız. Ai'long'un hiçbir yerinde senin taşıdığın kadar karanlık ve iğrenç bir inciyi saklayamazsın."

"Bir kaçış aramıyordum," diye yalan söyledim.

Ejderhanın altın rengi gözleri neşeyle dans ediyordu. "Çok komik. Çoğu ölümlü senin yerinde olmak için yalvarırdı. Nahma'nın zamanında insanlar yoldaşımız olma şansı için kendilerini okyanusa atarlardı." Solzaya kasıtlı olarak durakladı. "Sanırım sen ve Nahma'nın direnişiniz ortak. İkiniz de ölüm cezasıyla başladınız."

Nahma'ya meraklı bir bakış attım ama o her zamanki gibi sessizdi.

"Karada hikâye böyle anlatılmıyor," dedim. "İnsanlar kendilerini isteyerek denize atmadılar. Kaçırıldılar. Ya da sizin türünüzü yatıştırmak için kurban edildiler."

"İnsanların korkunç bir hafızası var," diye yanıtladı Solzaya. "Kısa yaşamlarınız göz önüne alındığında bu beklenen bir şey. Kendini kutsanmış say Shiori'anma. Diğer kan emiciler on sekiz yaşına gelmeden yok oldular ama sen... sen sonsuza dek yaşayacaksın. Burada, bizimle birlikte."

"Siz ejderhalar talihli olmanın ne demek olduğuna dair yanıltıcı bir anlayışa sahipsiniz," diye mırıldandım.

"Leydi Nahma'nın yaptığı gibi bir seçme ayinine katılmayı mı tercih edersiniz? Çünkü bu ayarlanabilir."

"Tüm bu olay barbarca."

"Sizin diyarınızda durum çok mu farklı? Evlenmek için bir anlaşma yapmıştınız, değil mi? Kuzeydeki genç bir lordla, gördüğüm kadarıyla."

Takkan'dan bahsedince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Gördün mü?"

"Gerçeğin aynası bana bıraktığın hayat hakkında çok şey gösterdi." Leydi Solzaya yakınına eğildi. "Zavallı Bushi'an Takkan. Seni çok özleyiyor. Onu son bir kez kendin görmek isteyebilirsin."

Bir anda sönüverdim.

Solzaya kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdadı. "Ölümsüzlüğün sana nasıl yakıştığını merak ediyorum. Pek çok kişi çıldırdı ama senin aklını koruyacağına inancım tam, Bloodsake. Sende çoğundan daha fazla ruh var."

"Burada merakını giderecek kadar uzun kalmayı planlamıyorum," diye karşılık verdim ama sözlerim inandırıcılıktan yoksundu ve Solzaya bunu biliyordu.

Başımı tekrar okşadı, sonra öne doğru fırladı, uzun ipek kolları sanki beni takip etmemi işaret ediyormuş gibi kollarıma sürtündü. Dokunuşlarından irkildim.

Umutsuzluk boğazımda bir taş gibi yükseldi. Buradan nasıl çıkacaktım? Büyüm tam güçte olsa bile Ejderha Kral'a karşı koymak için yeterli *değildi*. Elimdeki tek şey inciydi....

İnciyi kullanamazsın, dedi Kiki, düşüncelerimi işgal ederek. *Kırılabilir*.

"Eğer olursa, en azından Ai'long'un tamamını benimle birlikte aşağı çeker."

Ve ben! Kağıt kuşum ağladı. *En azından beni düşün. Sonsuza dek okyanusta küçük parçalar halinde dağılacığım. Karidesler tarafından yutulacağım! Ya da... ya da deniz köpüğü olacağım! Deniz köpüğü olmamam gerekiyor.*

"Hayır, değilsin," diye kabul ettim ve sonra yüzümü buruşturdum. Zamanın sonsuz olduğu bir krallıkta, benimkinin tükeniyor olması ne kadar ironikti?

Biri koluma dokundu. "Bak," dedi Leydi Nahma, duvara oyulmuş mücevherli aynalardan birini göstererek. "Buradaki cam gökyüzünü yansıtıyor. Imurinya denizlere gülümsüyor."

Tek gördüğüm karanlık sudan oluşan sonsuz bir uçurumdu.

"Onun ölümlü gözleri bunu algılayamayacak kadar zayıf," dedi Solzaya küçümseyerek.

Nahma caymadı. "Daha yakından bak." Dalgalardaki bir çırpıntıyı işaret etti. "Sulardaki gümüş kıvrımı. Bu Imurinya'nın bir yansıması."

"Anlıyorum," dedim usulca.

"Biz de Ai'long'daki ayın hanımına saygı duyarız," diye yanıtladı Nahma. "Onun ışığı en güçlü olduğu zaman ejderhaların incileri de öyle olur. Bağlanma gününüzde parlak olması iyi bir alamet. Umarım bu seni rahatlatır."

Değildi ama Solzaya'nın aksine Nahma iyi niyetliydi. Ona ısınmadan edemedim.

Seryu'nun annesi umursamaz bir tavırla, "Yakında bu tür manzaraları hafife almayı öğreneceksin," dedi. "Bir kez yol arkadaşı olduğunda, aklında çok daha önemli şeyler olacak."

"Ne gibi?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. Bağlama töreninden ne kadar korksam da ejderhaların nasıl yaşadığını merak ediyordum.

Solzaya gülümsedi. "Oğluma bir varis bulmak için tabii ki."

Keşke sormasaydım diye tereddüt ettim. "Bir varis mi?"

"Bizimki azalan bir ırk, Shiori'anma. Ejderhalar gibi kutsal varlıkların insanları sadece arkadaşlık etmeleri için diyarımıza kabul edeceğini düşünmedin mi?"

Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmemiştim. "Bu... mümkün mü?"

"Öyle olacak." Korkuma güldü. "Bir yoldaş olduğunda, artık tam olarak insan olmayacaksın."

Daha önce de değiştiğimi ima etmişti ama hiç bu kadar detaylı anlatmamıştı. Leydi Nahma'nın görünüşü de hiçbir ipucu vermiyordu: uzun siyah saçları ve mütevazı elbisesi ile bir tapındaki rahibeye benziyordu.

Peki neden kalbimdeki korku giderek artıyordu?

Kemerli bronz bir ayna belirdi ve sürekli bir koridor gibi görünen şeyin sonunu işaret etti. Her biri kendi incisini tutan beş ejderha ile işçiliği mükemmeldi.

Önünde durduk ve yansımam bana temkinli bir bakış attı. Memlekette gözlerim muziplikleriyle, dudaklarım sinsî ve arsız kıvrımlarıyla ünlüydü. Ama gördüğüm yansıma kaybolmuş bir kızın yansımasıydı. Kaybolmuş bir kız.

Bu ben olamam.

"Burası tören için hazırlanacağın yer," dedi Solzaya, bronz aynayı dramatik bir şekilde işaret ederken sesinin tonu yükseliyordu. "Bir ölümlü olarak son nefesinizi burada vereceksiniz."

Çok geç, geri çekilmeye başladım.

Ayna camı sıvıya dönüştü ve eriyerek ayak bileklerime dolanan iki gümüşî kola dönüştü. Ben kaçamadan bir anahtar verdiler.

Ve aynanın içine uçtum, Ejder Kral'ın ininin derinliklerine doğru spiral çizerek -Sonuma kadar.

CHAPTER SIX

Yumuşak bir halının üzerine indim ve yüzen fenerlerin bulunduğu, deniz kabuklarıyla kaplı bir tavana baktım. Duvarlarda sandıklar ve sandıklar sıralanmıştı, her biri o güne kadar gördüğüm en abartılı, en imkânsız kıyafetlerle doluydu. Abalone ve ay ışığından dokunmuş elbiseler, çağlayan şelaleler gibi etekler, kelebek kanatları ve alev balığı yüzgeçleriyle boyanmış şallar ve yaprakları hayali bir esintiyle hareket eden şakayıklarla işlenmiş ceketler.

Kendimi ayağa kaldırdığımda, Leydi Nahma süzülerek görüş alanıma girdi. "Solzaya gitti. Siz törene hazır olana kadar dönmeyecek."

Bu bir açıklama mıydı yoksa bir uyarı mı?

Nahma, "Beslenmeye ihtiyaç duyarsanız yiyecek de var," diye devam etti. "Törenler uzun sürmeyecek ama bazıları anavatanlarından gelen lezzetleri tadararak rahatlayacak."

Az önce orada olmadığına yemin ettiğim bir masayı işaret etti. Masanın üzerinde Kiatan tatlıları vardı: kızarmış susamlı pirinç kekleri, anka kuşu kanadı şekerleri ve balkabağı muhallebisiyle dolu buharda pişmiş çörekler. Porselen bir kâse ağzına kadar taze, dolgun şeftalilerle doluydu.

İçime çektim, kokuların bu kadar küstahça tanıdık olmasından nefret ediyordum. İstesem bile onları görmezden gelemedim.

"Ye," diye ısrar etti, kendine çay ikram etti. "Gücüne ihtiyacın olacak."

O doldurdukça, buhar fincanın kenarından kıvrılıyordu. Ama ben kımıldamadım.

"Zehirli değil, Shiori'anma."

Ona güvenmiyordum ve o da beni ikna edemeyeceğini biliyordu.

"Pekâlâ. O zaman başlayalım." Leydi Nahma elindeki fincanı yere bıraktı ve fincan suyun içinde yüzmeye başladı. "Tören için nasıl giyindiğiniz son derece önemli. Bu, sarayın sizin hakkınızdaki ilk izlenimi olacak ve ejderhalar çabuk karar verir."

Kadın el çırttı ve sandıklar mallarını sergiledi. "Size hitap eden her şeyi alın," diye talimat verdi. "Mücevherler, taraklar, elbiseler, ceketler."

Hiçbir şey beni çağırmiyordu. Kılıçlar, hançerler ya da zehirli oklar yoktu. Yıldız vurulu sarmaşıklar ya da şeytan ateşi meşaleleri yoktu.

Her şey çok güzeldi. Ve işe yaramaz.

İnsanın saçlarını uzatan kemik tokalar, dokunduğumda dans eden balık işlemeli kum ipeği elbiseler vardı. Şafak iplikleriyle taranmış dantel kurdeleler ve takanı büyüleyici derecede güzelleştiren mücevherler vardı. Merakımdan bir akik broşu göğsüme tuttum ve gözlerimin bir yavru kuştan daha maviye dönüşmesini, yanaklarımın hoş bir kızarıklıkla çiçek açmasını ve dudaklarımın dolgunlaşmasını hayretle izledim.

Broşu göğsüne geri attım. Durumum histerik ve umutsuz olmanın sınırındaydı.

"Giyinme törenleri ilginizi çekmiyorsa, seçim yapmanıza yardımcı olacağım." Nahma sandıklardan birine yaklaşmasını işaret etti. "Peki ya bu?"

Bana evdeki begonya ağaçlarını hatırlatan, pembenin yumuşak bir tonunda ipek bir elbise tuttu. Örümcek ağları kadar ince, uzun, yivli kolları deniz köpüğü dantellerle süslenmişti ve eteği sayısız minik inciyle bezenmişti. Açık ara en mütevazı seçimdi ama yine de şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden çok daha zengindi.

İsteksizce başımı salladım ve Leydi Nahma bu kadar güzel şeylerin arasında yeri olmayan çantama uzandı.

Onu vermeyi reddettim. "Wraith'in incisi içinde. Onu krala sunacağım."

Nahma bana dikkatli bir bakış attı, ben de ona karşılık verdim.

Yalan değildi. Bunu krala sunacaktım; sadece bunu yapmaya niyetim yoktu.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Sizde kalabilir."

Giyinene, boyanıp pudralanana ve düzgün bir şekilde süslenene kadar benimle bir daha konuşmadı. Ferahlatıcı derecede hızlı bir süreçti.

alçak bir ıslık çaldı. İlk başta düşündüğüm gibi görünüşümü onaylayan bir yorum değildi bu, bir çağrıydı.

Yüzlerce küçük balık duvarların arasında yüzüyordu. Her biri ağzında, ahşap bir çerçeve içinde bir araya getirdikleri bir cam parçası taşıyordu. İşlerini bitirdiklerinde cam parçaları eriyip kaynaşarak bir ayna oluşturunuyordu.

Benden bir baş kadar uzundu, camı kalın ve temizdi, çerçevesi altınla kaplanmıştı. Camının içinden tuhaf bir şekilde tanıdık bir büyü mırıldanıyordu ama aynanın kendisi de yansımam da pek özel görünmüyordu.

Nahma saçlarıma bir imparatorun fidyesi kadar inci ve opal örmüş, kulaklarımı, boynumu ve bileklerimi Lor'yan'daki tüm korsanların ömürleri boyunca toplayabileceklerinden daha fazla zenginlikle süslemişti. Yine de denizdeki tüm parıltılı hazineler gözlerimdeki sert meydan okumayı maskeleyemedi ya da beni Shiori'den isimsiz bir ejderha cariyesine dönüştüremedi.

Bundan cesaret aldım. En azından şimdilik. "Bu gerçeğin aynası," dedim.

Bu bir soru değildi ama Nahma başını sallayarak beni ödüllendirdi. "Leydi Solzaya'nın en değerli hazinesidir, ilk büyücülerden biriyle girdiği bahiste kazanmıştır. O zamandan beri tören geleneğinin bir parçası olmuştur."

Ejderhalar kumar oynamayı sever diye düşündüm.

"Leydi Solzaya'nın kolyesinde sadece bir avuç parça vardı," diye belirttim. "Neden şimdi yüzlercesi ortaya çıktı?"

"Leydi Solzaya'nın hakikat aynasında her biri eşit görüş ve güce sahip yedi parça vardır. Elinde olmadıkları nadir durumlarda -örneğin bunun gibi bir ayinde- çalınmamaları için onları sıradan ayna parçalarının arasına gizler."

"Çalındı," dedim yavaşça. "Sizin gibi yoldaşlar tarafından mı?" "Gerçeğin aynasına sahip olmak gibi bir arzum yok."

"Ama Ai'long'a yemin ettiğin zaman anıların elinden alınmadı mı?" Sözlerimin ekşimesine engel olamadım. "Geçmişini hatırlamak istemez miydin?"

Nahma'nın yüz hatlarında belli belirsiz bir titreşim belirdi. "Değişim herkes için farklıdır. Ben çoğundan daha fazla şey hatırlıyorum." Bir çift saç tokasını kaldırmaya odaklandı. "Bu bir lütuf olduğu kadar bir lanet de oldu. Bazı şeyleri unutmak en iyisidir."

"Ne hatırlıyorsun?" Araştırdım.

Nahma uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda cevap verdiğinde cevap vereceğinden umudumu kesmiştim:

"Benim zamanımda işler farklıydı. Ejderhalar efsane değildi ve eğer bir ulus denizlere gereken fedakârlıkları yapmazsa, ejderhalar onun oğullarını ve kızlarını kıyılardan çalarlardı. Ai'long'a verilenler arasından birkaçı seçme ayinleriyle yoldaş olarak seçilirdi."

Hatırladım. "Solzaya buraya bu şekilde geldiğini söyledi."

"Evet. Benim yılımda on iki kişi vardı."

Düz cevabı kaşlarımı çatmama neden oldu. "Diğer on bir kişiye ne oldu?"

"Zaman zaman, bu sarayı her ziyaret ettiğimde onları ziyaret ediyorum." Nahma'nın yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Kral Nazayun'un ağlayan bahçesinde duruyorlar."

Ne demek istediğini anladığımda boğazım düğümlendi. On bir kişi taşla dönüşmüştü.

"Neden?" Fısıldadım.

"Ai'long Yemini yüzünden. Ejderha Kralı'nın egemenliği altındaki herkes buna bağlıdır. Ölümsüzler yenilmez değildir Shiori'anma, ejderhalar bile. Yemin, hiçbir ejderhanın en ağır sonuçları olmadan bir başkasına zarar vermemesini sağlar. Ai'long'a gelen ziyaretçiler böyle bir yemine bağlı değildir, bu da onları tehlikeli kılar."

Çenem kilitlendi. "Gen gibi."

Aynadaki yansımalarımızın arasından Nahma'nın bakışları benimkilerle buluştu. "Gen gibi," diye tekrarladı.

"Yani Nazayun bir çocuğu sırf izinsiz girdiği için mahkûm mu edecek?" "Gen görüldüğü kadar masum değil."

"Bir şey çalmaya çalıştığı için mi?" Ben de öyle dedim. "Bir ejderha ondan bunu yapmasını istedi - o bir hırsız değil."

"*Gerçeğin aynasını* çalmaya çalıştı," dedi Nahma dikkatle. "Artık hiçbir ölümlü böyle kadim bir hazineden haberdar olamaz. Ve çok güçlü ve çok tehlikeli birinin yardımı olmadan hiçbir ölümlü Ai'long'a sızamaz. Leydi Solzaya çocuğu aylardır bunun hangi ejderha olabileceği konusunda sorguya çekti ama o hiçbir şey söylemedi."

"Çünkü bilmiyor!" Ben ağladım.

"Bunun bir önemi yok. Fazla zamanı kalmadı."

"O sadece bir çocuk. Umurunda değil mi? Bir şey yapamaz mısın?"

"Burası benim yerim değil," dedi Nahma.

"O zaman artık gerçekten insan değilsin."

Sözlerimin acı vermesini istemiştım ama Nahma etkilenmedi. "Bazıları hiç olmadığımı söyleyebilir."

Sözleri o kadar yumuşaktı ki doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. Kaşlarımı çattım. "Ne dedin sen-"

"Göreceksin," diye araya girdi Nahma, konuyu başka bir yere çekerek, "ejderhalar çok az empati, hatta daha da az sevgi hissederek. Seryu'gınan'a bağlanacak olman senin şansın. O çoğundan daha iyidir."

Çoğundan daha iyi. "Ne kadar ilham verici bir destek."

"Gerçek bu," dedi Nahma. "Sana yalan söylemeyeceğim, Shiori'anma. Ama eğer beni dinlemezsen, seni giydirmesi için başka birini göndereceğim. Bu görevi nadiren üstlenirim ama senin için bir istisna yapmayı düşündüm. Kim olduğun için."

"Kiata'nın kanı mı?"

"Hayır. İsimsiz Kraliçe'nin kızı."

Gözlerim havaya fırladı, kafamın içinde dönen düşünceler aniden durdu. "Üvey annemi tanıyor muydun?"

"Bizimkinden çok da farklı olmayan bir törenle evlendi." Nahma'nın dudaklarında küçük, sert bir gülümseme belirdi. "Bir yarışma diyebiliriz. Her kral ve prens onun elini, her büyücü ve iblis de kalbindeki inciye aradı."

"Ejderhalar da," dedim karanlık bir sesle.

Ben bunu söylerken Nahma saçıma son bir opal teli tutturdu. "Ai'long'dan pek çok kişi yarışmaya katılmak için insan talipler gibi davrandı. Kralımızın kendisi bile bunu düşündü. O zamanlar onun Wraith'in incisine sahip olduğunu bilmiyorduk."

"Ne oldu?" diye sordum. Raikama'nın Kiata'ya gelmeden önceki hayatı benim için bir gizemdi ve daha fazlasını duymak için yanıp tutuşuyordum.

"Ben senin susuzluğunu gidermek için buraya konmuş bir geçmiş kuyusu değilim," dedi, kırıncı olmayan bir sesle. "Sana üvey annenin geçmişini anlatıyorum çünkü o da senin gibi diğerlerinden farklıydı. Ve benim gibi." Bir duraklama. "Keşke benim de olsaydı dediğim uyarıyı yapıyorum sana."

"Uyarı mı?" Ben de yankıldım.

Leydi Nahma saçlarını geriye doğru çekerek boynu ve elmacık kemikleri boyunca uzanan solungaçları ortaya çıkardı. Kollarını sıvadı ve bana üzerinde parlayan yüzgeçleri gösterdi.

Kollarının alt tarafına baktım, parmaklarını açtığında yanardöner ağlarını görebiliyordum. Son olarak eteğini kaldırdı. İnsan bacaklarının yerinde, yaz çan çiçekleri gibi menekşe rengi bir balık kuyruğu vardı.

Hayretimi ve dehşetimi gizleyemedim. "Sen bir...bir..."

"Bir deniz hizmetçisi," dedi, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. "Bizim diyarımız Ai'long'dan çok uzakta değil. Saraya gelirken muhtemelen birkaç tane görmüşsünüzdür."

Hâlâ bakıyordum. Yüzgeçleri ve kuyruğuyla, istese bile asla karaya geri dönemezdi. "Bana olacak olan bu mu?"

"Her yoldaşın deneyimi farklıdır," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Birçoğu deniz hizmetkârı olurken, diğerleri daha insani bir fiziğe sahip oluyor. Bunu tahmin etmek zor. Ama değişimler kalıcı olacak; sonsuz yaşam için ödenecek küçük bir bedel."

Kendi sözlerine inandığına ikna olmamıştım.

Saçlarını yerine bırakan Nahma kollarını sıvadı ve aynayı çağırdı. Onu unutmuştum. "Şimdi hazırlıkların son kısmı: son vedalar."

Ayna yeniden şarkı söylemeye başladı, tıngırdayan bir ay lavtası gibi titreşiyordu. Bir adım daha yaklaştım ve cam dalgalandı.

"Bu ayna..." diye başladım bakmaya. Cam gittikçe daha çok su dolu bir havuza benziyordu. "Bu... Kiatan gibi hissettiriyor."

"Seninle konuşmasına şaşırmadım," diye izin verdi Nahma. "Gerçeğin aynası Emuri'en'in Yedi Gözyaşından dövüldü."

Geri çekilip Nahma'nın sözlerinin içime işlemesine izin verdim.

Emuri'en Kiata'nın aşk ve kader tanrıçasıydı ve saç tellerini kullanarak ölümlülerin kaderlerini yönetirdi. Kesip kırmızıya boyadığı her bir saç teli gücün ve kanın rengiydi ve onun talimatıyla binlerce turna kuşu ölümlülerin kaderlerini birbirine bağlamak için dünyaya uçardı. Ancak insanlara olan düşkünlüğü o kadar büyüktü ki, gücünü aşırı harcadı ve tanrılığını kaybetti. Cennetten kovulunca ağladı ve gözyaşları Kiata'nın dört bir yanına dağıldı, kaderin ipuçlarına bir bakış sunan yedi büyümlü gölet bıraktı.

Emuri'en'in Yedi Gözyaşı.

Gençken bunu hep bir efsane olarak görüp reddetmişim. Ama Raikama sayesinde Emuri'en'in Gözyaşları'nın gerçek olduğunu öğrendim.

Sularına danışmak, Kiata'nın kanı olduğumu ve tehlikede olduğumu erkenden nasıl bildiğiydi.

Boğazımda oluşan yumrunun içinden konuştum. "Ben... ben ailemle konuşabilecek miyim?"

Nahma bana acıyan bir bakış attı. "Hayır, aynanınki kadar eski bir büyüünün yardımıyla bile ejderha ve insan diyarları örtüşemez."

"Ama bunun bir veda olduğunu söylemiştin-"

"Son veda, geride bıraktığınız hayat üzerine düşünme zamanıdır." Benim üzerimden konuştu ve aynayı işaret etti. "Geçmişi ya da bugünü sorgulayın, size görmeniz gerekeni gösterecektir. Ne eksik, ne fazla."

Geçmişi mi yoksa bugünü mü sorgulayacaksınız? Boğazımdaki yumru çözüldü. Eğer aynanın böyle bir gücü varsa, ona Wraith'in incisini sorabilirdim! Belki de Ejderha Kral'ın dolambaçlı sarayından bir çıkış yolu bile bulabilirdim.

Heyecanımı bastırdım, Nahma'nın ne düşündüğümü anlamaması için dudaklarımla ekşi bir çizgi çizdim. Yine de yüzü aniden karardı ve beni sessizce uyarmayı uygun gördü: "Ne aradığına dikkat et. Leydi Solzaya diğer taraftan gözlemliyor ve Wraithler hakkında soracağın her soru zaman kaybı olacaktır. Ayna onun yaşadığı âleme dokunamaz."

Kaşlarımı çattım. "Nereden bildin-"

"Senin zamanın şimdi başlıyor," dedi Nahma ve duvardan içeri adım atarak başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

Kiki kolumdan uçup gitti. *Bu gerçekten evi son görüşümüz değil, değil mi?*

Nahma'nın çayı yanımdan geçti ve onu avuçlarımdan içine aldım.

"Buna izin vermeyeceğim," diye cevap verdim. "Belki tören sırasında iksiri büyüleyerek uzaklaştırabilirim."

Denemeye değer.

Tüm gücümle çaya odaklandım ve içindekilerin küçük sisli dallar halinde fincandan buharlaşmasını emrettim.

Ama çay sadece fişkırdı, yüzümden kıl payı kurtuldu ve aynaya sıçradı.

"Emuri'en'in telleri!" Lanet ettim, aceleyle sildim.

Dokunduğumda cam titredi ve cızırdadı, alçak uğultusu hayatım boyunca her bahar ve yaz duyduğum kuş cıvıltılarına dönüştü.

Kitebirds.

Hayal edemeyeceğim kadar net bir şekilde mırıldandılar. Gözlerimi kırıştıtarak aynaya yaklaştım. Camın titremesi durmuştu. Şimdi aynanın karşısında

Sanki bana göstermek istediği şeyi arıyormuş gibi puslu bir genişlik.

Krizantemler. Kiraz ve erik ağaçlarındaki küçük tomurcuklar ve çiçekler. Yapraklar, daha önce birçok kez gördüğüm ama nerede olduğunu hatırlayamadığım geometrik desenli yuvarlak kafesli bir pencerenin üzerinden aşağı süzülüyordu.

-

Ayna pencereden içeri girdi. Ve altı kardeşim oradaydı.

O kadar yakın, o kadar canlıydılar ki ipek şapkalarındaki iplikleri, Wande'nin yakasındaki çay lekelerini ve Yotan'ın son moda uygun kesilmiş saçlarındaki balmumunun parıltısını görebiliyordum. Uzanıp onlara dokunmak, isimlerini söylemek istedim. Ama kardeşlerim bir yatağın etrafında toplanmışlardı ve kimi izlediklerini gördüğümde tek yapabildiğim nefesimi tutmak oldu.

Baba.

Bahar gelmişti ve Raikama'nın söz verdiği gibi, Gindara'nın üzerindeki uyku büyüü kalkmıştı. Şehir uyanıyordu ve babam da onunla birlikte.

"Bak!" Yotan işaret ederek fısıldadı. "Uyanıyor."

Şafak kafesli pencereden içeri süzüldü ve imparatoru muhteşem ı ışık desenleriyle doldurdu. Gözlerini kırıştırdı, gözleri yavaşça açıldı.

Sevinç ve vatan hasreti kalbimi çeğiştiriyor, duygularımı zıt yönlere sürüklüyordu. Babamı görmek için orada olmayı ne kadar isterdim. Uyandığında kardeşlerimle birlikte orada olmayı.

Kendimi güçlü tutmaya çalışarak yanağımı ısırdım. Ai'long'dayken kaybettiğim aylara takılıp kalmamaya çalıştım. En azından ailem iyiydi. Babam, kardeşlerim...

"Takkan'dan ne haber?" Aynaya fısıldadım.

Soru üzerine cam tekrar titredi. İmparator ve prenslerin görüntüsü kayboldu ve ayna odağını Kutsal Göl'deki saraydan ormanın derinliklerine çevirdi. Yangın ormanı kasıp kavuruyor, ağaçların arasından hızla geçiyor ve yakındaki köyleri için için yanar halde bırakıyordu.

Sonra Kutsal Dağlar geldi. Onları hemen tanıdım ama ortadaki dağda farklı bir şey vardı.

Yüzünde daha önce olmayan sivri bir yara izi vardı. Ayna beni yaklaştıırken, kızıl kayadan bir duman tüttü. Ve kalbim hareketsiz kaldı.

Bir nefeste, bir daha asla görmemek için dua ettiğim bir yaratığa dönüştü.

Kurt.

Puslu gri kürkü kürkten çok gölgeydi, kan kırmızısı gözleri onu doğuran yaralı kaya kadar ateşliydi. Kutsal Dağlar titredi.

Bandur, içindeki iblisleri korkunç bir koro halinde törpüledi. İblislerin Kralı.

Bu isim düşüncelerime bir hayalet gibi yapıştı. Daha önce hiç duymamıştım ama yine de içimi ürpertti. *Bandur.*

"Hayır!" Fısıldadım. Bu imkânsızdı. Bandur özgür olamazdı. Üvey annem ve ben dağları mühürlemiştik!

Ayna artık bana bir şey göstermiyordu. Çatladı ve tekrar parçalara ayrıldı, ama küçük balık onları almak için geri dönmedi. Bunun yerine, parçalar odanın içinde amaçsızca sürüklendi.

Gördüklerim karşısında o kadar sarsılmıştım ki, Nahma'nın döndüğünü fark etmedim bile. *Kiki, bunu yapamam. Eve gitmek zorundayım. I-*

Durdum, düşüncelerim görünmez bir ip tarafından kesildi.

Eğer evini bir daha görmek istiyorsan, diye aklıma sokuldu Nahma'nın sesi, o zaman törene gitmelisin.

Nefesim kesildi, hem sözleri hem de yaptığı şey karşısında şok olmuşum. "Sen... sen-"

Doğuştan düşünceleri hissedebiliyorum. Nahma kolumu bıraktı. Uzun siyah perçeminin perdesi altında gözleri beyaza döndü, koyu renkli göz bebekleri kayboldu. Bu, seçme törenlerini kazanmama ve Leydi Solzaya'nın bile güvenini kazanmama yardımcı oldu. Aynasından çok şey görüyor ama zihni ya da kalbi okuyamıyor. Size bir yoldaş olarak deneyimlerimi anlattığımı varsayacaktır.

Bakışlarına karşılık verdim. *Demek gerçekten insan olmadığınızı söylerken bunu kastediyordunuz.*

Nahma'nın gözleri soğuktu. *Üvey annen gibi ben de istenmiyordum. Ailem sihrimi öğrendiğinde beni denize, ejderhalara attılar. Karada büyüden korkulur. Burada ise saygı duyulur.*

Sertçe yutkundum, babamın kendi yeteneklerini öğrendiğinde ne düşüneceğini merak ediyordum. *Törene gitmek evimin yolunu bulmama nasıl yardımcı olacak?*

Senin becerikli bir kız olduğunu duydum, diye cevap verdi Nahma. Bir yolunu bulursun. Bana bir şeftali attı. Ye. Gücün burada zayıfladı, ama bir ısırik bile gücünü yerine getirecektir.

Şeftaliyi elimde yuvarladım, hâlâ zehirli olabileceğine dair şüphelerim vardı. Kiatan efsanesine göre şeftali tanrıların meyvesiydi ve bahçelerindeki belirli bir ağaç ölümsüzlük bahşediyordu.

İstersen önce ben deneyebilirim, Kiki teklif etti. Sonsuza kadar yaşamak umurumda değil. Çok komik. Ölümsüzlükle zehirleyeceklerini nereden çıkardın? Kiki omuz silkti. Ben iyimser biriyim.

Hayır, değilsin.

Sonunda yemeğimi yediğimde, Nahma kağıttan kuşuma ihtiyatla baktı. *Çakıl taşı olmak istemiyorsa, o kuşu da saklasan iyi edersin.*

Kiki yakamın arkasına geçti, ben de şeftaliyi yere bıraktım. *Neden bana yardım ediyorsun?*

Çünkü Kral Nazayun Wraith'in incisine sahip olmamalıydı. Durakladı. Çünkü Ai'long'da sana yardım edebilecek başka biri var. Wraith'i onun zihninde gördüm.

Merakımı dizginlemek benim için çok zordu. *Kimi?*

Söyleyemem. Aynaya bakmam için beni döndürdü. Ama inciyi Nazayun'dan bile daha çok isteyecektir. Törende takdim et, o da gelecektir.

Onun için söylemesi kolay. Eğer iksiri içseydim, bahsettiği ejderhayı sorgulamak şöyle dursun, adım bile hatırlayamazdım. Ama *haklıydı*: Becerikliydim.

"Şimdi," dedi, Solzaya'nın duyabilmesi için bir kez daha yüksek sesle konuşarak, "hazır mısın?"

Başka ne seçeneğim vardı ki? Küçük, kararsız bir baş selamı verdim. Geri dönüş yoktu.

CHAPTER SEVEN

Solzaya törenin samimi bir ilişki olduğu konusunda yalan söylemişti.

Yüzden fazla ejderha gelmişti. Dev mercan tabakalarının üzerinde oturuyorlardı - suda yüzdükleri için Nahma onlara bulut diyordu. Ejderhaların çoğu inandırıcı olmayan bir insan formu giyiyordu; boynuzlarını, bıyıklarını ve pençelerini gizleme zahmetine girmemişlerdi, hatta bazılarının ceketlerinin altından kıvrılan kuyrukları vardı. Kıs kıs gülmelerinden ve kıkırdamalarından, bunun ölümlüleri rahatsız etmek için bir oyun olduğunu anlayabiliyordum.

Onlara bu zevki tattırmamalıydım. Ama ayın kubbesine doğru süzülürken, etrafım bir oda dolusu yırtıcı ejderhayla çevriliyken kendimi gerçekten de bir domuz gibi hissediyordum. Özellikle de üzerimdeki lanetli pembe elbise sayesinde.

"Yoldaş olan ilk büyücü sensin," dedi Nahma, ben sormamış olsam da. "Bir ejderha prensinin yoldaşı olmandan bahsetmiyorum bile. Tabii ki bakacaklar."

Beni bulutların en yüksek katmanına çıkarırken, gri benekli bir balina geldiğimi duyurdu. Beni Seryu'nun yanına getirdiğinde üç ahtapot kabuklu deniz kabuklarına üfledi.

Prens kıyafetleri içinde onu tanımakta zorlandım. Her zamanki zümrüt rengi cübbesinin yerine mavi incilerle süslü gümüş bir ceket giymişti ve daha önce hiç dağınık görmediğim yeşil saçları örülmüş ve püsküllü bir başlığın altına sıkıştırılmıştı. Hatırladığımdan daha uzun boyluydu, omuzları da daha genişti. Onunla ilk tanıştığımdan beri büyümüştü. Daha fazla görünüyordu.

Daha asil, daha yakışıklı ama aynı zamanda bir yabancı gibiydi. Bulutunun üzerine indiğimde burnunun hafifçe seğirmesi dışında beni kabul etmedi.

"Törendeki rolün için teşekkür ederim Nahma Teyze," dedi beni hâlâ görmezden gelerek. "Beni çok onurlandırdınız."

Nahma göstermelik birkaç dua mırıldandı ve ardından Leydi Solzaya'nın Güney, Kuzey ve Doğu'nun lordları ve leydileriyle birlikte oturduğu en yüksek buluta çıktı. Batı Denizleri Lordu'nun koltuğu boştu, tıpkı Seryu'nun tahmin ettiği gibi.

Sırtımı bir mercan omurgasına yaslayarak somurtkan bir şekilde oturmaya çalıştım ama zihnim dönüyordu. Elang, Nahma'nın tanışacağıma söz verdiği ejderha olabilir miydi?

Seryu'yla aramızdaki sessizliği çoğunlukla huysuzluğumdan korumak istemiştım ama dilimin başka fikirleri vardı. "Elang neden saraya hiç gelmiyor?"

Seryu yan gözle bana baktı. "Şu anda bana sormak istediğın şey gerçekten bu mu?"

"Beni bu belaya bulaştırdığın için seni tekrar tokatlamamı mı tercih edersin?" Ejderhanın bakışları karardı. "Elang farklıdır." diye homurdandı.

"Nasıl?"

Seryu başka bir şey söylemedi. Bakışları Nahma'nın bana giydirdiği parlak pembe elbisenin üzerinde dolaştı ve kalçamdaki yıpranmış çantaya sabitlendi. "Aklında ne tür numaralar varsa, yapma. Önemli bütün ejderhalar şu anda burada. Biz konuşurken izliyorlar."

"O zaman bunu duysunlar," dedim sertçe. "Umarım Dokuz Cehennem'de çürürsün, Seryu."

Seryu'nun kırmızı gözleri parladı. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. En azından benden hoşlanıyormuş gibi davranabilirsin. Yoksa beni tüm ailemin önünde küçük düşürmemeni istemek çok mu fazla?"

"Beni tüm ailenin önünde öldürmemeni istemek çok mu fazla? Yoksa *daha güçlü ve daha iyi bir şekilde* yeniden doğacağım için bu sayılmaz mı?"

Seryu iğnelenmiş gibi geri çekildi ve neredeyse sert sözlerimden pişman olacaktım. Neredeyse.

"Bunu asla söylememeliydim," dedi, kırmızı gözleri kısılmıştı. "Özür dilerim."

Sesindeki ağlamaklı tını beni etkiledi ve öfkeli kalmak istesem de içimdeki ateş söndü. "İşlerin bu şekilde gitmesini istemediğini biliyorum."

Kısa bir süre boyunca, kollarını kavuşturmuş bir şekilde bulutumuzun çıkıntılı kenarına doğru eğildi. Tekrar konuştuğunda sesi alçaktı. "Sen bir cariyeye olmayacaksın, biliyorsun. Benim gelinim olacaksın. Benim dengim." Ben cevap vermeden hızla devam etti. "Bunun durumu daha iyi yapmadığını biliyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm."

Ben de öne doğru eğildim ve yüz ejderhaya baktım. İzliyorlardı. "Görünüşe göre can sıkıcı dedikoducu akrabalar sadece ölümlüler âlemine özgü değil."

"Kesinlikle hayır," dedi Seryu, hâlâ dalgındı. "Bir ejderhanın bağlanma töreni en eski ayinlerimizden biridir. Sevgi ve güven üzerine kurulu olması gerekir ama çoğu zaman sadece bir alışverişe hizmet eder."

Bu konuda biraz deneyimim var.

"Benimkinin bu şekilde olmasını istemedim," diye itiraf etti. "Eğer sen olursan, burada olmak isteyeceğini umuyordum. Çünkü beni önemsiyordun."

"Sana değer veriyorum."

Gerçek buydu ve birlikte geçirdiğimiz yazı düşündüm, Kutsal Göl'ün kenarında aylıklık ederken büyü ve büyücülük hakkında şakalaşıyorduk. O zaman da onu önemsiyordum, şimdi de önemsiyorum.

"Benimle kalmak o kadar kötü mü olurdu?" dedi sessizce. "Güvende olduğundan emin olurdum. Bunu senin için yapabilirim. Bunu senin için hep yaptım. Adil bir şans hak ediyorum, değil mi?"

Verdi ve ona bir tane verdiğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Sessizliğim üzerine Seryu elime uzandı. Avucunu benimkinin üzerine koymasına izin verdim. Teni soğuktu ama rahatsız edici bir şekilde değil ve yeşil tırnakları parmaklarımin etrafında hafifçe kıvrılırken en ufak bir kıvılcım hissettim.

Ellerimize baktım. Ya Ai'long'da kalsaydım? Seryu'yla evlenmek çok mu trajik olurdu? Yakışıklı ve eğlenceliydi... ve bana düşküncü. Hatta belki de bana aşık.

Boynumda ve kollarımda ışıltılı solungaçları olan bir ejderha prensesi olurdum. Seryu ile kaplumbağaları ve balinaları kovalayacak, Solzaya'nın sınırlarını olabildiğince sık bozacak, Leydi Nahma ile büyülü elbiseler deneyecek ve Ai'long'un tüm sırlarını açığa çıkaracaktım. Sonsuza kadar yaşardım.

Buradaki hiç kimse benim kan emici olduğumu düşünmez. Seryu'nun dediği gibi, dönmezsem Kiata daha güvende bile olabilir. Babam Bandur'u dağlara geri mühürleyecek bir büyücü bulabilir ve bu da her şeyin sonu olur. İblisler sonsuza dek tuzağa düşer ve daha fazla kanlı ölmez. Büyü Kiata'da gömülü kalacaktı, tıpkı herkesin istediği gibi. Suçlanmak yerine, bir efsane olacaktım.

"Öp beni," diye mırıldandım Seryu'ya.

Seryu şaşkın şaşkın bana baktı. Ama başını salladı ve ejderhalar alkışladı, o öne eğilirken pençelerini mercan balkonlarına vurdular.

Eli hâlâ benimkinin üzerindeydi ve dudakları sadece bir nefes uzağımdaydı. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Daha önce bir sürü erkekle öpüşmüştüm. Seryu'yu öpmek neyi değiştirirdi ki?

Aradaki fark düşüncelerime damgasını vurdu.

Takkan.

Nefes verdim, kalbim aniden hafifledi ve aynı anda ağırlaştı.

Her şeyden çok, kollarımı Takkan'a dolamak istiyordum. Çocukken bana yazdığı mektuplardan alıntılar yaptığımda omuzlarının utançla dikleştiğini görmek, çenemi omzuna yaslamak ve şarkılarının tınısıyla uykuya dalmak istiyordum. Ben bakmıyorken onu bakarken yakalamak ve sıcak gözlerinin kenarları kırışana kadar onunla alay etmek.

Sonunda onu sevdiğimi söylemek için.

Ama Kiata'ya dönersem büyücü damgası yerdim ve Bandur'un dağlardan kaçmasından sorumlu tutulurdum. Takkan'la bir gelecek mümkün müydü?

Tek bildiğim, bunu öğrenmek için her şeyi riske atacağımdı.

Yanağımı çevirdim. "Bekle-" demeye başladım ama buna gerek yoktu. Seryu yüzümde savaşıyor duyguları görmüştü. Çoktan geri çekilmeye başlamıştı. Ben daha açıklama yapamadan koltuğuna gömüldü ve bir bacağını diğerinin üzerine attı.

"Biliyor musun, pembe giyen prensesleri öpmemeyi tercih ederim," diye mırıldandı ve aşağıdaki hayal kırıklığına uğramış kalabalığı yarı inandırıcı bir sırıtışla selamladı. "Bu renkle ilgili bir şey pek çekici gelmiyor."

Gururunu kurtarmaya çalışıyordu ve ben de buna izin vermem gerektiğini biliyordum. Ama yapamadım.

"Sen değilsin." Bocaladım, kelimelerim birbirine karıştı ve düğümlendi. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Bir parçam bunu söylememeni umuyordu." Yanağıma dokundu, sonra elinin tekrar kucağına düşmesine izin verdi. "Denemeye değerci. Seni içmeye zorladıklarında o lordling'ine tutun. Son düşüncenin sakladığın tek anı olduğunu söylerler."

İksir! Neredeyse unutmuştum. "Seryu, nasıl..."

Seryu cevap vermek yerine Kiki'yi parmaklıklardan aldı ve yakama taktı. Cevabı o kadar kısıktı ki neredeyse onu duymuyordum. "Saklan."

Bunun benim için mi yoksa Kiki için mi söylendiğini bilmiyordum ve sorma fırsatım da olmadı.

Uzaklardan gelen bir çan sesi kubbenin etrafında yankılanıyordu. Tören başlıyordu.

Parıldayan bir kum bulutunun içinden Ejderha Kral salona daldı. Beline kuşak şeklinde bağlanmış yıldız vuruşu ağını hâlâ takıyordu. İblis ateşi, kaderin ipleri ve yıldızların kanıyla ışıldıyordu; aylarca uğraşıp ördüğüm üç büyü.

Nazayun'un ayaklarının altında balina ve köpekbalığı kafataslarından yapılmış bir kürsü belirdi. Kiki bu manzara karşısında ürperdi.

Neden biri onun için çalışmak istesin ki? diye fısıldadı bana, odada devriye gezen köpekbalığı ve mürekkepbalığı sürülerine bakarak.

Çünkü başka seçenekleri yoktu, diye düşündüm Ejderha Kral tahtına otururken.

Leydi Nahma ayinin hızlı olacağı konusunda beni uyarmıştı ama ben yine de görkemli bir giriş bekliyordum. Hiçbiri gelmedi ve bulutum Ejderha Kral'ın tahtıyla aynı seviyeye gelene kadar yükselerek sallandı.

Kralın yanında, Leydi Solzaya ve Leydi Nahma hanımefendi ve nedime gibi hazır bekliyorlardı. Seryu'nun annesi uzun avucunda deniz kulağı kabuğundan oyulmuş bir kâse, Nahma ise ince ipek bir kordon tutuyordu. Bu sonuncusu, gelin ve damadın birbirine düğümlendiği Kiatan düğün geleneklerine bir göndermeydi.

Takkan ve ben böyle evlenebilirdik, diye düşündüm içim acıyarak. *Keşke nişan törenimizden kaçmasaydım, hayat ne kadar farklı olabilirdi.*

"Öne gel Shiori'anma," dedi Leydi Solzaya, hayallerimi yıkarak. Kollarımı demir gibi kavradı ve onunla birlikte Ejderha Kralı'nın kürsüsüne doğru süzıldüm. Seryu beni takip etmeye başladı ama Solzaya kalmasını işaret etti.

Yüz ifadesindeki endişeyi okuyabiliyordum.

Çok dikkatsiz bir şey yapmayın, diyordu.

Keşke bir gülümseme çağırabilseydim. *Deneyeceğim.*

"Ebedi Majesteleri Prenses Shiori'yi Ai'long Yemini etmeye layık gördü," dedi Solzaya. "Bu saatte, ölümlü hayatını geride bırakacak ve oğlum, Doğu Denizlerinin Birinci Prensi Seryu'ginan'ın yoldaşı olarak yeniden uyanacak."

"Ellerini uzat," dedi Leydi Nahma, "böylece Leydi Solzaya sana ölümsüzlük iksirini bahşedebilir."

Ona baktım, içimde bir endişe vardı. Törene ne kadar eşlik etmem gerekecekti?

Hiçbir cevap vermedi. Zihnini bana kapatmıştı. Tahta gibi ellerimi uzattım.

Solzaya abalone kasesini uzattığım avuçlarımın arasına yerleştirdi ve anlayamadığım bir dilde kelimeler mırıldandı.

İçinde iksir vardı. Başparmağımda dengeleyebileceğim kadar küçük, serulean bir boncuk.

Neredeyse rahatlayarak iç geçirecektim. Bir çorba, hatta bir çay bekliyordum ama iksir, mide rahatsızlığı için alınan bir haptan daha sağlam değildi. Jöleye benziyordu, ellerim titredikçe sallanıyordu.

Solzaya konuşurken kaseyi kaldırdım ve dudaklarıma bastırıyormuş gibi yaptım. Görünmez dumanlar burun deliklerimi gıdıkladı, aynı anda hem tatlı hem de acıydı.

Bir kez kokladığımda içime gömdüğüm tüm şüpheler ve korkular kabardı ama zihnimi Takkan'ı tekrar görmeye odakladım. Eve dönmeye.

Bunu nasıl yapacağız? dedi Kiki, kaseye atladı ve kanadını kullanarak kazara içmemi engelledi.

Çabuk yakamdan aşağı yuvarla, dedim. *Yapabilir misin?*

Kiki kanadını kullanarak iksiri boynuma doğru çekmeye çalıştı ama iksir çok kaygandı. *Görüldüğü kadar kolay değil!*

"Bir sorun mu var, Shiori'anma?" Leydi Solzaya etrafımda süzülerek sordu. "İçmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Cevap verme şansım hiç olmadı. Solzaya'nın eli dışarı fırladı ve kaseyi ağzıma dayadı.

Kiki kaseye geri düşerken panik kanıma işledi. Çok hızlı bir şekilde sıvı damlası dudaklarıma doğru kaydı ve Kiki yakamdan fırlayarak kâsenin içine düştü.

Bir yudumda iksiri yuttu.

Kiki, hayır!

Artık çok geçti. İksir kâğıttan boğazına yerleşmiş, uzun boynunu mavi mavi parlatmıştı. Kâsenin kenarında sallanırken ve kolumun içine düşerken kanatlarındaki gümüşü altın süslemeler lekeli mürekkep gibi soldu. Dirseğimin kıvrımında hareketsiz kaldığını hissettim.

Boğazımda bir sıcaklık hissettim. *Kiki!*

Cevap yok.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Onu kucağıma alıp sarılmaktan başka bir şey istemiyordum ama Kral Nazayun ve Leydi Solzaya dikkatle beni izliyorlardı.

Leydi Nahma kâseyi aldı. "Shiori'anma içti," diye duyurdu kimse konuşmadan.

Zihnimizin içinden, *yüzünü boş bırak* diye uyardı. *Yorgun görünmeye çalış.*

Kaslarımı gevşettim. Kendimi üşütmek, bedenimin sönmesini sağlamak kolaydı. Düzgün düşünmek bir yana, zar zor hareket edebiliyordum. Tek düşünebildiğim dirseğime yaslanmış olan Kiki'ydi.

"Eğilin ve inciye takdim edin," diye talimat verdi Nahma.

"Törene devam etmeye hazırım," dedim derin bir selam vererek. Sesim düz çıkmıştı, her türlü isyan belirtisi yok olmuştu. Ama göğsümün içinde öfke kıpırdanıyordu. "İzin verin Wraith'in incisini takdim edeyim."

Çantamı açtım. Elang görünürde yoktu ve onun gelişinin beni ayinlerin geri kalanından kurtaracağına güvenemezdin. Kiki başarısız olmam için çok fazla fedakârlık yapmıştı.

Parmaklarım kırık incinin etrafında kapandı. *Eğer sonsuza dek Ai'long'a bağlı kalırsam sana bir faydam dokunmaz*, dedim ona, beni duyması için dua ederek. *Seni Wraithlere geri götürmemi istiyorsan, buradan çıkmama yardım et. Ejder Kral'ı yenmeme yardım et.*

Yayımdan kalktım. İnci avucumda karıncalandı, bu umut verici bir işaretti. "Bekle!" Nazayun havladı.

Beklemek mi? Yüzümü boş tutmak, oyuna devam etmek için mücadele ettim. Başlığımdan sarkan mücevherler tıngırdadı ama ayaklarımdan başımı kaldırmaya cesaret edemedim.

"Onu arayın."

Seryu'nun annesi değil de Leydi Nahma'nın öne çıkması beni rahatlattı. *Yardım et bana, Nahma.* Beni ararken ona uzandım. *Kiki'nin*

Bilinci yerinde değildi. İksiri içti. Yardım edin bana. Lütfen.

Nahma kollarımı kaldırıp içeri baktı. Kiki'nin kanatlarının kenarı dirseğimi sıyırdı ve Nahma'nın hiçbir şey görmemiş gibi davranacağından emin olarak nefesimi tuttum.

Ama kolumu salladı ve Kiki'yi gagasından yakaladı. "Burada neyimiz varmış?" Nahma mırıldandı. "Kağıttan bir kuş."

İhanetten uyuşmuştum. O ne yapıyordu?

"*Büyülü* bir kağıt kuş." Nahma herkesin görmesi için Kiki'yi havaya kaldırdı. Kiki'nin gagası iksir yüzünden hâlâ mavi mavi parlıyordu ve boynu gevşekçe sarkıyordu.

"Onu geri ver!" Ağladım.

Nahma öyle bir şey yapmadı. Kiki'yi boynundan tutarak kuşun boğazındaki iksiri sıktı. Sonra Kiki'yi avucunun içinde buruşturdu.

"Hayır!" Çığlık attım.

Kendimi Leydi Nahma'ya doğru fırlattım ama kürsü çalkantılı bir sarsıntı geçirdi. Eğildi ve kontrolsüzce Ejder Kral'a doğru kaydım.

Gözleri öfkeyle bulutlandı. "Eğer unutma ritüelini tamamlamayacaksan, o zaman günlerinin geri kalanında hatırlayacağın bir ceza bulmalıyız." Beni Seryu'nun bulutunun üzerine fırlattı ve "Çocuğu getirin" diye bağırdı.

Çocuk mu?

Leydi Nahma'ya olan kızgınlığım kayboldu, yerini korku aldı.

Odanın ortasında, etrafı köpekbalıklarıyla çevrili olan mahkûm arkadaşım Gen, baloncuklardan oluşan bir akıntının üzerinde yükseliyordu.

Onu son gördüğümünden bu yana geçen saatler içinde Solzaya'nın laneti hızla ilerlemişti. Artık baygındı, gözleri kapalıydı ve alt dudağı çoktan taş a dönmüştü. Yanakları çökmüş gibiydi, sanki lanet onu ele geçirmeden önce nefes almaya çalışıyormuş gibiydi. Beni uyandırmak için cam fırlatan parmakları tamamen griydi, hâlâ bir meydan okuma hareketiyle uzanmışlardı.

"Bırak gitsin," diye Nazayun'a yalvardım. "O sadece bir çocuk." Köpekbalıklarına da yalvarabilirdim.

"Yakında ana kayalar için yeni çakıllar olacak," diye cevap verdi Nazayun, sakalının sarı tüyleri şimşekle çatırdayarak. "Eğer geçmişini unutmayacaksan, bu çocuğa yaşattığın acıyı da hatırlayacaksın. Bu, sonsuza dek taşıyacağın bir yara izi olacak."

Gen'in yüzünde tüyler ürpertici gri lekeler belirdi ve dökülen mürekkep gibi hızla yayıldı. Nazayun'un sakalındaki şimşek dalgalandıkça, çocuğun gözleri şişti

ve şakakları acıyla sarsıldı. Tamamen taşa dönüşmesine saniyeler kalmıştı. Bir moloz yığınının dönüşmesine saniyeler kalmıştı.

"Dur!" Ağladım.

Seryu beni geri çekti ama inciyi serbest bırakmak için çantamı fırlattım. "Gen'e yardım et!" Ona bağırdım. "Ona yardım et!"

Wraith'in incisi çantamdan çıkmadı bile. Çantada ölü bir ağırlıktı.

Ejderhalar alay etti ve ben lanet ettim. Aptal, hain inci. Onun yardımı olmadan Gen kesinlikle ölecekti.

Kral Nazayun misafirleriyle birlikte gülüyordu. "Otur yerine Shiori'anma," dedi. "Yakında senin de zamanın gelecek."

Oturmayacaktım. Omzumu sertçe iterek Seryu'nun elinden kurtuldum ve Gen'e doğru daldım. Alaylar ve kahkahalar daha da arttı. Köpekbalıkları neredeyse üzerime geliyordu.

"Yardım edin," diye yalvardım inciyi, onu sallayarak. "Yardım edin!"

Salonun dışından alçak bir hırıltı yankılandı. İlk başta bunun sonunda yalvarışlarıma cevap veren inci olduğunu düşündüm, ama ses yaklaştıkça ve daha yüksek, daha yüksek ve daha yüksek-

Korkunç bir patlamayla tavan çökerek açıldı. Kaya büyüklüğündeki parçalar kubbenin üzerine yağdı ve beyazlar içindeki bir ejderhanın önderliğindeki bir deniz kaplumbağası taburu içeri daldı.

Kim olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu. Herkesin şaşkın tepkilerine bakılırsa cevap yeterince açıktı.

Batı Denizlerinin Yüce Lordu Elang gelmişti.

CHAPTER EIGHT

Lord Elang'ın ortaya çıkışına duyulan ejderha öfkesinin gürültüsü arasında Gen ve ben hızla unutulduk. Hiç düşünmeden çocuğun peşinden atladım ama Gen ağırdı ve vücudu okyanus tabanına çarptığında kum ve çamurun içine gömüldü. Karıştırdım, kaldırdım ve sürükledim ama onu zorlukla hareket ettirebildim.

"Sana pervasızca bir şey yapmamanı söylemedim mi?" Seryu arkadan söyledi Ben.

Döndüm, ejderhayı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. "Ona yardım edebilir misin?" Seryu'nun burun delikleri alevlenmişti. Yüzerek uzaklaşmasını bekliyordum ama

Onun yerine Gen'in bacaklarına sürünmeye başlayan yengeçleri ve yumuşakçaları süpürdü. Çocuğu ve beni kuşağımdan yakaladı, ikimizi de kolayca kaldırdı ve kubbenin duvarındaki bir çıkıntıya yerleştirdi.

Avucumu Gen'in alnına bastırdım. Teni soğuktu ama tek bir damarı hafif bir nabızla zonkluyordu. Hâlâ yaşıyordu.

"Burada kalamaz," dedim Seryu'ya. "Onu buradan çıkarabilir misin?" Duvardaki parıldayan siyah kristal panellere baktım. "Bir girdap kullan."

"O kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Seryu tereddüt etti. "Girdaplar sarayın içinde birbirine bağlanır. Sizi sarayın dışına çıkarmazlar. Tek yol-" Öfkeli bir inilti çıkardı, sonra kuyruğuyla ulaşabildiği en yakın siyah kristal tabakayı parçaladı.

Pençesini kristale saplarken incisi göğsünde zonkluyordu. Gen'in ancak içine sığabileceği büyüklükte bir girdap oluştu. Seryu çocuğu iterek içeri soktu ve ben takip edemeden geçit kayboldu.

"Sen değil," diye homurdandı Seryu. "Burada işin bitmedi." "Onu nereye gönderdin?"

"Becerebildiğim kadarıyla." Seryu'nun sesi boğuklaşmıştı. Eskisinden daha solgundu ve eğer bir ejderha olmasaydı, deniz tutmuş gibi göründüğünü söyleyebilirdim. "Taş yığını haline gelmeyeceği bir yere."

Ona teşekkür edemeden beni tekrar kuşağımdan yakaladı ve daha önce oturduğumuz yere doğru sürüklemeye başladı.

Seryu gerçekten bıraktığında yarı şaşkın bir şekilde kuşağımı çektim. Daha zayıftı. "Oraya geri dönmeyeceğim. Büyükbaban beni öldürmeye çalıştı!"

"Ve eğer dönmezsen yine dönecek." Seryu eliyle ağzımı kapattı. "Sadece bana güven."

"Nahma'ya güvenmiştim. Bak bu beni nereye getirdi." Yüzümü buruşturdum. "Ve Kiki."

Kırmızı gözleri dalgalanmadı ama boynumdaki inci parçasına doğru kaydı. Ejderha kalbinin parçasına. Sesi yorgun geliyordu. "Güven bana."

Yanağımı ısırdım. İblisler beni alıyordu, umarım hata yapmıyordum. "Pekâlâ," dedim ama keşke beni de girdaba atsaydı.

Elang'ın gelişi sayesinde Seryu ile bulutuma geri döndüğümü neredeyse hiç kimse fark etmedi. Tavan tamamen çökmüş, kubbede büyük bir delik açılmıştı ama bu da kimsenin umurunda değildi. Bunun yerine tüm ejderhaların dikkati yıkımın merkezinde, iki kaplumbağanın üzerinde duran Elang'ın Kral Nazayun'un karşılaşmasını beklediği yerdeydi.

"Burası bir ayin salonundan çok bir tiyatroya benziyor," diye mırıldandım ama homurdanmama rağmen ben de Batı Denizlerinin Efendisi'ni merak ediyordum.

İlk bakışta Elang hayal kırıklığına uğradı. Kubbedeki diğer ejderhalara benziyordu. Omuzlarından uzun beyaz bir pelerin sarkıyor, kukuletası yüzünü gizliyordu ama çoğunlukla insani bir fiziğe sahipti. Kollarına, boynuna ve gövdesine yayılmış metalik pullarla bir insanın üst bedenine sahipti ve uzun bir kuyruğu pelerininin altından fırlamış, uçları aç bir alev gibi körüklenmişti. İki kere bakmadım bile; ejderha kuyrukları görmeye alışmıştım.

Elang'ın en etkileyici yanı deniz kaplumbağalarıydı. Dokuz tane saydım, her biri bir yaban domuzu kadar büyüktü, parlayan gözleri ve çivili kabukları vardı. Kaplumbağaları hayal ettiğim gibi barışçıl deniz canlıları değillerdi.

Solzaya dramatik bir karşılama için pençelerini uzattı. "Yeğenim, varlığınla bizi onurlandırmaya karar verdiğine göre boş sarayından sıkılmış olmalısın. Öldüğünden endişeleniyorduk."

"Ne yazık ki teyze," dedi huysuzca, "gönderdiğin suikastçılar yeterince yetenekli değildi."

Sesi beni ürküttü. Kalın ve sertti ama gençti. Solzaya'nın yeğeni olduğunu bilsem de, Batı Denizlerinin Yüce Lordu'nun daha yaşlı ya da en azından Seryu'nun büyüğü olduğunu hayal etmişim.

Ama Elang, Gen'den çok az büyüktü. O sadece bir çocuktü.

Kısa bir selamla büyükbabasına saygılarını sundu. Sonra kapüşonunu çıkarıp mürekkep siyahı saçlarını gösterdi ve ben de yüzünü gördüm.

Sol tarafı benimki kadar insandı. Ama döndüğünde nefesim kesildi. Sanki tanrılar yüzüne, saç çizgisinin ortasından burnuna ve çenesine doğru bir çizgi çekmişlerdi. Bir tarafı insandı; gözyaşı şeklindeki pullarla tamamen kaplı diğer tarafı ise ejderhaydı.

Kaşlarını çatmış, kalın kaşlarını çatmış ve yüzüne gölge düşürmüştü, bu yüzden ilk başta göremedim. Sonra kaşları kalktı ve iki rezil gözünü fark ettim: biri muson yağmurundan önceki gri gökyüzü gibi karanlık, diğeri ise bir güneş ışığı havuzu kadar parlak ve sarıydı.

"İnciyi görmeye geldim," dedi.

Ejderha Kralı yeşim ve mermerden tahtında arkasına yaslanarak, "Elbette yaptın," diye cevap verdi. "Zamanlaman övgüye değer, Elangui. Shiori'anma da tam onu saraya sunmak üzereydi."

O konuşurken, bir su akıntısı beni oturduğum yerden kaldırıp Elang'ın yanına bıraktı. Bir süre sonra inci gölgeme yerleşti, her zamanki gibi karanlık ve donuktu.

Etrafımdaki su kalınlaştı ve Elang'ın kaslarındaki gerginliği neredeyse hissedebiliyordum. Bakışları inciye saplanmıştı, sanki ortasındaki çatlaktan etkilenmiş gibiydi. İncinin, ikiye bölünmüş kendi yüzünü nasıl yansıttığını mı düşünüyordu?

Ben de inciye ters ters baktım. Sessizliği, ona hiçbir konuda güvenemeyeceğimi hatırlatıyordu; ne Gen'e yardım etmek için, ne Kiki'yi kurtarmak için, ne de bana yardım etmek için. Göğsüm öfkeyle sıkıştı, bu sızı özellikle

boş koluma dokundu. Kiki'yi yakında Nahma'dan geri alacaktım. Ejderha Kral'ın icabına baktıktan sonra.

"İşte orada, Wraith'in incisi." Nazayun'un sesi gür çıkıyordu. "Bu haliyle bakılacak pek bir şey değil ama kim suçlayabilir ki? Kırık ve yozlaşmış, kimseye ait değil. Ama bu değişecek."

Gözlerim Nazayun'a dikildi. *Bu değişecek miydi? Nasıl bir oyun oynuyordu?* İnciyi kendine saklamak istediğini sanmıştım.

"Shiori'anma onu gerçek sahibine geri vermeye yemin etti," diye devam etti, "ejderha onu bir kez daha bütün hale getirebilir. Wraith'in incisi üzerinde hak iddia etmek isteyen herkes şimdi davasını açsın ve bu denemeyi yapsın."

Tüm oda hareketsiz kaldı. Göz ucuyla Solzaya'nın pençesinin cazibeyle seğirdiğini gördüm. Sadece o değildi. Dört Yüce Deniz'in lordları ve leydilerinin hepsi incinin büyüüne kapılmış, diken üstündeydi.

Yine de bir ejderha bile öne çıkmaya cesaret edemedi. Biri hariç.

"Deneyeceğim," dedi Elang o sert, aşırı çakıllı ses tonuyla.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıtladı Nazayun. "Shiori'anma, inciyi ona ver."

"Bu ona ait değil," diye itiraz ettim. "O Wraith değil."

Reddimin Ejderha Kralı'nı kızdıracağını düşünmüştüm ama tam tersi bir etki yarattı. "Öyle değil," diye kabul etti Nazayun. "Ama görüyorsun ya Shiori'anma, o ve Wraith'in diğer ejderhalarda olmayan bir ortak noktası var. İncileri kayıp. Kalpleri. Torunuma bu inciyi kendisininmiş gibi sahiplenme şansı vermeyecek misin?"

Cevap vermedim. Nazayun'un sözlerinde alttan alta bir neşe vardı, sanki Elang'ın çektiği eziyetten zevk alıyordu.

"Bir yarı ejderha," diye fısıldadım, sonunda herkesin Elang'dan neden bu kadar tiksinti ve hayranlıkla bahsettiğini anlamıştım. Uyumsuz gözlerine ve yüzünün çarpıcı yarısına bakınca, diğer ejderhaların insan formuna bürünerek benimle olduğu kadar onunla da alay ettiklerini fark ettim.

"Evet," diye devam etti Nazayun şaşkınlığının tadını çıkararak. "Elangui yarı ölümlü, Ai'long Yemini etmemiş bir insan anneden doğmuş. İncisi onu doğarken terk etmiş ve inci olmadan tam bir ejderha formuna bürünemiyor."

Elang'ın etrafındaki su o kadar yoğunlaşmıştı ki yaptığı her hareketi ele veriyordu. Alnındaki seğirmeyi ve nefes alışını yakaladım.

sığlaşmıştı. Sanki tüm umutları bu inciye bağlıymış gibi.

"Bu senin değil," dedim ona, hem nazik hem de kararlı olmaya çalışarak. "Seni incitebilir."

Elang'ın ifadesi buza dnştı. Sanki pis kokuyormuşum gibi burnunu çekti ve bana okunması kolay bir bakış fırlattı: *Bana acımaya nasıl cüret edersin?*

"Deneyeceğim," diye tekrarladı.

Elang homurdanarak pelerininin kancasını çözdü ve düşmesine izin verdi. Bana yaklaştı ve pençeli eliyle inciye uzandı.

Ona vermek istemesem bile başka seçeneğim yoktu. İnci yanımdan fırladı ve onun bekleyen ellerine doğru fırladı. Orada duruyordu, yarısı ayrılırken ışık saçıyordu, bir kuşun kanatlarını tüy tüy açmasının gösterişiyle.

Elang inciye göğsüne bastırdı, avuç ileri kırık yarımaların etrafında kıvrıldı ve onları kapatmaya çalıştı. İnci direniş içinde kıvrandı. Dönmeye başladı ve çatlaktan ışık akarak yarı ejderhayı sardı. İnsan tarafında kabarcıklar oluştu ve gümüş pulları ölümcül derecede solgunlaştı.

Müdahale etmek için hamle yaptım ama Ejderha Kral beni engelledi.

Krs titrerken, "Bırakın onu," dedi. "O bütünüyle kaynak yapıyor."

İzledike yle olmadığını anladım. Aksine, inci daha fazla kırılıyordu. Karanlık yüzeyi boyunca uzanan çatlak erimiş ve parlak bir hal almış, ışığı Elang'ı hedef alan tek bir ışın halinde birleşmişti. Onu ldrecekti.

Yeter artık. Nazayun'un yıldız vuruşu ağını çektim ve yüzüne fırlattım. Bu, lml ya da ölümsüz hiçbir varlığın Ejderha Kral'a yapmaya cesaret edemediği bir şeydi ve odadaki herkes benim aptal olduğumu düşünüyordu ama umurumda değildi.

İnciye atladım. "O Wraith değil!" İnciyi Elang'dan kaptığım gibi bağırdım. "Bana geri dn!"

İnci yüzünü tamamen bana döndü, kırıkları kızgınlıkla göz kırpıyordu. Ama bir an sonra ellerime geri döndü ve karardı.

Nazayun'un tepkisi dehşet vericiydi. Bir nefeste yüz kat büyüyerek insandan ejderhaya dnştı. Safir cübbesi etiyile birleşerek ışıltılı pullardan oluşan tabakalara dnştı. Yıldız vuruşu ağını devasa yumruğunun içinde buruşturdu ve kubbenin diğer tarafına fırlattı.

Aptallığıma verin, hemen peşine düştüm. Ya da en azından denedim. Nazayun'un pençesi yolumu kesmek için aşağı indi ve denizler kükredi.

Baktığım her yerde ejderhalar kırık tavandan fırlıyordu. Bir girdap arayacak ya da büyü yapacak zaman yoktu. Elang bile bir kaplumbağanın sırtında kaçmaya çalışıyordu. Tüm duvarlar paramparça oldu, mermer ve kristal sütunlar yağmur damlaları gibi yağdı. Kubbe çökerken, güvende olmak için bir mercan bulutunun arkasına saklandım.

Kaosun ortasında ağı takip etmeye çalıştım ama Seryu elimi yakaladı. "Sen gerçekten de en baş belası kızsın," diye çıkıştı. "Ağı bırak. Gitmemiz gerek."

Gen'i uzağa göndermek için kullandığı kristal geçit hâlâ sağlamdı. Bizi oraya doğru koşturdu ve pençesinin altında bir girdap köpürdü - tünelin sonunda görünen bir deniz otu vahası.

"Bekle," dedim arkamı dönerek. "Kiki-"

Seryu beni geride tuttu. Ejderha Kral'ın sakalından şimşekler çaktı ve Nazayun pençesiyle şimşekleri siklonik bir fırtınaya dönüştürdü.

"Bu bir arama fırtınası," dedi Seryu. "Seni arıyor olacak ve seni bulursa öldürecek. Hâlâ kalmak istiyor musun?"

Cevabımı beklemeden beni girdabın içine itti - sırtına yıldırım düşmeden bir an önce.

CHAPTER NINE

Girdap bizi teker teker sarayın dışındaki bir deniz otu tarlasına fırlatana kadar baş döndürücü bir su oluğundan aşağıya doğru spiral çizdik. Bir gümbürtüyle Seryu'nun üstüne düştüm.

Sırtından yuvarlandım ve onu sarstım. "Seryu?"

Bıyıkları hafifçe yukarı kalktı. Ölmemişti. Cesaretlenerek omuzlarını hafifçe ittim. "Uyan."

Hâlâ bilinci yerinde olmayan adam deniz çayırlarının derinliklerine battı, tırnakları pençelere dönüştü ve derisi yavaş yavaş, açık bir şekilde yeşile döndü.

Geri çekildim.

Kardeşlerimin turnaya dönüştüğüne onlarca kez şahit olmuşum. Her alacakaranlıkta ve şafakta, en uzun, en dayanılmaz dakikalarda, Raikama'nın laneti kemiklerini paramparça ediyor, kaslarını parçalıyor, uzuvlarını kanatlara ve ince bacaklara, burunlarını uzun kara gagalara ve saçlarını kıpkırmızı taçlara dönüştürüyordu.

Çığlıklarının sesini hiç unutmadım.

Seryu'nun dönüşümü kardeşleriminki gibi değildi. Sanki bir zırhın içine girmiş gibi hızlı ve zahmetsizdi. Pürüzsüz insan etinin üzerinde pullar belirdi ve deniz çayırlarının üzerine yayılmış bacakları uzun ve dolambaçlı bir kuyruğa dönüştü. Bıyıkları yanaklarından filizlendi ve son olarak, yarısı koyu yeşil bir kıl yığınıyla kaplı boynuzları ortaya çıktı.

Gözlerini kırpıştırarak uyandı, kırmızı gözleri irileşmişti ve yüzü daha önce olduğu gibi solgundu. Ama belki de baygın olmak bu sefer daha çabuk iyileşmesine yardımcı oldu, çünkü beni kolumdan yakaladı. "Ölmek istiyor olmalısın, Shiori. Nahma Teyze sana oyun oynamanı söylemedi mi?" Omurgasındaki yanık pulları ovuşturarak inledi. "Boş ver. Atla hadi. Köpekbalıkları birazdan peşimize düşecek."

"Büyükbabanla orada ne oldu?" Titreyerek sordum. "Ejderhaların birbirlerine zarar veremeyeceğini sanıyordum ama o... o-"

"Büyükbabam bir ejderha tanrısı," diye yanıtladı Seryu. "Yemini o yarattı; ona bağlı değil. Bu yüzden güvenli bir yere gitmeliyiz. Hemen."

Anlamıştım. Ama önce: "Kiki'yi kurtarmalıyız."

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?" Seryu'nun kızgınlığı homurdanarak kendini gösterdi. "Taş çocuk için geri dönmen yeterince kötü zaten. Kiki'yi unut."

"Onu unutmak mı? Kiki'nin benim için ne anlama geldiğini biliyorsun. O benim ruhumun bir parçası."

"*Vardı,*" diye düzeltti Seryu. "Ve küçük bir parçaydı. Onsuz ölmeyeceksin. Ancak tartışmaya devam edersen öleceksin."

"Ama-"

"Arama fırtınaları dindiğinde onu arayabiliriz." Başını sarayın yanında dönüp duran, Seryu ve beni bulmak için her kayayı, yarattığı ve yaprağı tararken çalkalanan su ve hava sütununa doğru eğdi. "Acele etmezsek sizi akıntılarına kaptırıp Büyükbaba'ya götürecekler."

Kolumu tuttu ama ben deniz otlarının arasından geçmeye çalışarak mücadele ettim. Dizlerim taşa çarptı ve nefesim kesildi.

"İşte Gen!" diye bağırdım. "Oh, Strands'a şükürler olsun, sanırım hâlâ nefes alıyor. Onu da getirmeliyiz."

"Ona ayıracak vaktimiz yok," diye homurdandı Seryu.

"Tartışmaya gerek yok." Gen'i Seryu'nun kocaman sırtına yüklemeye çalışıyordum bile. "Burada kalırsa ölecek."

"Neden umurunda olsun ki?"

"O bir çocuk! Burada geçirdiği her gün, ailesinin ona ne olduğunu merak ettiği bir ay." Kardeşlerim ve ben ortadan kaybolduğumuzda babama ne kadar acı çektirmiş olabileceğimi düşündüm. "Ona yardım etmeliyiz."

"Bu senin eve dönmek için tek şansın. Sevgili lordlingin ve kardeşlerinle birlikte olmak için. Bütün hafta boyunca acı çektiğin şey bu değil miydi?"

Öyleydi. Ve bir daha asla geri alamayacağım o çok değerli zamanın yasını tuttum. Ama Raikama benim için zamandan çok daha fazlasını feda etmişti. Onun için doğru olanı yapacağım.

"Buraya Wraithleri bulmaya geldim," diye cevap verdim. "Eğer gidersem, bu yolculuk boşa gitmiş olacak."

"Büyükbabam söylemeyecek-"

"Elang Wraith'in kim olduğunu biliyor," diyerek sözünü kestim.

Seryu'nun alnında bir şaşkınlık belirdi ama başını salladı. "Elang'ı ziyaret etmek söz konusu bile olamaz. O insanları hor görür. Sizi asla hoş karşılamaz."

"Eğer sen gelmeyeceksen, ben tek başıma giderim."

"Tek başına mı?" Seryu güldü. "Kendi başına yüzeye bile çıkamıyorsun."

Gagalı bir balina tepemizde belirdi ve deniz çayırılarını gölgeyle kapladı. Seryu beni karnıma doğru itti. "Sessiz ol," diye fısıldadı.

Su dalgalandı ve bir deniz hizmetçisi balinadan ayrılarak bize doğru yüzmeye başladı. Kim olduğunu gördüğümde refleks olarak gerildim.

Seryu ise ayağa fırladı. "Senin sarayda kalman gerekiyordu. Burada ne işin var?"

Nahma avuçlarını açtı ve Kiki patlayarak yüzüme doğru uçu. "Küçük bir kuş bana yolu gösterdi."

"Kiki!" diye bağırdım. Kuşumu yanağıma bastırdım ve gagasını okşadım. Gözlerimden rahatlama gözyaşları aktı.

"O zeki bir kuş," diye izin verdi Nahma. "İksiri yuttu ama boğazında tutmayı başardı. Ben onu çıkarana kadar uyanmadı."

Kiki, *bunun Seryu'nun fikri olduğunu* söyledi. *Sır saklamakta sandığından daha iyiyimdir.*

Anlamadım. "Seryu'nun fikri mi?"

Ejderha bana bakmadı.

Ona ya da Nahma'ya ne söyleyeceğimi bilemeden dudaklarımı büzdüm. Önce Nahma'ya baktım. "Bana ihanet ettiğini düşünmüştüm."

"Aldatmacam gerekli bir aldatmacaydı," diye yanıtladı. "Leydi Solzaya'nın güvenini kazanmam yüzyıllarımı aldı. Size yardım ettiğimi öğrenmesi riskini göze alamazdım."

"Takip edilmediğinden emin misin?" Seryu ona sordu.

"Sen doğmadan önce de saraydan kaçıyordum, Seryu," diye azarladı Nahma. "Unutma ki ben senin büyüğünüm. Ve büyüğün olarak, Shiori'yi Elang'a götürmeni öneririm. O çocuğu kurtarabilir. Dahası, Wraith'i nerede bulacağımızı da bilir."

"Bize yardım etmeyecek," diye alay etti Seryu.

Nahma pelerininin içinden kalaylı bir tabağa benzeyen bir şey çıkardı. Hayır, bir ejderha pulu. "Ona bunu göster."

Seryu'nun gözleri inanamayarak yukarı fırladı. "Sende onun jetonu mu var?"

Sadece başını salladı. "Reddedemeyecektir. Bunu çocuğa yardım etmek için kullan."

Seryu biraz tereddüt ettikten sonra ölçeği aldı, sonra kendi ölçeğinden bir tane kopardı ve zümrüt ölçeği Nahma'nın bekleyen ellerine yerleştirdi.

Bir ejderha geleneğinin parçası olduğunu varsaydığım sözler söyleyerek, "Teşekkür olarak simgeniz benimkiyle değiştirildi," dedi. Dudakları ince ve gergin bir hal aldı. "Bir iyiliğe karşılık bir iyilik."

Nahma tartıyı cebine koydu ve balinası için alçak sesle bir çağrı yaptı.

"Bekle," dedi Seryu. "Fark edilmeden saraya geri dönemezsin. Arama fırtınaları sizi bulacak ve Büyükbaba sizi cezalandıracak."

"Bizimle gel," dedim. "Benimle yüzeye gel."

"Yapamam." Nahma nazıkçe gülümsedi. "Çocuklarımı bırakamam. İkisi de babaları gibi ejderha. Ayrıca, ben artık buraya aidim." Koluma dokundu, sonra bir annenin yapacağı gibi elbisemin yakasını ilikledi. "Batı Denizleri soğuktur. Çabuk git ve güvende ol."

Sonra Seryu'ya döndü. "Nazayun'a gelince, *sana* yardım ettiğime inanmayacaktır - eğer yeterince inandırıcı olursan."

Seryu bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyor gibiydi. "Geri çekil, Shiori."

Ben itaat ederken kuyruğunu teyzesinin boynuna doladı ve bir pençesiyle alnına dokundu. Nahma hemen gevşedi ve yumuşak bir gümbürtüyle deniz çayırılarına düştü.

Kiki'nin nefesi kesildi. *Onu sen mi öldürdün?*

"Tabii ki hayır!" dedi Seryu, açıkça kırılmıştı. "Bu basit bir uyku büyü. Eski bir ejderha numarası; en iyi beklenmediği zaman işe yarar." O

bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Deniz tuttuğunda bunu Kiki üzerinde denemelisin."

Sakin cüret etme, diye uyardı Kiki.

"Uyanık olman gerek, aptal." Kiki'yi kanadından tutup kaldırdım ve Seryu'nun sırtına atlarken onu omzuma koydum. Kuşumun gagasına bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini çekmek için Seryu'nun kafasına hafifçe vurdum.

"Sana güvenmediğim için özür dilerim," dedim.

"Bir daha yapmayacağın bir hata," diye yanıtladı. "Biliyorum."

Bir kolunu Gen'in heykeline doladı. "Boynuzlarıma tutun." Pullarının rengi değişmeye başladı, aşağıdaki yeşil ve sarı deniz çayırlarına karıştı. "Eğer büyükbabamın köpekbalıklarından daha iyi yüzeceksek, bu hiç de kolay bir yolculuk olmayacak."

Seryu'nun boynuzlarını kavradım ve Kiki saçlarıma dalarak can havliyle tutundu. Ejderha alçak bir kükremeyle denizi yararak Elang'ın Batı'daki kalesine doğru yol aldı.

CHAPTER TEN

Batı denizleri daha soğuktu. Nazayun'un sarayından uzaklaştıkça da daha griydi. Yayılan mercan ormanları iskelet halindeki sünger yataklarına dönüşmüştü ve her yönde görebildiğim tek şey kaya ve kemik mezarlığıydı. Buranın hâlâ ejderha diyarı olduğuna inanmak zordu. Baktığım her yerde, suya yapışmış, tüm canlılığı ve yaşamı süzen bir solgunluk vardı.

Sonunda Seryu iki kayalık arasındaki bir uçuruma daldı. Duvarlar o kadar sıradan yuvarlak taşlarla süslenmişti ki onlara ikinci kez bakmadım bile.

Ta ki hareket etmeye başlayana kadar.

Yuvarlak mermer gözler dışarı baktı ve taş sandığım şey meğer-

"Kaplumbağalar," dedi Seryu yaratıklar canlanırken. "Elang'ın muhafızları." Muhafızlar! Saniyeler içinde kaplumbağalar bir araya gelerek ilerideki kaleyi korumak için yüksek bir duvar ördüler. Elang'ın saraya getirdiği savaş kaplumbağaları korkunç bir hızla yüzüyorlardı ama onları hızla üst üste yığılmış ve kabuklarını bize doğru çevirmiş halde görmek nefesimi kesti. Değil

Babamın en iyi alayı bile bu kadar hızlı ve hassas çalışabilirdi.

Hayranlığımı sadece üzüntüm aştı. "Her zaman nazik ve yavaş olduklarını düşünmüştüm."

"Nazik ve yavaş mı?" Seryu bir kahkaha attı. "Karada yavaşlar belki, ama denizlerde yelken balıklarından daha hızlılar ve öfkeleri senin öfkenden daha sıcak.

festival havai fişekleri. Yanlış kabuğa basarsanız o kadar hızlı dönersiniz ki kim olduğunuzu unutmak için iksire ihtiyacınız kalmaz."

Kuyruğunu havaya kaldırdı ve kayaya çarptı. Bir kez... İki kez...

Buna karşılık, kaplumbağa kabuklarının arasından bir mızrak lejyonu fırladı. Mızrakların sivri uçları Seryu'nun kalbine ve benim boğazıma doğru fırladı ve bizi şişlemek üzereyken kıl payı durdu.

Seryu'nun sesinde kızgınlık fokurduyordu. "Bırak geçeyim, Elang." Leydi Nahma'nın kendisine verdiği kalaylı teraziye uzattı. "Buraya bir iyilik istemek için geldim."

Uçları hâlâ tehlikeli bir şekilde boğazıma yaklaşan mızraklar ileri doğru süründü.

"Kuzen, dinlediğini biliyorum." Seryu kollarını bir balkon korkuluğu gibi mızrakların üzerinde kavuşturdu. "Kapıları açın. Bir iyiliği geri çevirmek senin onuruna aykırıdır ve ben de Leydi Nahma'yı çağırıyorum."

Seryu'nun sabrını sınavan bir sessizlik oluştu. Sonunda kaplumbağalar hareket ederek düzenlerinde en ince çatlağı oluşturdular. Arkalarında, bir uçurumun düz kenarlarına yontulmuş Elang'ın kalesi vardı.

Parıldayan kuleler, büyük mermer sütunlar ya da siyah kristal geçitler yoktu. Çatıları dağın içinde parlak bir şekilde kamufle edilmişti ve kuleleri kolayca geçilebilen mütevazı gri taşlardan yontulmuştu.

Ben beğendim.

Elang bir çıkıntının üzerine tünemişti, silueti karanlığa gömülmüştü. Bunca zamandır bizi izliyordu ve biz yaklaşırken aşağıya doğru ateş etti.

Gümüş pulları parlıyordu ve uyumsuz gözleri hoşnutsuzlukla kısılmıştı. Sesindeki gerginlik yaralarını tam olarak atlatamadığını gösteriyordu: "Yonsar Kalesi krilleri kabul etmez."

"Krill?" Tekrar ettim.

"Balinaların ve karideslerin yediği şeyler," diye tükürdü Seryu. "Ayrıca ejderhaların ölümlülere verdiği bir diğer isim. Genellikle insanlara."

"Götürün onu," diye emretti Elang. "Onun pis kokusu çoktan şatomun içine sızdı. Ondan kurtulmamız günler sürecektir."

"Pis koku mu?" Hararetle söyledim. "Sen de yarı insansın." "Benim burnum ejderha."

"Bana insan gibi göründü."

Elang'ın tavrı daha önce soğuksa bile şimdi buz gibi olmuştu. "Yumuşakçalar senden daha terbiyeli. Lor'yan'daki onca ölümlü arasında kuzenimin daha iyi tavırlı birini seçeceğini düşünmüştüm."

Çenesini yukarı kaldırdı ve deniz beni kaplumbağaların kapısına geri attı. "Bekle!" Gen'i Seryu'nun sırtından atarak bağırdım. Heykel yuvarlanarak ejderha lordunun hemen önüne indi.

Su duruldu. "*Onun* burada ne işi var?" Elang sordu. "Onu tanıyor musun?" Ben sordum.

Yarı ejderhanın yüz ifadesinin kararmasından anladığım kadarıyla öyleydi. Meraklı.

"Taşa dönüşmüş," diye devam ettim. "Leydi Nahma bize yardım edebileceğinizi söyledi. Lütfen yardım edin. Bir şey yapmazsanız ölecek."

Seryu kuzenine, "Bir iyilik çağrısını reddetmek ejderha yasalarına aykırıdır," diye hatırlattı. "Bu bir insan için olsa bile."

"Aranan bir suçluyu barındırmak da ejderha yasalarına aykırıdır," diye karşı çıktı Elang. "*Özellikle de bu* bir insansa."

O konuşurken, uzaklarda gri bir sis girdabı yükseliyor ve alçak bir uğultuyla varlığını belli ediyordu.

"İçeri girmesine izin verirsen onu bulamazlar," dedi Seryu. "Hayatını izole bir şekilde yaşamaya özen gösterdiğini biliyorum kuzen. Ama bizden bu kadar mı uzaksın ki küçük bir arama fırtınasından korkuyorsun?"

Elang yüzünü buruşturdu. "Fikrimi değiştirmeden içeri girin."

Elang'ın kalesinin içi beklediğimden daha aydınlık ve sıcaktı. Duvarlardan zengin mor sancaklar sarkıyordu ve yüzen deniz kabuğu aplikleri, yeşil mercan yapıları ve zengin batık ahşap panellerle çerçevelenmiş giriş salonunu aydınlatıyordu. Kara ve denizin şaşırtıcı bir karışımı.

Elang evini gezdirmemi ama bir çift kaplumbağa - devasa muhafızlardan daha küçük ve narin - Gen'i sırtlarında taşıyarak ortaya çıktı. Koridorlardan oluşan bir labirentte hızla ilerlerken onları takip ettik ve sonunda Gen'i penceresiz bir odada mermer bir bankın üzerine yatırmak için durduk. Kiki çocuğun alnına oturdu, gagası endişeyle kırışmıştı. *Nefes almıyor.*

Yutkundum. "O öldü mü?"

"Henüz değil," dedi Seryu. "Öyle olsaydı, Elang Nahma Teyze'nin iyiliğini gözetmezdi."

Elang cevap vermeye tenezzül etmedi. Nazayun'a karşı savunma olarak giydiği beyaz pelerinini yırtarak çıkardı. Gen'in üzerini örterken parlıyordu.

onunla birlikte.

"Pelerin büyülü, değil mi?" Gözlemledim.

"Ai'long'daki çoğu şey öyledir," diye cevap verdi Seryu. "Pelerinin ipeği herhangi bir zırhtan daha güçlüdür ve astarı çoğu eti iyileştirir. Elang iyileştirici bir iksir hazırlarken çocuğu hayatta tutacaktır."

Elang, "Omzumun üzerinden aval aval bakan bir seyirci ile yapamayacağım bir şey," dedi.

"Özür dilerim."

"Üzgünsen, gidersin."

Seryu kuzenine ters ters baktı ama talimatı dinledi ve salona doğru yola çıktık.

Dışarı çıktığımızda, "Kesinlikle büyükbabanın öfkesine sahip," dedim. "Senden daha genç olduğuna inanmak zor."

"Nedenmiş o?"

"O çok..." *Kızgın* diyecektim ama onun yerine başka bir kelime çıktı ağzımdan. "Acı."

"Ne bekliyordun ki? Onun bir kalbi yok."

Doğru. Memleket özlemiyle sızlayan benimkine dokundum ve yutkundum. Elang için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. "Sence Gen'i kurtaracak mı?"

"Elinden geleni yapacaktır. Yapmak zorunda."

"Leydi Nahma'nın simgesi yüzünden." Anlamıştım.

"Ai'long'da çok az şey bir iyilikten daha değerlidir," diye yanıtladı Seryu. "Elang'inkini nasıl aldığını asla bilemeyeceğim ama şimdi benimkilerden birine sahip."

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

"Sorun değil. Sana karşı nazikti. Bunun için ona borçlu olmayı umursamıyorum. -Çok fazla."

Seryu'ya gülümsemeyi başardım. Hâlâ arkadaştık.

Seryu gülümsemedi ama kaşlarını da çatmadı. İkimiz de törenlerin nasıl aniden sona erdiğini, neredeyse birbirimizle evlenmeye zorlandığımızı konuşmamıştık. Bu aramızda gergin bir gariplik havası yaratmıştı, Seryu bunu nasıl kıracağını biliyordu.

"Açlıktan ölüyor olmalısın," dedi. "Gel, sana yiyecek bir şeyler alalım."

Tavanlar boyunca süzülen parlayan küreler bana soğanı, duvarlara kazınmış yaldızlı üçgenler de havucu hatırlatmaya başlamıştı. Seryu beni Elang'ın çalışma odasına benzeyen bir yere götürdüğünde, karnımdaki keskin boşlukla birlikte yiyecek koklamaya devam ettim.

Her yerde kitaplar vardı, masa görevi gören dikdörtgen bir mermer levhanın üzerine istiflenmişlerdi. Tablolar da duvarları kaplamıştı ve her biri, çok aç olmasaydım yaramaz parmaklarımın patlatmayı denemek için kaşınacağı koruyucu bir baloncukla kaplanmıştı. Köşede, kumlu bir ocağın üzerinde mavi bir ateş yanıyordu ama alevlerin üzerinde tencere pişmiyordu.

"Beni mutfağa götüreceğini sanıyordum," dedim.

"Bir ejderhanın şatosunda mutfak olmaz."

"Hepinizin yemek yemesi gerekmiyor mu?"

Bunun üzerine Seryu masayı kitaplardan ve parşömenlerden temizledi. Sonra da dramatik bir hareketle el çırpı.

Küçük bir ziyafet ortaya çıktı: lahana ve mantarlı çıtır pilavdan oluşan dumanı tüten bir toprak kap, havuç ve cam erişte ile bir tencere balık yahnisi ve bir kase meyve.

Salyalarım akararak yahninin önüne geçtim ve lokmaları ağzıma tikiştirmeye başladım, o kadar umutsuzca ve hızlı yiyordum ki pirinç taneleri Kiki'ye doğru uçtu. Güveç rahatlatıcıydı, bana kendi balık çorbamı hatırlatıyordu; kendimizi iyi hissetmediğimiz zamanlarda kardeşlerim, Takkan ve kendim için yaptığım özel bir yemektir.

Birkaç ders sonra durdum. "Seryu, yemiyorsun."

"Şimdilik izliyorum." Küçük bir gülümseme. "Benim tanıdığım Shiori bunu sadece ilk raunt olarak görürdü."

Güldüm. Onu ne kadar özlediğimi, şakalaşmalarımızı, ortak yemek sevgimizi unutmuştum. Tabağıma tekrar başladım.

"O kadar hızlı değil Prenses." Masanın üzerinde bir çaydanlık belirdi ve Seryu içindekileri bir fincana boşalttı. "Buyurun, biraz çay için. Hazımsızlığa iyi gelir."

Kendisi için bir fincan daha doldurdu ve bir yudum aldı. "Ejderhalar hazımsızlık çeker mi?" diye sordum.

"Hayır, ama Elang Ai'long'daki en iyi biraları biriktiriyor. Siz ölümlülerin ne içtiğini takip edebilecek kadar sık karadan denize gidip gelen tek kişi o."

"Sen de seyahat ediyorsun."

"Onun kadar sık değil." Seryu fincanından derin derin içti. "Ölümlüler âlemini ziyaret etmek pek teşvik edilen bir şey değil. Ama onun sayesinde sıkıldım ve sizin dünyanızı merak ettim. Elang'ın tek yaptığı siz insanlardan şikâyet etmektir ama... getirdiği yiyecekler hoşuma gitti."

Ben de buna yürekten katıldım. "Siz arkadaşsınız."

"Öyleydik. Babası ölmeden ve o Batı Denizlerinin Yüce Lordu olmadan önce." Bir duraklama. "Sonra Elang kimseyle görüşmeyi kesti, benimle bile."

"Annen onun peşinden suikastçılar gönderdiği için mi?" "Bununla biraz ilgisi var."

Kaşığımı yere bıraktım. "Neden onun ölmesini istiyor?"

Seryu'nun cevap vermesi uzun sürdü, bu da bana uzun bir hikâyeyi kısaltarak anlattığını düşündürdü. Sonunda, "Unvanı imrenilecek bir unvan," dedi.

"Ama annenizin zaten kendi unvanı var."

"Annem ve büyükbabam gibi ejderhalar Elang'ın varlığını bir tehdit olarak görüyor. Yoldaşlardan doğan tüm çocuklar ya ejderhadır ya da değildir. Elang ve Wraithler dışında yarı ejderha yoktur. Onlar... sapkınlıktır." "*Bu* yüzden onu kabul etmeyecekler," diye mırıldandım.

"Ama onu bulduğunda

incisiyle tam bir ejderha olabilir."

"*Eğer* onu bulursa," diye karşı çıktı Seryu. "O zamana kadar iki dünya arasında sıkışıp kaldı. Yarı insan, yarı ejderha. Nereye giderse gitsin, tam olarak oraya ait olamayacak."

"Yakında bunun tadına bakacağım," dedim fincanımdaki çay yapraklarının batışını izleyerek. "Kiata'ya döndüğümde herkes büyü gücüm olduğunu bilecek. Her şeyin eski haline dönmesi zor olacak."

Seryu ciddiyetle, "Teklifim hâlâ geçerli, biliyorsun," dedi. "Benimle kalabilirsin."

Çay fincanımı tutarak huzursuzca yer değiştirdim. "Seryu..."

"Keşke ne kadar rahatsız görüldüğünü görebilseydin. Şaka yapıyordum." Burnundan bir nefes verdi ve ciddiyeti kayboldu. "Bir ejderha ancak bu kadar reddedilmeye dayanabilir. Kalplerimiz insan kalplerinden daha güçlü olduğu için şanslısın."

Uzun bir yudum aldı, sonra sırtıttı. "Ayrıca, çok geçmeden birbirimizden sıkılırız. Ve senin gibi baş belası biriyle sonsuzluk daha da uzun gelir, Shiori."

Güldüm. Bu kadar basit, tekrar arkadaş olmuştuk.

"Şimdi çayını bitir," dedi fincanımı dudaklarıma götürürken. "Pahalı bir şey."

Ben içerken Seryu başını kaldırdı, kulaklarını dikti. Elang'ın kendisi ortaya çıkmadan önce fark ettiği tek şey buydu.

Yarı ejderha yorgun görünüyordu. Altın çerçeveli gözlükleri burnunun üzerinde düzensiz bir şekilde duruyordu, bu onu çok daha insani gösteren bir dokunuştı. Ama beni bakarken yakalayınca gözlüğünü çıkardı ve gözleri kısıldı.

"Sana çaya hoş geldin demedim," diye homurdandı.

"Ai'long'un en iyisi," diye yanıtladı Seryu, fincanını takdirle kaldırarak. "Baharat Yolu'ndan gelen taze çayı başka nerede bulabiliriz ki?"

"Peki ya yemeğim?"

"Shiori acıkmıştı," dedi Seryu sert bir sesle. "Acıktığında tahammül edilemez biri oluyor. Ayrıca, sen de teklif etmeliydin. Yorgun görünüyorsun kuzen. İnsanların rahatsız edici uyku ihtiyacının sana miras kaldığını unutup duruyorum."

Elang, Seryu'yu boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ama doğruldu, yumruklarını iki yanına açtı. "Büyücü uyandı."

Gen orantısız bir sırtışıla ayaklarını sürüyerek odaya girdiğinde ayağa fırladım. Hareketleri hâlâ sert ve sarsıntılıydı ama teninde umut verici bir pembelik vardı.

"Bilgelerimize şükürler olsun, hayattayım," diye duyurdu. "Dünya neredeyse geleceğin en büyük büyücüsünü kaybediyordu."

"Keşke ağzın hâlâ taş olsaydı," diye mırıldandı Elang, "dünya çok konuşan bir büyücüden daha kurtulmuş olurdu." Yarı ejderhanın elinde kapaklı bir kâse bitki çayı belirdi ve Gen'e uzattı: "İç."

Gen dumanı tüten kâseyi aldı ama içmedi. Dikkati masanın karşısındaki kitap duvarındaydı ve parmak eklemlerini kitapların sırtlarına sürttü. "Kalamaz mıyım Elang? Kütüphaneniz çok etkileyici. Bu ciltlerden bazılarını daha önce hiç görmedim bile. Bırak da okuyayım."

Elang, Gen'in elinden bir kitap aldı ve takıntılı bir şekilde yerine yerleştirdi. "Ben *Lord Elang* ve hayır. Bu çayı bitirir bitirmez gidiyorsun."

"O zaman çok yavaş içeceğim."

"Sıcakken içeceksin," dedi Elang. "Bu sangi'nin daha uzun süre dayanmasını sağlar. Tabii boğulmayı tercih etmezsen."

İkisinin dövüşünü izlemek tuhaftı. Elang, Gen'den yaşça büyükmüş gibi davranıyordu ama neredeyse aynı yaşıydılar.

Elang, Seryu'ya "Borcumu ödediğimi düşün," dedi. "Çocuk içkisini bitirir bitirmez eve gidecek. Suda uzun süre dayanacak kadar sangi'si yok ve Nahma'nın hiçbir iyiliği beni daha fazlasını yapmaya ikna edemez."

"Ama büyükbabamın fırtınası-"

"Kaplumbağalarım ona yüzeye kadar eşlik edecek," diye konuştu Elang Seryu'ya. "Yeterince güvenli olacak. Kimse onu aramıyor."

Siz ikinizin aksine, o söylemedi.

Kendimi kuzenlerin arasına soktum. "Siz didişirken, ben de gitmeden önce Gen ile konuşmak istiyorum."

Mahremiyet için Gen'i kitaplığın arkasındaki, iki minderli sandalyenin arasında mavi bir ateşin yandığı ön odaya yönlendirdim.

"Anladığım kadarıyla Elang seni Ai'long'a çeken ejderha."

"Çok anlayışlısın Shiori," diye yanıtladı Gen otururken. Uzun bacaklarını ateşin yanına uzattı, sonra uzuvlarının süzülmesine izin verdi. "İronik, değil mi? Yirmi yıl boşa gitti, sadece başladığım yere geri dönmek için."

"Yirmi yıl mı? Sadece birkaç haftadır burada olduğunu sanıyordum."

"Solzaya beni koca bir ejderha yılı boyunca uyuttu: Elang'ın adını vermediğim için ceza olarak." Gen yüzünü buruşturdu. "Bana öyle acıyan bakışlar atma."

Elimde değildi. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Aileniz, eviniz..."

"Ben Ai'long'a gelmeden çok önce evimin varlığı sona erdi," diye yanıtladı Gen. "Savaş sırasında yok edildi. Babam ve kardeşlerim muhtemelen beni sattıktan kısa bir süre sonra öldüler." Endişemi omuz silkerek geçiştirdi. "Sorun değil. Zaten onları pek tanımıyordum. Senin hatanmış gibi özür dilemeyi bırak."

"Nereye gideceksin?"

Gen başını yana eğdi. "Anladığım kadarıyla Kiata'da hiç büyücü yok."

"Eğer ziyaret etmeyi düşünüyorsanız, etmeyin. Hoş karşılanmayacaksınız."

Gen çayını yudumladı. "Ülkenizin büyüğü bu kadar hor görmesi çok trajik. Bu görüşü tekrar gözden geçirmeliler." "Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Solzaya'nın işkence odasında senin büyüünü nasıl bildiğimi sormuştun."

"Evet, ben de öyle yaptım."

"Öğretmenlerimden biri Kiata hakkında konuşurdu," diye açıkladı Gen. "Korkunç, huysuz, muhtemelen deli biriydi. Çok fazla içtiğinde, ülkenize gidip kanlıları öldürerek Kutsal Dağlar'da hapsolmuş iblisleri serbest bırakmakla ilgili saçma sapan şeyler söylerdi." Gen yan gözle bana baktı. "Bu yirmi yıl önce olduğuna göre, sanırım sen henüz doğmamıştın?"

Elimdeki ılık çaydan bir yudum içmek, omurgamda gezinen ürpertiye engellemek için hiçbir işe yaramadı. "Neden?" Bastırdım. "Neden iblisleri serbest bırakmak istedi?"

"Ona kralları olarak saygı duyacaklarını söyledi. Ve gerçek bir kral olmayı planladı, kendisi de bir iblis olarak."

İrkildim, midemde bir korku dalgası yükseldi ama Gen fark etmedi. "İblisler sonsuza dek yaşayabilir," diye devam etti, "oysa büyücüler bin yıl sonra ölümsüzlüklerini kaybederler. Tek sorun, bir iblis olarak bir tılsıma bağlı kalacak olmasıydı. Kendini kurtarmanın yolunun bir ejderha incisi elde etmek olduğunu öğrenmiş."

Göğsümün içi boşaldı. "Seryu bana bir keresinde iblislerin ve büyücülerin ejderha incilerine her şeyden çok imrendiklerini söylemişti."

"Evet, çünkü sadece bir ejderha incisi yeminimizi bozacak kadar güçlüdür."

Bunu bilmiyordum. Sulu ocağın üzerinde titreyen mavi alevlere baktım ve Kutsal Dağlar'dan çaldığını gördüğüm kurdu düşündüm. Kendisine İblislerin Kralı diyordu. Bandur.

En kısık sesimle, "Öğretmenin Kurt'tu, değil mi?" dedim. Gen sustu, yanakları o kadar gerildi ki neredeyse yeniden taş gibi göründü. "Eğer onu tanıyorsan," dedi yavaşça, "o zaman Kiata'ya varmış olmalı."

"Babamın savaş lordlarından birine bağlıydı," diye cevap verdim, eski Lord Yuji'yi düşünerek. "Onu öldürdü... ve bir iblis oldu. Bandur."

"Bilgeler adına, yeminini gerçekten bozdu," diye fısıldadı Gen. İnançsızlık sözlerini renklendirdi ve neredeyse çayını düşürüyordu.

"Wraith'in incisini öğrenmesine izin veremezsin," dedi sandalyemin kolunu tutarak. "O farklı; iblis büyüğü tarafından bozulmuş. Bandur onu ele geçirirse, gücünü yeminini sona erdirmek için kullanacaktır. Bunu yaparken inciyi kıracak ve bu da-"

"İnciyi yok et," dedim. Birden nefes almak acı vermeye başladı. Bandur inciyi zaten biliyordu.

"Bunun yerine Kiata'ya gitmeliyim-"

"Buna gerek yok," diye araya girdim. Gen'in gözlerindeki kıvılcımı söndürmem, onu kaderine yürümekten vazgeçirmem gerekiyordu. "Bandur dağlarda kapana kısıldı. Endişelenecek bir şey yok."

Gen cevap vermeye başladı ama Elang arkamdan yaklaşarak sözümü kesti. "Çayı bitirmekle ilgili ne dedim ben? Çocuk yeterince gevezelik etti. Artık gitme vakti geldi."

Başını arkaya eğer Gen, çayının kalanını içti ve ayağa fırladı. "Merak etmeyin," dedi kaygısız bir gülümsemeyle. "Ne dediğinizi duydum Prenses. Eğer Bandur dediğiniz gibi dağlarda kilit altındaysa, herkes için daha iyi olur. Özellikle de benim için. Yetişmem gereken yirmi yıllık bir eğitimim var ve dediğim gibi Kiata, Lor'yan'da ziyaret etmek isteyeceğim *son* yer."

Elang'ın çalışma odasının ortasında, Gen'i kıyıya götürmeye hazır bir kaplumbağa belirmişti.

Gen onun sırtına çıktı ve dizginleri eline aldı. Gülümsemesi çapkınlığa dönüştü. "Her zaman dev bir kaplumbağaya binmek istemişimdir."

Çocuğa doğru ilerledim. "Yollarımız tekrar kesişsin. İyi yolculuklar, Gen."

Kaplumbağa yukarı doğru sıçramak için bacaklarını bükerken, "İplerimiz tekrar kesişsin!" diye bağırdı. "Tercihen daha fazla havanın olduğu bir yerde" - başını Kiki'ye doğru eğdi - "ve kuşlar!"

Kaplumbağa güçlü bir vınlamayla Gen'i de yanına alarak denize atladı. Göz açıp kapayıncaya kadar gitmişlerdi.

Çalışma odası bir kez daha sessizliğe gömüldü ve Elang hiç vakit kaybetmeden Seryu ve bana döndü. "Şimdi, ikinizle ne yapacağız?"

CHAPTER ELEVEN

Wraith'in incisini Elang'ın önünde tuttum. "Leydi Nahma bunun kime ait olduğunu bildiğinizi söyledi."

"O şeyi benden uzak tut!" Elang inciden geri çekildi. "Nazayun sana Wraith'in kim olduğunu söylemeyecek, ben de söylemeyeceğim. Bu tartışma burada bitmiştir."

"Leydi Nahma dedi ki-"

"Ne dediği umurumda değil. Seryu çocuğu kurtarmak için onun iyiliğini kullandı. İyi niyetimin sınırlarını test ediyorsunuz ve bu iyi niyet hızla tükeniyor."

Nefesimi içime çektim. "O zaman bir iyilik önermeme izin ver." "Bana önerebileceğin hiçbir şey yok."

"Yok mu?" Meydan okudum. Aklıma bir şey geldi.

Geldiğimizden beri Elang'ın Gen'i nasıl tanıdığını, Nahma'nın iyiliği için sadece çocuğu iyileştirmesi gerekirken neden Gen'i eve gönderme zahmetine girdiğini düşünüyordum.

"Gen'i Ai'long'a getiren ejderha sensin," diye bağırdım. "Ondan senin için bir şey çalmasını istedin. Yıllardır göz diktiğin bir şeyi. Onu almana yardım edeceğim."

Elang kalın bir sesle, "Az önce misafirperverliğinizi aştınız," dedi. "Neymiş o? Bulmana yardım edeceğim."

"Çok cesursun, Krill. Büyükbabanın tüm ordusu seni arıyor ve sen hırsızı mı oynamak istiyorsun? Hiç şansın yok. Çocuk başarısız oldu ve onun büyüğü seninkinden çok daha güçlü."

"Benim sihrim Kiatan, aynaninki gibi. Yapabilirim."

El çıırttı. "Kaplumbağalarım size kapıyı gösterecek-"

"Ona yardım edeceğim," diye araya girdi Seryu.

Elang alkışın ortasında durdu ve kuzeniyle yüzleşmek için döndü. "Ben olsam gönüllü olmak için bu kadar acele etmezdim. Neye ihtiyacım olduğunu biliyor musun?"

"Bana anlattığında anlatacağım."

Elang'ın bakışları ikimizi de içine alacak şekilde genişledi. "Gerçeğin aynasından bir parça," dedi. "İkinizin de onu tanıdığınıza inanıyorum. Özellikle de sen, kuzen."

Seryu sinirlendi. "Annemin aynasını çalmamı mı istiyorsun?"

"Hâlâ kıza yardım etmeye kararlı mısın? Ben öyle düşünmüyordum." Elang, Seryu'nun sessizliği karşısında sıırttı ve beni çevreledi. "Solzaya Teyze'nin huysuzlukları dillere destandır. Geçen yıl bir yoldaşı onun yaşlı olduğunu ima etmeye cüret etti. Zavallı kızın ağzından her kelimedede yengeçler, sümüklü böcekler ve midyeler döküldü, ta ki sonunda boğularak ölene kadar." Elang, Seryu'nun önünde durdu. "Aynasını çaldığı için Shiori'ye ne yapacağını bir düşünün, özellikle de değerli oğlunu tüm sarayın önünde reddettikten sonra-"

"Shiori beni reddetmedi," diye yakındı Seryu, sanki en önemli nokta buymuş gibi. "Ve evet, yine de ona yardım edeceğim."

Bunu söylerken bile bana bakmadı. Yutkundum. "Anlaştık o zaman," dedim ve işime geri döndüm. "Wraith'in yeri için bir ayna parçası. Anlaştık mı?"

Elang bana kaşlarını çatı. Onu tutan bir şey vardı. "Bu işe kalkışmakla aptallık ediyorsun, krill. Büyükbabam ve Solzaya Teyzem inciyi senden memnuniyetle alır, hatta yeterince akıllıca davranırsan seni ödüllendirirlerdi. Bunun yerine, onları düşman edinmeyi seçtin. Wraith'i bulmayı neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Tutmam gereken bir söz var," diye cevap verdim.

"Üvey annene. Evet, duydum." Elang kaşlarını çatı. "Sanırım sana incisinin neden böyle olduğunu söylemedi, karanlık, kırık ve... sıra dışı?"

"Senin gibi yarı ejderha olduğun için mi?"

"Benim gibi mi?" Elang güldü. Acı bir sesti ve sorumu hiç de komik bulduğunu sanmıyordum. "Wraithler ve ben türümüzün tek örnekleriyiz- ikimiz de canavarız, ikimiz de lanetliyiz. Ama biz çok farklıyız. Ben yarı insan olduğum için utanç kaynağım, Wraith ise yarı iblis olduğu için" - yakına eğildi- "Wraith."

İyi ki çayımın çoğu bitmişti, çünkü dizlerim şaşkınlıkla birbirine çarptı ve her tarafıma sıçrayabilirdi. "İblis mi?"

Seryu bile afallamış görünüyordu. "Bundan emin misin Elang?"

"Wraith'in incisinin neden öyle görüldüğünü merak etmedin mi?"

Karanlık

tutulmuş bir gece gibi, bir ejderhanın incisi ay gibi ışıldaması gerekirken? O olduğu için bozulmuştur. Olduğu şey yüzünden kırılıyor. Ejderhalar ve iblisler doğuştan düşmandır ve Wraith'in varlığı bir iğrençliktir. İşte bu yüzden Büyükbaba ondan korkuyor ve bu yüzden size onun gerçek adını asla söylemeyecek."

"Gerçek adı mı?" Tekrar ettim.

"Bazı isimlerin gücü vardır. Bir yıldız vuruşu ağı kadar değil ama bir ejderhayı tedirgin etmeye yeter - en azından deneyimli bir büyücünün elinde." Elang kaşlarını çatı. "Solzaya'nın Gen'in üzerine koyduğu gibi lanetleri bozmakta da işe yarar."

"Dört Yüce Deniz'in lordları ve leydileri birbirlerinin gerçek isimlerini bilirler," diye açıkladı Seryu. "Elang annemin adını biliyor, annem de onunkini biliyor."

Elang, "Ve bunun talihsiz bir sonucu olarak aynayı kendim çalamıyorum," diye mırıldandı.

Sessizdim çünkü anlamıştım. Raikama'nın kardeşlerim üzerindeki lanetini kırmak için onun gerçek adını öğrenmem gerekiyordu. Dünyanın geri kalanının inandığı gibi Vanna değil. Ama Channari.

"Wraith'in gerçek adını biliyor musun?" Ben sordum.

"Biliyorum ve onu nerede bulacağımı da biliyorum. İkisini de *sana* söyleyeceğim - eğer aynayla dönersen."

"Eğer" diye vurgulamasından hoşlanmamıştım. "Anlaştık o zaman."

"Bir anlaşma," diye düzeltti Seryu. "Ai'long Yemini üzerine, Elang, sözün verildi ve geri alınamaz. Aynı yemin gibi."

"Sözüm verildi ve geri alınamaz," diye tekrarladı Elang. "Aynı yemin gibi."

Su sözün gücüyle dalgalanırken, Elang başını Seryu'ya doğru salladı. "Bu ölümlüye gerçekten düşkün olmalısın. Umarım annenin gazabına değer."

Seryu hâlâ gözlerimi kaçırarak, "Sevgiden ziyade onu eve gönderme arzusu," dedi. "Nereye giderse gitsin bela getiriyor."

"Buna inanmaya başlıyorum." Elang bir alkışla kaplumbağalarını çağırdı. "Bu gece sizi odalarınıza götürecekler."

"Bekle," diye seslendim. İyilik istemek için uygun bir zaman değildi ama umurumda da değildi.

Hâlâ üzerimde olan tören kıyafetimle aşağı yukarı el salladım ama Elang ve Seryu bana boş boş baktılar. *Aptallar*. Ben de bir istiridye sürüsünü soymuşum gibi görünecek kadar çok inciyle süslenmiş eteğimi tekmeleyerek bir gösteri yaptım. Tüm giysi tıngırdadı.

"Yeni kıyafetlere ihtiyacım var," dedim. "Leydi Solzaya'dan çalmak için bununla gidemem. Kendimi uyandırmadan bununla uyuyamam bile."

"Kıyafet uydurmak için harcayacak sihrim yok." Elang'ın beni kilitlemediği için pişman olduğu belliydi. "İdare edeceksin. Günün ilk ışıklarıyla birlikte ağıyla birlikte bir gizlenme iksiri de sana ulaşacak."

Nefesim kesildi. "Yıldız vuruşu ağı sende mi?"

Elang soruyu duymazdan gelerek bunu doğruladı. "Sen ve Seryu sabah gelgitler doğuya döndüğünde yola çıkacaksınız. Şans sizden yana olursa, ay batmadan önce ikinizle de yüzeyde buluşacağım."

"Peki ya talih bizden yana değilse?"

"O zaman ölmüş olacaksın, Shiori'anma. Ve yapabileceğim hiçbir şey olmayacak. yap."

CHAPTER TWELVE

Bir yarı iblis.

Raikama neden bana söylemedi?

Yatağında dönüp durdum. Uyuyamadım. Gözlerimi her kapattığımda zihnim Wraith'i canlandırıyordu. Gölgelerden ve kâbuslardan doğan bir ejderha olan Wraith'in kırmızı iblis gözü, Batı Denizleri'nin sessiz sakinliğinde bile peşimi bırakmıyordu.

En azından Kiki uyudu. Ben yatağında endişeyle dönerken kâğıttan kanatları seğirmedi bile.

Saatler geçti ve ilk ışık parıltıları suya değdiğinde gözümü kırpıştırarak açtım. Odanın köşesinde, Wraith'in incisi gölgeler içinde asılı duruyordu. Ayağa kalktığımda koluma doğru süzüldü ve dirseğimin kıvrımında durdu.

Onu kucakladım ve parmak uçlarımı ortasındaki derin çatlağa sürttüm.

"Bu yüzden mi beni Wraith'e daha önce götürmedin?" İnciye sordum. "Sen de onun gibi kaybolmuşsun. İki dünya arasında sıkışıp kaldın ve çıkış yolunu bulamıyorsun."

İnci hareketsizdi.

"Raikama'nın daha güçlü ve daha yetenekli olduğunu biliyorum ve onu özölüyorsun," dedim. "Ama bir anlamaya varmamıza izin ver: Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var. Eğer Wraith'i tekrar bulmak istiyorsan, istediğimde bana yardım etmek zorundasın. Artık oyun yok, beni görmezden gelmek yok. Yoksa sana güvenmem."

Cevap yok. Tabii ki.

İç çekerek inciyi odanın bir köşesine yuvarladım. Yarı iblis olan bir ejderha incisine neden güveneyim ki? Raikama'nın bile bu kadar aptal olduğundan şüpheliydim.

Kapımın yanında bir tepsi duruyordu ve Elang'ın yeni giysiler göndermiş olmasını umarak tepsiyi aldım.

Yapmamıştı.

Yıldız vuruşu ağını da göndermemişti ama söz verdiğim iksir, dikenli bir kabuğun açık dudaklarından fokurdayarak gelmişti. Altında basit Kiatan dilinde yazılmış bir not vardı: *İç bunu.*

Gecenin çoğunda uyanık olmama rağmen bir habercinin gelip gittiğini duymamış olmam merak uyandırıcıydı.

Kabuğu dikkatle dudaklarıma götürdüm. İksir sülfür kokuyordu ve burun deliklerimi sızlattı.

İğrenç kokuyor, dedi Kiki, omzumun üzerinden uçarak.

Sesi beni ürküttü. "Günaydın," dedim. "Uyuduğunu sanıyordum."

Uyumak bir zevktir, ihtiyaç değil, diye cevap verdi bir esnemeyle. Burnu sızladı. *Seni ne olarak gizleyeceğini sormadan gerçekten bir gizleme iksiri mi içeceksin?*

"Elang yapmamı söyledi."

Ya bir goblin köpekbaliğine ya da daha kötüsü bir blob balığına dönüşürsen? Tedbirli olmak bilgelerin ilkesidir, Shiori. İnci bile benimle aynı fikirde.

İnci titreşiyordu ama bunun iksirle bir ilgisi olduğundan şüpheliydim.

"Doğru olmayan bir şeyler var." Kaşlarımı çatarak kabuğu yere bıraktım ama inci nabız atmaya devam etti.

Belki de sana güvenmemeliyiz, diye düşünüyordu Kiki inciyeye. Ejderha kalpli olman yeterince kötüyken, bir de içinde iblis varmış meğer. Bizi uykumuzda öldürürsen hiç şaşırmam.

İnci sessiz ve okunaksızdı, parlak siyah yüzeyi kuşumun kaşlarını çatmasını yansıtıyordu.

"Bu kadar yeter, Kiki." Onu omzuma çağırdım. "Hadi Seryu'yu arayalım."

Sorun, Seryu'nun hiçbir yerde bulunamamasıydı. Aslında, tüm kale boş görünüyordu. Koridorları koruyan kaplumbağalar ortadan kaybolmuştu ve

Yüzen süs lambaları sönüktü ve mağara gibi salonlara kurşuni bir kasvet yayıyordu.

Seryu'nun kapısını üçüncü kez çaldım. "Seryu!"

"Burada değil," dedi Elang, gölgelerin arkasından çıkarak. "Dün gece gitti."

Yarı ejderhanın beklenmedik görüntüsünden ürkerek neredeyse sıçırıyordum. Her zamanki gibi kaşları çatıktı.

"Seryu bana söylemeden gitmezdi."

Elang sözlerimi duymazdan geldi. "Talimatlara uyma konusunda pek iyi değilsin." Uyumsuz gözleri beni delip geçti. "Sana iksiri içmeni söyledim."

"Seryu nereye gitti?"

Elang cevap vermek yerine koridorda süzülerek beni takip etmemi işaret etti. "Planlar değişti," diyordu. "Sana iyi haberlerim var. Görünüşe göre saraya geri dönmek zorunda kalmayacaksın. Bir misafirimiz var."

"Misafir mi?"

Birdenbire, yosundan bir ip ayak bileklerimden çekiştirerek beni bir sütunun arkasındaki siyah kristalden bir kapıya doğru sürükledi. Bir anda bir girdap beni içine çekti ve kapıların önünde bekleyen Leydi Solzaya'nın bulunduğu giriş salonuna getirdi.

İhaneti hemen fark ederek irkildim. Ama yeterince hızlı değildim. Bir ahtapot kaygan dokunaçlarını uzuvlarıma ve boynuma doladı. Ben çırpınırken, Kiki gagasıyla Elang'ın gözlerine daldı.

Seni hain kertenkele! diye bağırdı.

Elang onu kaptı. "Bir ejderha yalnızca kendi çıkarını gözetir." "Ama sen yemin ettin!" Elang'a bir sürü küfür ettim ama hiçbir dudaklarımın arasından geçti. Solzaya'nın ahtapotu beni boğuyordu.

"Dilini tutarsan daha az acır," dedi Solzaya ipek gibi. Sivri tırnakları yanağımı sıyırdı. "Elangui'nin aklının başına gelmesi iyi oldu. Bizi suikastçı gönderme zahmetinden kurtardı. İkiniz için de."

Elang soğukkanlılıkla, "Suikastçılarından kurtulduğuma sevindim teyze," dedi. "O kadar çok gönderdin ki hepsini düzgünce gömecek yerim kalmadı. Belki de onu tahtıma oturtmaya çalışmadan önce Seryu'nun tam formuna ulaşmasını beklemelisin. Yarı yetişkin bir ejderha, yarı kanlı bir ejderhadan daha fazla saygı görmez."

Solzaya'nın pulları kızgınlıktan morarmıştı. "Oğlum nerede?"

"Ben onun bakıcısı değilim. Kızın da değilim." Yarı ejderha dönmeye başladı. "İşimiz bitti. Kızı istedin ve ben de sana verdim. Şimdi götür onu."

Ahtapot beni kapıya doğru sürükledi ve Solzaya pençesini göğsünün önüne çekerek mercan ve taştan bir kafes yaptı ve içine Kiki'yi bıraktı.

"Bırakın onu!" Bağırdım. "Kiki!"

Kiki benden iki kez alınmıştı. Öfkeyle elimi uzattım ve parmak uçlarımdan gümüş-altın sihirli ışınlar fırladı. Elang'ın tavanını aydınlatan yüzen kabuklar titreyerek canlandı.

"Saldırın!" Bağırdım ve mermiler Solzaya'ya doğru roket gibi fırladı.

Ejderha irkilmedi bile. Saldırıyı bertaraf etmesi ve kabukları olduğu yerde dondurması için sadece bir bakış yetti.

Seryu'nun Anne kaldırılmış Kiki'sKafes. Bir . ve kabukları vardı parmaklıklarını ezmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"Bu ne pervasızlık, Shiori'anma," dedi Solzaya dilini şaklatarak.

"Oğlum sana büyü kullanırken öfkeni kontrol etmeyi öğretmedi mi?"

Ensemdeki minik tüyler diken diken oldu.

"Evet, ayna bana oğlumla olan arkadaşlığın hakkında *her şeyi* gösterdi," dedi Solzaya. "Tıpkı senin Wraith'in incisini taşımaya layık olmadığını gösterdiği gibi."

İki kez el çırpı ve yerden kalın yosun tutamları fişkırdı, hareket edemeyecek hale gelene kadar uzuvlarımı sardı. Tüm bu süre boyunca inci meraklı bir seyirci gibi üzerimde gezindi ve ona olan kızgınlığım büyüdü.

Solzaya'nın ahtapotu beni omzunun üzerinden fırlattı ve soğuk bir dokunaçla ağzımı kapattı. Gözlerimin üzerine mürekkepten bir örtü çöktü ve dünyam sise dönüştü. Duyduğum son şey bir su sesi ve Elang'ın kapılarının kapanışının gürültülü sesiydi.

CHAPTER THIRTEEN

Seni öldürmek için bu kadar acele etmeleri şart mı? Solzaya ve ahtapotu bizi Ejder Kral'ın sarayına geri götürürken Kiki homurdandı. Kağıt kuşum kanatlarını kafesinin mercan parmaklıklarına dolamış, deniz tutmuş gibi görünüyordu. Biraz yavaşlayamaz mıyız? Yemin ederim, bir daha asla Seryu'nun yüzmesinden şikayet etmeyeceğim.

Kiki'ye sempatik bir bakış attım ama zihnim çalkalanıyordu. Elang'ın kalesinden ayrıldığımızdan beri, bize neden ihanet ettiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Eğer Solzaya'nın aynasını istiyorsa, bunu beni savaştan teslim ederek elde edemezdi.

Bir ejderha sadece kendi çıkarını gözetir, demişti. Ama Elang'ı ilgilendiren neydi?

Kiki inledi. *Hadi, Shiori. Aklını kullan. İnciyi kullan.*

Zihnim hâlâ çalkalanırken Solzaya'ya baktım. Ayna parçaları pullarının üzerinde parıltıyor, akıp giden denizi yansıtıyordu. Her biri elimin genişliği kadar olan yedi parça.

Tek ihtiyacım olan bir taneydi.

"Biliyor musun, içimden bir ses seni aileye kabul etmeyeceğimizi söylüyordu," dedi Solzaya, sanki bakışlarımı hissetmiş gibi. "Wraith'in incisi seni büyülerimden koruduğuna göre, belki de eski yöntemler en iyisidir. Göğsüne indireceğin basit bir mızrak işini görür."

"Ya da belki de gitmeme izin vermelisiniz," diye cevap verdim. "Herkesi kuma dönüşme zahmetinden kurtarırsın. Anladığım kadarıyla beni öldürürseniz olacak olan bu."

"Seni öldüreceğimi mi söyledim?" Ejderhanın erimiş gözleri kırışmıyordu. "Hayır, seni göğsünden bıçaklayacağımı söyledim."

Ve beni ölümün eşiğinde bıraktı, anladım, böylece inci beni terk edecekti.

"Wraith'in incisi senin gibi birine ait değil," dedi Solzaya. "Yarı teşekküllü bir büyücü." Alay etti. "Üvey annenin bir gölgesi."

Alaycılığın altında Solzaya'nın ses tonu ekşiydi. Bu da beni şaşırttı. Törende Wraith'in incisini kendisi için almak istemişti.

Bir ejderha sadece kendi çıkarını gözetir.

"O zaman kim almalı?" Yavaşça söyledim. "Kral Nazayun mu? Baban Ejderha Kralı. İnciye ihtiyacı yok." Sonraki sözlerimi uzatarak söyledim. "Onu kendin için istemiyor musun?"

Solzaya'nın kahkahası kısa kesildi ve yosun düğümleri sıkılaşıp eklemelerimi sıkıştırdı. Acı dolu bir çığlık atmamak için tüm irademi kullandım.

"Beni baştan çıkarmaya cüret etme, kızım."

"Onu sana verebilirim," diye bastırdım, irkilmemek için kendimi zor tuttum. "İnci bana bağlı, ama ben... ben onu sana aktarabilirim."

Kiki kafesinde huzursuzca uçuyordu. *Shiori, ne yapıyorsun?*

"Ya da seni göğsünden mızraklayabilirim." Solzaya'nın bıyıkları, alaycılığını yalanlarcasına hafifçe seğirdi. "Ve inci bana gelmeye karar verene kadar kanamana izin veririm."

"O kadar kolay olsaydı baban çoktan yapardı" diye cevap verdim. Hayatım bir sonraki sözlerimi nasıl satacağıma bağlıydı: "Ayrıca, incinin seni seçeceğinin garantisi yok."

Solzaya'nın bıyıkları hafifçe kıvrıldı.

"Ama inciye sana gönüllü olarak teklif etseydim - bir bahsin sonucu olarak -Sonra..."

"Bahis mi?"

İşte bu kadar. Onun dikkatini çekmiştim.

"Evet." Atıldım. "Kazanırsam aynandan bir parça, kaybedersem Wraith'in incisi."

Solzaya'nın gözbebekleri küçüldü. "Kırık inci için bir parça mı? Taşıdığın şeyin gücünü biliyor musun?"

"Bir fikrim var."

"Neden fikrini değiştirdin? Tören sırasında babama vermediniz."

"Onsuz da yeterince gücü var." Dudaklarımı yaladım. "Ve Wraith'i bulmama yardım etmeyecek. Ayna ederdı."

"Öyle mi, şimdi?" Solzaya'nın alaycılığı derinleşti. "Şartlarınızı söyleyin."

Cesaretimi kaybetmeden önce hızlıca konuştum. "Gerçeğin aynasının parçalarını binlercesinin arasında saklıyorsun. Eğer bir tanesini bulabilirsem, onu bende tutmama izin vereceksin ve bizi serbest bırakacaksın. Eğer başaramazsam, Wraith'in incisini sana veririm."

İnciyi Solzaya'nın görüş alanına yuvarladım. En bastırılmış halinde bile gücünü görmezden gelmek imkânsızdı. Solzaya'nın omuzları gerildi ve ateşten pullarını bir arzu parıltısı kapladı.

"Eğer Wraith'in incisini bana verirsen, Ai'long'daki korumaların sona erecek. Bu gerçekleştiğinde sana ne olacağının farkında mısın?"

Hiç tereddüt etmedim. "İnciyi sana vermem için kazanman gerekecek."

"Seni ejderhalarla oyun oynamaman konusunda uyarmamış mıydım?"

Biz her zaman
kazan."

"Hiçbir zaman iyi bir dinleyici olmadım."

Gırtlaktan bir kahkaha attı. "Bahsini kabul ediyorum. *Ama* kumlar güneye akmadan önce *yedi* parçanın hepsini bulman şartıyla." Avucunda ince bir kum saati belirdi. "Bunu yap, ben de seni özgür bırakayım."

Yedi parçanın hepsi mi? Bu yarışma fikrini ortaya attığım için zeki olduğumu düşündüysem de artık kesinlikle öyle düşünmüyordum. "Kabul ediyorum, ama sadece Kiki'yi duruşmadan önce serbest bırakırsan. Ve koşullara söz verirsen. Söz vermeden bir ejderhanın sözü hiçbir şeydir."

"Söz verildi," diye yemin etti Solzaya. Kum saatine üfledi ve ince beyaz kum taneleri dar bir boyundan aktı. "Başlıyoruz."

Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz yosun bağları serbest kaldı.
Ben.

Sözüne sadık kalan Solzaya, Kiki'yi kafesten kurtardı. Sonra da Ağzını iyice gerdi ve üfledi.

Dudaklarından binlerce ayna parçası döküldü, üzerime yağdı ve asılı kalmış bir fırtına gibi suda asılı kaldı.

yağmur damlaları. Her bir parça bir elmas gibi parlıyordu ve ben yolumda ilerlerken her seferinde kendi yansımamla yüzleşiyordum. Her birinde yükselen paniğimi görebiliyordum.

Yanan Ebedi Mahkemeler, kendinizi neyin içine soktunuz? Kiki ağladı. Hepsi aynı görünüyor.

Gerçekten de yaptılar ama paniğimi içime gömdüm. Wraith'in incisi üzerine önceden düşünmeden bahse girmezdim. Ama yedi parçanın hepsini değil, sadece *bir tanesini* bulmam gerektiğini düşünmüştüm.

Akıl, Shiori, dedim kendime. Korku sadece bir oyun; oynayarak kazanırsın. Bunu iyice düşün.

Gerçeğin aynasının da benimki gibi Kiatan büyüyle yaratıldığını biliyordum. Bu gerçeğe ve kan emici olarak eşsiz yeteneğime güveniyordum.

-Yedi parçayı seçmeme yardım etmek için. Tek yapmam gereken ruhumun bir parçasını her bir parçaya aktarmak ve Kiatan büyüyle rezonansa girenleri bulmaktı.

Ama *binlerce* ayna parçası vardı. Hepsini incelemek için ruhumu yeterince parçaya ayıramazdım. Bu beni öldürürdü. Ve görevi daha küçük gruplar halinde ele almak sahip olduğumdan daha fazla zaman alırdı.

Aramaya başla! Kiki çığlık attı. Acele edin! Kumlar hızla dökülüyor!

Ellerimden sihir titreşimleri süzülüyor, yüzen parçaların etrafından dolanıyor, ayna parçalarında Kiatan sihrinin izlerini arıyordu. Denedim, başaramadım ve yine başaramadım, hayal kırıklığıyla midem bulandı. Büyüler çözüldü ve baştan başlamak zorunda kaldım.

Mutlu şeyler düşün, diye ısrar etti Kiki. Mutlu olduğunda büyün her zaman daha güçlü olur. Odaklan! Yumuşak püsküllü ipek yastıklar, yaylı kurthu ağaç dalları-

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Kiki," diye mırıldandım. "Aksine, beni daha da endişelendiriyorsun." Kâğıttan kuşun gagası açıldı ama sesini kafamdan uzaklaştırdım ve konsantre olmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Sihrimi çağırmak bir ateş yakmaya çalışmak gibiydi ve Ai'long'da tutuşturabildiğim tek şey kıvılcımlardı. Daha fazla çıraya ihtiyacım vardı. Keşke tüm parçaları aynı anda süpürebilecek bir ağ oluşturmak için yeterli ipliğim olsaydı.

İnci uğuldamaya başladı, kendi çarpan kalbime karşıt olarak çılgınca atıyordu. Bir kez olsun sessiz olmasını diledim ve onu çantama atarken parmaklarım içindeki bir kitabın sırtına dokundu.

Takkan'ın eskiz defteri.

Bunu bana Kiata kıyılarında, Ai'long'a gitmeden hemen önce vermişti. Onu unutmayayım diye.

İçinde cevaplar olabilirmiş gibi dalgınca açtım.

Takkan'ın resimleri sana nasıl yardımcı olacak? Kiki sordu.

Güzel soru. Ai'long'da birkaç gün geçirdim ve evime dair tüm anılarımı kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım. Ne için savaştığımı hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı. *Kimin* için savaştığımı.

İlk sayfa: Takkan'ın kız kardeşi Megari ve benim Tavşan Dağı'nda birbirimize kar fırlattığımız bir çizim. Sonra: ben, başımın üzerinde o lanetli tahta kase, erik çiçeklerine bakarken.

Sayfaları çevirmeye devam ettim, kardeşlerimi turna kuşu olarak çizdim, kâğıttan kuşlar katladım ya da bir tencere balık çorbası karıştırdım. Sonra son sayfada durdum-

Çizim bitmemişti ama nehri, hafif eğimli tepeyi, ellerinde fenerlerle suyun üzerine eğilmiş iki silueti tanıdım. Takkan ve benim resmimizdi, bileklerimiz aya kadar uzanan kırmızı bir iple bağlıydı.

Kalbim sıkışmıştı. Aramızda söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki, hâlâ çözmemiz gereken çok şey vardı. Ama parçaları bulmayı başaramazsam elimizdeki tüm şanslar yok olacaktı.

Kitabı kapattım. Beni bekliyorlardı: kardeşlerim, babam, Takkan. Onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

Ellerimi birbirine kenetleyerek Takkan'ın, ailemin, evimle ilgili sevdiğim ve değer verdiğim her şeyin anısına sıkıca tutundum. Sahip olduğum tüm gücü topladım ve hazır olana kadar nefesimi tuttum - içimdeki basınç patlamak üzere olana kadar. Sonra bıraktım.

Ateş gibi, gümüş-altın iplikler vücudumun her noktasından yayılıyordu.

Bunlar ruhumun telleriydi, anladım -Leydi Solzaya sayesinde- Ama daha önce sihrimi kullandığımda onları hiç görmemiştim. Belki de neye bakacağımı hiç bilmiyordum.

Onlar akarken, niyetimi fısıldadım: *Yediyi bul.*

Kolumu sallayarak telleri ayna parçalarından oluşan alana fırlattım. Cildimin gözeneklerini gıdıklayan bir esinti gibi büyüü hissedebiliyordum. Denizi süpürdü ve parçaların yumuşak, vurmali bir şarkıyla çınlamasını sağladı.

Yedi parça parlamaya başladı, sanki ay dokunmuş gibi kenarları ışıltı. Teker teker onları takip ettim, son parçaya gelene kadar elimde tuttum....

Diğerlerinden daha uzaktaydı. Neredeyse tarlanın kenarındaydı. Ona doğru yüzerken, keskin dalgalar yolumu kesti ve beni uzakta tuttu.

Kum neredeyse bitti! Kiki bağırdı. Acele et, Shiori!

Omzumun üzerinden kum saatine baktım. Kiki haklıydı: sadece ince bir tahıl tabakası kalmıştı.

Acele etmem gerekiyordu. Yedinci ayna parçası hâlâ parlıyordu ama konsantrasyonumun her an bozulabileceğini biliyordum. Öfkeyle tekme attım, kollarımı gerdim ve avımı bulmak için çabaladım.

Tırnaklarım köşesini sıyırdı ve parmaklarımı son parçanın etrafına dolamak üzereyken tüm parçalar titredi ve eğilmeye başladı.

Tek bir hamlede akıntı yön değiştirdi. Geri uçtum, Kiki'yi kanadından yakaladım ve kolumun içine soktum.

Çok geç, Takkan'ın eskiz defterini kurtarmak için döndüm. Ama kırıklar defteri parçaladı ve değerli sayfalarını lime lime etti.

Kırıntıları bile kurtaramadım. Son kum tanesi kum saatinden kaydı ve Solzaya'nın testi yok oldu, sınırları içindeki her şey denize karıştı. Ejderha sırtarak yeniden ortaya çıktı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Yedide altı," dedi. "Böylesine yetersiz bir büyücüden beklediğimden daha iyi bir çaba. Ne yazık ki başarısız oldun."

Konuşamıyordum. Her şeyi kaybetmişim. Her şeyimi.

Ellerim titreyerek inciye almak için çantamın içine uzanmaya başlamışım ki Kiki kolumdan çıktı.

Dur! diye bağırdı. Kanatlarının arasında bir şey vardı ve onu avucuma fırlattı.

Yedinci parça.

Solzaya'nın sırtışı kaybolurken yüzüme yayılan bir sırtışla elimi kaldırdım.

"Aferin, Kiata'lı Bloodsake," dedi, ancak sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyordu. "Söz sözdür. Son parça sende kalabilir."

Kuşuma sarıldım. "Seni öpebilirim."

Bizi buradan çıkarmanı tercih ederim, dedi Kiki. Mümkün olduğunca çabuk, ideal olarak.

Haklıydı ve Solzaya'ya döndüm. "Ai'long'dan nasıl ayrılacağım?"

"Şurayı görüyor musun?" Solzaya yüzeye, dalgaların üzerinde parıldayan yumuşak pembe ve sarı renkteki kıvrımlara doğru işaret etti. "Işınların denizi kestiği yer Ai'long'un batı sınırını işaret ediyor. Onun ötesi ölümlüler diyarıdır. Babam gelmeden önce oraya ulaşmanızı tavsiye ederim."

Korku heyecanımı yok etti. "Ama düşündüm ki-"

"Gitmene izin vereceğimi mi?" Solzaya benim üzerimden konuştu. "Bıraktım." Yeni bir sırtış dudaklarını büktü. "Ama seni babama karşı koruyacağıma hiç söz vermedim. Ve görünüşe göre o burada."

Ejderha Kral'ın önderliğinde köpekbalıkları ve denizanalarından oluşan bir ordunun toplandığı arkama baktım.

Aptal, aptal, aptal, diye lanet ettim. Bir ejderhaya güvenilmemesi gerektiğini bilmeliydim.

Başıma adrenalin hücum etti, Kiki'yi yakaladım ve yüzeye doğru yüzdm. Aşağıya doğru kırılan menekşe çizgilerine neredeyse dokunabiliyordum, Ai'long'un kenarlarının ölümlüler âleminde çözüldüğü yüzeyin değişen kıvrımlarını seçebiliyordum. Tuzun vaadi dudaklarımı gıdıkladı.

Çok yaklaştım.

Sonra su kalınlaştı. Kıvrıldı ve çalkalandı. Sıcaklığı düştü ve soğuk kaslarımdan geçerek bacaklarımı kurşuna çevirdi. Her tekmede bir adım yükseliyor, on adım düşüyordum.

Kiki saçımı ısırđı, beni yukarı çekmeye çalıştı. *Hadi, Shiori. Dövüş!*

Deniyordum ama katranın içinde yüzüyor gibiydim. Ne kadar kürek eksem ve tekme atsam da işe yaramıyordu. Su bana karşı savaşıyor, beni aşağıya, Ai'long'a doğru çekiyordu.

Nazayun beni iki pençesinin arasına aldı. Gözlerinden ve saçlarından şimşekler akıyordu. "İnci ile bağlarını kopar, Shiori'anma, yoksa bunu senin için yaparım."

Çenemi sıktım. "İnci. İnci. Senin değil. Senin değil."

"Pekâlâ." Ejderha Kral iç çekti. Gözleri ve saçları şimşek gibi parlıyordu. "O zaman, taşıdığın inci gibi, kırılacaksın."

CHAPTER FOURTEEN

Her şey o kadar hızlı oldu ki vurulduğumu bile anlamadım.

Ama sonra geri uçuyordum, bir ısı dalgası tenimi haşlıyordu. Toza, taş ya da deniz köpüğüne dönüşeceğimi sanmıştım ama her yer yeşile bürünmüştü. Ve ben hala nefes alıyordum. Kalbim hala atıyordu. Yanağımı dikenli deniz otlarına bastırdım ve dişlerimi kaplayan kumu tükürdüm.

Görünüşe göre bir yılan balığı beni kurtarmaya gelmişti.

En azından yılan balığına benziyordu. Emin olamadım. Görüşüm sulanmıştı ve kalbim hâlâ kulaklarımda uğulduyordu. Tek gördüğüm, iki kırmızı gözü olan uzun yeşil bir lekeydi.

Seryu!

Seryu bir tabur kaplumbağa ve benim yıldız vuruşu ağımla geri dönmüştü! O soldan saldırdı ve kaplumbağalar sağdan geldi. Birlikte, Aynı anda Ejder Kral'a çarptılar, kaplumbağaların sert kabukları Nazayun'un darbelerinin etkisini emdi.

Ön kollarımın üzerine süründüm, nefesim düzene girerken alnımı deniz otlarına bastırdım. Eşek büyüklüğünde bir kaplumbağa yanıma kondu ve beni sırtına aldı. Büyük bir telaşla yukarı doğru döndük ve yaratığın neden bu kadar acele ettiğini görmek için boynumu uzattım.

Seryu büyükbabasıyla savaşıyordu. Ve kaybediyordu.

Nazayun pençelerini Seryu'nun boğazına dolamıştı ve arkadaşım oltaya takılmış bir balık gibi çırpınıyordu. Kuyruğu gevşemişti, pençeleri

Yanlarına düşmeden önce büyükbabasının demir gibi sert pullarına son bir hamle yaptı. Yıldız vuruşu ağı avucunun içinde işaretlendi.

Hiçbir şey yapmadan öylece izleyemezdim. Öne doğru eğildim ve kaplumbağamı daha hızlı yüzmeye teşvik ettim. "Yardım etmeliyiz."

"Müdahale etmeyeceksin," diye bir ses geldi arkamdan. Bir dokunaç ayak bileklerime dolandı, beni kaplumbağamdan sürükledi ve Solzaya ile yüz yüze getirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona bağırdım. "Nazayun onu öldürüyor!" "Nazayun Seryu'ya zarar vermeyecek," dedi Solzaya.

"Gözlerine bak," diye bağırdım. "İkisinin de gözlerine bak."

Ejderha Kral'ın gözleri beyaz, vahşi ve gözbebeği olmayan bir şekilde parladı. Seryu büyükbabasının pençesinde kıvrılırken, pulları donuklaştı. Kırmızı gözlerindeki kıvılcım hızla sönüyordu....

"Onu öldürüyor!"

"Yeter!" Solzaya havladı. Ahtapotu bir koluyla ağzımı kapatarak çılgınlıklarımı bastırdı. Yine de onu rahatsız eden kararsızlığı hissedebiliyordum. Çenesinde bir kas seğirdi ve altın uçlu boynuzları gerginlikle karardı.

Ama eğer harekete geçmek istediye, bu fırsatı kaçırmıştı.

Seryu'nun kuyruğu ölümcül bir şekilde hareketsizleşti ve başı geriye doğru sallanırken bıyıkları sarktı. Nazayun zafer kazanmışçasına onu uzağa fırlattı.

Ahtapotun dokunaçlarından birini ısırdım ve "Seryu!" diye bağırdım. Yankılanan bir gümbürtüyle ana kayanın üzerine düştü.

Kuyruğu istemsizce kıvrıldı ama onun dışında hareket etmedi. Yıldız vuruşu ağı pençesinde buruşmuş, uçları kapalı yumruğunun arasından dışarı fırlamıştı. Nazayun'un uşakları üzerine çullanıp ağı çekmeye çalıştılar ama parmaklarını açamadılar.

Ben de yumruklarımı sıktım, kıpırdamaya bile cesaret edemiyordum.

Ağ cızırdıyordu ve Seryu'nun alnı gevşemeden önce korkunç bir şekilde kırıştı.

"Seryu!" Tekrar bağırdım, sesim bu kez Leydi Solzaya tarafından yankılandı. Yere düştüğü yerden bir hırıltı yükseldi. Sonra bir ışık parlaması oldu, o kadar parlaktı ki Solzaya bile geri çekildi. Seryu'dan bir ışık yayıldı.

en koyu yeşilin aurası.

Ve aniden büyümeye başladı.

Gözleri dolunay gibi şişti ve boynuzlarının uzunluğu üçe katlanarak saçlarının üzerinde bir taç şeklinde dallandı. Sırtındaki pullar zümrüt zırh plakalarına dönüştü. Yeşil bir telaş içinde, büyükbabası onu artık tek eliyle boğamayacak hale gelene kadar büyüdü ve büyüdü. Boyutları ve ihtişamıyla Ejderha Kralı'na rakip olana kadar.

Seryu yumruğunu açarak yıldız vuruş ağını salladı.

Nazayun güldü. "Bana zarar veremezsin. Bu senin yeminine aykırı." "Sana zarar veremeyeceğimi biliyorum. Ama Shiori verebilir."

Seryu bir kükremeyle büyük kuyruğunu savurarak büyükbabasını boynundan yakaladı. Onun gücü Ejderha Kralı'nı şaşırttı ve her iki ejderha da Leydi Solzaya'ya döndü.

"Anne!" diye bağırdı Seryu. "Bırak Shiori gitsin."

"Oğlunu tut!" Nazayun aynı anda böğürdü.

Solzaya duraksadı ve altın rengi gözleri kışa döndü. "Oğlum tam formuna ulaştı baba. Artık onu zapt etmek bana düşmez." Kalan ayna parçaları kolyesinden fırlayıp Ejderha Kral'ın kuyruğuna saplandı ve onu sabitledi. "Tıpkı benim senin olmadığım gibi."

Solzaya'nın ahtapotu beni serbest bıraktığında mürekkep fişkırmaları suyu bulandırdı ve Seryu'nun yanına koştum. Yıldız vuruşu ağının bir ucunu Kiki, diğer ucunu ben aldım. Seryu Ejderha Kralı'nı yere yatırırken birlikte ağı Nazayun'un göğsüne fırlattık.

"Şimdi Büyükbaba, bunu bir kez daha deneyelim," dedi Seryu dişlerinin arasından. "Bir ejderhanın sözü onun onurudur. Onun onuru da incisidir. Shiori ve akrabaları yaşadığı sürece, kendin de dahil olmak üzere hiçbir ejderhanın onlara zarar vermeyeceğine söz vereceksin."

"Bu ne cüret!" diye homurdandı Nazayun, yıldız vuruşlu ağın büyü kalbinin kıvrımlarını kavrarken. "Ben ejderhaların tanrısıyım. Hiçbir ölümlüye boyun eğmeyeceğim."

Gözlerinden bir büyü fişkırıldı ve su dehşet verici bir hal aldı.

Devasa bir dalga öne doğru kıvrıldı ve Seryu beni ayak bileğimden yakalayıp sırtına çekti ve dalgayı sırtladı. Şiddetli akıntılar yolumuza çıktı, deniz çayırırlarını, mercan ormanlarını, yollarına çıkan her şeyi kökünden söktü.

Sırada Seryu ve ben vardık.

Seryu beni bedeniyle korurken, Wraith'in incisi kolumun altından fırladı. Karanlık bir ay gibi yükseldi, yarısı birbirinden ayrıldı ve

daha önce hiç olmadığı kadar geniş bir alana yayılıyor.

Merkezinden göz kamaştırıcı bir ışık patladı. Nazayun'un dalgaları görünmez bir duvara çarptı. Bize dokunamadılar.

İncinin ışığı Nazayun'un savunma kalkanıyla tam karşı karşıya geldi ve ileri doğru iterek Ejderha Kral'a doğru ilerledi.

Elimden gelen gücü göstererek ona uzandım. Patlamak üzere olan kırık bir yıldızı kucaklamak gibiydi. Kendini kontrol edip edemeyeceğinden emin değildim.

"Kırma," dedim inciye. "İstediğin kadar güç kullan ama kırma. Lütfen."

İnci titredi. Nazayun'a karşı geriliyordu ve karanlık, pırıl pırıl yüzeyinde yeni çatlaklar belirmişti. Yarıları daha da çatlamış, her yöne ışık saçıyordu.

Kırma, diye tekrarladım bir kez daha bırakmadan önce.

Ejderha Kral'ın dikkati inciyle dağılmışken, yıldız vurulu ağın uçlarını topladım ve tüm gücümle çektim.

Nazayun'un kalbi ortaya çıktı, parlak altın renginde. Avuçlarımı kavisli yüzeyinin etrafına doladım ve onu kucakladım. Aynı anda hem sıcak hem de soğuktu ve yeni dövülmüş cam gibi parlıyordu. Kollarımın bir hamlesiyle onu serbest bıraktım.

İncisi bendeydi. Ejder Kral'ın incisi!

İki inci birbirinden olabildiğince farklıydı. Biri karanlık ve kırık, diğeri ise bütün, parlak ve ışıltılıydı. Nazayun'un incisi artık o kadar parlak değildi. Işığı azaldı ve çağırdığı dağ gibi akıntılar yuvarlanıp yok oldu.

Deniz durulduktan sonra Seryu yumruğunu büyükbabasının kalbinin etrafına kapattı. "Şimdi yemin edeceksin," dedi buz gibi bir sesle.

Nazayun öfkeyle kıvranarak hırladı. Kuyruğu bir o yana bir bu yana savruluyor, ayna parçalarını yerinden oynatıyor ve aşağıdaki kayaları toz haline getiriyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

"Verdiğim sözü tutacağım," dedi şiddetle. "Ne ben ne de krallığımdaki hiçbir ejderha sana zarar vermeyecek, Shiori'anma-ya da akrabalarına. Gökyüzünde, denizde ve yeryüzünde bizden güvende olacaksın. Ai'long Kralı ve Dört Yüce Denizin Hükümdarı olarak buna yemin ediyorum."

Yemininin gücü denizleri titretti ve soğuk bir ürperti tenime yayıldı.

"Teşekkür ederim," dedim, başka nasıl cevap vereceğimi bilemeden.

Seryu hiçbir şey söylemedi. Sadece büyükbabasının kalbini uzattı.

Nazayun onu kaptı. Yıldız vuruşu ağını da kapmaya çalıştı ama Seryu kendi büyüünü yaptı ve ağ köpüğe dönüştü.

"Bir ejderhaya karşı kullanılan bir silah hepimize karşı kullanılmış demektir," dedi arkadaşım. "Bir daha kullanılmamalı."

Ejderha Kralı hoşnutsuzluğunu gösteremeden Seryu vücudunu uzatarak yeni gücünün Nazayun'unkine rakip olduğunu ince bir şekilde hatırlattı.

"Kıza söyle o lanet inciye kapatsın," diye homurdandı Nazayun. "Hepimizi yok etmeden önce."

İncinin kırık merkezinden ışık yayılıyordu ve hiçbir gücüm yarımaları kapatmaya yetmiyordu. "Yeter," dedim ona tekrar. "Sen kazandın."

Yakın çekim! Kiki kanatlarını inciye doğru çırparak öttü. *Hadi, seni telaşlı küçük boncuk. Kapat yoksa asla eve gidemezsin.*

Kiki tekrar fiske vurdu ve inci sonunda itaat etti. Bir çıtırtı ve tıslamayla yarımalar kapandı ve karanlık oldu.

Ai'long'un üzerine çöken kaos sonunda sakinleşti ve sular dingin ve sessiz kaldı. Balıklar ve yengeçler paramparça olmuş resiflerden dışarı fırladı, Solzaya'nın ahtapotu kendini bir yosun kümesinden kurtardı ve bir grup kaplumbağa yüzeye doğru kürek çekti.

Bitkin bir halde inciye aldım ve çantamın içine yuvarladım. Tekrar yukarı baktığımda Ejderha Kral gitmişti.

Sadece Seryu ve Leydi Solzaya kaldı.

Solzaya'nın dudaklarında hiçbir sırıtma yoktu, gözlerinde hiçbir kötülük parıldamıyordu. Aksine, neredeyse memnun görünüyordu.

"Anne-" Seryu başladı.

"Tam formuna ulaştın," dedi Solzaya onun sözünü keserek. "Sonunda reşit oldun. Zaferini kutla ve kızı evine götür. Çabuk ol."

İki kez söylememize gerek yoktu. Solzaya geri çekilirken, kalan altı ayna parçası boğazında bir kolye şeklinde yeniden düzenlendi ve ben de Seryu'nun boynuzlarına tutundum.

Son kez Ai'long'un sularına bindik ve yüzeye çıktık. Ev için.

CHAPTER FIFTEEN

Yüce tanrılar, nefes almak iyi geldi! Hava her zaman bu kadar taze ve tatlı mıydı? Açgözlülükle içime çektim, burnumu yakan acı spreyi ve yüzüme çarpan rüzgârı kucakladım.

Hepsinden iyisi güneşti. Sıcaklığının tadını çıkarmak için boynumu geriye doğru uzattım. Sanki çoktan evdeydim, yanaklarım kek gibi kızarana kadar ateşe çok yakın oturuyordum. Midem gurulduyor, keklerin hayalini kuruyordum. Şekerli pirinç kekleri, maymun kekleri, kırmızı fasulyeli ve çilekli kekler. Onları bayılana kadar yedim.

Ama kendimi aşıyordum. Sudan çıkma vakti gelmemişti. Henüz.

Seryu'yu takip ederek bir kaya adasının üzerindeki uzak bir figüre doğru ilerledim. Sis. Bu Elang'dı, güneşin doğuşunu izliyordu, uzun insan parmakları suyu sıyrıyordu. Yaklaştığımızda bize doğru döndü, uyumsuz gözleri Seryu'yu görünce kısıldı.

"Sonunda tam formuna ulaştığını görüyorum kuzen. Tebrikler." Elang'ın ses tonu renksizdi. Tebrik edici hiçbir yanı yoktu. "Parça sende mi?"

Değerli ayna parçasını saklamak için kuşağımın içine sokmuştum. Onu çıkardığımda Seryu parmaklarımın arasından kaptı ve öfkeyle kuzenine doğru salladı.

"Beni uyuşturup zindan dediğiniz o acınası mahzene kapatmaya çalıştıktan sonra gerçeğin aynasını teslim edeceğimizi mi sanıyorsunuz? Shiori senin yüzünden neredeyse ölüyordu."

"Aşırı dramatik davranıyorsun," diye cevap verdi Elang soğukkanlılıkla. "Seni kaplumbağalarımınla donattım, değil mi? Peki ya yıldız vuruşu ağı? Sözümden dönmüş sayılmam."

"Ben farklı düşünüyorum." Ben onu durduramadan Seryu aynayı başının üzerine kaldırdı ve ikiye böldü. Parçanın yarısını kuzenine fırlattı. "Bu yarısı senin için, diğeri Shiori için."

Elang ayna parçasını bir eliyle yakaladı. Bir duraklama. "Yarım parça kabul edilebilir. Anlaşma onurlandırıldı."

Parçanın yarısını elime aldım. Cam, parlayan dalgaları yansıtıyordu. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sende kalsın," dedi Seryu. "Wraith'i bulmana yardımcı olacak."

Elang aynı fikirde değildi. "Hayır, söylemeyecek. Parça sana geçmiş ve şimdiki zaman hakkında pek çok şey söyleyecek ama Wraith'i ortaya çıkarmayacak. Lapzur'da yaşadığı sürece değil."

"Lapzur?" diye sordum. "Orayı hiç duymadım."

"Çoğunun yok. Karanlığa batmış, hayaletler ve iblisler tarafından istila edilmiş bir diyar. Ayna bile orada neler olduğunu göremez."

"O zaman nasıl bulacağım?"

"Bu konuda size yardımcı olamam." Elang kaplumbağasının dizginlerini eline aldı ve denize inmeye hazırlandı.

"Bekle," diye seslendim. "Onun adına söz vermiştin."

Elang'ın sırtı bana dönüktü ama durdu. Uzun bir duraksamadan sonra, "Onun adı Khramelan," diye cevap verdi.

Khramelan. Çantam kalçamda titredi, içindeki inci aniden ısındı.

"Aynanın değerini küçümseme," dedi Elang, sırtı hâlâ bana dönüktü.

"Seni Wraith'e götürmeyecek ama yine de büyük bir güce sahip."

"Teşekkür ederim."

İlk defa minnettarlığımı görmezden gelmedi. Kaplumbağasının üzerine çıktı ve Kiki'yi kabuğundan çıkardı. Denize dalmak üzereydi ki ben son bir soru patlattım:

"Neden kaplumbağalar?"

Elang beni şaşırtarak cevap verdi. "Büyük gruplar halinde yaşasalar da yalnız yaratıklardır. Onlarla insanlardan ya da ejderhalardan daha fazla ortak yönüm olduğunu düşünüyorum."

"Kabukları sert," diye düşündüm, "kalpleri ise yumuşak."

Bu bana bir ters bakış kazandırdı. "Benim kalbim yok."

"Kalpsiz değilsin. Öyle olsaydı bana yardım etmezdin."

"Aynamı alman için sana yardım ettim," dedi Elang hoyratça. Uyumsuz gözleri kısıldı. "Sadece tanrıların mucizesi sayesinde bunu başarabildin."

"Ben de öyle yaptım," dedim. "Umarım görmen gereken şeyi sana gösterir. İnancınızı kaybetmeyin Lord Elang. İnciniz orada bir yerde. Onu bulacaksınız."

"Bulacağım," diye söz verdi bana, "ve onu aramak için bir daha sizin çöplüğe dönmüş topraklarınıza ayak basmak zorunda kalmayacağım günü kutlayacağım."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyü bastırdım. Yarı ejderhadan gelen bu veda, alabileceğim en iyi vedaydı. "O çorak topraklar benim evim."

Elang kaplumbağasının dizginlerini çekti. "Şunu hatırlasan iyi edersin: senin kalbiniz evinizdir. Bunu anlayana kadar hiçbir yere ait değilsin." Ve

ben daha tek kelime edemeden denize açıldı.

Elang'ın ayrılışının dalgaları yok olana ve su eskisi gibi durgunlaşana kadar izledim. *Kalbin senin evindir.* Kelimelerin hafızama kazınmasına izin verdim. *Bunu anlayana kadar, hiçbir yere ait değilsin.*

Seryu'ya döndüm. "Kuzenin kalbi olmadığı için o kadar da kötü değil. Bu beni Wraithler konusunda umutlandırıyor."

"O zaman aldanıyorsun, Shiori'anma. Wraith yarı iblis. O bir _."

"Bir iğrençlik mi?" Omuzlarım düştü. "Eskiden böyle derlerdi Raikama da öyle. Hayatı boyunca bir canavardı. Önce onu bir yılan olarak gören insan dünyası için, sonra da kız kardeşinin yüzünü takmakla lanetlendiğinde kendisi için."

Yutkundum, evde artık benim bir canavar olduğumu düşünen pek çok insan olduğundan emindim.

Bir bulut güneşin üzerinden süzülerek denizin üzerine uzun bir gölge düşürdü. "Wraith her neyse -ejderha, iblis ya da canavar- incisini geri almayı hak ediyor. Tıpkı Elang gibi." Tekrar yutkundum. "Onu bulmama yardım edecek misin, Seryu?"

Seryu hiçbir şey söylemedi. Yüzü tamamen esrarengizdi, bu da her zaman etkileyici olan arkadaşım için alışılmadık bir durumdu. Beni bakarken yakalayınca aniden arkasını döndü.

"Sırtıma bin," dedi sertçe. "Balıkçılar bizi görmeden seni kıyıya çıkaralım. Bütün bu güneş gözlerimi acıtmaya başladı."

Seryu dalışa geçti, ama teyit etmek için gökyüzüne bakmadan önce değil. Bir bulut denizi hâlâ şafağı örtüyordu. Güneş yoktu.

Sahile doğru ilerlerken elbisemin kıvrımlarını toparlayıp kıyıya çıkana kadar saçımdaki kumu fark etmemiştim.

Kiki başımın üstüne düştü. *Eve yeni geldik. Saçın nasıl bu kadar kirli?*

Eteğimi indirdim ve yansımama bakmak için suyun kenarına çömeldim. "Bu kum değil," diye fark ettim. Yansımamdaki gümüşü beyaz saç çizgisiydi.

Tapınak, Raikama'nınkinden farklı değil.

Derin bir nefes vererek yüzümden üfledim ve yanaklarımı okşadım. Balık kuyruğu ya da boynuz olmaktansa birkaç tutam beyaz saç daha iyiydi. Babam yine de biricik kızını tanıyacaktı. Umarım Kiata'nın geri kalanı da tanırdı.

Evden ayrıldığımda ülkem baharın zirvesindeydi. Şimdi ise hava sıcaktan kavruluyor, tenim nemden yapış yapış oluyordu; bu da yaza girdiğimizin bir işaretiydi.

Gideli yarım yıl olmuştu.

Farkına vardığımda dizlerim büküldü. Altı ay, kayıp.

Altı yıl da olabilirdi, altmış yıl da, diye hatırlattım kendime. Bu şekilde baktığımda boğazımda bir kahkaha yükseldi. Evimdeydim. Kazanmıştım.

Rüzgâr Kiki'yi yukarı fırlattı ve kanatlarını çırparak ciyakladı. Sihir gibiydi. Havada dolup taşıyordu, zayıf ama öncekinden daha güçlüydü. Yanaklarım karıncalanırken, Kiki ve ben kıkırdama krizine girdik.

Seryu başını salladı. İnsan formuna geçmişti ama saçları hâlâ yeşildi ve güneş altında suyun altında olduğundan daha koyuydu. "Kutsal Göl'de boğulmana izin vermem gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

Hâlâ gülerek doğruldum ve topuklarımı kuma gömdüm. "O zaman büyük bir macerayı kaçırmış olurdun, Seryu. Ve harika bir

dostluk."

"Arkadaşlığın başıma beladan başka bir şey açmadı." Seryu kumu tekmeledi. "Döndüğümde büyükbabamın bana ne yapacağını kim bilebilir? Boynuzlarımı kesebilir. Ya da beni Ai'long'dan sürgün edebilir."

"Annen buna izin vermez," diye cevap verdim. "*Bana* eziyet etmekten zevk alıyor olabilir ama seni önemsiyor. Tam formuna ulaştığında, yemin ederim yüzünü buruşturdu." Ona çekik bir sırıtış attım. "Bu ejderhalar için önemli bir geçiş töreni olmalı."

"Öyle," dedi Seryu. "Etkilendiniz mi?"

"Hem de çok. Artık bir yılan balığına benzemiyorsun."

Göğsü gururla biraz kabardı. "O zaman sanırım her şeye değdi."

Gülümsemeyi bıraktım. "Burada kalabilirsin, biliyorsun. Karada, kardeşlerim ve benimle. Seni hoş karşılarız."

"Ölümsüz hayatımın geri kalanında sizin türünüzün arasında yaşamaktansa büyükbabamın beni bir mürekkep balığına dönüştürmesini tercih ederim," diye homurdandı Seryu. "Ve seninle o at çukurlu çocuğun birbirinize balık gözüyle bakmanızı izlemektense deniz yosununda boğulmayı tercih ederim."

"Biz balık yapmıyoruz-"

Seryu koluyla ağzımı kapatarak beni susturdu. Yüzündeki alaycı ifade kaybolmuştu ve kolunu indirdi. "Bilmek zorundayım," dedi sessizce. "O olmasaydı, hiç şansım olur muydu?"

Boğazımda bir yumru şişti. Onu incitmek istemedim. "Takkan ve ben kaderin ipleriyle birbirimize bağlıyız."

Kıskanmasını bekliyordum ama ağzının kenarları kalktı. "O zaman seni yeniden doğduğunda bulmam gerekecek; senin tellerin onunkilerle tekrar düğümlenmeden önce." Kırmızı gözleri parıldadı. "Bir sonraki hayatında tekrar insan olmaman için dua ediyorum. Artık tam formuma ulaştığıma göre, dünyanızı tekrar sindiremeyecek kadar görkemliyim."

Ona yumruk mu atsam yoksa gülsem mi bilemedim. Ya da ağlasam. Omuzlarım yumuşadı ve konuştum. "Yani bu bir veda mı?"

Gözlerindeki pırıltı kayboldu. "Uzun yıllar diyarınızı ziyaret etmeme izin verileceğinden şüpheliyim. Belki de sen yaşlı bir kadın olana kadar. On yedi torununun torunuyla, buruş buruş ve buruş buruş olana kadar." Hoşnutsuzlukla homurdandı. "Gördün mü, saçların şimdiden ağarmaya başlamış."

Bir kahkaha attım. "Beyaz," diye düzelttim, kar dokunmuş bukleleri parmaklarımla tararken. "Wraith'in incisini kullandığım için beyaza döndü, yaşlılıktan değil."

"Aynı fark." Seryu umursamaz bir el salladı. Benimkinin aksine onun kolları ve cübbesi çoktan kurumuştı. Yararlı bir büyü.

Değişken bir ruh hali içindeydi, gerçek düşüncelerini deşifre etmek imkânsızdı. Ama tekrar konuştuğunda sesi garip bir şekilde nazikti. "Eğer o lordla evlenirsen, umarım ona değil sana çekerler."

"Kim?"

"O torunların torunları," diye cevap verdi sertçe. "Tanrılar onların donuk ve katı boyunlu olmalarını yasaklıyor."

Takkan'ı savunmaktan kendimi alamadım. "O donuk ve katı boyunlu değil. Onunla zar zor konuştun!"

"Çok pişman olduğum bir şey," diye yanıtladı Seryu. "Seni bir daha kurtarmayacağımı bilmeli, o yüzden bu göreve hazır olsa iyi olur."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Zaman zaman kendimi kurtarabildiğimin farkındasın değil mi?"

"Yine de. Başın bu kadar belaya girmişken, Shiori... *gireceğin tüm belalar...* alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var. Bunu bildiğinden emin ol." Bir süre durakladıktan sonra, "Seni hak ettiğinden emin ol." dedi.

Kalbimde bir sancı hissettim ve ellerim iki yanıma düştü. Kısa bir süre önce Seryu'ya aşık olmayı hayal edebilirdim. Raikama beni lanetlememiş olsaydı, o kışı Iro'da geçirmemiş olsaydım, özlemini çektiğim kişi Takkan değil, o olabilirdi.

Ama bu farklı bir hikaye olurdu. Bu değil. "Hak ediyor," dedim usulca, "beni hak ediyor."

"Sözüne güveniyorum," diye homurdandı Seryu. "Torunlarımı ziyaret edeceğim ve onlara seninle ilgili hikâyeler anlatacağım. Dostluğunuzun bana verdiği acının karşılığını ödemek için hiç de hoş olmayan hikâyeler."

Bir gülümseme gizledim. Seryu tüm huysuz sözlerine rağmen vurdumduymaz ve ejderha gibi görünmek için büyük çaba sarf ediyordu. Ama ben onu bundan daha iyi tanıyordum.

"Onlara da güzel şeyler söyle," dedim hafifçe.

Tekrar homurdandı. "Sanırım bir şeyler düşünmek için zamanım olacak."

Seryu şimdi ayağa kalktı ve denize doğru döndü. Boynuzları çıkmaya başlamıştı, bu da ejderhaya dönüşmeye başladığının ilk işaretiydi.

"Bekle!" Arkasından bağırdım. "Bunu unutma."

Bana bir ömür boyu önce vermiş olduğu kolyeyi uzattım ve avucunun içine bastırdım.

"Sakın bunu söylemeye cüret etme," diye mırıldandı pençelerini kolyeye geçirirken.

"Ne diyeyim?"

"Tüm o aptalca Kiatan vedaları: 'Yollarımız tekrar keşişsin' ve daha da kötüsü, 'Ejderhaların şansı seninle olsun'. Eğer böyle şeyler söylersen, seni denize geri sürüklemekten başka çarem kalmaz."

Gülmek istedim ama yapamadım. "Elveda dostum," diye fısıldadım. *Seni özleyeceğim*, demek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Onun yerine, ona sarıldım.

Ejderha hazırlıksız yakalandı ve hemen sertleşti ama beni itmedi. Anı mahvedebilecek bir şey söylemeden önce dudaklarımı yanağına bastırdım. Aylar  nce Kutsal G l'de ilk kez vedalaştığımızda ona verdiğim öpücük gibi bir  p c k. "Her şey için teşekkür ederim."

Seryu'nun nefesi kesildi ve teni soğukkanlı bir ejderha olan Seryu için fazla sıcak geldi. Geri çekildi ve yüce bir ses tonuyla, "Aramızda asla yürümezdi, yoldaş olmak ve her şey. İkimiz de fazla gururluyuz ve ben de fazla ihtiyaamlıyım."

Başımı eğdim ama konuşmadım. İşinin bitmediğini biliyordum.

Sesi ciddileşti. "Yine de seni tanıdığıma memnunum Shiori. Bir insan için ilginç birisin. Denize baktığında bazen beni düşün."

"Yapacağım," dedim usulca.

O dönerken, sert bir rüzgâr beni tekrar kuma düşürdü. Tekrar ayağa kalktığımda tek gördüğüm sudaki bir sıçrama ve ardından keskin bir güneş ışığı parlamasıydı. Ejderhanın kuyruğunu görebilmek için gözlerimi siper ettim ve ışığın içinden bakmaya çalıştım.

Ama Seryu gitmişti.

Uzun bir süre suyu izledim, yarı yarıya tekrar kabarmasını diledim.

Kiki omzuma kondu. *O ejderhayı özleyeceğim, boynuzları ve her şeyiyle*. Ben bir şey söylemeyince yukarı baktı. *İyi misin, Shiori?*

Hayır, değildim.

Seryu'nun ipi ve benimki bir kez düğümlemişti, kader tarafından o kadar sıkı bağlanmıştık ki neredeyse sonsuza dek bağlanmıştık. Şimdi bir daha kesişip kesişmeyeceklerinden emin değildim.

Ağzımdaki tat acı-tatlıydı ve sertçe yutkunarak sonunda cevap verdim: "Olacağım."

Olacağım. Kendimi ayağa kaldırdım ve eteğimi deniz suyundan arındırdım. "Gel Kiki, eve gitme vakti geldi."

CHAPTER SIXTEEN

Kumsal boyunca yürürken ayak parmaklarımın arasında kum yoğruldu, uzaktaki tepeleri, çam ağaçlarından oluşan geniş bir duvarın arkasından görünen kıvrımlı kırmızı çatıları takip ettim.

Gindara. Saray. Ev.

Birkaç saat içinde dönmüş olurdum. Belki kardeşlerimle öğle yemeği için zamanında.

-Ve bir yıldır görmediğim babam.

Bak! Kiki ağladı, gemileri gözetliyordu. Baban seni karşılamak için donanmayı gönderdi!

Bütün bir filo deniz kayalıklarının arkasında toplanmış, Kiata'nın kıyı şeridini parlak kırmızı yelkenler ve sancaklarla doldurmuştu.

Boğazım düğümlendi. Kısık bir sesle, "Bunlar A'landan gemileri," diye cevap verdim.

Kum tepelerinden tırmanarak yüksek bir yere çıktım ve gözlerimi güneşten koruyarak A'landan gemilerinin neden Kiatan kıyılarına yanaştığını anlamak için gözlerimi kısarak baktım. Ama bu kadar uzaktan görmek imkânsızdı.

Dokuz Cehennem, dedi Kiki. Kiata fethedildi mi?

Altı ay önce ayrıldığımda, A'landi ile ilişkilerimiz giderek daha da gerginleşmişti. Ben ejderha diyarındayken durum tırmanmış mıydı?

"Varsayımlarda bulunmak için henüz çok erken," diye elimden geldiğince sakın bir şekilde cevap verdim ama yumruklarım iki yanımda sıkılıydı. Cevaplar Gindara'ya ulaştığımda gelecekti.

Ya da daha erken.

Orta mesafede bir grup adam adımı haykırıyordu. "Prenses Shiori!"

Sahilin keskin rüzgârı seslerini bozuyordu ama kızıl tüylü miğferlerini tanıdım. Etrafım onlarla çevriliyken büyümüşüm.

Babamın nöbetçileri.

Üzerime bir rahatlama çöktü. Sırtımı dikleştirdim ve omuzlarımı dikleştirdim, bir kraliyet havası yaratmaya çalıştım. Yanaklarıma yapışan kum ya da saçlarımdaki yosun öpücükleri konusunda yapabileceğim pek bir şey yoktu ama en azından bir prenses gibi durabilirdim.

"Prenses Shiori'anma?" diye sordu kaptan. O ve adamları mesafelerini koruyorlardı ve elleri kılıçlarından uzakta değildi.

Açıkçası, kim olduğumu sorguladığı için onu suçlayamazdım. Denizden fırlamış gibiydim ve hâlâ ejderha sarayının cüppelerini giyiyordum. Lekeli ve buruşuk olsalar da, incilerle parıltıyan katmanları inkar edilemez bir şekilde başka bir dünyadan geliyordu. Ve saçlarımda bir tutam beyaz vardı.

"Benim," diye onayladım. "Shiori'anma."

Sesimin tanıdık gelmesi üzerine nöbetçiler hep birlikte eğildiler ve kaptan duruşunu hafifçe gevşetti.

"Sorduğumuz için bizi bağışlayın, Majesteleri," dedi dikkatli bir ses tonuyla. "Dönüşünüzü beklemek için aylardır burada konuşlanmış durumdayız. Bize sizi beklememiz söylendi ama nerede, ne zaman ya da..."

Sesi kesildi, ama söylenmemiş bir söz havada *asılı kaldı*.

Nöbetçiler, gemim ya da bineğim olmadan nasıl geri döndüğümü merak ediyorlardı.

Peki ben neredeydim? Adamlar elbiseme bakmamak için büyük çaba sarf ediyorlardı ama şaşkınlıklarını kolayca okuyabiliyordum.

Gülümsedim. "Çok beklemem gerekmedi. Teşekkür ederim."

Kaptan boğazını temizledi. "Sizi daha önce bulmalıydık ama A'landalıların gelişiyiyle-"

"Evet, kayalıkların aşağısında gemileri gördüm," diye araya girdim. "Savaşta mıyız?"

"Prens Reiji'nin düğünü sorunsuz ilerlerse olmaz."

Gülümseme dudaklarımdan kaçtı. "Düğün mü?"

"Bu yüzden döndüğünü sanıyordum."

Hangi düğünden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sessiz kalmam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamadım: "Ne zaman?"

Kaptan şaşkınlığını zamanında gizlemeyi başaramadı ve kendimi tekmelemek istedim. Elbette benim bildiğimi varsayıyordu. Ben Kiata'nın prensesiydim; kendi kardeşimin düğününden nasıl haberim olmazdı?

Adamları görmeyeceğimi düşündükleri garip bakışlar atarken, "Bugün," diye cevap verdi. "Aslında şu anda."

Nöbetçiler Reiji'nin düğünü için Kutsal Turna Tapınağı'na girmeden önce elbisemi değiştirmemi tavsiye ettiler. Önerileri son derece mantıklıydı ve ben de kabul ettim.

Ama saraya döndüğümde fikrim rüzgar gibi değişti. Çok uzun zamandır uzaktaydım ve çok fazla önemli anı kaçırmıştım. Reiji'nin düğününü kaçıramazdım.

Nöbetçilerden biri bana pelerinini vermişti ve tapınağa doğru koşarken pelerin omuzlarımda dalgalanıyordu. Burası evimdi: beyaz kumlu avlular, eğimli saçakları ve asılı bronz fenerleri olan pavyonlar. Jays ve ardıç kuşları bahçelerden ıslık çalıyordu ve ilerideki narenciye bahçelerinin kokusunu alabiliyordum.

Ama her şey aynı değildi.

Rengârenk sancaklar, A'danalı ziyaretçilerimizi karşılamak üzere sarayın kırmızı sütunlarında dalgalanıyordu. Tapınağın etrafında yüzlerce kişi kardeşimin yabancı prensesle ittifakını izlemek için toplanmıştı. Doğal olarak, A'landalılar kalabalığın arasından sıyrılıyor, gösterişleriyle Ai'long'daki ejderhalarınkine rakip oluyorlardı.

Kırmızı, mavi ve altının en cesur tonlarıyla bezenmiş ziyaretçilerimiz, herkesi gölgede bırakmaya niyetli bir şekilde kasıla kasıla yürüyorlardı. Yalıçapkını başlıkları ve özenle işlenmiş paltolarıyla saray görevlilerinin buraya gelirken birbirlerine takılıp takılmadıklarını merak ettim, kollarının uzunluğu göz önüne alındığında.

Hep böyle mi giyinirler? diye sordu Kiki.

"Tavus kuşu sürüsü gibi mi?" Alay ettim. "Sadece Kiata'ya geldiklerinde."

A'landi ve Kiata arasındaki rekabet ülkelerimiz kadar eskiydi. Yeni budanmış ağaçlarımızdan, salonların dışındaki cilalı bankların parıltısından, hizmetlilerin sert ütülü üniformalarından, bu küçük rekabette bizim de rolümüz olduğunu anlayabiliyordum.

Omuzlarımda bir nöbetçinin pelerini, terliklerimden serpilene kumlar ve saçlarıma yapışmış yosunlarla ne kadar da istenmeyen bir görüntü olmalıyım.

Geri dönüşüm beni tanıyan herkesi şaşkına çevirdi: tapınağın dışında diz çökmüş lordlar ve leydiler, merdivenlerin yanında dolaşan rahipler. Muhafızlar bile yanlarından geçerken ikinci kez bakmak için başlarını salladılar.

"Prenses Shiori!" diye bağırdı tapınağın kapısındaki rahiplerden biri, gelişim karşısında telaşlanmıştı. "Döndüğünüz bize söylenmemiştir."

En otoriter sesimle "Evet," dedim. "Şimdi kapıları açın." "Korkarım buna izin yok, senin için bile, Shiori'anma," dedi.

cevap verdi. "Tören çoktan başladı ve dualarının ortasındalar-"

"Sessiz olacağım," dedim. "İçeri girdiğimi kimse fark etmeyecek bile." "Ama, Ekselansları-"

Daha önce rahiplere hiç dikkat etmezdim, şimdi de etmeyeceğim. Kollarımı kaldırıp ağaçlara fısıldayarak, tapınağın büyük girişine yapraklardan oluşan bir felaket çağırdım.

Yapraklar uçuştı, kâğıttan maskeler gibi rahiplerin yüzlerine yapıştı. Rahipler muhafızları çağırırken tapınağın merdivenlerini tırmandım, terliklerimi çıkardım ve kendimi içeri attım.

Söz verdiğim gibi sessizdim, ağır kapıları dikkatle kapattım. Yine de herkes girdiğimi fark etti.

Tapınak beklediğim gibi yüzlerce kişilik bir kalabalığı barındırmıyordu. İçerideki topluluk samimiydi; babamın, altı erkek kardeşimin ve Andahai'nin yanındaki bir kadının, baş rahibin, iki keşişin ve az sayıdaki A'landi yetkilisinin sırtlarını seçebiliyordum.

Takkan hiçbir yerde yoktu. Ve Reiji'nin gelinini bile görmedim.

Homurdanmalar ve koklamalar törensel sessizliği noktaladı ve ben içeri daldığıma pişman olmaya başladım - ta ki kardeşlerim dönene kadar.

Onları hiçbir şey değişmemiş gibi saray kıyafetleri içinde babamın yanında otururken görmek ne kadar tuhaf ve harikaydı. Bu bana eski hayatıma geri dönebileceğime dair umut verdi.

Altısı da bana gülümsedi, şaşkınlık ve sevinç törensel resmiyetlerini çözdü. Tapınağın ortasında, müstakbel eşi Prenses Sina Anan'ın resminin yanında diz çökmüş olan Reiji bile başıyla selam verdi.

Belki o da beni kabul eder umuduyla babama bir bakış attım. Ama imparator A'landalıların yaptığını yaptı. Kesik bir hareketle baş rahiple yüzleşmek için geri döndü.

Hayal kırıklığı yakıcı bir dalga halinde gözlerime kadar yükseldi ve yanağımın içini ısırarak tören bitene kadar beklemek üzere bir köşeye büzüldüm. Ne yazık ki, Kiki'nin insani duyguları ölçme yeteneği son derece eksikti ve beni yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Kardeşinin bir A'landan prensesiyle evleneceğini sanıyordum, diye titredi kuşum. Tek gördüğüm bir parça parşömen.

Omuz silktim.

Andahai'nin yanındaki kız kim? Seni gördüğü için gergin görünüyordu.

Öyle mi yaptı? Ailemi gördüğüm için o kadar mutluydum ki onu fark etmemiştim bile. Oval gözleri ve böğürtlen rengi dudaklarıyla, lavanta rengi ceketinin üzerine işlenmiş leylaklar kadar narin görünüyordu. Ellerini ağırbaşlı bir şekilde kucağına koymuştu ve süslü cübbesi onu rahatsız ettiyse bile bunu gizlemekte ustaydı. Hocalarımın bana aşılamaya çalışmaktan çoktan vazgeçtiği duruşa sahipti.

"Yihe'i'an Qinnia," dedim. "Andahai'nin nişanlısı."

Andahai'nin onunla geçen sonbaharda, Raikama'nın kardeşlerimi turnaya çevirip hepimizi uzaklara göndermesinden sadece birkaç hafta sonra evlenmesi gerekiyordu. Belli ki o düşün ertelenmişti.

Kardeşimi ve nişanlısını izledim. Başları birbirine yakın, omuzları birbirine değiyordu. Andahai'nin bu şefkatli yanı benim için yeniydi. Yine de yarım yıldır uzaktaydım.

Çok şey değişmişti.

Babam da dahil.

Uzakta olduğum süre boyunca yaşlanmıştı. Alnında daha önce olmayan bir melankoliyle kazınmış yeni çizgiler vardı.

Onu görmek, onunla konuşmak ve gülümsemesini sağlamak için can atıyordum ama bir kez bile bana dönüp bakmadı. Her geçen dakika kalbim biraz daha derine batıyordu. Umarım gittiğim için öfkelenmemiştir ya da hayal kırıklığına uğramamıştır.

Sonunda, koridorda bir gong sesi yankılandı ve kardeşlerim bana katılmak için geri döndüler, beni samimiyetsiz bir şekilde kucakladılar ve

Sorular.

Wandei, endişeli olan: "Ne zaman döndün kardeşim?"

Andahai, en büyükleri: "Geri döneceğini bize söylemeliydin." Benkai, düşünceli olan: "İyi görünüyorsun."

Hasho, samimi: "Farklı görünüyorsun."

Yotan, zaten konuyla ilgisiz olana odaklanmıştı: "Ama ne giyiyorsun?"

Kardeşlerimin gözlerinde başka sorular da vardı, büyü ve Ai'long ile ilgili gizli sorular. Ama kimse bunları yüksek sesle dile getirmede. Bu sorular için daha sonra zamanımız olacaktı.

Odadaki A'landalılara ve bakanlara tekrar göz attım. Beni ilk gördüklerinde sahildeki nöbetçilerinkine benzeyen kibar gülümsemeleri yüz ifadelerini geriyordu.

"Ai'long'dayken kafamda boynuzlar filizlendi mi?" Benkai'ye mırıldandım. "Neden herkes bakıyor?"

Benkai'nin yakışıklı yüzü gülümsemek için gerildi. "Az önce bir devlet düğününe daldınız, biliyorsunuz - biz A'landalılara Gaijha'da olduğunuzu, Hüzün Şarkıları ile Savaş ve Görev Destanları üzerinde çalıştığınızı söyledikten sonra."

Karşı çıktım. "Onlara aşçılık okuduğumu söylemeliydin. En azından bu biraz inandırıcı olurdu."

Benkai kıkırdadı ve diğer kardeşlerim sadece gülümsedi. Sırlar konusunda her zaman en kötüsü olan Hasho, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak tedirgin görünüyordu. Bana söylemedikleri neydi?

"Her zamanki gibi geç kaldın Shiori," diye azarladı Andahai ama sert gözleri ilk kez gülümsüyordu. "Seni aylar önce bekliyorduk. Benim düğünümü kaçırdın ama en azından Reiji'ninkini kaçırmadın."

Andahai'nin ben yokken evlendiğini tahmin etmeliydim ama yine de şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Evli misin?"

"Raikama'nın ölümünden sonraki yüz gün içinde yapılan küçük bir törendi." Dudaklarını büzdü. "Beklemek istedim ama... ama ne zaman döneceğini bilmiyorduk."

Açıklama olmasaydı bile anlardım. Ne zaman döneceğimi ben de bilmiyordum. Ve görünüşe bakılırsa babamın Kiata'yı korumak için her türlü ittifaka ihtiyacı vardı.

"Sizi eşim Prenses Qinnia ile yeniden tanıştırmama izin verin."

Qinnia çekingen bir şekilde öne çıktı. Yakından bakıldığında çok solgundu ve gölgeler yanaklarına yapışmıştı. Son zamanlarda kilo vermiş gibi görünüyordu. I

Baktığımı fark etmeden ve göz teması kurmadan önce hızla eğildi. Yapılması gereken şey buydu: veliaht prenses olarak artık benden üstündü.

"Lütfen, Shiori'anma, eğilmek gerekli değil-"

"Benim için bir onurdur," dedim ve daha da derin bir şekilde eğildim. Sırtarak ayağa kalktım. "Ve bana Shiori deyin lütfen, Strands'a şükürler olsun ki artık Kiata'nın tek prensesi olmayacağım. Sanırım bu sabah dualarında benim yerimi alabileceğin anlamına geliyor?"

"Şaka yapıyor," diye karısını rahatlattı Andahai.

Yüzümdeki muzip ifadeyi temizledim. "Hep bir ablam olsun istemişimdir. Ailemize hoş geldin. İkizleri birbirinden ayırabiliyor musun?"

Bu onu gülümsetti. "Geçen hafta itibariyle. Yotan'ın çenesinde bir ben var ve Wande'i'nin aksine o sürekli gülümsüyor."

"Wande'i de uzaklara bakarken gözlerini kısma eğilimindedir," diye ekledi Reiji, sonunda bize katıldı. "Gençken mum ışığında kitap okuyarak çok fazla zaman geçirmiş."

Reiji'ye sarıldım. Onu bıraktığımda tören kıyafetine bulaşan kumların tozunu aldım. "Gelinin nerede?" diye sordum.

"Hâlâ A'landi'de. Bu vekaleten bir evlilik." "Yani o gelmiyor mu?"

Tapınakta kalan A'landalılara bakan Reiji, kısık bir ses tonuyla açıkladı: "Jappor'a gidip Kağan'ın kızıyla evleneceğim, böylece barışı tesis edebiliriz."

"Orada rehine olacaksın!"

"Gitmek istiyorum," dedi Reiji. "Andahai ve Benkai her zaman görevlerini yerine getirdiler. Benim de faydalı bir şeyler yapmamın zamanı geldi."

Ağabeyimin sesinde acı yoktu. Reiji'nin tonu hafıftı ve samimi olduğunu söyleyebilirdim. Öyleyse neden sözleri kalbimi ağırlaştırdı?

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum. Reiji'nin cevap verme şansı olmadı.

Altı prens de hemen bir sıra halinde geri çekilip eğildiler. Babam tam arkamdaydı.

Eğilmek ve başımı kaldırmamak için kendimi zor tuttum. Kardeşlerim ve ben lanetlendiğimizden beri onu görmemiştim. Her şeyden çok istediğim şey

Kardeşlerimi kucakladığım gibi onu da kucaklayacak ve aklındaki yüzlerce soruyu cevaplayacaktım. Ama kendimi tutmam iyi bir şeydi.

İmparator, "Aylarca tek kelime etmeden uzak durdun," diye azarladı, "sonra da döndüğünde kutsal bir töreni küstahça bozdun. A'landi'nin elçilerinin önünde Kiata'yı utandırırıyorsun!"

Moralim bozuldu. "Baba..."

"Hemen odana döneceksin," dedi ve tapınağın çıkışına yöneldi. "Bir imparatorluk prensesine yakışır şekilde giyin ve ziyaretimi bekle. Hesap vermen gereken çok şey var kızım."

CHAPTER SEVENTEEN

Babamın azarlamasının acısı beni odama kadar takip etti ve Qinnia'nın yanında sessiz kaldım. Yeni baldızım benimle yürümekte ısrar etmişti ve ben yokken Andahai ve kardeşlerimin neler yaptığına dair anekdotlarla sessizliği nezaketle doldurdu. Bu nazik bir jestti ve bunun için ona ısınmıştım.

Onunla arkadaş olmalısın, diye ısrar etti Kiki kolumun içinden.

İyi birine benziyor.

Bugün değil. Havamda değildim.

"İşte geldik," diye duyurdu Qinnia, kapılarımı kaydırarak açarken.

İçeri adımımı attım. Hafızamda, sadece bir haftadır uzaktaydım; odamı nasıl bıraktığımı tam olarak hatırlıyordum. Yatağımın yanında ipek yastık kuleleri, yere saçılmış giysiler ve yarısı boş tabaklarla bir karmaşa. Ama her şey toparlanmış ve kaldırılmıştı, hatta Kiki için yaptığım küçük minder köşesi bile. PencereLERimin üzerinde fildişi yas örtüleri asılıydı ve yatağımın etrafında öbür dünyaya sağ salım gitmemi dileyen parşömenler ve dua levhaları vardı.

"Bütün bunları kaldırması için birini göndereceğim," dedi Qinnia, bütün bu yas düzenlemelerinden benden daha fazla etkilenmiş görünüyordu.

"Siz gittiğinizde imparator bunları tekrar astırdı."

"Sorun değil," dedim. "Beni rahatsız etmiyor."

Doğruca yıkama odasına yöneldim. Ayak parmaklarımın arasındaki tuzlu suyu ve saçlarımdaki kumun ağırlığını hissedebiliyordum. Yıkanmak iyi gelecekti. Bahse girerim berbat kokuyordum.

Qinnia da onu takip etti. "Bu konuda yardıma ihtiyacın olacak."

Ejderhalar tarafından bana hediye edilen pembe elbisenin üzerindeki yüzlerce düğmeyi işaret ediyordu. Kendi başıma çözmek imkânsızdı.

"Oh," dedim utangaç bir ifadeyle. "Teşekkür ederim."

Dikkatle düğme ilmeklerini çözdü. "Bu malzeme çok zarif," diye mırıldandı. "Dikişler şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha ince."

Birkaç nazik söz dışında Qinnia nerede olduğuma, parmaklarımdaki yara izlerine ya da saçlarımdaki beyaz çizgiye dair hiçbir soru sormadı. Acaba daha sonra cevaplar için Andahai'nin peşine düşecek miydi? Ya da belki zaten biliyordu.

"İşte," dedi son düğme de çözüldüğünde. "Temizlenmesi ve onarılması için hizmetçilerimi göndermemi ister misiniz?"

"Gerek yok." Elbiseye son bir kez baktım ve Seryu'nun vedasını hatırlayınca içim burkuldu. "Teklifin için teşekkür ederim ama olduğu gibi kalsın."

Tek başıma banyoya girdim. Kelebek işlemeli sade mor bir bornoz giymiş olarak çıktığımda, yaz güneşi odama doluyordu.

Qinnia yas örtülerini teker teker indiriyordu. Zor nefes alıyordu.

"Yardım edeyim," diye teklif ettim ama o çoktan son sayfaya geçmişti. "Sen veliaht prensessin, olmamalısın-"

"Hiçbir görev bir prenesten aşağı değildir," dedi gülümseyerek. "Annem bana bunu öğretti. Bu sizi daha güçlü yapar."

Ben de küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu Raikama'nın söyleyeceği bir şeydi.

Qinnia yorgun görünüyordu ve ona oturmasını teklif ettim ama başını salladı.

"Ben artık gideyim. Baban yakında burada olacak." Koluma dokunarak herhangi bir yanıt vermemi engelledi. "Andahai bunu sana söylememi istemezdi ama bilmelisin ki Majesteleri kış uykusundan uyandığında ilk istediği kişi sendin, Shiori."

Başımı kaldırdım. "Ben mi?"

"Uzakta olduğu aylar boyunca imparator senin için yas tuttu." Qinnia yas örtülerini kollarının üzerine katladı. "Senin üvey annenle birlikte öldüğünü düşünüyordu ve kardeşlerinin söylediği hiçbir şey onu senin hâlâ hayatta olduğuna ikna edemedi."

Gözlerimin kenarları ısındı. Ne diyeceğimi bilemedim. "Bana söylediğine sevindim."

Kolumu sıktı. "Döndüğüne sevindim. Aile yemeğinde görüşürüz."

O gittiğinde, Kiki kolumdan uçup gitti. İnsanların ince duygularından her zaman habersiz olan Kiki, bir köşede durup gözyaşlarımı tutamadığımı hiç düşünmedi.

Çok yakındı! diye haykırdı. Qinnia neredeyse çantadaki inciye görüyordu. Baban gelmeden önce onu kaldırsan iyi olur.

Bu dikkatimi çekti. İnciyi neredeyse unutmuştum. Gerçeğin aynasından aldığım parçayı da.

Babam henüz gelmemiştı, bu yüzden parçayı hızla Takkan'ın mektuplarını sakladığım kutuya koydum ve çantamı açtım. Saman dış yüzeyi çizilmiş ve suyla dolmuştu ama içindeki ahşap astar denizdeki maceramdan etkilenmemiştı.

Kardeşlerime incinin hâlâ bende olduğunu ve Lapzur'un Unutulmuş Adalarına gitmem gerektiğini açıklamak zorunda kalacağımdan korkarak inciye çıkardım.

Dokunduğumda yarısı hafifçe ayrıldı. Bu görüntü beni tedirgin etti, çünkü çatlak her zamankinden daha uzun ve derindi.

"Tüm bu iblis işlerini hallettikten sonra Lapzur'a giden yolu bulacağım," diye söz verdim inciye. "Seni eve getireceğim."

İçten içe, Raikama'ya verdiğim sözü yerine getirmenin eve dönmem için sadece ilk adım *olmasından* korkuyordum. Gerçekten de bir parçam eksikti ve onu geri aldıktan sonra bile kendimi bir zamanlar kaybettığım uçurtma gibi hissedecek, ipimin ucu olmadan uçacaktım.

Ama en azından gidecek bir yönüm vardı. Raikama bana güveniyordu.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde inciye fildişi bir çarşafa sardım ve dolabımın arkasına yerleştirdim.

"Şimdilik orada kal," dedim ona. "Sarayda beni takip etmenin sana bir faydası olmaz. İnsanlar soru soracaktır."

Sanırım ben de senin odanda kalmalıyım, diyordu Kiki ipek yastıkların üzerinde tembellik ederken. Benim için sakıncası yok. Geri döndüğüm için çok heyecanlıyım. Gerçi sıradaki sen olacaksın, değil mi?

"Ne için sıradaki?"

Evlenmek için. Turp Çocuk'la.

Bu, Kiki'nin Takkan'a taktığı lakaptı ve onun kalesinde aşçı olarak çalıştığım günlere gönderme yapıyordu.

Bu ismi duymak beni neredeyse gülümsetiyordu ama Takkan'la evlenmek aklımdaki son şeydi. Gideli altı ay olmuştu. Kaldığımız yerden devam edebileceğimizi düşünmeye cesaret edemiyordum.

"Muhtemelen Iro'ya geri dönmüştür," dedim.

Kiki yastığa yaslandı ve başını yastığın gümüş püsküllerinin altına gömdü. *Onu tanıdığım kadarıyla, bundan şüpheliyim.*

"Önemli değil. Yakında gitmek zorundayım. İnci neredeyse ikiye bölündü."

Baban bunu duyduğuna sevinmeyecek. O yeterince üzgün Sola.

"Babam için endişelenmiyorum," diye yalan söyledim. Bunu söyler söylemez, kapılar kayarak açıldı.

Kiata İmparatoru odama girerken hemen doğruldum ve eğilerek selam verdim. Ai'long'da karşılaştığım onca şeyden sonra, babamla baş başa görüşmek beni germemeliydi. Yine de kollarını geriye katladığında kendimi çelikleştirdim. Hak ettiğimi bildiğim en kötü azarlama buydu.

"On yedi yaşındasın ve hâlâ bir çocuk kadar yüzüzsün," dedi babam. "A'landalıların önünde ne olay çıkardın ama."

"Affet beni Peder," dedim, sesim onun öfkesine karşı uysal bir kontrpuan oluştuyordu.

"Seni affetmek mi? Yaptıkların bana ve kardeşlerine derin bir utanç getirdi. En çok da Reiji'ye! Tüm evliliğin iptal edilmemiş olması bir mucize."

Ayaklarının dibinde diz çöktüm, kendimi daha fazla azarlanmaya hazırladım. "Bu kadar düşüncesiz olmamalıydım, biliyorum... ama Reiji'nin düğününü kaçırmak istemedim. Zaten çok şey kaçırdım."

Yere baktım, beklentim göğsümde yükseliyordu.

"Şerefimi lekeliyorsun," dedi babam. Sonra beni şaşırtarak uzun bir nefes verdi. "Yine de, en küçük çocuğumdan daha azını beklemezdim."

çocuk."

Sözleri sertti ama başımı kaldırdığımda babam gülümsüyordu. Sadece bir gülümseme kırıntısı, ama yine de onu görmek içimi ısıttı. "Hemen bizi görmeye gelmene sevindim, Shiori."

Kollarını bana doğru açtı ve ben de küçük bir kızken yaptığım gibi hemen kucağına atıldım. "Seni özledim baba," diye fısıldadım.

"Ve ben de seni, kızım," dedi. "Her gün dönmen için dua ettim. Görünüşe göre tanrılar beni duydu."

Kendimi onun kollarından kurtardım ve yerime geri döndüm. "Törene dalarak bir savaş başlatmadım, değil mi? A'landalıların gelenekleri konusunda çok titiz olduklarını biliyorum-"

"Bir savaş başlatmadınız," dedi babam. "En kötü ihtimalle elçiler Kiata'nın en genç prensesinin ne kadar saygısız ve küstah olduğunu yayacaklardır ama A'landalıların ne düşündüğü pek umurumda değil."

"Zaten gerçek bu," diye sinsice itiraf ettim.

"Şimdi mi? Seni çok değişmiş buluyorum kızım. Seni ve kardeşlerini." Qinnia'nın köşedeki masanın üzerine yığıldığı dua levhalarına dokundu ve yüzü ciddileşti. "Hepiniz ortadan kaybolduğunuzda ruhumun bir parçası öldü. Daha yeni dönmeye başladı."

Keşke onu nasıl teselli edeceğimi bilseydim. Birlikte büyüdüğüm babamın teselliye hiç ihtiyacı olmamıştı. Her zaman yanında Raikama vardı.

Ciddiyetle, "Sen öldüğünde, üvey annen senin yaşadığını sık sık rüyasında gördüğünü söyledi. Bu beni tahmin edebileceğinden çok daha fazla teselli etti."

Raikama ona hayatta olduğumuzu mu söylemiş? İronik, bizi lanetleyen oydu.

Göğsümde küçük bir sancı hissettim. "Vefat ettiğinde yanındaydım," dedim usulca. "Sana üzgün olduğunu söylememi istedi. Sana çok değer verirdi."

Babamın yüzü uzun ve ince bir hal aldı, gözlerinde saklı hayaletler yüzeye çıkmaya başladı.

"Kardeşleriniz onun emriyle bir yolculuğa çıktığınızı söyledi," dedi. "Seni krallığımızın çok ötesine götüren bir yolculuk."

"Ai'long'a," diye onayladım.

"Ejderha krallığı..." diye mırıldandı. "Onlara inanmadım ama geldiğinde denizden çıkmış gibi görünüyordun. Hiç kimse

bana neden gittiğini ya da son arzularının seni neden böyle bir yere gönderdiğini söyleyecekti."

"Bilmiyorlardı."

Babam anlayışla yavaşça başını salladı. "Üvey annen sır saklamakta iyiydi. Zaman zaman zor olsa da onunkini asla sormayacağıma yemin ettim."

"Tutulan bir söz bin sırra bedeldir," dedim, kardeşlerime ve bana söylediği atasözünü tekrarlayarak.

"Çocuklarıma öğretmesi kolay bir ders. Kendime öğretmek o kadar kolay değil." İç çekti. "Sanırım kabul etmek istemediğim kadar çok merakın benden kaynaklanıyor."

Ona solgun bir gülümseme sundum. Kardeşlerim ve ben, Raikama'nın üzerimizde yarattığı lanetten ya da bir büyücü kadınla evlendiğinden babama asla bahsetmeyeceğimize yemin etmiştik. Onun inandığı şey, Lord Yuji'nin oğullarının turnaya dönüştürülmesini, kızının da sürgüne gönderilmesini emrettiği ve Raikama'nın iblisler tarafından öldürüldüğüydü. Ona gerçeği söylemek için can atıyordum ama gerçek sadece acı getirecekti.

"Bir sır ona diğerlerinden daha fazla yük oluyordu," diye devam etti babası. "Bunun seninle bir ilgisi olup olmadığını hep merak etmişimdir, kızım."

Penceremde duran kâğıttan kuşa baktı. Kiki ustalıkla hareketsiz duruyordu - bu onun için işkence olmalıydı. Babam onun gerçekte ne olduğunu hatırladıysa bile bundan bahsetmedi.

Sonraki sözlerini sessizce söyledi. "Sen yokken büyü konusunda yetenekli olduğunu öğrendim."

Bana bunu teyit etme şansı vermedi. "Güvenliğiniz için, haberin yayılmasını önlemek için gerekeni yaptım."

Eteğime baktım, işlemeli kelebeklerden birinin gevşemiş ipliğini karıştırıyordum. "Bu her şeyi açıklıyor. Beni bulan nöbetçiler... Korkmuş görünüyorlardı."

Babam gerildi, sanki beni teselli mi etse yoksa gerçeği mi söylese diye düşünüyordu. "İnsanlar büyü'nün geri dönmesinden korkuyor," dedi. "Gindara bir aydan fazla bir süre derin bir uykuya daldı ve bugüne kadar bunun nasıl olduğunu bilmiyoruz. Hepimiz uyandığımızda kardeşlerin geri dönmüştü, üvey annen ölmüştü ve sen... sen kayıptın. Daha da kötüsü, senin Kiata'nın kanı olduğunu söylediler."

Kan dökmek sanki bir lanetmiş gibi söyledi. "Öyle olduğuma inanmıyorsun," dedim.

"Neye inandığının bir önemi yok. Bir kanın yakılması, benim hükümdarlığımın başlangıcında sona eren barbarca bir ritüeldir. Kendi büyükbabam Kutsal Dağlar'ın rahibelerini yatıştırmak için sonuncusunun ölümüne izin verdi. Ne olursa olsun, o sapkınların biricik kızımı almasına izin vermeyeceğim."

Gerçeğin aynasında gördüklerimi hatırlayarak sustum. "Peki ya iblis Bandur? Dağlardan kaçtı ve Kiata'ya saldırıyor."

Babam irkildi, bildiğim için hazırlıksız yakalanmıştı. "Kiata güvende. Sen de güvende olacaksın."

"Ama-"

"Tarım arazilerinin kurak bir mevsim geçirdiğine dair raporlar var ve Gindara'da yılın bu zamanı için alışılmadık olan şiddetli yağmurlar gökyüzümüzü rahatsız ediyor. Her zamankinden daha fazla toplantıya çağrılıyorsa, nedeni budur. Bu şeytanlar muhabbeti saçmalık, bir çocuğun kabusundan başka bir şey değil."

"Bu değil-"

"Bu bir kâbus," diye tekrarladı babam. "Daha yeni döndünüz. Devlet meselelerini kafanıza takmayın."

Bakışlarımı yere serilmiş fildişi çarşafa sabitledim. Beni korumaya çalışıyordu, o kadarını biliyordum. Onun yalan söylediğini hiç bilmiyordum; ne bana ne de kendine.

"Evet baba," dedim, sırf konuyu değiştirebilmek için. "Peki ya Reiji? Gerçekten gelecek hafta mı gidiyor?"

"Gitmek onun kararıydı," diye yanıtladı babam, biraz da gururla. "Kardeşlerinin hepsi onu böyle bir kaderden kurtarmak için yarıştı.... Benkai onun yerine Kağan'ın yeğeniyle evlenmeyi bile teklif etti."

"Ama geleceğin başkomutanı olarak Benkai Kiata'dan ayrılamayacak kadar önemli," diye mırıldandım Reiji'nin gerekçesini anlayarak. Ve eğer babam küçük kardeşlerimden birini gönderirse, kağan ölçüsüz bir hakarete uğrardı.

Üçüncü sıradaki Reiji olmalıydı.

"Ülke kırılgan bir durumda, Shiori," dedi Baba, "ve savaş lordları arasındaki ilişkiler en iyi ihtimalle gergin. Reiji'nin khagan'ın kızıyla evlenmesi A'landi ile çok ihtiyaç duyulan ittifakı güçlendirecek ve Andahai'nin Leydi Qinnia ile birlikteliği Güney'den büyük destek getirdi. Artık döndüğünüze göre... tartışılması gereken bir de sizin nişanınız var."

Kalbim gergin bir sıçrama yaptı. "Kendi nişanım mı?"

"Evet, kardeşleriniz niyetinize eskisinden daha olumlu bakabileceğinizi ima ettiler." Babam sakalını sıvazladı. "Eğer bu doğruysa, gerçekten de sevindirici bir haber olur."

Yüzümün kızarması yeterli bir cevaptı.

"Bu konuyu bu akşam daha ayrıntılı tartışacağız," dedi babam. "Senin dönüşünü ve Reiji'nin evliliğini kutlamak için akşam yemeği benim odamda olacak."

Reiji ayrılmadan önce bir çeşit son aile yemeği. "Evet, baba."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Onu sormadığına şaşırdım.

Sizi görmeyi bekliyordu, belki de benden bile daha büyük bir hevesle."

Takkan mı? Nefesimi tuttum. "Eve gitmiştir diye düşünmüştüm. Hâlâ burada olacağını düşünmemiştim-"

"Lord Bushian birkaç ay önce Iro'ya döndü," dedi babam.

Moralim bozuldu. "Anlıyorum."

Bu imparatorun gülümseme genişletilmiş sadece
a Dokun. "Ama... onun Oğlum kaldı."

Şimdi gözlerim yukarı fırladı. Bir anda dünyam kayıyordu ve sesimi sakinleştirmeye çalışmak bir mücadeleydi. "Nerede o?"

"Törene davet edilmedi. Günün bu saatinde bir konsey toplantısına katıldığını tahmin ediyorum. Oldukça ilgi duyuyor-"

Bilmem gereken tek şey buydu. "Teşekkür ederim, Peder!" diye haykırdım. "Yakında görüşeceğiz."

Ben zaten koşuyordum.

CHAPTER EIGHTEEN

Sadece Takkan için, babamın konseyinin toplandığı yere taktığım sevimsiz lakabım olan Arı Yuvası'na girmeye cesaret edebilirdim. Ama zahmetimin karşılığını fazlasıyla aldım.

İşte oradaydı, toplantının en ön sırasında oturuyordu, omurgası önündeki kitap yığını kadar dikti. Onu görünce bir kahkaha attım. Bu muhteşem yaz öğleden sonrasında gidilecek onca yer varken, Takkan içeride sıkıcı bir konsey toplantısını dinliyor *olurdu*. Onun yaşındaki başka herhangi bir genç adam dışarıda Gindara'da kasıla kasıla dolaşıyor ya da iskambil oynayarak diğer soyluların gözüne girmeye çalışıyor olurdu.

Takkan değil. Şimdiye kadar muhtemelen arşivlerdeki tüm parşömenleri okumuştur. Tüm bakanları ve onların çocuklarını isimleriyle tanıyordu.

Baş Bakan Hawar durmadan konuşuyordu ve Takkan gerçekten de dikkatini veriyordu. Kafesli pencereden ona bakan Kiki ve beni görmedi.

Kalbim gergin bir şekilde çarptı. "Görünüşe göre döndüğümü duymamış." *Ne?* dedi Kiki. *Seni unuttuğundan mı endişeleniyorsun?* Mürekkepli gözlerini devirebilseydi, devirirdi. *Altı ay oldu, altmış yıl değil. Acele et ve sürprizi mahvetmeden içeri gir. Turp Çocuğun seni gördüğünde sandalyesinden düşmesini istiyorum.*

Bu beni sırttırdı. Cesaretimi kaybetmeden önce muhafızların yanından geçip Arı Kovanı'na daldım.

Eski bakanların bu kadar çabuk ayağa fırlaması beni etkilemeliydi ama daha az umursayamazdım. "Shiori'anma, geri döndün!" ve "Shiori'anma, bu davetsiz misafirin anlamı nedir?" ığlıklarını zar zor duydum.

Gözlerim sadece Takkan'ı görüyordu. Kiki haklıydı: Beni görünce neredeyse gül ağacından taburesinden düşecekti. Aceleyle ayağa kalktı ve tek tip bir selamla bakanlara katıldı.

"Sen değil," dedim onu kolundan tutup çekerek.

Babamın memurlarına baktım, atılmış kaşlarını ve düşmüş çenelerini görmezden geldim. "Öğleden sonra Bushi'an Takkan'ı ödünç alıyorum," diye ilan ettim. "Onsuz devam edin."

Sadece başbakan onaylamadığını göstermeye cesaret etti. Mantar gibi burnunu kaldırıp bana gıdıkladığında içimde bir sıkıntı hissettim.

Takkan'ı elinden tutup odadan dışarı çektim. "Koş!" Kapıdan çıktığımızda fısıldadım.

İmparatorluk bahçelerinde koşturduk. Yusufçuklar vızıldıyor, yavru kuşlar ötüyor, zambakların ve krizantemlerin baskın parfümü burun deliklerimi dolduruyordu. Ama meraklı gözlerden uzaklaşana kadar yavaşlamadım.

İlk yaya köprüsünü geçtikten sonra Takkan haklı olarak "Neden koşuyoruz?" diye sordu.

"ünkü yapabiliriz," diye cevap verdim nefeslerimin arasında. "ünkü son bir haftadır denizin binlerce kulaç altındaydım. Çünkü babam bana hiçbir şey olmamış gibi davranmamı söyledi ve yaşlı Shiori'nin yapacağı ilk şey de bu olurdu."

"Anlıyorum," diye yanıtladı. Sonra göz kırptı. "Yarışalım!"

Hızla ilerledi ve ben de arkasından "Nereye gittiğimizi bile bilmiyorsun!" diye bağırarak koştum.

"Bir fikrim var."

Durmadı ve ona lanet olsun, doğru yöne gidiyordu.

Ne kadar hızlı olursa olsun, sarayın geniş bahçelerini keşfetmek için sadece altı ayı vardı. Benimse on yedi yılım vardı. akıl taşlı yollardan ayrıldım, çalıların arasından geçerek düz kireçtaşı kayalardan oluşan bir arsayı aştım ve yansıma galerisini geçtim. Kestirme yolum sayesinde Bulut Köşkü'ne ulaştım.

-Takkan'dan saniyeler önce iki begonya ağacının arasına gizlenmiş gizli bir sığınak.

Dudaklarımı büktüm ve onu yendiğimi anladığında yüzünde beliren şaşkın ifadenin tadını çıkardım. Kısmen zaferimi kabul etmek, kısmen de öne doğru eğilip nefesini tutmak için eğildi.

"Bakanlarla bu kadar oyalanmak seni formdan düşürmüş, genç Lord Bushi'an," diye takıldım. "Iro'da her sabah yaptığın koşulara ne oldu?"

Takkan'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve aniden gözlerine dokunan buğuyu hayal etmediğimi biliyordum. "Sadece seni tekrar gördüğüm için nefes nefese kaldım, Shiori."

Shiori. Adımı söyleme şekli hiç değişmemişti, söylemeyi sevdiği bir şarkının ilk notaları gibiydi. Birden banyo yaptığıma ve stm değiştirdiğime memnun oldum.

Yanaklarım kızardı. "Bakanlar sana böyle konuşmayı öğretmemiştir herhalde," dedim aceleyle. "Sanki hocalarımdan bana okuttuğu o aptal aşk şiirlerinden alıntı yapıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Onların beni hep güldürdüğünü bilmelisin. Kimse *o kadar* romantik değildir."

Takkan hâlâ gülümsüyordu. "O zaman gl," dedi tüm ciddiyetiyle. "Senin sesini özledim."

Sesini zlemişim. Bu kadar saçma bir şeyi ancak Takkan gerçekmiş gibi gösterebilirdi. Bırakın gülmeyi, nefesimi bile zorlukla toplayabildim ve duramadan kendimi kollarına attım ve "*Hepinizi özledim*" dedim.

Bana sımsıkı sarıldı ve ben de kalbinin atışının yazın gürültüsünü bastırmasına izin verdim. Bu تنها verandada bile ağustos böcekleri sert bir şekilde ötüyor ve çoktan uçup gitmiş olan Kiki diğer kuşlarla gırtlaktan tşyordu. Dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

"Burayı nereden biliyorsun ki?"

"Hasho, derslerini aksattığında buraya kaçtığını söyledi." Yüzümü buruşturdum. "Hain."

Takkan güldü. "Senin en sevdiğin pavyon olduğunu söyledi. Benim de favorim oldu."

Belki de en küçük kardeşim o kadar da hain değildir. Takkan'ın sabahlarını burada geçirmesi, ağaçların altında kitap okuması, resim yapması ya da sadece beni düşünmesi fikri hoşuma gidiyordu.

"Ne zaman döndün?" diye sordu.

"şafak. Ama saraya geleli sadece birkaç saat oldu. Haber Hornet's Nest'e yayılmadı mı?"

Takkan bu isim karşısında kaşlarını kaldırdı ama sorgulamadı. "Bütün gün toplantıdaydık."

"O zaman seni kurtardığım için bana teşekkür etmelisin," dedim arsızca. "Burada benimle birlikte olmayı, tüm o havasız yaşlı bakanlarla birlikte olmaya tercih etmez miydin?"

"Ben havasızım. *Ve* senden daha yaşlıyım."

"Sadece bir yıl farkla." Yaptığı surat ifadesine sııttım. "Hâlâ sesimi özlüyor musun?"

Takkan sol yanağında beliren gamzenin izini sürdü. "Her zaman."

Bir anda tüm yüzüm ısındı. Ne kadar yakın olduğumuzun -yan yana, dirseklerimiz sürtünüyordu- ve onu tek başıma bahçeye götürmemin ne kadar düşüncesizce olduğunun farkına vardım. Bunun bir kaçamak olmasını istememiştim ama bunu başka kimse bilmeyecekti.

Eğer öğrenilsek dedikodular korkunç olur. Umursadığımdan değil.

Bütün bir kış boyunca Takkan'ın evi Bushian Kalesi'nde yaşadım. Raikama'nın laneti sayesinde yüzüm büyüğü bir tahta kasenin altında saklıydı ve konuşamıyordum. Yine de o zaman bile, Takkan ve ben birbirimize değer vermeye başlamıştık.

Onu sevdiğimi fark etmem çok uzun zaman almıştı ve bu kadar yakın ve yalnız olduğumuz zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Daha önce hiç öpüşmemiştik bile.

Keşke ona o öpücüğü verecek cesaretim olsaydı. Saçlarının ucuna dokunmak için elimi uzatmak bile kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Yine de geri çekilmedim. Koşturmamız sayesinde birkaç siyah tel yerinden oynamıştı ve onları kulağının arkasına sıkıştırırken parmaklarımın oyalanmasına izin verdim.

Gindara'nın kavurucu yazlarından sonra biraz renklenmişti ve kafamda yüz hatlarının izini sürdüm; düz, eğimli burnu, sivriltilmiş çenesi ve çenesindeki küçük çukur, tanıdığım en dürüst gözler.

Tanrım, onu özlemişim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Seni öpmek, diye düşündüm utanç verici bir netlikle, ama zihnim bir kez olsun dudaklarımın kelimeleri yüksek sesle söylemesini engellemekte hızlı davrandı.

"Sarayda olmak seni değiştirmemiş," dedim şakayla karışık. "Gindara'nın brokerları için Iro'nun çarşaflarından vazgeçmedin. Hatta evde her gün giydiğin mavinin o sessiz tonunu bile."

"Sen de... sen de aynı görünüyorsun. Çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?" Yaralanmış gibi davrandım. "Saçlarım yeşile dönmedi ve gözlerim kırmızı değil."

"Gözlerin de aynı," diye kabul etti. "Yaramazlık ve kahkaha dolu. Ama bu" -parmak uçları saçımdaki gümüş-beyaz çizgiyi okşadı- "bu yeni."

Onun dokunuşuyla kalbim aynı anda hem hızlandı hem de sıkıştı. O ana teslim olmak, nazlı bir söz söyleyip yanağına bir öpücük kondurmak ve gözlerindeki soruları görmezden gelmek cazip geliyordu. Ama Takkan'a yalan söyleyemezdim. Yalan söylemek istemedim.

"İnciyi kullandığımı için," diye itiraf ettim. "Ben... ejderhalarla biraz sorun yaşadım."

"Arkadaşın ejderha prensiyle mi?" Takkan bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, Seryu'yla olmaz." Tereddüt ettim, tüm macera zihnimde hâlâ o kadar tazeydi ki dudaklarımda deniz suyunun tadını alabiliyordum. "Ejderha Kral'ın inciyi kendisi için istediği ortaya çıktı," diye açıkladım. "Biraz karıştı ama Seryu beni Ai'long'dan kurtarmaya yardım etti."

"Demek inci hâlâ sende."

Her zamanki gibi zekisin Takkan, diye düşündüm. "Biliyorum," diye cevap verdim, "ve sözümü yerine getirmek için yakında tekrar yola çıkmam gerekecek."

"O zaman ben de seninle geliyorum. Daha fazla ejderhayla tek başına uğraşmana izin vermeyeceğim."

"Yalnız değildim. Ben-"

"Seryu." Takkan ırkıldı. "Biliyorum."

Başımı eğdim. Bu Takkan'dan daha önce gördüğüm bir tepki değildi. "Benim de Kiki'm vardı." "Sakin bana Seryu'yu kıskandığını söyleme."

Takkan huzursuzca kıpırdandı ve elimde değildi - içimdeki şeytan onun ne kadar rahatsız görüldüğünü görmekten zevk alıyordu.

"Kıskanmıştın!"

"O bir ejderha prensi," diye itiraf etti Takkan nefes vererek. "Seni sualtı krallığına götüren bir ejderha prensi. Ve belli ki sana bağlıydı."

"Bağlı mı?" Ben de yineledim. "Nereden biliyorsun, onunla konuşmadın bile."

"Fırsatım olsaydı yapardım." Takkan'ın ses tonu çelik gibiydi, bu da gülümsememi gizlememe neden oldu. "Sana değer verdiğini herkes görebilirdi. Kardeşlerin

kesinlikle."

Bunu hayal edebiliyorum. Reiji ve Yotan zavallı Takkan'ı avlıyor, ona sonsuza dek Ai'long'da kalacağıma ve bir ejderha prensesi olacağıma dair fikirler veriyorlardı. Kardeşlerim de benim gibi bu anlamda şeytan olabilirlerdi. Takkan konuşmaya devam ederken gülümsememi bastırmakta zorlanıyordum:

"Ben yanınızda olamadığımda onun yanınızda olacağını bilmek bir bakıma beni rahatlattı." "Ama?"

"Ama Ai'long'da kalabileceğin düşüncesi beni itiraf etmek istediğimden daha fazla gece uyutmadı," diye yanıtladı Takkan. "Ai'long'un sularının zihni bulandırdığını, hatta geçmişi sildiğini söylerler. Beni unutabileceğinden endişelendim."

Neredeyse içmek üzere olduğum iksiri düşündüm. "Bütün efsanelerde bir gerçeklik payı varmış meğer," dedim usulca. "Ama artık geri döndüm. Ve seni unutmadım." Burnumu onunkine dokundurdum ve göz kırptım. "Gerçi çoğunlukla kız kardeşini çok sevdiğim için."

Takkan'ın omuzlarındaki gerginlik azaldı ve kıkırdadı. "Megari'ye döndüğünü yazmam gerekecek. Mektuplarında sürekli seninle ilgili sorular soruyor."

"Umarım hâlâ burada olduğun için üzülmemiştir. Babanla birlikte Iro'ya gideceğini sanıyordum."

"Döndüğünde burada olmak istedim," dedi Takkan. "Her sabah sahilde bekledim, ama bugün konsey tartışmak için toplanmak istedi-" Durdu.

"Neyi tartışmak için?"

Yüzündeki parlaklık kayboldu ve cevabı bildiğimden şüphelendim.

Şeytanlar. Sihir. Ben.

"Geri dönmeliyim," dedi. "Hornet's Nest'te uğultu olacak ve önemli bir şeyi kaçırmak istemiyorum."

"Benim hakkımda ne söylüyorlar?" diye sordum. Babam beni korumaya çalışmıştı ama ben Takkan'a gerçeği paylaşması için güveniyordum.

Tereddüt etti. "Ai'long için ortadan kaybolduğundan beri bakanlar temkinli davranıyor. Kardeşlerin ve ben bahaneler uydurmaya çalıştık ama senin bir büyücü olduğun ve kan döktüğün söylentisi yayılınca yapabileceğimiz pek bir şey kalmadı."

Verandaya yaslandım, yüzümün yarısı gölgede yarısı güneşteydi. "Benden nefret ediyorlar. Sadece babam yüzünden bunu yüzüme vurmuyorlar."

"Shiori..."

Takkan'a hiç şans vermedim. "Ai'long'dayken, evimi bir anlığına görebildim." Boğazım düğümlendi. "Ormanların yandığını gördüm.... Bandur'un dağlardan çıktığını gördüm." İblisin adını söylediğimde, kalbimin üzerinde soğuk bir dal kıvrıldı. "O özgürdü."

"Yani biliyorsun. Baban bunu yapmanı istemedi." "Bana her şeyi anlat."

Takkan nefes aldı. "Gindara sen gittikten sonra bile haftalarca uyudu," dedi uzun uzun. "Ama bahar geldiğinde ve herkes uyandığında, büyüün Kiata'ya geri döndüğü açıktı. İnsanlar paniğe kapıldı ve bazı köylüler ormandaki ağaçların öldüğünü bildirmeye başladı. Gecenin derinliklerinde içeriden gelen feryatlar ve kahkahalar duydular. Kardeşlerin ve ben araştırmaya gittik ve merkez tepenin yüzü boyunca bir gözyaşı bulduk."

Raikama'nın beni Bandur'un pençelerinden kurtarmak için açtığı yırtığın aynısı. O olmasaydı dağlardan kaçamazdım.

"Biz ona gedik diyoruz," dedi Takkan. "Bütün gün ve gece parlıyor. Ama bildiğimiz kadarıyla sadece Bandur'un geçme yeteneği var. Diğer iblisler içeride kalıyor."

Raikama, *dağlarda yaptığım büyüünün sonsuza dek sürmeyeceği konusunda* beni uyarmıştı.

Keşke dinleseydim. İnciyi kullanmak onun hayatına mal oldu, peki ne için? Yarım yıl sonra Bandur çoktan bir çıkış yolu bulmuştu.

Keşke burada olsaydı. Ne yapacağını bilirdi.

"Kutsal Dağlar'ı çevreleyen köylerde dolaşırken görülmüş," dedi Takkan. "Kasaba halkına saldırdığına dair raporlar var ama zayıflamış görünüyor ve dağların dışında uzun süre kalamıyor. Şimdiye kadar Gindara'da ondan bir iz yok."

"Artık döndüğüme göre bu değişecek," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Beni bekliyordu."

Başka bir şey söylemedim ama Takkan yüzümdeki savaşıyan duyguları okuyabiliyordu: *Geri dönmemeliydim. Ai'long'da kalmalıydım.*

"Ne düşünüyorsan düşün, yapma," dedi sessizce. "Burası evin. Burası senin ait olduğun yer."

Bunlar, Raikama'nın laneti altında geçirdiğim uzun aylar boyunca, sesim ve evim olmadan yalnızken ve Ai'long'da ailemi tekrar görmeyi özlerken sarıldığım sözlerdi. Umutsuzca ona inanmak istiyordum ama içten içe biliyordum ki büyü Kiata'da bir yer edinene kadar asla inanmayacaktım.

Üzülmenin faydası yoktu. Olan olmuştu. Geri dönmüştüm ve sonuçlarıyla yüzleşmem gerekiyordu. Her *şeyden önce Bandur'u dağlara geri göndermeliyiz*, diye düşündüm. *Ne kadar erken olursa o kadar iyi.*

"Beni oraya götürecek misin?" Takkan'a sordum. "Yarığı kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Ne zaman?"

"Bugün olmaz," dedim düşünerek. "Birazdan hava kararacak ve babamla akşam yemeğine çıkmam bekleniyor. Yarın giderim." Tereddüt ettim. "Sen de bize katılacaksın, değil mi? Akşam yemeğinde yani."

Takkan gözlerini kırpıştırdı. "Ben hiç davet edilmedim."

Tabii ki yapmamıştı. İmparatorla akşam yemeği yemek büyük bir onurdu ve babamla Takkan'ın hatırladığım son etkileşimi, nişanımızdan kaçmak için pencereden atlamamı içeriyordu.

"Artık öylesin," dedim. "Gel bizimle yemek ye. Reiji hafta sonunda A'landi'ye gidiyor, bu yüzden aile yemekleri için çok az zamanımız olacak."

İstemedi ona ailem dediğimi fark ederek kızardım.

Yapmamış olsaydım bile, bu anlam yüklü bir davetti. Herkes nişanlılığımıza devam ettiğimizi düşünecekti.

Takkan fark ettiğimi hissetmiş olmalı. Konuşmaya başladı, onu davet etmeme gerek olmadığına dair kibarca saçmaladı ama bir hareketle sözünü kestim.

Onun yerine ben konuştum, sertçe. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

CHAPTER NINETEEN

Ailemin Takkan'ı akşam yemeğinde görmekten ne kadar memnun olacağını tahmin etmemiştim. İmparatorun kapısında anons edildiği andan itibaren, kardeşlerim kulaktan kulağa sıırtmaya başladılar.

Takkan'ın ben Ai'long'dayken ailemi tanıdığı açıktı. Babam bakmadığında, Reiji onu sırtına bir tokat atarak karşıladı ve Yotan avucuna pirinç şarabıyla dolu ahşap bir fincan koydu.

"İç bakalım," dedi Yotan. "Ama çok hızlı değil. İlk *aile* yemeğinde sarhoş bir şekilde sallanmanı istemeyiz, değil mi?"

Takkan nefesini tuttu, ben de kahkahamı gizlemek için kolumu kaldırdım. Yotan'ın her türlü havayı yumuşatacağına güvenebilirdim.

İyi olacaksın, diye bağırdım Takkan'a. Elini uzatıp sıkmamak için kendimi zor tuttum.

Üzerinde ailesinin rengi olan ve benim onda en çok sevdiğim renk olan mavi vardı. Basit bir keten ceket geniş omuzlarını sarıyordu ve nasıl olduğunu bilmiyordum ama belindeki siyah kordonlu kemer onu aynı anda hem sert hem de bilgece gösteriyordu. Yotan'ın deyimiyle "rustik takım", Takkan'ın saray modasını gözlemlemek için hiç zaman harcamadığını doğruluyordu. Başka bir lord olsa imparatorla yiyeceği akşam yemeği için ipek, yeşim taşı ve altınla süslenirdi ama Takkan'ın aklına böyle bir şeyin geldiğinden bile şüpheliydim. Muhtemelen parmak uçlarına bulaşan mürekkep lekeleri onu daha çok endişelendiriyordu. Bu lekeler onu tanıdığım zamanlarda bile vardı.

Iro, bu gece hiç görmediğim kadar soluktu. Yemekten önce onları ne kadar ovuşturduğunu merak ettim.

"Hoş geldiniz Takkan," dedi Peder diz çökmüş genç lorda hitaben.

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Hatırladığım kadarıyla Shiori ilk kez geç kalmadı. Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim."

Takkan'ın yerine, "Öyle baba," diye cevap verdim. Küstah cevabımın ne kadar gergin olduğumu gizlediğini umuyordum. "Şeflere de teşekkür etmelisin. Buharda pişmiş yumurta ve ördek servis ettiklerini duydum."

Gerçekten de öyleydiler.

Ai'long'a yaptığım yolculuktan sonra, basit bir kase pilav ve çorba ile yetinebilirdim. Ancak şaşırtıcı bir dizi yemek geldi: sıvı ipek gibi dilde eriyen fasulye loru, yaz lotus çiçekleri gibi kokulu ve sarı buharda pişmiş yumurta ve pilavımın üzerine gezdirdiğim tuzlu bir sosla hem yumuşak hem de çıtır çıtır kızarmış ördek.

Keşke herkes Takkan'ın varlığı konusunda benimle dalga geçmeden yemeğin tadını çıkarabilseydim. Genelde kendi işine bakan Wandeï bile her fırsatta kaşlarını bana doğru sallıyordu.

İsteksizce kâsemi bıraktım ve boğazımı temizledim. "Babam bu sabah bana Bushi'an Takkan ile yeniden bir nişan töreni yapmak isteyip istemediğini sordu." Sesim titriyordu. "Çok isterim... Reiji A'landi'ye gitmeden önce." Takkan'a baktım. "Ama ailesi Iro'da olduğu için beklemek isterse anlayışla karşılarım."

Takkan'ın dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Seninleyken, Shiori, beklememenin en iyisi olduğunu öğrendim."

Kardeşlerim kahkahalarını kaldırdıkları bardakların arkasına sakladılar ama ilk kez onlara ters ters bakmadım. Ben de gülümsedim.

"O halde karar verildi," dedi Peder. "Başrahip Voan'dan bir tarih seçmesini istedim bile. Bu ayın dokuzu en uğurlu tarih olarak görünüyor."

Sadece üç gün kalmıştı! Koltuğuma yerleştim, yüzümdeki gülümseme hızla parlaklığını yitiriyordu. Mutlu olmalıydım. Mutlu olmak istiyordum.

Ama Raikama'nın oturacağı, babamın yanındaki boş alana bakmaya devam ettim ve yerine getiremediğim sözüm içimi kemirdi. Takkan incinin hâlâ bende olduğunu biliyordu ama Lapzur'a gitmek zorunda olduğumu ona ya da kimseye söylememiştim.

"Lord Bushi'an ve Shiori'ye," diyordu Andahai kadehini kaldırarak. "İpleriniz bu hayattan diğerine düğümlensin. Size mutluluklar dilerim."

Reiji kadeh kaldırmayı destekledi. "Ve tüm dikkatler üzerimden çekildiği için ne kadar rahatladım," diye ekledi. "Bütün hafta boyunca kağıttan bir prensesle evliliğimi kutladık."

"Evet ve senin iyiliğin için resimde görüldüğü kadar güzel olmasını umuyorum," diye şaka yaptı Hasho.

Reiji homurdandı ama yine de fincanını bir dikişte bitirdi.

Şarap kadehimi dudaklarıma götürdüm ve yavaşça içtim. Pirinç şarabını hiç sevmemiştim ve bu özellikle acıydı, bir avuç çiğ çay yaprağı çiğnemek gibiydi.

Sonra yanmaya başladı.

Şarabımı bardağa geri tükürdüm ama zehir hızla yayıldı. Göğsüme şiddetli bir acı saplandı ve boğulmaya başladım, yüzümden kan akıyordu. Şarap kadehi elimden kaydı ve karo döşeli zemine çarptı.

Bildiğim bir sonraki şey, yerde olduğum ve yanağımın soğuk fayansa değdiğiydi.

Ayak sesleri bana doğru koşarken dünya sallanıyordu. Kardeşlerim - altısı birden- yanımdaydı, yüzleri bulanıklaşmıştı.

"Zehir!" Hasho ağlıyordu.

"Biri yardım çağırsın!"

Bağırışları arka planda kayboldu ve tek görebildiğim nefes alabilmem için yakamı gevşetmeye çalışan Qinnia oldu. Gözlerime siyah duman doldu ve nefesim ciğerlerimden kaçarken onu bir gölge kapladı. Teni kül rengine dönmüştü, göz bebekleri kan kırmızısıydı.

"Tekrar hoş geldin Shiori," diye konuştu Bandur, Qinnia'nın gül boyalı dudaklarının arasından. "Beni unutmadın, değil mi?"

"Nasıl... Nasıl buradasın?" Tıkandım. "Qinnia'da mı?"

"Hatırlamıyor musun?" Qinnia bir avuç kırmızı hurma aldı. Hareketi durgundu ve onları avucunun içinde ezdiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Suyu, ince kıvrımlı akıntılar halinde parmaklarından kan gibi akıyordu. "Kanın beni özgürleştirdi. Diğerleri gibi dağlara zincirlenmedim. Ben buradaydım. Seni izliyordum."

Gözlerim dehşet içinde yuvarlandı.

Qinnia'nın yüzü korkunç bir alaycı gülümsemeye dönüştü. "Neden bu kadar üzgünsün? Sen yokken yaptığım yardımlar için bana teşekkür etmelisin. Kutsal Dağlar'ın dokuz rahibesi benim sayemde kendilerini Lord Sharima'en'e adadı. Üçü ateşe, ikisi denize yürüdü ve diğer dördü de... hançerin ucunu tatmak için bir dürtü hissettiler." Dudaklarını yaladı. "Seni yakıp kül etmelerine izin veremezdim. Kanın bunun için çok değerli."

"Qinnia'dan uzak dur," diye fısıldadım. "Onu rahat bırak."

"Yüzü seni rahatsız mı ediyor?" Bandur surat asar gibi yaptı. "Kimin içinde yaşamamı tercih edersin? Tanıdığınız herhangi biri olabilirim. Hizmetçilerinden biri, baban. Hatta sevgili Takkan'ın bile."

Yeter artık. Kendimi Qinnia'ya doğru fırlattım, gözlerine nişan aldım.

Tanrılara şükürler olsun, diye bağırdı. Andahai, ben onu bıçaklamadan bir an önce onu benden uzaklaştırdı.

Gölgeler fener ışıklarını söndürdü ve Bandur'un kahkahası duvarlardan sekti. *Enerjini sakla, Shiori. Veliaht prensin karısını öldürmek mi istiyorsun? Ölecek olan o, ben değilim.*

Dehşet içinde geriye sendeledim ve dünyam altüst oldu. Yerdeydim. Hasho ağzıma zorla bir şey sokmaya çalışıyordu. Dudağımı ısırdım, içmeyi reddettim. Artık kimseye güvenmiyordum, ona bile.

Savaşmayı bırak, dedi Bandur. Kardeşin seni kurtarmaya çalışıyor.

Onun tavsiyesi beni daha çok ısırmaya itti.

Seni zehirlediğimi mi düşünüyorsun? Güldü. Wraith'in incisine bağlıyken seni ancak bir embesil öldürebilir. Yine de söylemeliyim ki, onu Ejder Kral'dan sakladığın için rahatladım. Bandur'un gölgesi üzerimde geziniyor, mırıldanırken saçımdaki beyaz çizgide titreşiyordu, *onunla şansımı yakalayamayacağımdan endişeleniyordum.*

"Asla," diye homurdandım.

Nazayun başarısız oldu çünkü size doğru... cazibeleri sunmadı. Bandur'un sesi kulağıma geldi. *Bu hatayı yapmayacağım. Sabır bir iblisin erdemidir, bir ejderhanın değil.*

Kardeşlerimden biri burnumu sıkıyordu ve ben çırpındıkça boğazımdan aşağı ılık bir sıvı damlıyordu. Neredeyse anında ağzımdaki acı çözüldü.

Evet.... işte bu. Nefes al. Bandur soluk soluğa nefes alışlarımla alay ederek nefes aldı.

İşte, işte.

Dünya aydınlanmaya başladı ve kardeşlerimle Takkan endişeyle üzerime geldiler. Qinnia uzak duvara çekilmişti.

Gözlerinden duman sarmalları çıkıyordu, sadece benim görebildiğim bir duman. Uzaklara doğru buharlaşırken Bandur'un sesini hâlâ duyabiliyordum. *Evde geçirdiğin zamanın tadını çıkar, Shiori. Benden önce kimsenin seni öldürmesine izin verme.*

Bir anda ortadan kayboldu ve Qinnia sandalyesine yığılmadan önce şiddetli bir titreme geçirdi.

Andahai yanına koştuğunda "Ben iyiyim," dedi. Gözleri bulanıktı ve gülümseme şeklinden ne olduğunu bildiğinden şüpheliydim. "Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Shiori'ye yardım et."

Takkan parmaklarını nabzıma bastırıyordu ve beni sandalyeme oturttu. "İşte böyle, Shiori. Nefes al. Yavaşça."

Ben içime çekerken Hasho elime küçük bir şişe tutuşturdu. "Bu Raikama'dan," dedi bana. "Hâlâ kendini iyi hissetmiyorsan biraz daha iç."

Raikama?

"Bunu bizim için bıraktı," diye açıkladı ağabeyim, ondan haber almanın beni rahatlattığını görünce. "Çoğu zehir için bir panzehirdir. İhtiyacımız olacağını tahmin etmiş olmalı."

Sonunda dudağımı ısırmayı bıraktım. Ölürlen bile, üvey annem Ben.

Kendimi yukarı çekerek Hasho'nun kolunu tuttum. "O buradaydı," dedim. kısık sesle fısıldadı. "Bandur..."

Kardeşim ve Takkan birbirlerine baktılar. "Emin misin?" diye sordu Hasho.

"Hiç şüphesiz. O... O Qinnia'daydı." Ona baktım. "O iyi mi?"

Veliaht prenses sarsılmış olduğu kadar şaşkın görünüyordu. Elindeki hurmaları düşürdü, parmaklarındaki lekeleri bir beze silerken gözle görülür bir şekilde titriyordu. Bana bakmıyordu, ki bu anlaşılabilir bir şeydi. En azından gözleri açıktı.

Bandur gitmişti. Şimdilik.

"Yaralandın mı?" Andahai karısına sordu. Sesi gergin çıkıyordu. Takkan ve Hasho'ya söylediklerimi duymamıştı ve öfkelenmiş olmalıydı.

Qinnia uysalca başını sallayınca bazı hizmetkârlar kaşlarını çatı. Ne düşündüklerini tahmin edebiliyordum. Yeni prensesi kıskandığımı, yokluğumda delirdiğimi. Gerçekten tehlikeli bir büyücü *olduğumu*. Ağzım kurudu. Her şeyi açıklamak istiyordum ama şimdi zamanı değildi.

"İzninizi rica ediyorum," dedim babama en alçak, en sessiz sesimle. "Takkan bana odama kadar eşlik edebilir mi?"

Genelde bu Hasho'nun, hatta Benkai'nin göreviydi ama babam Takkan'a baktı ve sonra başını salladı. "Git ve ben seni çağırana kadar odandan çıkma."

Ayrılmadan önce Hasho ile bakıştık, soruşturmayı yürütme konusunda ona güvenebileceğimi biliyordum. Kardeşlerime -özellikle de Andahai'ye-neler olduğunu açıklayacaktı.

"Ne gördün?" Takkan salonda yalnız kaldığımızda sessizce sordu.

"Bandur." Titredim, hâlâ aklımdaydı. "Qinnia aracılığıyla benimle konuştu." "Ne söyledi?"

"Konuşkan bir ruh hali içindeydi. İsterse herhangi birinin bedenine bürünebileceğini söyleyerek övünüyordu. Beni zehirleyenin kendisi olmadığını ama Kutsal Dağlar'ın dokuz rahibesini öldürdüğünü söyledi."

Takkan adımlarında durakladı. "Belki de yarın gediğe gitmemeliyiz."

"Gitmemeli miyim?" Haykırdım. "Bandur döndüğümü biliyor. Saklanmanın bir anlamı yok."

"Shiori, seni öldürmeye çalıştı." "O değildi."

"Nereden biliyorsun?"

Kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etmeden önce neredeyse "*Bana öyle söyledi*" diyecektim. "İnciyle olan bağımı koparmak için bir ritüel olmalı."

"Seni Kutsal Dağlar'da istiyor. Sadece onun ekmeğine yağ sürmüş olursun."

"Yarığı görmem gerek," diye ısrar ettim. "Onu tekrar içeri kapatmanın bir yolunu bulabilirim."

Takkan itiraz etmedi ama onu ikna edemediğimi söyleyebilirim. "Bunu yarın konuşalım. Dinlenmeye ihtiyacın var." Bir adım geri çekildi. "Ben dışarıda nöbet tutacağım."

"Sen benim korumam değilsin."

"Değilim," diye kabul etti. "Ben senin nişanlınım. Bu geceden itibaren de resmen nişanlıyım - bu da beni kovamayacağın anlamına geliyor." Bir köşeye yerleşti. "Hadi uyu."

Hâlâ kapımın önünde duruyordum. "Sen imkânsızsın, Bushi'an Takkan," diye mırıldandım, onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Kafamda kase varken ve kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yokken seni daha çok seviyordum."

Bu bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Hiç bozuntuya vermeden eğildi. "Yarın görüşürüz, Shiori."

Her nasılsa, bizi bekleyen tehlikenin ortasında, bunlar aylardır duyduğum en tatlı sözlerdi.

CHAPTER TWENTY

Şafak sökmek üzereydi ve ben odasına girdiğimde Haşo hâlâ horluyordu. Kardeşlerim ve ben doğduğumdan beri aynı odayı paylaşıyorduk ve saraydan habersizce kaçmak için onların kıyafetlerini ilk kez çalmıyordum. Odası benimkine bitişik olduğu için genellikle Hasho'nun kıyafetlerini. Şanslı adam.

En sade cübbemi çoktan giymiştim ama saçlarımı ve yüzümü gizlemek için bir şapkaya ihtiyacım vardı. Hasho'da bolca vardı ve giydiğim çizgili pamuklu tunikle uyumlu mavi bir tane aldım. Sonradan aklıma gelmiş gibi, silah rafından iki hançer aldım ve kemerime bağladım.

Takkan çoktan kalkmış ve beni bekliyordu. Gerçekten de geceyi kapımın önünde geçirmişti.

"Muhafızlar nerede?" Selam vermek yerine sordum. Kardeşlerimin her birinin odasının dışında en az iki kişi görev yapıyordu.

"Dağılabilirsiniz. Hizmetçilerin de. Baban suikastçı bulunana kadar seninle ilgilenecek kimseye güvenmiyor." Takkan duraksadı ve kaşlarını hafifçe kaldırarak kılık değiştirdiğimi onayladı. "Anladığım kadarıyla Kutsal Dağlar hakkındaki fikrini değiştirmemişsin."

"Fikrimi değiştirmiş gibi mi görünüyorum?" Hasho'nun şapkasıyla oynadım, gümüşü saçlarımın uçuşan bir telini sıkıştırdım. Sonra çantamı okşadım. İçinde inci ve gerçeğin aynası vardı. "Hadi gidelim."

Takkan kenara çekilerek yolumu kesti. "Baban odandan çıkmanı yasakladı."

"Eğer onu dinlememi istiyorsa, bana iblisler hakkında yalan söylememeliydi."

"Kardeşleriniz benden sizin de kalmanızı sağlamamı istedi."

"O zaman odamı koruyanlar onlar olmalı, sen değil. Gitmek için ne onların ne de sizin iznimize ihtiyacım var."

Yanından geçerken Takkan'ın çenesi gerildi, bu yaptığım şeyi onaylamadığının açık bir işaretiydi. Kiki de onaylamıyordu, sadece hoşnutsuzluğunu çok daha yüksek sesle dile getiriyordu.

Kafan hâlâ deniz suyuyla mı dolu, Shiori? Dün gece biri seni öldürmeye çalıştı. Evde kalmalısın, güvenli bir yerde.

"Güvenli mi?" Ben de yineledim. "Bandur saraydaydı. Qinnia'yı ele geçirdi...." Yumruklarımı sıktım. "Ai'long'dan hiçbir şey yapmamak için dönmedim. Onu bulacağım."

Ama-

"Beni öldürmeye çalışan her kimse sarayda. Odamda sıkışıp kaldım diye denemekten vazgeçmeyecekler. Dışarıda daha güvende olacağım."

Kâğıt kuşum Takkan'ın saçlarını çekiştirerek destek istedi.

O daha konuşmadan ben uyardım: "Fikrimi değiştiremeyeceksin. Sen de gelebilirsin ya da ben tek başıma giderim."

Kımıldamadı. Emuri'en'in Telleri! Takkan'ın ne kadar dik kafalı olabileceğini unutmuşum.

"Shiori, lütfen odanda kal."

"Kenara çekil," diye emrettim kibirle. Elimi alnına doğru kaldırdım. "Seryu bana bir uyku büyüğü öğretti ve onu senin üzerinde kullanmaktan korkmuyorum."

Takkan'ın çenesindeki bir kas kıpırdadı ve tekrar denedi, nazikçe. "Dün gece olanları düşün-"

"Dün geceyi düşünüyorum. Serbest dolaşan bir iblis var ve onu durdurabilecek tek kişi benim." O da itiraz etmeden önce Kiki'ye şapkamın içine bir fiske vurdum. "Şimdi ya korumam olarak benimle gelebilirsin ya da biraz kestirip döndüğümde beni karşılayabilirsin."

"Kapılar kapanacak-"

Kapılar endişelerimin en önemsiziydi. "Kestirme bir yol biliyorum."

Takkan tek kelime etmese de, ana kapılara yönelmek yerine onu sarayın derinliklerine götürdüğümde kafasının karıştığını hissedebiliyordum. Trafiğin en yoğun olduğu koridor ve patikalardan kaçınarak narenciye bahçesi ve kaya bahçelerinin arasından geçip bir zamanlar hem sevdiğim hem de korktuğum yere ulaştık.

"Ay Kapısı daireleri," diye mırıldandım, ahşap kapıları kaydırarak açtım.

Raikama'nın malikânesi her zaman sessizdi, yine de her köşede nöbet tutan muhafızları ya da odalarda dolaşan hizmetkârları görmemek beni rahatsız ediyordu. İçeride krizantem demetleri ve bayat tütsüler burun deliklerimi dolduruyordu

-Dua ve yas kokuları.

Dinleyici odasının kapıları ardına kadar açıktı, bu Raikama hayattayken asla olmayacak bir şeydi. Çok fazla ziyaretçi kabul etmezdi.

İçeriye belli belirsiz bir adım attım. "Ben küçükken bu odada birbirimizi kovalardık," dedim yaldızlı duvarları göstererek. "Sonra, başımız döndüğünde, kek ve şeftali ziyafeti çeker ve ayda yaşıyormuşuz gibi yapardık." O zamanı o kadar özlemiştim ki nefes almakta zorlanıyordum. "Bir gün gizlice bahçesine girdim ve güvenini kırdım. Buraya en son geldiğimde, babamın beni ondan özür dilemek için çağırdığını sanmışım ama onun yerine seninle nişanlandığımı duyurmak için gelmişim."

Hakkını yemeyelim, Takkan irkilmedi. Sonra tekrar, benim ne kadar onunla evlenmek istememişti.

"Anladığım kadarıyla bunu pek iyi karşılamamışsınız," dedi.

"Ölüm cezasını tercih ederdim," diye cevap verdim kuru bir sesle. "O kadar zavallı bir şekilde ağladım ki, babam neredeyse o anda nişanımızı feshedecekti, ama Raikama buna izin vermedi."

Bunca yıl sonra bile hafızası keskindi.

Kendimi yere atmıştım, eğilirken neredeyse tahtayı öpecektim. Bu gösterinin babamın sempatisini kazanacağını ummuştum ama yanılmışım.

"Gösteri yapmayı bitirdiniz mi?" diye sordu.

Sadece dokuz yaşındaydım ama imparatorun öfkesine, sesinin kızgın olmadığı zamanların daha ciddi olduğunu bilecek kadar aşındaydım. Sesi eşitti,

Sözlerini renklendiren sadece en ufak bir hoşnutsuzluk ipucuydu.

Raikama'nın tavrı tedirginliğimi daha da arttırdı. Hiç hareket etmemişti. Hiçbir şey söylemedi.

"Üvey anne," diye bağırdım, kendimi ona doğru atarak. "Seni kırdığım için lütfen beni gönderme." Alnımı yere bastırdım, tüm gururum dağıldı. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

Raikama yılanlar ve beyaz orkidelerle işlenmiş yelpazesini kaldırdı. Bir sonraki sözlerini noktalayan bir çırpıda açtı: "Verilen bir söz rüzgârda savrulan bir öpücük değildir." Gözlerinde altın rengi bir pırıltı parladı. "Kendi iyiliğin için bu dersi öğrenmelisin Shiori."

İtiraz etmeye başladım ama başım aniden hafifledi. Provasını yaptığım büyük konuşma dilimden kaçtı ve bedenim şaşkın bir şekilde eğildi. Tekrarladım, "Evet, üvey anne. Eğer istediğin buysa Kiata'dan ayrılacağım. Beni bir daha görmeyeceksin."

Raikama'nın yelpazesi gevşedi ve başımı kaldırıp baktığımda gözlerinde hafif bir ıslaklık olduğunu gördüm. Bir an için pes edebileceğini umdum. Beni kucaklayabileceğini ve affettiğini ilan edebileceğini.

Ama gözleri bir kez daha soğudu ve yelpazesini o kadar acımasızca kapattı ki ikiye ayrılacağını sandım. Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve odadan çıktı.

O gün kalbimi katılaştırmayı öğrendiğim gündü. O gün bir anneyi kaybettiğim gündü.

Takkan omzuma dokundu. "Shiori?"

Bugün iblislerle yüzleşmeyi bekliyordum, kendi geçmişimle değil. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve koridorda ilerlemeye devam ettim. "Günün bu saatinde nakış odasında olurdu," dedim, "ay orkideleri ya da zambaklardan oluşan bir sahne dikerdi. Büyük bir yeteneği olmamasına rağmen her zaman dikiş dikerdi. Yanında iki hanım olurdu ama onlarla neredeyse hiç konuşmazdı. Muhtemelen canları çok sıkılıyordu."

Nakış çerçevesi hâlâ odadaydı ama iplikler ve iğler kaldırılmış, pencereler kapatılmış ve fenerler sökülüştü.

Pencerenin yanındaki odanın köşesini işaret ettim.

"İşte orada oturuyordum," dedim Takkan'a, sesim yumuşaktı. "Şu köşeye kıvrılıp, sen ve ailen için bir özür duvar halısı üzerinde çalıştım. Çok uzun sürdü."

Neredeyse bir ay boyunca Raikama iki saatte bir gelip dikişlerimin eğri olup olmadığından emin oluyordu." Dudaklarıma hüzünlü bir gülümseme dokundu. "O zamanlar ondan ne kadar nefret ederdim - ve yazımı boşa harcattığın için senden de."

Takkan da gülümsedi. "İkimize karşı da duygularının değişmiş olması beni rahatlattı."

"Ben de öyleyim."

Dikiş sandığının yanına çömelmiş, onu açmaya çekiniyordum. Dün gece odamda Raikama'nın bir zamanlar sakladığı kırmızı iplik yumağını aramıştım. Onu saklamak için dolabımda bıraktığıma yemin edebilirdim ama orada değildi.

Ebedi Mahkemeler adına, bir şekilde buraya, Raikama'nın eşyalarının arasına geri dönmüş olması için dua ettim.

Titreyen parmaklarımla sandığı açtım ve içeri karıştırdım. Bir yığın iplik ve ipliğin altında, kimsenin özel bir şey olduğunu düşünmeyeceği kadar sıradan ve sade bir kırmızı iplik yığını vardı.

Ben kesinlikle bilmiyordum.

"Bu da ne?" diye sordu Takkan, kırmızı ipliği sandıktan çıkarıp bir turna yumurtasına göstereceğim özenle tutarken.

Elini tuttum ve onu Ay Bahçesi'ne doğru çektim. "Göreceksin."

Gölet hâlâ sazanlarla dolup taşıyor, lotus çiçekleri huzur içinde yüzüyordu. Mor salkımların gölgelikleri uzamış, bahçeyi gölgeleyen uzun ağaçların üzerine dökülmüştü. Ama bir şey farklıydı: yılanlar yoktu.

"Burası Raikama'nın sığınağıydı," dedim sonunda. "Her gün buraya gelir, su kenarında oturur ve yılanlarıyla konuşurdu. Kardeşlerimi buraya getirirdi ama beni asla. Nedenini asla bilemedim ve bu beni rahatsız etti. O zamanlar yakındık, bir anne ve kızı kadar yakındık.

"Uzun zamandır gelmek istiyordum, bir gün bir cesaretle gizlice içeri girdim. Yılanlarından birini çalmam gerekiyordu ama Raikama beni yakaladı."

Takkan parçaları bir araya getirerek, "Güvenini kıran şey buydu," dedi.

"Çok öfkeliydi. Sonrasında bir daha asla eskisi gibi olmadık." Sesim kalınlaştı. "Yıllarca bunun yaptığım şey yüzünden olduğunu düşündüm ama öyle değilmiş. Yılanlar büyüye karşı hassastır. Benimkini hissettiler ve Raikama'ya söylediler. Güçlerimi saklamak ve ortaya çıkmalarını engellemek için elinden geleni yaptı, bu benden uzaklaşmak anlamına gelse bile."

Takkan, "Yanlış insanlar senin kan emici olduğunu öğrenirse neler olacağını biliyordu," dedi. "Seni koruyordu."

"Öyleydi." Hayatının son anlarında üvey annemi korumuş olan ağlayan söđüdüñ yanında diz çökerek gümüş çimen yatağına uzandım. "Beni her zaman korurdu."

İmparatorluk eşini onurlandırmak için bahçedeki düz kayaların üzerine ay orkidesi saksıları yerleştirilmişti ama çiçeklerin bazıları yaz sıcağında kurumaya başlamıştı. Düşen taç yapraklarına dokundum, onları aydınlanan gökyüzüne taşımak için en küçük sihir telini serbest bıraktım.

Bir an için onu bulutların arasında görebildim. Opalesan gözleri, karanlıkta bile parıldayan uzun samur saçları, yanağındaki gizemli yara izi. Çok geçmeden soldu, sadece hafızamda canlandı.

Yutkundum, yavaşça sesimi yeniden buldum. "O mükemmel değildi. Hatalar yaptı, bencilce hatalar. Ama bana tahmin ettiğimden çok daha fazla değer verirdi." Kırmızı ipliği uzattım. "Ölmeden önce, Kutsal Dağlar'dan kaçmama yardım etmek için bu ipliği kullandı."

Takkan ipliğin gevşek ucuna dokunarak onu tekrar topun içine soktu. "Bu büyü." "

"Emuri'en'in büyüsiyle," diye onayladım. *Kaderin gücü.*

Topu ellerimde yuvarladım. "Büyünün Kiata'yı hiç terk etmediğini düşünmeye başlıyorum. Tam olarak değer. Tanrılar onu topraklarımızın kalbinin derinliklerine gömdü ve orada uykuda kaldı."

Sürekli kar yağışı altında bir bahçe hayal ettim, kökler ve soğanlar çözölmeyi bekliyordu.

Büyü yavaş yavaş uyanıyordu. Bunu üvey annemin ipliğinde, her geçen gün daha da canlanan Kiki'de hissedebiliyordum. Gölete doğru eğilip derinliklerinde yatan büyülü geçidi ararken bile hissedebiliyordum.

İplik yumağını göletin üzerinde tuttum ve suları çok ince bir şekilde dalgalandı. Sanki beklenti içindeymiş gibi.

"Beni Kutsal Dağlar'a götür."

CHAPTER TWENTY-ONE

Kırmızı ipliği takip ettik ve ormanın derinliklerinde, Kutsal Dağlar'dan çok da uzak olmayan bir yerde ortaya çıktık. Takkan'ın bana bildirdiğine göre bu yolculuk genellikle at sırtında bütün bir sabah sürerdi.

Gedik kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ama Takkan çok yaklaşımadan önce bölgeyi keşfetmek istiyordu. "İblisler döndüğünüzü biliyor," diye açıkladı karanlık bir şekilde. "Çok dikkatli olamayız."

Beni dağ geçidine doğru eğimli bir patikaya götürdü ve yavaşça, sessizce yükseldik. Sonunda gediğin ışıltısı görüldüğünde nefesimi tuttum. Onu daha önce gerçeğin aynasında görmüştüm ama yakından farklı görünüyordu.

Büyümüş, fark ettim.

Yarık şimdi en yüksek tepenin yarısına kadar uzanıyordu, bir söğüt ağacı kadar uzun ve genişti. Eğri büğrü dikişinden kan ağlayan bir yara gibi kızıl ışık akıyordu. Ya da iblis gözlerinden oluşan bir nehir.

Alçak bir ağaç dalına tutunup daha iyi görebilmek için kendimi yukarı kaldırdım. Yarığın dibinde, dağın etrafında bir kordon oluşturan nöbetçiler ve askerlerden oluşan bir kamp vardı.

"Bu kadar adamı Bandur'a karşı korumak için burada tutmak akıllıca mı?" Takkan'a sordum. "Eğer Qinnia'yı ele geçirebilirse..."

"O yenilmez değil," dedi Takkan, "ve gedikten uzun süre uzak kalamaz. Birkaç saat sonra mutlaka geri döner. Askerler

Ne zaman bir hareket olsa ve ne zaman dönse Benkai'ye haber gönderin. Genellikle gece olduğu için ne zaman ayrıldığını görmek daha zor."

"Şu anda içeride," dedim.

Başını salladı.

Bu beni rahatlattı ama yine de kaşlarımı çattım. "Devriyeleri anlıyorum ama bekçilik yapmak için bu kadar askere ihtiyacımız yok."

"Görünüşe göre iblisler tek endişemiz değil." Takkan dikkatimi tekrar ormana yöneltti. "Şu yanmış odun parçalarını görüyor musun?"

Daha iyi bir görüş açısı için yukarı çıktım ama neden bahsettiğini zaten biliyordum. Gerçeğin aynası bana göstermişti ve ilk geldiğimizde kömürleşmiş ağaçlardan oluşan korulukları fark etmiştim. "Bu Bandur değil miydi?"

"Hayır. Yerel Kiatanlardı." Takkan sesini alçalttı. "Gindara'da bir iblis olduğu söylentisi yayılıyor. Baban ve kardeşlerin onu kontrol altına almak için ellerinden geleni yaptılar ama korku ateşten daha hızlı yayılıyor. Sen uzakta olduğundan beri, birçok kişi yarığa geldi ve kötülüğü ormandan yakıp çıkarmaya çalıştı."

Sertçe yutkundum. Tüm ülkenin Bandur'u öğrenmesi an meselesiydi. İçten içe, bu beni İblis Kral'ın kendisinden daha çok rahatsız ediyordu.

Takkan, "Askerler, gediği kapatmanın bir yolunu bulana kadar gerekli takviyeler," dedi. "Baban bir çift büyücünün gelip dağları araştırmasına izin verdi. Bir çözüm bulabileceklerini umuyoruz."

İşte bu bir sürprizdi. Yüzyıllardır hiçbir büyücü Kiata'yı ziyaret etmemişti. "Gedikteler mi?" Ağaçtan atlayarak sordum. "Tanışmak isterim-"

Cümlemin ortasında durdum. Hava değişmişti. Sıcak ve yapışkan nem tabakası gitmişti. Soğuk çıplak tenimi iğneliyordu.

"Shiori..." diye fısıldadı rüzgar. "Shiori."

Yer titremeye başladı. İlk başta, sadece yakındaki ağaçları hışırdatan bir titreşimdi. Sonra şiddetli bir sarsıntı yeryüzünü sarstı. Kuşlar çığlık attı ve dağın yamacından dökülen kayalar askerleri yerlerinden dağılmaya zorladı.

Dengemi sağlamak için dizlerimi büktüm ve Kiki, Hasho'nun şapkasının altına geri kaydı. Uzakta, gedik kırmızı renkte parlıyordu.

"*SHIORI!*" diye fısıldadı rüzgâr yeniden, bu kez daha ısrarla.

"*SHIORI!*"

Bu rüzgar değildi. İblislerdi. Burada olduğumu biliyorlardı!

"Bloodsake geldi," diye haykırdılar. "Bizi

özgür bırakmaya geldi.

"Kralı uyandırmalıyız...."

"Seni serbest bırakmaya gelmedim," diye tısladım. Bir adım öne çıkmaya cesaret ettim. "Asla dışarı çıkamayacağından emin olmak için geldim."

"Göreceğiz."

İblislerin öfkesi ayaklarımın altında titreşti ve Takkan'ı elinden yakaladım. Birlikte tökezleyerek bir adım geri gittik, sonra bir adım daha ve bir adım daha, ta ki yeryüzü yeniden durgunlaşıp soğuk dağlara kadar.

"Neydi o?" Takkan sordu.

Hiç cevap veremedim. Çünkü ağaçların arasından o güne kadar gördüğüm en büyük, en yabani görünümlü şahin uçu; parlak tüylerinin üzerinde kaplan çizgileri vardı ve kulakları bir kedininki gibi sivriydi. Pençeleri onu kıl payı ıskalarken Kiki korkunç bir çığlık attı, onun yerine şapkamı kafamdan kaldırdı.

"Heedi!" diye bağırdı görünmeyen bir ses. "Dostlarımızın üzerine dalmak konusunda sana ne öğretmiştim? Derhal özür dile."

Şahin başını Kiki'ye doğru eğdi, sonra da genç bir çocuğun koluna kondu. Orantısız sırtışıyla her yerde tanıyabileceğim bir çocuk.

"Gen!" Ben ağladım.

Büyücü bir selam verdi. "Büyücü Heedi için özür dilerim. İblis faaliyeti olduğunda heyecanlanıyor. Tanrı'ya şükür, yoksa seni ve Kiki'yi kaçırıacaktım! İkiniz de ejderha diyarından yeni sürgün edilmişsiniz, ne kadar iyi görünüyorsunuz." Kuşuma bir öpücük kondurdu. *Özellikle de seni, Kiki.*

Beni duyabiliyorsun! diye haykırdı kâğıt kuşu, Gen'i şahin olayı için anında affederek. Merak ediyordum.

"Kuşlara karşı her zaman bir yakınlığım olmuştur," diye itiraf etti Gen. "Genellikle insanlardan daha akıllıdırlar."

Kiki süslendi ve ben de kâğıttan kuşumun bu kadar kolay büyülenmesine iç geçirdim.

Sen de iyi görünüyorsun, dedi.

Bu doğrudu. Gen'in yanakları sağlıklı çiçek açmış, bukleleri düzgünce taranmış ve hatta Kiatan cübbesi giymişti. Ama mavi gözleri yüzünden bizden biri gibi görünebilirdi.

"Gel," dedi Gen, "gedikten biraz daha uzakta sohbet edelim. İblisler bütün gün sinirliydi."

"Hepiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" dedi Takkan, konuşmanın Kiki tarafını duyamadığının her zamankinden daha fazla farkındaydı.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Gen söyledi. "Ai'long'da aynı zindanı paylaştık. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra Shiori benim teyzem sayılır."

"Teyze mi?" Alay ettim. "Hayatının yirmi yılını bir heykel olarak geçirdin. Yaşlanmamış olman benden daha genç olduğun anlamına gelmez."

"Ama daha genç görünüyorum. Özellikle de *bunu* giydiğinde." Gen kıyafetlerimi dikkatle inceledi. "Ai'long'da, ejderhalar seni öldürmeye çalışırken bile çok daha iyi giyinmiştin."

"Onlar kardeşimin kıyafetleri," diye cevap verdim, şapkamı şahinden geri alarak. "Prensesken gizlice dışarı çıkmak kolay değil. İnandırıcı göründüğümü sanıyordum."

Gen burnunu kırıştırdı. "Askerler için belki. Ama benim için değil." Pelerininin altında rahatça sakladığım çantamı göstererek ne demek istediğini kanıtladı. "İnci hâlâ sende. Onu yanında taşımanın akıllıca olduğuna emin misin?"

"Onu odamda gözetimsiz bırakmaktan daha akıllıca," dedim huysuzca. Ellerim kalçalarımın altına gitti. "Kiata'nın ziyaret etmek isteyeceğin son yer olduğunu söylememiş miydin?"

"Öyleydi ama iblis sorunun hakkında bana yalan söyledin," dedi Gen. "Davetiye alır almaz geldim."

Babamın ve bakanlarının bu kendine aşırı güvenen erkek çocuğunun sözünü dinleyeceklerine inanmakta güçlük çekiyordum. "Babam *seni* Kiata'ya mı davet etti?"

"Öğretmenimi davet etti." Gen omzundaki şahini okşadı. "Büyücü Heedi."

"Bu Büyücü Heedi mi?"

Gen güldü. "Hayır, gerçek Büyücü Heedi yaklaşık iki yüz yıl önce öldü. Ama siz Kiatanlar büyüden o kadar uzaksınız ki, aklıma gelen en ünlü ismi seçtim." Göz kırptı. "Küçük bir aldatmacanın kimseye zararı olmaz."

Takkan sert bir sesle, "Küçük bir aldatmaca, imparatorun öğrenmesi halinde sizi zindana attırabilir," dedi. "Biz büyük bir büyücüyü davet ettik, onun acemi çırağını değil."

Gen ona bir bakış fırlattı. "Yine de bunca zaman sırrımı sakladınız Lord Takkan. Sanırım bu sizi suç ortağı yapar."

"Siz *ikiniz* birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Ben sordum.

"Nişanlın, babanı bana bir şans vermesi için ikna eden kişi." Gen sinsi bir gülümseme verdi. "O akıllı bir çocuk. Seryu'nun teklifini neden geri çevirdiğini şimdi anlıyorum."

"Ne demek Seryu'nun teklifi?" dedi Takkan. Gen'e hoşnutsuz bir bakış attım.

"Sana söylemedi mi?" Gen sırtıttı. "Oldukça ilginç bir hikâye." Takkan sırtıtmıyordu. "Duymak isterdim."

Birdenbire Ai'long'un girdaplarından birinin ortaya çıkıp beni yutmasını diledim. "Bu... bu sana söylediğim gibi," diye kekeledim. "Raikama'nın incisini vermeyi reddettiğim için Ejderha Kral beni öldürecekti. Seryu beni bağışlaması için onu ikna etti ama bunu yapmanın tek bir yolu vardı."

"Evlilik mi?" diye sordu Takkan.

Hiçbir şey onu geçemedi. Gergin bir şekilde başımı salladım. "Ejderhaların insan yoldaşlar edinme geleneği vardır. Ben... Ben onun gibi davranmak zorunda kaldım."

"Merak etme," diye araya girdi Gen, Takkan tepki vermeden önce. "İkisi de rol yapıyordu ama şahsen ben olsam ejderhanın ölümsüzlük teklifini kabul ederdim." Hayali bir sakalı okşar gibi çenesine dokundu. "Ve şimdi düşünüyorum da, Shiori senden bir kez bile bahsetmedi."

Genç büyücüye karşı hoşnutsuzluğum on kat arttı. "Heykel olduğun için *kimseden* bahsetmeye vakit yoktu," dedim ona soğuk bir şekilde. "Bu kadar dedikoducu olacağını bilseydim, seni Ai'long'da bırakırdım."

Gen sırtarak çocuğa küfretti.

Takkan'a döndüm ve konuşmadan önce sözlerimi toparlamaya çalıştım. O rütbe ya da makamla ilgilenen biri değildi ama babamın bize neden birlikte söz verdiğinin herkes için bir sır olduğunu biliyordum. Dönmemi beklediği aylar boyunca sarayda çıkan dedikoduları hayal edebiliyordum: Kiata'nın tek prensesi, Lor'yan'ın tüm uygun prensleri arasından seçim yapabilecekken, neden Kuzeyli alçakgönüllü bir lordla nişanlanmıştı?

Bir ejderha prensi bile.

"Seryu'nun teklifini düşündüm," diye sessizce itiraf ettim. "Ama sadece geri dönmezsem Kiata'nın daha güvende olacağını düşündüğüm için. Ama Ai'long'da bulunduğum her an evimi özledim. Seni özledim."

Takkan'ın eli yanından kalktı ve gümüş saçlarımın uçlarını okşadı. "Fikrini değiştirdiğine sevindim," dedi yumuşak bir sesle. "Daha çok sevindim

bilebilirsin."

Midem bulandı. Anlayışı o kadar basitti ki.

"Ben de memnunum," diye ekledi Gen. "Artık döndüğüne göre, nihayet sarayı ziyaret edebileceğim."

"Şimdi yapacak mısın?" Çocuğa ters ters baktım. "Birdenbire büyücüleri Kiata'dan men etmenin ne kadar akıllıca olduğunu anladım."

Gen'in sırıtışı alaycı bir hal aldı. "Kiata dünyada hoş karşılanmadığımız tek yer. Babanızın bürokratları bırakın sarayı, en yakın kasabada bile kalmama izin vermiyorlar." Boynunu ovuşturarak bir gösteri yaptı. "Haftalardır burada askerlerle birlikte kamp yapıyorum. Karyolamın taşlarla dolu olduğuna ikna oldum, o kadar topaklı ki."

Kiki omzumda zıpladı. *Ona sarayda bir villa ayarlayabilirsin, değil mi? Zavallı çocuğun iyi bir gece uykusuna ihtiyacı var - taşa dönüştürüldükten sonra.*

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye rahatladım ve ellerimi havaya kaldırdım. "O kadar neşeli görünme Gen, bu bir söz değil. Dürüst olmak gerekirse, burada kalmanı tercih ederdim. Takkan babamın bakanlarının ortalığı karıştırdığını söylüyor ve-"

Gen'in şahini bir çığlık atarak önümü kesti; bu, ağaçların arasından büyük bir taş fırlayıp genç büyücünün tam burnuna çarpmadan önceki tek uyarıydı.

Gözleri şişti, burnuna dokundu ve bir inilti çıkardı. Sonra yere yığıldı, baygındı.

CHAPTER TWENTY-TWO

"Gen!" Çığlık attım.

Yüzünden kanlar akıyordu, canlı ve gösterişliydi ve burnu endişe verici bir mor tonundaydı. Neredeyse kesinlikle kırılmıştı.

Onu uyandırmak için eğildim ama kafama bir taş daha fırladı.

"Büyücü!" Ağaçların arkasından ellerinde bıçaklar ve balıkçı mızraklarıyla düzinelerce kadın ve erkek fırladı.

Gen'i ayağa kaldırdım ve Takkan onu omzunun üzerinden attı. Burada kalamazdık.

Takkan ve ben güvenli bir yere kaçarken, köylüler de onları takip etti ve fırlattıkları mızraklar şaşırtıcı bir isabetle yere düştü.

"Sharima'en'in felaketi," diye mırıldandım. "İşte ben de iblisler için endişeleniyordum." Takkan'ı öne ittim. "Gen'i kampa götür."

İnatçı Takkan dinlemedi. Elimi tuttu ve beni çekerek götürdü. Köylüler yaklaşıyordu.

Kiki kanatlarıyla yanaklarıma vurdu. *Bir şeyler yap!*

"Ne gibi?"

Tek yapabildiğim koşmaktı, gedikteki kampa ulaşana kadar ağaçların bizi korumaya devam etmesi için dua ediyordum.

Başka bir mızrak uçarak üzerimdeki bir dalı deldi. Hasho'nun şapkasını kafamdan düşürmeden hemen önce eğildim. Saçlarım dağıldı.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı köylülerin arasından bir kadın. "Bu şeytan prenses!"

Takkan bir anda yanımdaydı, kılıcını kaldırmıştı. "Majestelerinin nöbetçileri yolda!" dedi köylülere. Bu onun söylediğini duyduğum ilk yalandı -Babamın adamları hiçbir yerde görünmüyordu ve gelmiyorlardı. "Evlerinize, ilçelerinize dönün!"

Daha önce konuşan kadın ite kaka öne doğru ilerledi. Yanaklarına derin oluklar kazınmıştı ve beyaz saçları basit bir topuzla bağlanmıştı. Sade pamuklu cübbesi ve bastonuyla nazik bir büyükanneye benziyordu. Yine de yüzüne bulaşmış gri kirde beni ürperten bir şey vardı. "Kenara çekil, nöbetçi. Hain Shiori'anma'yı savunarak Kiata'ya ettiğin yemine leke sürüyorsun."

"Ben bir kavga görmüyorum," diye yanıtladı Takkan. "Ülkemi, kralımı ve prensesimi korumak için yemin ettim."

"Prenses bir kan emici. Kiata'nın iyiliği için ölmeli. Büyücü de öyle." Asasını Gen'in baygın bedenine doğrulttu. "İblislerin uyanmasının nedeni onların büyü. Bu doğal değil. Tanrılar tarafından yasaklandı! Sadece onların ölümü dağları bir kez daha mühürleyebilir."

Onun coşkusu köylüleri harekete geçirdi ve köylüler daha da yaklaştı.

Bu yaşlı kadın köyün büyükannesi değil, diye temkinli bir şekilde gözlemledi Kiki. Sence o bir... bir...

Kutsal Dağlar'ın bir rahibesi mi? Onaylarcasına başımı salladım. Yalnız değil, diye cevap verdim. Kalabalıktan en az üç tarikat üyesi seçtim. -Hepsinin yanaklarında aynı kül rengi macun vardı.

Dikkatimi köylülerin üzerinde topladım. "Onu dinlemeyin," dedim, avuçlarımı bir barış jestiyle uzatarak. "Benden korkacak hiçbir şeyiniz yok."

"Korkacak bir şey yok mu?" diye bağırdı rahibe, sözlerimi alaycı bir ifadeyle yankılayarak. "Bin yıldır mühürlü olan bu dağlara kötülük musallat oldu - ta ki o karışmaya başlayana kadar. Shiori'anma iblis ordusunu serbest bırakırsa, kardeşlerimizi, annelerimizi ve babalarımızı, çocuklarımızı öldürecekler! Kiata'nın adamları sonsuz bir savaşa mahkum olacak, çünkü ölemeyen düşmanlara karşı nasıl kazanabiliriz? Söyleyin bana, nasıl olur da korkacak bir şeyimiz olmaz?"

Kalabalık kükreyerek onayladı.

"Onu bana getirin!" diye bağırdı rahibe. "Sadece onun ölümü bizi bu kötülükten kurtarabilir!"

Köylülerin beklediği emir buydu. Bana ulaşmak için Takkan'a hücum ederek ileri atıldılar.

"Kaç, Shiori!" Takkan her yönden gelen saldırıları savuştururken bağırdı. Köylülere zarar vermek istemiyordu, bu duygu karşılıklı değildi. "Kaçın!"

Kaçmanın tam tersini yaptım. Hasho'nun hançerlerini kemerimden çıkardım ve kabzalarını birinin kafasına vurdum. Başka bir saldırı için hamle yapıyordum ki Kiki saçımı çekerek beni ucu ateşte olan bir oktan kıl payı kurtardı.

Ona teşekkür edemedim. Rahibeler yaylarına yeni oklar yerleştiriyorlardı ve bir yaylım ateşi daha havayı yararken kalbim telaşa yerinden fırladı.

Durdurun onları, dedim büyümü çağırarak. Ellerimdeki hançerler havalandı, ilham verdi ve gelen okları saptırdı.

Rahibeler sakince öne çıktılar ve yaylarını tekrar gerdiler. Onların türü beni daha önce bir kez canlı canlı yakmaya çalışmıştı ve kolay kolay pes etmeyeceklerini biliyordum. Büyümü kullanmanın beni yoracağını ve Takkan'ın tek başına bizi bu kadar çok kişiden koruyamayacağını biliyorlardı.

Ne yapacaktık?

Bir sonraki ateşli ok dalgası yükseldi ve ben tam en kötüsüne hazırlanırken, çantamın içindeki inci uğuldamaya ve titremeye başladı. Dağlardan yayılan ani iniltiyle ses daha da yükseldi.

"SHIORI'ANMA'YI YALNIZ BIRAKIN!" diye gürleyen rüzgâr, iblislerin mesajını ormanın dört bir yanına taşıyordu. *"O BİZİM."*

Dağlarda bir sarsıntı başladı ve durduğum yere kadar yankılandı. Ağaçlar sallandı. Bir tanesi önüme devrildi ve ben sendeleyerek geri çekilirken köylüler dehşet içinde çığlık attılar.

Gökyüzündeki oklar vınlayarak durdu ve rahibelerin üzerine spiraller çizerek indi. Onlar çırpınırken Takkan'ı elinden tuttum. "Yaralandın mı?"

Gen'i omzunun üzerinden kaldırıışındaki çabukluk sorumu yanıtladı. Kolumu tuttu ve kendi koluyla birleştirdi.

Sonra kaçtık.

Ormanın derinliklerine, gediğin görüş alanının dışına çıkana kadar koştuk. Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olduktan sonra, devrilmiş iki çam ağacının işaretlediği bir koruluğa sığındık. Yakınlarda küçük bir havuz vardı ve Takkan Gen'i suyun yanına yatırarak çocuğun yüzündeki kanı temizlerken ben de bir ağaç kütüğünün üzerine uzandım.

Üzerimize çullanıp bizi kurtaracak onca şampiyon varken, yardımımıza koşan iblisler olmuştu!

Sadece beni öldürme zevkini kendileri tatmak istedikleri için diye düşündüm. Kendimi Ai'long'da köpekbalıklarından kurtarılıp ejderhalar tarafından katledilen bir balık gibi hissettim.

"Sen iyi misin?" Takkan sordu. "Titriyorsun."

Öyleydim. "Rahibeler... ve köylüler. Neredeyse Gen'i ve seni öldürüyorlardı."

"Ve *sen*," dedi Takkan sessizce.

Nişanlım sarayda kalmalıydım diye böbürlenecek bir tip olmadığı için şükrediyordum. Kalırdım.

Topuklarımı toprağa gömdüm. "Haklılar, biliyorsun," dedim uzun uzun. "İnsanlar benim yüzümden ölüyor."

"Bandur yüzünden insanlar ölüyor."

"Onu serbest bırakan benim," diye cevap verdim. "Onu dağlara geri mühürlemenin bir yolunu bulmak benim sorumluluğum."

Ya da Kiata'yı sonsuza dek terk edebilirsin, diye önerdi Kiki. Turp Çocuk da sizinle gelirdi, eminim. Dünyanın neresine giderseniz gidin sizi takip eder.

Takkan kâğıttan kuşu duyamasa da yüzüm ısındı. *Bunu Takkan'dan asla istemem, diye azarladım onu. Ayrıca, saklanmak isteseydim Ai'long'da kalırdım.*

Artık bunu yapamazsın, diye takıldı kuşum. Tekrar *hoş karşılanacağından şüpheliyim, belki on yaşamda bile.*

Kiki yardımcı olmuyordu.

"İnci hâlâ bende," dedim yüksek sesle, çantamı açarak. "Dağları ilk etapta mühürleyen şey onun gücü. Belki Bandur'u tekrar içeri hapsetmek için kullanabilirim."

"Pek olası değil," dedi Gen zayıf bir sesle. Şimdi uyanıyordu ve kendini oturur pozisyona getirirken inliyordu. "Bilgelerin laneti üzerine olsun, burnum kırıldı, değil mi? İblis ateşi gibi acıyor."

Kiki, Gen'in omzuna atlarken, *"Kemiklerin paramparça olmuş gibi ağlamayı kes" diye söylendi. Bu sadece bir kırık. Takkan zaten en kötüsünü temizledi.*

Gen kütüğe yaslandı ve kanı durdurmak için mendiliyle burnunu sıktı. Yüksek sesle rahat bir nefes aldı. Takkan'ın yardım teklifini elinin tersiyle iterek, "Sadece köprü," dedi. "Birkaç gecelik iyileşme uykusunun düzeltemeyeceği bir şey değil. Keşke aynı şeyi o inci için de söyleyebilseydim."

Wraith'in incisi çantamdan çıkmıştı ve kırık bir ay gibi kucağımın üzerinde titreyerek duruyordu.

"Kırılma noktasına yaklaştı. Görmüyor musun?" Gen ortasındaki çatlağı işaret etti. "Onu son gördüğümde sadece bir çizik vardı."

Kiki, *Shiori'nin bunu Ejder Kral'a karşı kullandığını* söyledi. *Neredeyse ikisini de öldürüyordu.*

"Trajik," dedi Gen nefesinin altında. "Bandur'u dağlarda mühürleyecek güce sahip olmayacak. Zaten sen de bunu başaramazdın. Yaklaştığın anda seni iblis kardeşlerini beslemek için içeri sürüklerdi." Sırıttı. "Tabii önce sadık tebaan seni öldürmezse."

Yüzümü buruşturdum. *"Herkes benden nefret etmiyor."*

"Çoğu öyle," dedi Gen. Çocuk sözünü sakınmadan. "Büyücü Heedi insanların kendilerinin en büyük düşmanları olduğunu söylerdi. Ne demek istediğini anlamaya başlıyorum."

"Ne demek istedi?"

"İnsanların zayıf fikirli, vefasız aptallar olduğunu. Kutsal Dağlar'daki rahibelerinizi ele alalım. Nesiller boyunca, bağınaz sapkınlar olarak dışlandılar. Ama şimdi siz en büyük düşman olduğunuz için onlar halkın kahramanları oldular."

"Korku en farklı düşmanları bile birleştirir," diye mırıldandı Takkan.

Kaşlarımı çattım. "Köylüler için iblislerden daha fazla endişelenmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"İblise göre değişir," diye yanıtladı Gen. "Çoğu tehlikelidir ama tahmin edilebilir. Vahşi hayvanlar gibidirler, sadece büyülüdürler. Doğru büyü ile

korumalar - artık ülkenizde bulunmayan *büyüülü* korumalar - çoğu zarar önlenabilir."

"Peki ya Bandur gibi bir iblis?" Ben sordum.

"Bandur farklı bir iblis sınıfına ait," diye yanıtladı Gen karanlık bir şekilde. "En tehlikeli, en güçlü sınıftan; bir dokunuşla ruhunu çalabiliyor, zihnine girip düşüncelerini ele geçirebiliyor, diğer iblisleri kendi emrine alabiliyor. Bandur Kiata'yı seçti çünkü halkınızın büyüye karşı hazırlıksız olduğunu biliyordu. Şimdi bin yıldır özgürlüğün peşinde koşan iblislerden oluşan bir orduya liderlik ediyor. Eğer onları serbest bırakırsa, durdurulamaz bir güç olacaktır."

"O zaman yapmamasını sağlayacağım," dedim. Zihnim dönüyor, Gen'in sunduğu yapboz parçalarından bir plan oluşturmaya çalışıyordu. "Bandur'u Kiata'dan çıkaracağım."

"Onu nereye götüreceksin?" Takkan sordu.

Cevabımdan hoşlanmayacağını bildiğim için tereddüt ettim. "Lapzur'un Unutulmuş Adaları," diye cevap verdim. "Wraith'i bulmak için zaten oraya gitmem gerekiyor. Onun Lapzur'un koruyucusu olduğunu düşünüyordum...

ve eğer Bandur'u Kiata'da tuzağa düşüremezsek, belki Lapzur'u deneyebiliriz. Neredeyse kimsenin bilmediği, her yerden uzakta bir ada.

Wraith'in yardımıyla onu orada tuzağa düşürebiliriz."

Takkan'ın sesi gergindi. "Bu Wraith'i tanımıyorsun bile, Shiori. Bandur'dan daha kötü olabilir."

"O zaman onun incisini koz olarak kullanacağız. Bize yardım etmesini sağlayacağız." Takkan sadece yarı ikna olmuş görünüyordu. "Gen, sen ne düşünüyorsun?"

Genç büyücü sessizdi ve cevap vermeden önce uzun, kıvrık bir dalla toprağı dürttü. "Bence bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca fikir. Ama... eğer önce sen öldürülmezsen, işe yarayabilir." Dal aniden kırıldı. "Bandur'un tılsımını aldığın sürece."

"Tılsımı mı?" Tekrar ettim.

"Bandur gibi tüm eski büyücülerin bir büyüğü vardır. Bu onların zayıflığıdır. Buna kalpleri bile diyebilirsiniz. O olmadan onu Kiata'dan çıkaramazsınız."

"Neden olmasın?" Ben sordum.

"Çünkü tılsım onun gücünün kaynağı ve fiziksel bedeninin dayanağı. Tılsım nereye giderse, o da oraya gider."

Bandur'un sarayda gölge ve duman içinde kıvranarak ve kendi bedeni yerine Qinnia'nın bedenini ödünç alarak bana nasıl geldiğini hatırladım.

Gen

haklıydı. "Yani tuzağa düştüğünü söylüyorsun."

"Tılsımı tuzağa düştü," diye düzeltti Gen. "Tılsım Kutsal Dağlar'ın içine sıkışmış durumda ve bu da Bandur'u bağlıyor."

"Elimize geçerse ne olur?" Takkan sordu. "Onu kontrol etmemize izin verir mi?"

Gen dikkatle, "Bu onu bastırmaya yardımcı olur," dedi. "Bir dereceye kadar. Asıl sormanız gereken tılsımı nasıl çıkaracağınız. Onu dağlardan uzaklaştırmanın bir bedeli olacaktır ve bu bedel uzun süre sürdürülebilir olmayacaktır." Ayrıntıya girmede. "Eninde sonunda onu geri vermek zorunda kalacaksınız."

"Ya da onu başka bir yere bağlayın," dedim ve ilk fikrime geri döndüm. "Lapzur gibi."

"Bunu yapmak için muazzam bir güç gerekir," dedi Gen. "Ama belki de Wraith incisiyle bunu yapabilir."

"O halde planımızı yaptık," dedim baş döndürücü bir nefes vererek. "Ya da en azından bir başlangıç. Gen, sanırım sarayda bir odayı hak ediyorsun."

Çocuk omuz silkti. "İblisler hakkında bir iki şey biliyorum." Bir duraklama. "Bu iyi bir fikir Shiori ama büyük riskler de yok değil. Unutulmuş Adalar'ın hayaletler ve iblislerle dolu olduğunu bilmelisin - orada gelişirler. Lapzur'un hayaletleri tek bir dokunuşla seni kendilerinden birine dönüştürebilir ve iblisler... seninle yavaşça oynayacaklardır. Korkularınızı avlarlar ve adınızı bile hatırlayamayana kadar anılarınızı çarpıtırlar. Sonra da seni öldürürler."

"Bandur'u bırakmak için mükemmel bir yere benziyor," diye cevap verdim. "Kendini evinde hissedecektir."

Gen kaşlarını çatı, sanki küstah yanıttım onu rahatsız etmiş gibiydi.

"İblislerle yeterince deneyimim oldu," diye onu rahatlattım. "Onların oyunlarına gelmeyeceğim."

"Adalarda bu kadar çok iblis gücü yoğunlaşmışken, Bandur'un gücü orada daha fazla olacaktır," diye uyardı. "Yapmaya çalışacağı ilk şey tılsımı geri almak olacak. Bunu yapmamasına dikkat edin."

"Yapacağım."

Takkan da başını salladı. Sessizdi, planı her açıdan düşündüğünü tahmin ediyordum. Bunu sorarak doğruladı: "Lapzur'a nasıl gideceğimizi biliyor muyuz?"

"Elimde yerini gösteren haritalar var," diye cevap verdi Gen, "ama Lapzur büyücüler tarafından gizli tutulan bir yerdir." Yüzünü buruşturdu. "Keşke bunu yapabilseydim"

Elang için o aynayı çalmak için. Ben-"

"Gerçeğin aynası mı?" El çantama uzandım ve Leydi Solzaya'dan kazandığım parçayı havaya kaldırdım.

"Sende bir parçası var mı?" Gen parçayı kaparak haykırdı. "Neden bana söylemedin? Lapzur'u *bu* şekilde bulacaksın."

"Leydi Nahma bana Unutulmuş Adalar'ı göstermeyeceğini söyledi."

"Tek başına olmaz," diye kabul etti Gen ve ben onu durduramadan parçayı arkamızdaki havuza bıraktı. "Ama biraz yardımla olacak."

"Gen!"

Çocuk parmağını dudaklarına götürdü. "Bak. Su büyülü. Anlayamıyor musun? Kırık bir burunla bile bunu hissettim."

Döndüm ve sonunda çevremize baktım. Bu yerde, bu havuzda tanıdık bir şeyler vardı.... Zihnim Raikama'nın beni ve kardeşlerimi saraydan kovduğu güne geri döndü. Onu buraya kadar takip etmişim! O zaman bilmiyordum ama tehlikede olup olmadığımı sulara sormaya gelmişti.

"Bu Emuri'en'in Gözyaşları," dedim sonunda hatırlayarak. "Sular kaderin olasılıklarını ortaya çıkarır." Keşke uzun zaman önce bilseydim dediğim bir şey. Belki o zaman Raikama'nın beni öldürmeye çalıştığını düşünmezdim. Belki şu anda hâlâ hayatta olurdu.

"Emuri'en'in büyüsü aynanın yeteneğini artırmalı," dedi Gen. "Haydi, deneyin."

Havuza yaklaştıkça kendi gücüm kendini gösterdi, parmak uçlarımdan gümüşü altından soluk iplikçikler süzüldü. "Ruhumun telleri," diye mırıldandım, büyülenmiş bir halde. "Onları ilk kez Ai'long'da gördüm."

"Senin sihrin sana ait," diye yanıtladı Gen basitçe. "Her zaman görmek için oradaydı, ama muhtemelen yeterince dikkatli bakmıyordun."

Artık görmezden gelemezdim. Parmaklarımı suyun üzerinde gezdirdim ve teller sanki beni ileriye çağırıyormuş gibi parladı. Yavaşça pantolonumu dizlerime kadar çektim ve Emuri'en'in Gözyaşları'na yaklaştım. Wraith'in incisi gölgemi takip etti. Suya girdiğimde, ayna parçası yüzeye çıktı.

Onu almak için havuza uzandım ama parmaklarım pürüzsüz kenarlarını kavradığında yansımam kayboldu. Onun yerinde Wraith'in incisi vardı ve sular onun siyah ve pırıl pırıl yüzeyine uyacak şekilde karardı.

Sonra, aniden gördüm.

Unutulmuş Adalar, okyanusa sürtünen uzun iskelet parmakları gibi şekillenmiş. Yıldızların kanının düştüğü bir kule. Okyanusları harap eden bir fırtına.

Burası Khramelan'ı bulacağım yerdı. Wraith.

Geri çekilmeye başladım ama Emuri'en'in Gözyaşları henüz bitmemişti. Sular hâlâ inci kadar siyahtı ve çalkalanıyordu. Etrafımda toplanıp beni havuza ve geleceğe doğru fırlattılar.

Altı turna beni kırmızı, azgın bir iblis ateşi denizinin üzerinde uçurdu. Kırık bir aya karşı silüetini koruyan karanlık bir kuleye doğru gidiyorduk ve yüzlerce kâğıt kuş peşimizden geliyordu; alevler kanatlarını yakarken çılgınca kanat çırpıyorlardı.

Orada, surların üzerinde, iblisler tarafından kuşatılmış Takkan duruyordu. Saçları ve yüzü kan içindeydi ve görünmez iplerle havada asılı duruyordu.

"Takkan!" Bağırdım.

Bandur, yakut rengi gözleri karanlığa bürünmüş bir halde belirdi. Gülümsemesi bir tırpan gibi kıvrıldı ve hiçbir şey söylemedi, hiçbir uyarıda bulunmadı. Tek bir korkunç darbeyle Takkan'ı göğsünden yaraladı.

Ve sanki kendi kalbime vurulmuş gibi çılgılık attım.

CHAPTER TWENTY-THREE

Kendi ıgılgımın sesi beni Şimdiki zamana, h    havuzun içinde olduğum yere geri d  nd  rd  . Su ağzıma h  cum etti ve boğazımı çiğ, yakıcı bir sıcaklıkla yaktı. Umutsuzca havaya ihtiyaç duyarak  ırpındım.

"Shiori!" Takkan beni kolumdan tuttu ve y  zeye çıkardı. "Shiori, g  zlerini a ."

Kiki kanadını yanağıma dokundurdu. *Shiori?*

Kağıt kuşum zihnime girmeye çalıştı ama ben ona izin vermedim. G  r  nmez bir kale d  Ő ncelerimi onun meraklı g  zlerinden korudu.

Beni dıŐlıyor, dedi Kiki sıkıntıyla Gen'e. Onun d  Ő ncelerini okuyamıyorum.

B  y  c   ayna par  asını sudan çıkararak, " mgeleminin etkisinden kurtulmaya çalışıyor," diye cevap verdi. "Ona bir dakika verin."

Yan d  nd  ğ  mde h       ks  r  yor ve t  k  r  yordum. G  neŐ ışığı g  zlerimi yakıyor, ormanın yeşil bulanıklığı yavaş yavaş netleŐiyordu. Havuz kristal berraklığındaydı ve karanlık sularının ve bana g  sterdikleri korkunç geleceğin hal  sinasyon olup olmadığını merak ettim.

Keşke.

Gen omzumu d  rtt  . "Ne g  rd  n?"

G  zlerim Takkan'ı buldu ve onu bırakmadı. *  ld  ğ  n   g  rd  m,* diyecektim neredeyse ama kelimeler boğazımda d  ğ  mlendi.

Ona söyleyemedim. Bir kaplumbağa kabuğunu kutsamanın birden fazla yolu olduğu gibi iğrenç derecede makul bir şey söyleyeceğini biliyordum. Ya da suların, talihin yapraklarının sadece bir düzenini gösterdiğini.

Gelmekte ısrar ederdi. O zaman ölür.

"Bir harita çiz," dedim, ses tonumu yumuşatarak. "Lapzur'un nerede olduğunu biliyorum."

Soğukkanlılığım beni şaşırttı. İçimde duygularım karmakarışık. Artık Lapzur'a gitmek istemiyordum. Verdiğim sözden vazgeçmek ve Khramelan'ın kalbini bir daha hiç görmemek üzere denizin derinliklerine fırlatmak istiyordum.

Ama çantamın içindeki inci bana her zamankinden daha ağır geliyordu. Zamanı tüketiyordu.

Bu sırada Takkan yazı fırçasını çıkarmış ve mürekkep taşı hazırlamıştı. Gen de onun yanında Takkan'ın defterinden sayfalar koparıyor ve bunları ağaç kütüğünün düz yüzeyine yerleştiriyordu. Takkan Lor'yan'ın bir haritasını çizdikten sonra Cuiyan Okyanusu'nun sol alt köşesindeki bir noktayı işaret ettim. "Unutulmuş Adalar burada."

"Burası mı?" Yeri işaretlerken Takkan'ın kaşları çatıldı. "Tambu'ya çok yakın. Bu bir tesadüf olamaz."

Gen alçak sesle ısıklık çaldı. "Etkileyici, Lord Takkan. İlminizi biliyorsunuz. İlk iblisler gerçekten de Tambu'da doğdu."

Bir ürperti bastırdım. *Suların gösterdiği şeyin sadece bir olasılık olduğunu* kendime hatırlattım. *Eğer Takkan Lapzur'a gitmezse, Bandur'a karşı güvende olacak.*

Takkan ve Gen iblis ilimleriyle o kadar meşguldüler ki, ikisi de benim küçüldüğümü ve tuniğimi sıkıca üzerime çektiğimi fark etmedi.

Ama Kiki fark etti.

Kucağıma indiğinde, *beni dışarıda bırakarak kabalık ettin, diye* uyardı. *Senin ruhun benim ruhum, Shiori. Onlara yalan söyleyebilirsin ama bana söyleyemezsin. Ne saklıyorsun?*

Düşüncelerime tekrar daldı ve beceriksizce inşa ettiğim duvarları aştı. Bir solukta, suların bana gösterdiklerine bir göz attı: kardeşlerim bir kez daha turna olup beni fırtınaların ve denizlerin içinden Lapzur'a uçuruyorlardı.

O daha fazla ilerleyemeden duvarlarım yükseldi.

Shiori! diye bağırdı.

Onu görmezden geldim. Yüksek sesle, "Lapzur'a uçmamız gerekecek," dedim. Takkan'ın fırçası sarktı. "Uçmak mı?"

"Lapzur denizin çok ötesinde yer alıyor ve ada Paduan Gölü'nün büyümlü suları tarafından korunuyor," diye açıkladım. "Her gemiyi batırırlar. Uçmak zorundayız."

"Nasıl?" Takkan haritayı kurutmak için mürekkebe üfledi. "Lapzur'a nasıl uçacağız?"

Biz deyince irkildim.

"Pek çok seçenek var," dedi Gen, ses tonu yükselirken. Belli ki bu onu heyecanlandıran bir konuydu. "Uçan bir at yapmak için kanatlar yaratabiliriz... bir halıyı efsunlayabiliriz... bizi taşıması için kuşları çağırabiliriz." Kaşlarını çatı. "Ama bunun için büyük bir büyü gerekir, Emuri'en'in Gözyaşları'nda mevcut olandan bile daha büyük bir büyü."

Kiki beni dürttü. En sert ses tonuyla, "*Cevabı biliyorsun, Shiori.*" dedi. *Bir şey söylemeyecek misin?*

Cevap vermedim. Uçan altı turnanın görüntüsü bir kez daha gözümün önüne geldiğinde göğsümde bir huzursuzluk hissettim.

"Peki ya incinin daha önce yaptığı bir büyü?" Fısıldadım.

"Bu işe yarayabilir," diye izin verdi Gen. "İnci zaten ona aşınaysa ve daha önce büyülenmiş nesneler hâlâ senin elindeyse.... Bunu bir kitabı yeniden okumak gibi düşünün." Bu benzetme karşısında kıkırdadı, sonra bir kaşını kaldırdı. "Söylesene, ne düşünüyorsun?"

Alt dudağımı ısırdım. Başka bir yolu olmalıydı. Kardeşlerimi tekrar bu işe bulaştıramazdım. Onları tekrar tehlikeye atamazdım. Ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

"Gen," dedim, sesim o kadar kısıktı ki zar zor tanıdım, "sen biraz dinlen. Kardeşlerimle konuşmama izin ver."

Onları Benkai'nin odasında toplanmış buldum. Raikama'nın lanetinden beri prensler sık sık bir araya geliyorlardı. Bu üvey annemizin bize hediyesiydi. Yaşadığımız onca sıkıntıya rağmen birbirimize her zamankinden daha yakındık. Qinnia bile buradaydı ve Yotan'la satranç oynuyordu.

"Ben Reiji'den çok daha sevimli değil miyim?" Yotan ona soruyordu. "Sanırım Kağan'ın kızı en çok beni severdi."

Reiji homurdandı. "Evet, A'landi'de bir hafta geçirdikten sonra Kiata'nın tüm sırlarını dökecek kadar çekicisin."

"Sürekli yüzünü ekşiterek savaş başlatmaktan iyidir."

"Shiori!" Qinnia geldiğime çok üzölmüş görünüyordu. Akşam yemeğindeki olaydan beri konuşmamıştık.

Beni görünce kardeşlerim ayağa kalktı ve hepsi birden konuşmaya başladı:

"Dağlarda neler olduğunu duyduk, neredeyse ö l ü y o r m u ş s u n !
Yaralandın mı?"

"Dün gece olanlardan sonra nasıl böyle gidebilirsin!
Babam endişeden kendini kaybetmiş durumda."

"En azından birine söylemeliydin."

"Birine söylemiş," diye gözlemledi Wandeı. "Bakın kapının dışında kim var."

Takkan'dan dışarıda beklemesini istemiştim ama Wandeı'nin gözünden pek bir şey kaçmamıştı. Nişanlımı içeri yönlendirirken ben de konuştum.
"Yarığı görmem gerekiyordu."

"Bu düşüncesizceydi, kardeşim. Sen-"

"Sakın bana odamda kalmam gerektiğini söyleme," diye uyardım Andahai'yi, "ya da endişelenecek bir şey olmadığını. Bandur'u benim yardımım olmadan yenemezsin."

Bandur'dan bahsedilince Qinnia'nın tüm vücudu gerildi. Andahai'nin koluna dokunarak kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Takkan, karım kendini hasta hissediyor," dedi Andahai sert bir sesle.
"Lütfen ona dairelerimize kadar eşlik eder misin? Koridorun sonundaki kapı."

Takkan başıyla selam vererek kabul etti ve prensesin peşinden dışarı çıktı. Qinnia giderken bile kuşağını tutuyordu ve ben endişeyle Andahai'ye baktım.

"O-"

"O iyi," diye araya girdi. "Endişelenecek bir şey yok. İhlalde bir şey öğrendiniz mi, yoksa ziyaretiniz boşuna mıydı?"

Ona ters ters baktım ama paylaşacak haberlerim vardı. "Sanırım Bandur'u yenmenin bir yolunu buldum ve yardımınıza ihtiyacım var."

Benkai tereddüt etmeden, "Sende, " dedi. Diğer kardeşlerim de başlarıyla onayladılar. "Ne yapabiliriz?"

Sertçe yutkundum. Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Lapzur'a gitmem gerek," dedim. "Tambu'nun batısında, büyücüler ve iblisler dışında herkes tarafından unutulmuş bir ada. Orada şehrin koruyucusu olarak hapsedilmiş bir yarı ejderha var. Raikama'nın incisinin

gerçek sahibi o."

Andahai kaşlarını çattı. "Bunun Bandur ile ne ilgisi var?"

"İnci hâlâ bende," diye itiraf ettim sonunda. "Onu muhafıza geri vereceğim ve onu Lapzur'dan kurtaracağım." Durakladım. "Sonra da Bandur'u onun yerini alması için tuzağa düşüreceğim."

Şimdi dikkatlerini çekmiştim.

"Zekice bir fikir kardeşim," dedi Wandei, "ama bunu nasıl yapacaksın?"

Yotan da aynı fikirdeydi. "Bandur bir gemiye çekebileceğin biri değil."

"Gemiler beni gitmem gereken yere götürmez," dedim kaçamak bir ifadeyle. Aşağı indirdim

Kirpiklerimi kırıştırdım, ayaklarıma baktım ve Emuri'en'in Gözyaşları'na hiç bakmamış olmayı diledim. "Uçmam gerek."

"Uçmak mı?" diye tekrarladı Reiji.

"Saçmalamay! kes Shiori," diye azarladı Andahai, anlamamıştı. "Yardıma ihtiyacınız olduğunu söylediniz. Ben kai bize en hızlı gemisini ödünç verecek."

"Ne söylediğini çok iyi biliyor," dedi Hasho, kara gözlerini bana dikerek. Her zaman yakın olmuştuk ve sıkıntımın ardında ne olduğunu okuyabiliyordu. "Cevabım evet, Shiori. Yap şunu. Bizi yeniden turnalara dönüştür."

Hasho'ya lanet olsun. Başım tıpkı kardeşleriminki gibi yukarı kalktı ve içimde korkunç bir kaçınılmazlık hissi çalkalandı. Tek yolun bu olduğunu biliyordum ama yine de kardeşlerime böyle bir laneti tekrar yaşatmaya dayanamazdım. "Hayır-"

"Nereye gitmen gerekiyorsa seni oraya götüreceğiz," dedi kararlılıkla. "Öyle değil mi, kardeşlerim?"

Kardeşlerim teker teker başlarını salladılar. En sonda olmasına rağmen Andahai bile. "Ama sizi tekrar turnaya dönüştürmek..." Nefes aldım.

Onlara baktım,

beni en çok endişelendiren şeyi dile getiriyordu. "Ya hepinizi geri döndüremezsem?"

Hasho hüzünle gülümsedi. "Bir turna olarak yaşamak en kötü kader olmazdı. Kuşlarla konuşabilmeyi özledim."

"Uçmaktan oldukça keyif aldım," diye ekledi Yotan. "Solucan ve fare yemekten değil ama."

"Raikama sana inanmasaydı inciyi sana vermezdi," dedi Ben kai bana. "Bizim de sana inancımız var. Şimdi dudağını çiğnemeyi bırak. Sana yardım etmemize izin ver."

Başını sertçe sallayan en büyük kardeşime baktım. "Seni götürüyoruz," diye onayladı Andahai, "bir haftalık solucanlar ve her şey. Sadece şuna cevap ver: Bandur'u nasıl getireceğiz? Bunu düşündün, değil mi?"

"Onu Kiata'dan çıkarmak için tılsımına ihtiyacımız olacak," diye cevap

verdim. "Gen onun Kutsal Dağlar'ın içinde olduğunu söylüyor."

"Şimdi de büyücü çocuğu mu dinliyorsun?" dedi Reiji. "Kaç yaşında, on iki mi?"

"On üç," diye düzelttim. "İblisler hakkında hepimizden daha çok şey biliyor. O yardımcı olabilir."

Andahai'nin ifadesini bir parça şüphecilik gölgeledi ama başını salladı. "Sen ona güveniyorsan, biz de güveneceğiz," dedi. "Yarın Benkai adamlarına soruşturma yaptıracak. Hasho ve ben de gideceğiz. Reiji A'landalılarla ilgilenecek, Yotan ve Wandei de Shiori ve Takkan'ı Lapzur'a götürmenin bir yolunu bulacak."

Takkan'dan bahsedilince irkilmemi bastırdım. Onu tam olarak davet etmemiştim. "İhlal için ne zaman yola çıkacaksınız?" diye sordum. "Gen hâlâ orada ve ben-"

"Sen mi?" Benkai güldü. "*Sen* gelmiyorsun kardeşim, yoksa nişan töreninin iki gün sonra olduğunu unuttun mu? Yarın hazırlanacak çok şeyin olacak. Tabii ikinci kez kaçırmayı planlamıyorsan."

Sharima'en'in Dokuz Cehennemi, nişan törenimi unutmuştum.

Dudağımı tekrar ısırdım. "Belki babamdan ertelemesini isteyebilirim."

"Ve Takkan'ın kalbini mi kırayım?" Yotan alay etti. "Aylardır bekliyor senin için. Gerekirse muhtemelen yıllarca beklerdi."

"Biraz daha bekleyebilir," dedim zayıf bir sesle. "Babamın ve konseyin dikkatini dağıtır belki. Biz dönene kadar."

Andahai kaşlarını çatı. "Lapzur'a gelmiyor mu? Onun hakkında tereddüt etmiyorsun, değil mi?"

Yanaklarım kızardı. "Sorun o değil. Sadece... Takkan gelemez. Zaten altınız birden *ikimizi* taşıyamazsınız."

"Eminim ikizler iki kişi için yeterince sağlam bir şey bulacaklardır," dedi Hasho alaycı bir ifadeyle. "Seni yine bir battaniyenin üzerine koymayacağız, biliyorsun."

Ona pis bir bakış attım. Genellikle Hasho'nun benim tarafımda olacağına güvenebilirdim ama uzakta geçirdiğim aylar boyunca kardeşlerim ve Takkan kalıcı bir dostluk kurmuşlardı. Ona karşı benim tarafımı tutmazlardı.

Kiki de yardımcı olmuyordu. *Takkan'ın ağırlığından endişeleniyorsanız, yardım için başka kuşları da işe alabilirim, diye* teklif etti.

"Öyle değil..." dedim.

Sonra? Kiki ve kardeşlerim aynı anda sordular.

Hayal kırıklığı içinde sandalyemden sıçradım. "O bizimle gelemmez," diye tekrarladım şiddetle. "Emuri'en'in Gözyaşları bana geleceği gösterdi. Eğer Takkan gelirse, Bandur onu öldürecek."

Kardeşlerimin tepki vermesi biraz zaman aldı. Benkai, en azından bana karşı en kibar olan ikinci kardeş, yanıma ilk gelen oldu. "Demek bu yüzden üzgünsün," dedi. "Şimdi her şey anlaşılıyor. Dur tahmin edeyim, ona söylemedin mi?"

"Tabii ki hayır. O cesur bir aptal. Kahraman olmakta ısrar eder."

Benkai, "O cesur aptal savaşta kendi başının çaresine bakabilir," dedi.

"Ben öyle düşünmüyorum.

Bunu birçok erkek için söyleyebilirim."

Benkai'nin bir başkasının dövüş becerisini nadiren övdüğü doğrudu ama ben etkilenmedim. "Bandur diğer iblisler gibi değil."

"Birlikte yaşayacağınız hayata bir yalanla başlamayın," dedi Haşo sessizce. "Ona ne gördüğünü anlat. Gelip gelmeyeceği onun kararı olmalı."

"Hasho haklı," dedi Andahai. "Ona gerçeği söyle, Shiori."

"Konuşmayı seven birisin," diye karşı çıktım. "Onu Qinnia'yla birlikte gönderdin." "Karımın bu konuşmada yeri yok," dedi Andahai. "O şu anda

hassas bir durum."

"Hassas bir durum mu? Onun nesi var?"

"Hiçbir şey," dedi en büyük ağabeyim çok sert bir şekilde. "Karımın sağlığı özel bir mesele. Takkan'ın bu işe karışması hepimizi ilgilendirir."

Tartışmaya başladım ama Wande'i konuşmayı kesti. "Takkan'ı seviyorsun," dedi, sanki az önce hepimizin hava soluduğunu bana bildirmiş gibi. "Sevdiklerimizi her zaman dışlayarak koruyamayız. Bu Raikama'nın hatasıydı."

Sözleri beni sessizliğe itti. En sessiz kardeşimin kalbime değil, mantığıma ve aklıma hitap etmesine alışkındım. Bu beni şaşırttı ve omuzlarım yenilgiyle çöktü.

"Ona söyleyeceğim," dedim zayıf bir sesle.

Bu bir yalan değildi. Yine de kelimeler boğazıma üç keskin diken gibi saplandı ve gerçek onları serbest bırakana kadar takılı kaldı.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Söz verdiğim gibi, ertesi gün Gen'i çağırttım ve gizlice kaçtığım için babamın hoşnutsuzluğunu göze alarak genç büyücünün beni dağlardaki pusudan kurtardığını söyledim. Yarı gerçektir ama babamı biraz olsun yatıştırmış görünüyordu ve Gen'in geldiğinde yüzündeki sevinç tüm zahmetime değdi.

"Sonunda imparatorluk sarayı!" diye haykırdı, sesi heyecandan yükselmişti. "Hayal ettiğim kadar görkemli. Hem de daha temiz."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Çocuğun arkadaşlığı beni rahatsız eden karanlık düşüncelerden uzaklaştırıyordu. "Bu kadar dünya tecrüben varken düzinelerce olduğunu tahmin ederdim." Başımı eğdim. "Sanki bu ilk deneyiminizmiş gibi konuşuyorsunuz."

Gen sırtıma çalıştı ama bu çaba yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Ejderha Kralı'nınkini saymazsak öyle. Zindan dışında neredeyse hiçbir şey görmedim... ve Elang'ın evi bir saraydan çok bir mağaraya benziyor."

"Ne kadar da standartlar," diye takıldım. "İnan bana, saraydaki hayat görüldüğü kadar heyecanlı değil. Hafta sonuna kadar kampa dönmüş olmayı dileyeceksin."

"Bundan şüpheliyim. Mahkemeyi dört gözle bekliyorum." Kollarının tozunu aldı, sonra neredeyse benim kadar uzun olacak şekilde doğruldu. "Katılabileceğim partiler var mı? Festivaller ya da ziyafetler?"

"Pek sayılmaz. Bu yıl Yaz Festivali olmayacak."

"Kardeşinizin düğünü için bir ziyafet bile mi vermediniz?"

"Sadece küçük, özel bir tören oldu. Üvey annem kısa bir süre önce vefat etti. Hâlâ yasını tutuyoruz."

"Ah," diye kabul etti Gen. "Peki neden bu düğünler peş peşe? Andahai'nin, Reiji'nin, sonra senin-"

"Babamın bizi evlendirmekten başka çaresi yok. Kiata hâlâ Lord Yuji'nin isyanının yaralarını sarıyor."

"Anlıyorum... ittifakları güvence altına almak için falan. Tüm krallıklarda aynı hikaye." Gen bir esnemeyi bastırdı, sanki bu düşünce onu sıkışmış gibiydi. "Siz kraliyet mensuplarını kıskanmıyorum ama en azından Takkan'ınız var, nerede o?"

"Bakanlarla bir toplantıda." Konuyu hemen değiştirdim. "Burnun nasıl? Hâlâ doktoru görmek istemiyor musun?"

Gen hırıldadı. "Onu iyileştirmek için doktorlarınızdan daha iyi bir iş çıkaracağım." "Sen bilirsin." İlerideki taş döşeli yolu işaret ettim.

"Villanız

Güney avlusu. Misafirim olduğunuzu bildirdim, bu yüzden kimse sizi rahatsız etmemeli. Beladan uzak durmaya çalışın."

İblisler beni alsın, Andahai gibi konuşmaya başlamıştım. Genellikle bu tür uyarıların muhatabı *ben olurum*.

"Beni gezdirmeyecek misin?" diye yalvardı Gen. "En azından kütüphanenin yerini göster. Senin için malzemeler bulurum. Biraz büyü dersi alabilirsin, biliyorsun."

Seryu'yu ve göl kenarındaki derslerimizi düşündüm. Bir keresinde sudan bir kuş sürüsü yapmış ve Raikama'nın parçalara ayırdığı Kiki'yi nasıl dirilteceğimi öğretmişti.

"Çok isterdim ama beklemek zorunda," dedim özür dilercesine başımı sallayarak. "Önümde dolu bir gün var - dün gizlice kaçtığım için ödülüm. Reiji'nin düğünü için daha fazla törenle dolu bir sabah, ardından kendi nişanım için imparatorluk terzileriyle bir prova." Provayla ilgili yüzümü ekşitmemeye çalıştım. "O zaman Qinnia'yı görmeliyim."

"Veliaht prenses mi?"

Bilmesi beni etkilemişti. "Wandei ona en sağlam cübbelerimi vermemi istedi. Ne için olduğunu söylemiyor. Bir şey planladığında ketum olabiliyor."

"Onu görmeyi dört gözle beklemiyorsun."

Ben görmedim. Andahai'nin karısını kardeşlerimle ve sabah dualarında görmüştüm, ama eve döndüğüm ilk geceden beri - neredeyse onu bıçakladığım geceden beri

Ondan kaçıyordum ve bu çabanın karşılıklı olduğunu hissediyordum.

Andahai *onun hassas bir durumda olduğunu* söylemişti.

Kardeşimin sözlerinin arasını okuyabiliyordum: Benim sayemde Bandur tarafından travmatize **e d i l m i ş** olmalı. Benden nefret ediyor olmalı. Onu suçlamadım.

"Neyin var?" dedi Gen. "Hasta görünüyorsun."

"Sadece dikmek zorunda kalmayacağımı umuyorum," dedim. Bir saptırma, ama değildi

Doğru değil.

"Anlaşılabilir," diye cevap verdi Gen. "Bu sıkıcı bir zanaat."

Neşeli bir el sallayışla geniş avluda gözden kayboldu ve ben bir iç geçirdim. Tanrım, çok fazla dikkat çekmemesi için dua ettim. En azından o kocaman şahini getirmemişti.

"Ona göz kulak ol, olur mu?" Kiki'ye sordum.

Gün ortasında Kiki, genç büyücünün saray çocuklarına el çabukluğu gösterdiğini ve ailelerinden birkaç akşam yemeği daveti kopardığını bildirdi. Hatta daha yaşlı görünmek için bir illüzyona bürünmüş ve bir avuç bakana yaklaşarak onları iyi zamanlanmış iltifatlar ve gümüşü cazibesıyla kazanmıştı. Sihri takdir etmeleri için gözlerini kamaştıracağını söyledi.

"Ha!" dedim. "Gerçekten de bürokratlarla fazla vakit geçirmemiş, değil mi?"

Tehlikeli bir oyun oynuyor, diye mırıldandı Kiki. Senden bile daha aceleci ve cesur olabilir.

"Bunu atlatacaktır."

Senin gibi mi?

Kuşuma ters ters baktım ve ağır kırmızı cübbemi omzuma attım. Boynum içgüdüsel olarak krem kadar yumuşak olan ipek astarı ısırarak için eğildi.

Bunları bağışlamak istediğine emin misin? diye sordu Kiki.

Bunlar on altıncı yaş günümde aldığım, yün astarlı ve sağlam kum ipeğinden kışlık elbiselerdi. Geçen yıl Iro'da geçirdiğim uzun aylar boyunca sahip olmayı şiddetle dilediğim giysiler.

"Wandei en sağlamlarımı istedi," diye cevap verdim. "İşte bunlar. Ayrıca kırmızılar ve üzerlerinde turna desenleri var. Hepsi iyiye işaret."

Kiki'nin küçük omuzları çöktü. *Sanırım tüm şansımıza ihtiyacımız olacak.*

Sessizce kabul ettim. Sonra dolabımın kapısını kapattım ve öğleden sonraki son toplantıma, en çok korktuğum toplantıya doğru yürüdüm.

Qinnia kapıyı kendisi açtı ve beni Andahai ile paylaştığı dairelerine buyur etti.

Sormamış olmama rağmen, "Hizmetçiler öğleden sonra için dağıldı," dedi. "Yalnız buluşmamızın daha iyi olacağını düşündüm."

Yüz hatları, saraydaki tüm hanımefendilerin ustalaştığı o kibar maskeye bürünmüştü. Yine de beni gördüğü için gergin olduğu belliydi. Elleri, sanki parmaklarının kıpırdanmasını engellemek istercesine elbisesinin mor kuşağının üzerinde sertçe kavuşturulmuştu ve küpeleri her çınladığında boğazını temizliyordu. Gindara'da kolay kolay rastlanamayacak bir içtenliği vardı. Andahai'nin onu sevmesine şaşmamalı.

Getirdiğim bornozları aldı ve dikiş sepetinin yanına koydu. Altı kardeşimin her biri için bir tane olmak üzere, düzgün bir ceket ve cübbe yığının vardı.

"Sanırım Wandei bunların ne için olduğunu sana söylemez," dedim.

"Yotan bile bir ipucu vermezdi," diye cevapladı başını sallayarak. "Senin sormanı bekledikleri için bana hiçbir şey söylemediler. Sadece Kutsal Göl'de her şeyin açığa çıkacağını söylediler."

"Kutsal Göl mü?"

Qinnia omuz silkti ve ben de sinirlenerek dudaklarımı büktüm. Takkan bunun ne hakkında olduğunu biliyor olmalıydı, ama plan harekete geçtiğinden beri her fırsatta onu terslemiştim. Onu görmekten Qinnia'dan bile daha çok korkuyordum.

Gitmek için döndüm ama Qinnia oturmamı işaret etti. Beni bekliyordu, masasının üzerinde sarı dilimleri çiçek şeklinde güzelce dizilmiş iki tabak şeftali ile hazır bekliyordu.

"Bunlar bu sabah ailemin meyve bahçesinden geldi," dedi ve bana bir tabak sundu. "Andahai dönüp hepsini yemeden önce biraz al. Alçakgönüllü olmayacağım, o kadar tatlılar ki arılar onları bal sanıyor."

Midem kolayca kazanılmıştı ve tatlıyı görünce hem sinirlerimi hem de terbiyemi unuttum. Önce Qinnia'nın yemesi için gerekli ısrarı yapmadan - benden daha kıdemli olduğu için- bir dilim yedim, sonra

bir tane daha, bir tane daha. "Ölümsüzlük şeftalilerinin tadının böyle olmasını beklerdim." Dudaklarımı şapırdattım. "Andahai'nin seninle gerçekten neden evlendiğini şimdi anlıyorum. Ailenin meyve bahçeleri için."

"Sana ve Takkan'a bir kutu göndereceğim," diye cevap verdi Qinnia. Hayal mi görüyordum yoksa gülümsemesi biraz daha mı genişlemişti? "Erken bir nişan hediyesi."

"Belki de törenden *sonraya* kadar beklemelisin," diye mırıldandım ağzım doluyken. "Bu sefer geldiğimden emin ol."

Qinnia'nın gülümsemesi, aceleyle kolunun arkasına sakladığı bir kahkahaya dönüştü. Biraz daha dik oturdu ve resmi tonuna geri döndü. "Geçen gece olanlar hakkında seninle konuşmak istiyordum."

Yutkundum ve tabağımı yere bıraktım. İşte bu kadar. Zamanı gelmişti.

Evden uzakta olmak gururumu kırmıştı ve şeftali lekeli ellerimi birbirine kenetleyip önünde diz çöktüm. "Affınıza sığınıyorum, Prenses Qinnia. Sizi çok üzdüm ve kırdım, tek istediğim-"

"Shiori, ne yapıyorsun?" Qinnia beni dizlerimin üzerinden çekti. "Bunu sana Andahai mi yaptırdı? Lütfen, ayağa kalk. Ayağa kalk."

Divana geri oturdum ve sırtımın arkasındaki sert yastıklara yaslandım, aniden onların desteğine minnettar oldum. "Beni buraya özür dilemek için çağırmadın mı?"

"Seni buraya çağırdım çünkü Wande'i'nin o cübbeleri dikmek için bana ihtiyacı var." Dikiş sepetinin etrafındaki alanı işaret etti. "Ve çünkü ben... ben özür dilemek istedim."

"Sen mi?" Kaşlarım birbirine çarptı. "Ama ben... ben sana saldırdım. Sana zarar verebilirdim. Bandur'u dağlardan kurtaran bendim. Benim yüzümden o..." Onun zihnini ele geçirdiğini nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için ellerimi döndürdüm.

"Seni zehirleyen *ben* olabilirdim." Dudağını ısırıldı. "Kutsal Dağlar'da dört rahibe yakalandı. Andahai seni neredeyse öldüren zehri onların sağladığını düşünüyor... ve saraydan biri de onu uyguladı. Hepimizin güvendiği biri."

Yüzümü buruşturdum. Gerçeğin aynası bunu doğrulamıştı ama bana hiçbir yüz göstermemişti.

Qinnia, "Bandur'un beden değiştirme yeteneğiyle, herhangi biri olabilirdi," dedi. "Endişeleniyorum... ben olabilirdim. Ben olmamam için dua ediyorum."

"Değildi," dedim kesin bir ifadeyle. "Bandur'un benim için kendi planları var."

Qinnia cübbesinin pembe kumaşını avucunun içinde sıktı. "Emin misin? Sana olan öfkesini hissedebiliyorum."

"Başka ne hatırlıyorsun?"

"Çok üşümüştüm." Ürperdi. "Ve... uyuşmuştum. Sanki bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibiydim."

"Soğuğu ben de hissettim," dedim usulca. Bandur'un yakınlarda olduğunu bu şekilde anlamıştım.

Qinnia kolunu kaldırdı ve bana tahta boncuklardan oluşan bir bileklik gösterdi. "Bunu küçüklüğümünden beri takıyorum. Annem beni kötülüklerden koruması için Baş Rahip Voan tarafından kutsattı. Saraydaki pek çok kişi şeytanlardan korunmak için bu tür biblolar takıyor. Ama işe yaramıyorlar, değil mi?"

"Bandur'a karşı değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Qinnia bileziği çözdü, bunu yaparken boncuklar şingırdadı. "O kadar batıl inançlarla büyüdüm ki adımlarımı sayardım, asla bir seferde dört adım atmadığımdan emin olmak için. Dört dilim şeftali bile yemezdim ya da saçıma beyaz çiçekler takmazdım - ailemin kapısına talihsizliği davet etmemek için. Yine de büyüye asla inanmadım - ne ejderhalara ne de büyücülüğe, kesinlikle şeytanlara."

Kolunu tekrar aşağı sardı. "Ama sonra sen ve prensler aylarca ortadan kayboldunuz. Andahai bana onun bir turnaya dönüştüğünü ve senin onun lanetini bozman gerektiğini söyledi. Başta ona inanmadım ama bazen geceleri turna ruhu hâlâ peşini bırakmıyor." Dudağını ısırıldı. "Eski efsanelerde derler ki, bir kez büyüye kapıldınız mı, büyü sizi asla tamamen terk etmezmiş."

Sustum. Seryu bana Kiata hakkında neredeyse aynı şeyi söylemişti; tanrıların bu topraklardan büyü'nün tüm izlerini silemeyeceğini. Benim varlığım da bunu kanıtlıyordu. Bu, bir ot gibi kökümün kazınması gerektiği anlamına mı geliyordu? Yoksa ben bir tohum muydum - büyü'nün geri dönme zamanının geldiğine dair bir işaret mi? Ellerimi büktüm. Büyü olsun mu olmasın mı? Kiata için hangisi daha iyiydi?

Bu nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorundu, bu yüzden şimdilik bir kenara ittim. "Andahai sana lanetten bahsetti mi?"

"Bana her şeyi anlattı," diye cevap verdi. "Başındaki kâse, Raikama'nın sana bıraktığı inci, Ai'long'a yolculuğun hakkında. Ama o korkunç akşam yemeğinden beri içine kapandı. Beni korumaya çalıştığını biliyorum, özellikle de..." Sesi dalgalandı, elleri karnına dokunuyordu.

Birdenbire anladım ve elimi ağzıma kapattım. "Emuri'en'in Telleri! Bu harika bir haber."

"Henüz erken," dedi Qinnia utangaç bir ifadeyle. "Andahai'ye sen dönmeden bir gün önce söyledim. Ama neredeyse keşke bekleseydim diyeceğim. Bir keresinde ona kendimi yorgun hissettiğimi söylemişim ve o zamandan beri her gün doktoru ziyaret ediyor. O artık..."

"Zorba mı?" Ben önerdim. "Aşırı korumacı ve imkansız?" Bir kahkaha paylaştık.

"Evet. Kesinlikle."

"Hayatım boyunca tahammül ettiğim Andahai işte bu," dedim. "Sadece senin yanındayken şefkatli ve tatlı oluyor."

"Şanslıyım," diye itiraf etti Qinnia. "Ama sen de öylesin. Hepimiz Takkan'ı çok sevdik."

Kızardım ve kalbimi bir sıcaklık kapladı. Yapacağını bildiğim gibi ailemi gerçekten kazanmıştı. Onu güvende tutmam için bir neden daha.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Qinnia'ya sordum.

"Yemek mide bulantısına iyi geliyor. Yorgunluk dalga dalga geliyor."

"Yemeklerin beni de daha iyi hissettirmek için sihirli bir yolu var," diye cevap verdim. "Tatlı olan her şeyin sihirli güçleri olduğuna yemin ederim." İkimiz de şeftali dilimlerimizi aynı anda ısırırken, birbirimize utangaç sırtışlar attık. Nedenini açıklamamanın bir yolu yoktu ama sanki yıllardır arkadaşmışız gibi hissediyorduk. Her hafta Gindara'ya gidip vitrinleri gezen, kızarmış çörek ve congee'den oluşan kahvaltılar eşliğinde dedikodu yapan arkadaşlar.

"Eğer Andahai sorularınızı yanıtlamak konusunda huysuzlaşırsa bana sorun," diye önerdim. "Elimden geleni yaparım."

Qinnia sandalyesinin kenarına doğru kaykıldı ve minnettar bir baş hareketiyle yakın çevreme davetimi kabul etti. Ben de öne doğru eğildim. Ne sormak istediğini biliyordum.

"Sanırım Bandur'u yenmenin bir yolunu bulduk," diye açıkladım. Onu tehlikeye atma ihtimaline karşı çok fazla şey paylaşamazdım ama iznini istedim. "Andahai'nin yardımına ihtiyacım olacak. Yedimizin tekrar uzaklara gitmesi gerekecek. Yakında."

Qinnia düşünceli görünüyordu. "Senden tek istediğim Andahai'yi canlı olarak geri getirmen," dedi. "Bu bir emirdir, kardeşim."

Bana daha önce hiç *kardeşim* dememişti ve yeni arkadaşlığımızla içim ısınarak gülümsedim. "Diyeceğim."

Odasından çıktığımda keyfim yerindeydi ama bu ruh hali çabucak kayboldu.

Orada, koridorun sonunda, Takkan duruyordu.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Takkan'la arama olabildiğince mesafe koyarak kaçtım ve neredeyse Kutsal Tapınağa varmıştım. İronik bir şekilde, Takkan ve benim yarınki törenimizi burada yapmamız gerekiyordu.

Sarayın bu kısmında beni aramayı düşünmezdi.

Dikkat çekeceği kesin olan parlak işlemeli ceketimi çıkardım ve bir begonya çalısının altına tıktırdım. Sonra tapınaktan uzaklaşıp en yakın mutfaka doğru yöneldim.

Sarayın üç aşevinden en küçüğüydü ve benim içeri girdiğimi gören hizmetkârlar, selam vermeyi hatırlayana kadar oldukları yerde donup kaldılar. İlk fırsatta binanın dışına dağıldılar. *Cadı* mırıldanmalarını duymamış gibi davrandım.

Kraliyet ziyafet salonlarından en uzakta olduğu için bu mutfak nadiren kullanılıyordu ve kilerdeki ürünler çok eskiydi. Dürüst olmak gerekirse, bazı sebzeler sanki ben Ai'long'a gitmeden önce buradaymış gibi görünüyordu. Patateslerin filizleri topaklanmıştı, lahana solmuştu ve havuçlar havaya kaldırdığımda düşüyordu.

Sihrimi uygulamam için mükemmel bir fırsat.

Havuçlara "Kendinizi canlandırın," dedim.

Daha da şişmanladılar ve renkleri -yaşın beyazlaştırdığı- mor ve turuncuya dönüştü. Gümüş-altın sihirli ipler büyümüyordu yerinde ördü,

Turpların, patateslerin ve lahanaların yanına dönüp onlara da ilham verdim. Bitirdiğimde su kaynamaya başlamıştı.

Balık çorbasını o kadar çok yapmışım ki tüm adımları düşünmeden yapabiliyordum. Hastalandıklarında kardeşlerim için, yaralandığında Takkan için, Serçe Han'da çalışmaya zorlandığımda oradaki balıkçılar için yapmışım. Bir kez bile kendim için yapmamışım.

Soyduğum her havucu, dilimlediğim her lor fasulyesini, haşladığım her turpu düşündüm ve tenceremde, annesinin yemek pişirmesini izlemek için parmak uçlarında duran bir kız olduğum daha mutlu zamanların tadını canlandırdım. Koku kalbime şiddetli bir sızı verdi ve bir anlığına tekrar eski Shiori oldum. Çalıntı uçurtmalarla bahçelerde koşan, su birikintilerine atlayan ve derslerime geç gelen, tanıdığım herkesi büyüleyen ve kızdıran bir kızdım. Sırları olmayan, gölgelerin rüyalarını istila etmediği bir kızdım. Evin bir daha ev gibi hissedilip hissedilmeyeceğini merak etmek zorunda olmayan bir kızdım.

O kızı ne kadar özlemişim.

İşime o kadar dalmışım ki kapının inleyerek açıldığını duymadım.

"İzini sürmesi zor birisin, Shiori. Daha iyi bilmesem, benden kaçtığını düşünürdüm."

Nefesim kesildi.

Takkan mutfağa girdiğinde kepçemi bıraktım.

Beni daha önce Qinnia'nın dairesinden çıkarken görmüş müydü? Yoksa onu kardeşlerim mi gönderdi? Ona imgelemimden bahsetmişler miydi?

Düşüncelerimde yarattığı fırtınanın farkında olmayan Takkan konuştu: "Haberciler öğle yemeği davetlerimi okumadığınızı söylediler. Ya da çay ya da akşam yemeği."

Şu muhbirler. Eskiden *benim* tarafımdaydılar.

"Çok meşguldüm. Şu ana kadar kendime ayıracak vaktim bile olmadı."

"Oh..." Takkan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Gideyim mi?"

Evet, dedi zihnim. "Hayır," dedi hain dudaklarım onun yerine. Yüzüme kepçeyle vurmak istedim.

Ama Takkan'ın gözleri yumuşadı ve alnındaki derin kırışıklıklar rahatladı. "Seni aradım. İçimde seni bir mutfakta bulabileceğime dair bir his vardı." Tencereme doğru eğildi ve kokuyla aydınlandı. "Yine balık çorbası mı yapıyorsun?"

Ne kadar umutlu görüldüğüne neredeyse gülecektim. "İçmek için değil," dedim kepçemi çıkararak. "Gördün mü?"

Bir nefesle konsantrasyonumu bozdum ve tuttuğum büyü iplerini serbest bıraktım. Havuçlar griye döndü, patatesler yeniden filizlendi ve balık kafası tepeye çıktı.

Takkan bakakaldı.

"Büyü çalışıyordum," diye açıkladım, bozulmuş çorbaya burnumu kırıştırarak. "Becerilerim paslanmış durumda. Turpları yeniden taze yapmak pek bir şey değil ama bir başlangıç...."

Sesim kesildi. Bandur'a karşı koymak için bir başlangıçtan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Takkan'ın kan kaybından öldüğü görüntüsü hafızamda canlandı ve boğazım düğümlendi.

"Odama gitmeliyim," dedim esnemeyi abartarak. "Büyü her zaman uykumu getiriyor."

"Daha gün batımı. Akşam yemeği yemeyecek misin?"

"Aç değilim," diye yalan söyledim, hayatımda daha önce hiç söylemediğim üç kelime.

Takkan şüpheyle başını eğdi ve midemin suçlayıcı bir hırıltı çıkarmasına yardımcı olmadı.

"Neler oluyor, Shiori? Bana bakar mısın?"

"Geri dönmem gerek," diye mırıldandım. "Wandei bütün gün atölyesindeydi ve onu kontrol etmeliyim-"

"Seni bulmamı söyleyen Wandei'ydi," diye yanıtladı Takkan. "O ve Yotan senin böyle olabileceğini söyledi."

"Ne gibi?" Kekeledim.

"Benden kaçıyorlar. Nedenini söylemediler."

Önce haberciler, şimdi de ikizler. Güvenebileceğim kimse yok muydu?

Masaya biraz çorba döktüğümde Takkan bana bir havlu uzattı ama yine de ona bakmadım. Koluma dokundu. "Shiori, böyle yapma." Sesi gergindi.

Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra hiçbir açıklama yapmadan ondan kaçtığım için bana kızmakta haklıydı. Ne kadar sabırlı olsa da hayal kırıklığına uğramıştı.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" dedi daha nazikçe, "aylar önce o tahta kasenin altında sıkışıp kaldığında? Eğer seni rahatsız edecek bir şey olursa, benden saklanma."

"Beni rahatsız eden bir şey yok," diye yalan söyledim ve hemen pişman oldum. "Sadece meşguldüm."

"Bana yalan söyleme. Lütfen." Endişeli görünüyordu. "En azından tahmin etmeme izin verecek misin?"

"Yapacak bir şey yok-"

"Köylülere olan şey bu mu?"

Hiçbir şey söylemedim. Boştaki elimle tencerenin altındaki ateşi bir fiske suyla söndürdüm.

"Nişan töreni mi?" Ses tonu ihtiyat ve mizah arasındaki ince çizgide dans ediyordu. "Eğer sen ve Kiki yarın öğleden sonra bir kez daha yüzmeyi planlıyorsanız..."

Takkan'a lanet olsun. Başımı kaldırdım ve alnına kazınmış endişeyi, gözlerinde parıldayan neşeyi görünce yumuşamaktan kendimi alamadım.

"Yüzmek yok." Tek söyleyebileceğim buydu. Çorbamı döktüm ve ellerimin tozunu aldım.

"Ne çorba israfı." Boş tencerenin ardından hüznle baktı.

O kadar içten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki, kahkahamı zamanında bastıramadım ve gülümsediğinde, sihir gibi, ondan kaçma konusundaki son kararlılığım da eriyip gitti.

"Sana bir parti daha yapacağım," diye söz verdim. "Taze, büyülenmemiş sebzelerden." Hâlâ ona gülerken, kolumu onunkiyle birleştirdim. "Gel, benimle eve yürü."

Saray geceleri çok güzeldi. Saçaklardan fenerler sallanıyor, bahçedeki havuzların üzerinde ateş böcekleri titreşiyordu. Takkan ve ben yan yana yürüdük, adımlarımız doğal bir ritim tutturmuştu. Eğer sakladığım sırlar olmasaydı mükemmel bir akşam olurdu. Takkan'ın da bir şeyler sakladığını hissediyordum.

Doğuştan konuşkan değildi, ama genellikle sessizliğimiz rahat ve kolaydı. Bu gece öyle değildi.

"Takkan..." Diz çöktüm. "Aklında ne var?"

"Bu sabah bakanlarla yapılan toplantı," diye itiraf etti Takkan. "Pek iyi gitmedi. Bence Lapzur'a planladığımızdan daha erken gitmeliyiz. Burada güvende değilsiniz."

Neredeyse gülecektim. Hawar ve onun bürokrat yuvası, dertlerimin en küçüğüydü. "Sakın bana eşek arıları hakkında endişelendiğini söyleme," dedim.

küçümseyici bir kıkırdama. "Ne kadar da endişelisin. Babam bana kaşlarını çattıkları için onların derilerini yüzdürürdü."

"Öyle olabilir ama ben olsam onların etkisini göz ardı etmezdim Shiori. Özellikle de Hawar'ın. Dağlarda olanlardan sonra baban bir daha saraydan ayrılmayacağına söz verdi."

Bu yeni bir haberdi ve gözlerimi devirdim. "Öyle mi? O sıçan Hawar ona ne dedi?" Gerçeğin aynası için çantamı karıştırdım. "Hayır, bana söyleme, kendim bakarım. Zaten bunu kullanmayı öğrenmemin zamanı gelmişti."

Bardağı olarak temizledim ve yukarı kaldırdım. "Ayna, bana bakanların ne dediğini göster."

Ayna buğulandı, sonra Hornet's Nest'in içine daldı, panelli duvarlar boyunca oturan bakanları ve ortada duran, kraliyet cübbesinin üzerinde yas kuşağı olan Baba'yı gösterdi.

"Bunu görmezden gelemezsiniz Majesteleri!" diye bağırdı Bakan Pahan yüksek sesle protesto ederek. "Daha dün, Shiori'anma Kutsal Dağları ziyaret etti. O oradayken yer sarsıldı-"

"Kızımın varlığından bağımsız olarak yer sık sık sarsılıyor," dedi babam sert bir sesle.

"İblisler onun etkisine tepki gösterdi," diye ısrar etti Bakan Caina. "O bir tehlike - büyüü topraklarımıza musallat oldu! Onu göndermeliyiz."

"Büyücüyü de gönderin!" diye bağırdı bakanlar. "Ya onu göndermek yetmezse? Orada

Kutsal Dağlar'da binlerce iblis var efendim. Biri kaçabiliyorsa, diğerlerinin de kaçması an meselesidir. Belki de rahibeleri dinlemeliyiz. Yüzyıllardır kan dökülüyor. Her biri Kiata'yı güvende tutmak için kurban edildi ve Kiata güvendedeydi - ta ki Shiori'anma'ya kadar!"

Ön sırada oturan Takkan'ın canına tak etmişti. Ayağa fırladı. "Prensesin ölümü sadece her nesilde ölen kanlıların aptalca döngüsünü devam ettirecek. İblislerle savaşacak gücü var. Bunu bizzat gördüm. Ona bu şansı vermeliyiz."

Bakanlar aynı fikirde değildi. "Her nesilde bir ölüm, büyük ulusumuzun güvenliği için ödenecek küçük bir bedeldir."

"Öyle mi?" Takkan itiraz etti. "Diğer uluslar her gün iblisler ve büyüyle uğraşıyor-"

"Ve kaos onların hükümdarıdır. Kiata Lor'yan'ın öncü ışığıdır çünkü biz kendi kaderimizi kendimiz çizeriz. Ama siz ne bilirsiniz ki Lord Takkan? Kiata'nın kalbinde neredeyse hiç zaman geçirmedi."

"Başkalarına barbar demekte acele ediyorsunuz," dedi Takkan soğuk bir sesle. "Ama bir de kendinize bakın. Başka seçenekleri düşünmeden masum kanı dökmeye hazırsınız."

Hufflar ve koklamalar başladı. Bakanlar dikkatlerini tekrar imparatora çevirirken Takkan görmezden gelindi. "Majesteleri, mantıklı olun. Çok geç olmadan kızınızı rahibelere verin-"

"Bu kadar yeter." Babam sakın görünmeye çalışsa da sözlerinin altından öfke akıyordu. "O tarikatçılarla işbirliği yapmayacağım. Bunu öneren bir sonraki kişi yarın Lord Sharima'en'in krallığında uyanacak."

Bakanlar sessizliğe gömüldü.

"Shiori'anma da iblislere karşı bir silah olmayacak," dedi imparator Takkan'a dönerek. "İstese bile."

Baş Bakan Hawar şimdiye kadar sessizliğini korumuştı. Oda sakinleşince konuştu: "O halde prensesi sarayda kapalı tutmalıyız Majesteleri. En azından yakalanan rahibelere tam olarak sorgulama ve ihanetlerinden dolayı idam etme şansımız olana kadar. Sorgulamada imparatorluk komutanına katılmaktan mutluluk duyarım - tabii ki Ekselansları'nın nişan töreni tamamlandıktan sonra. Bu onun güvenliği için olacaktır."

"Majesteleri," diye itiraz etti Takkan. "Sanmıyorum-"

"Evet," diye araya girdi imparator. "Bu iyi bir fikir, Bakan Hawar. Lord Takkan, kızımın saraydan ayrılmamasını sağlamanızı rica ediyorum."

Aynayı yere attım. Yeterince görmüştüm. "Babamın Hawar'ı dinlediğine inanamıyorum. O iki yüzlü bir yalancı." Uzun bir iç çektim, havam beni terk ederken söndüm. Aynı şey benim için de söylenebilirdi, sadece Takkan bunu bilmiyordu.

"Babanın Hawar'a güvendiğini sanmıyorum," dedi Takkan, her zamanki sadakatiyle. "Ama senin güvende olmanı istiyor. Bu yüzden beni senin yerine atadı-"

"Bodyguard mı? Artık rolün resmileştiği için çok mutlu olmalısın." Yere çöktüm ve tırnaklarımı toprağa geçirdim. "En azından öldürülmemem için oy verdiğin için teşekkürler."

"Seni hayatta tutmak için bencilce nedenlerim var."

Bu beni kendime rağmen gülümsetti.

"Senin büyüne inanıyorum, Shiori. Ve sana," dedi. "Büyü o kadar uzun yüzyıllardır yok ki, insanlarımız yapabileceği iyilikleri hatırlamıyor."

"Küflenmiş turpları yeniden yapmak gibi mi?"

"Bunun gibi," dedi Takkan, elimin toprağa değdiği yerde açan kır çiçeklerini göstererek. Gen, büyü pratiği yapmam gerektiği konusunda haklıydı, fark etmemiştim bile.

"Çiçekler Kiata'yı yenemez," dedim, saray hizmetkârlarının sanki büyüm bir hastalıkmiş gibi benden nasıl kaçtıklarını düşünerek. "İnsanlar benden Bandur'dan daha çok korkuyor. Onu yensek bile bu korku değişmeyecek." Büyümün iplerini geri çektiğimde çiçekler soldu ve yok oldu. "Benim yüzümden çok fazla insan zarar gördü." Sertçe yutkundum. "Belki *de* Kiata için bir tehdidim."

"Bunu söyleme şeklinden, aklında daha fazlası olduğunu anlıyorum." Takkan yakınımı eğildi ve kolları benimkilere değdi. "Beni tehlikeye atacağını düşündüğün için mi beni uzaklaştırıyorsun?"

Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabildi?

O çenemi yukarı kaldırana kadar yere baktım. "İşte bu, o hoşnutsuz yüz ifadesi. Yetenekli bir yalancısın Shiori, ama ağzın seni ele veriyor."

Tam itiraz edecektim ki Takkan sözünü bitirmedi: "Bütün bir kışı onu izleyerek geçirdiğimi unutuyorsun. Her gülümseyişini, her kaş çatışını, düşüncelerine açılan bir pencere için her kıvrılışını ve çekişini gözlemledim. Artık gözlerini görebildiğime göre, benden saklayabileceğin pek bir şey yok.

"Hep başkalarının güvende olması için endişeleniyorsun," diye devam etti. "Bırak da bir kez olsun endişelenme işini ben yapayım. Seni neyin rahatsız ettiğini bana söyler misin?"

Suçluluk duygusu derimin altında toplanıyordu. Bu gece, nişan törenimizden önce ona hayallerimi anlatmak için son şansımdı. Dudaklarımı ayırdım, itiraf etmeye hazırlandım ama kaburgalarım sıkıştı ve ağzım kurudu. Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Raikama'yı zaten kaybetmişim ve Takkan'ı kaybetme ihtimali her şeyden çok canımı yakıyordu. Ölmektense benden nefret etmesi daha iyi. En iyisi töreni tamamen iptal edelim.

Gözlerimi kısıtım. "Belki de Iro'ya geri dönmelisin. Belki de nişanımızı feshetmeliyiz."

İşte. Söylemişim.

Takkan'ın sinirlenmesini, bir yıl önce onu terk ettiğimde olduğu gibi gururunun duygularını bastırmasını bekledim.

Ama sessizdi ve omuzları kaskatı kesilmiş olmasına rağmen yanımdan ayrılmadı. "Eğer böyle bir şey söyleyeceksen," dedi sonunda, "sanırım daha iyi bir açıklamayı hak ediyorum."

Hiç korkak olmamıştım ama şimdi öyle hissediyordum. Sırtım Takkan'a dönüktü. Onunla doğru düzgün yüzleşecek cesareti bile topalayamıyordum.

Eskiden korkunun bir oyun olduğunu söylemez miydin? Kiki bu sabah beni azarlamıştı. Oynayarak kazanırsın, kaçarak değil. Eğer ona söylemezsen yapacağın şey bu.

Haklıydı.

Yaralı ellerime baktım. "Öldüğünü gördüm," diye itiraf ettim sonunda, en kısık sesimle. "Emuri'en'in Gözyaşları Bandur'un seni Lapzur'da öldürdüğünü gösterdi."

Takkan beni omuzlarımdan yavaşça çevirdi. "Bu yüzden nişanı bozmak istiyorsun. Bu yüzden gitmemi istiyorsun."

"Evet." Bir duraklama. "Yapacak mısın?"

"Hayır," dedi Takkan, sanki böyle bir şey sorduğuma inanamıyormuş gibi.

"Gitmek zorundasın," dedim. "Bandur senin benim zayıf noktam olduğunu biliyor. Seni öldürecek!"

"Hayır," dedi Takkan yine sert bir ses tonuyla. Bir nefes aldı. "Sen Ai'long'a gittiğinde geride kalmanın benim için nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Her gün seni bir daha görüp göremeyeceğimi merak etmek. Sesini duymadığım ve yüzünü göremediğim koca bir kıştan sonra, gülüşünü duymak istedim. İstedim ki..."

"Neye?"

Çok nazik bir şekilde şakağımdaki saçları kenara itti ve gümüş telleri kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Tüm bu süre boyunca gözleri gözlerimdeydi, yanaklarımın yanmasına ve sinirlerimin karıncalanmasına neden oldu. Eğer beni şimdi öpseydi, bizi -hayır, tüm avluyu- uçururdum ve o zaman bakanlar beni gerçekten tutuklardı. Ama o bıraktı ve elini toprağa koydu, benimkine o kadar yakındı ki parmaklarımız arasındaki elektriği hissedebiliyordum.

"Sen kafesteki bir kuş değilsin, Shiori. Ben de değilim. Seninle geliyorum."

"Ben sana-" demedim.

"Benim için korkmanı takdir ediyorum, çünkü artık her türlü tedbiri almam gerektiğini biliyorum." Aramızdaki mesafeyi sadece bir santim daralttı. "Peki... ne zaman gidiyoruz?"

Ona ters bir bakış attım. "Yine de gelebileceğini söylemedim. Zaten kardeşlerimin taşıyamayacağı kadar ağır olursun."

"Beni bir vince dönüştürebilirsin."

"Kesinlikle olmaz!" Ona bön bön baktım. "Ne sorduğunu bilmiyorsun."

"Evet. Gindara'da kalmamı istiyorsan beni bağlaman gerekecek. Kendini tehlikeye atmana seyirci kalmayacağım Shiori, bir daha asla. Kocan da olsam, nişanlın da olsam, sadece arkadaşın da olsam."

"İmkânsızsın," dedim homurdanarak. "Tamam. Eğer gelmek istiyorsan, seni durdurmayacağım. Ama seni bir vince dönüştürmeyeceğim."

"Pekâlâ," diye kabul etti Takkan. Kazanmıştı ve gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

"Pervasızca cesur olmamalısın," diye devam ettim. "Eğer kendini öldürtürsen, seni asla affetmem. Anlıyor musun?"

"Aynı kural senin için de geçerli mi?" Öfkelen dim. "Ben doğuştan umursamazım." "Ben de doğuştan cesurum."

"Takkan!"

"Söz veriyorum," dedi, şimdi ciddi diydi. "Ama sen yemin etmeyecekken bana ettirmek biraz bencilce değil mi sence de? Benim de sana ihtiyacım var, Shiori."

Sana ihtiyacım var. Üzerime bir sıcaklık denizi çöktü ve yapabileceğim tüm karşılıkları kavurup yok etti. Tanrım, bu adam benim sonum olacaktı. "Tamam, söz veriyorum."

"Güzel," dedi Takkan. Pelerininden avucuna düzgünce sığan küçük bir paket çıkardı. "Bugün seni görmek istememin başka bir nedeni daha var."

Bir hediye mi? Şakayık desenli bir kumaşa sarılmıştı ve Gindara'nın en ünlü dükkânlarından birinden tanıdığım altın bir kordonla bağlanmıştı. "Bunu benim için mi aldın?" diye sordum.

"Hayır. Yani... hayır." Ben merakla ona bakarken boğazını temizledi. Gergin miydi? "Sargı Qinnia'dan. Kendime ait bir şeyim yoktu."

Her geçen saniye daha da şaşıırıyordum. Qinnia yardım mı etmişti? "Ne oldu?"

"Aç şunu."

Normalde kumaşı yırtıp atardım ama her bir katını bir kelebeğin kanadıymış gibi nazıkçe kaldırdım. İçinde zarıfçe oyulmuş ve cıllalanmış basit bir tarak vardı. Burnuma götürdüm ve çam kokusunu içime çektim. "Ahşap Iro'dan."

"Nereden biliyorsun?"

Nazlı nazlı gülümsedim. "Senin gibi kokuyor."

Genelde Takkan duygularını saklamakta iyiydi ama yüksek yakasından boynuna doğru süzülen belli belirsiz kızarıklığı yakaladım. "Çevir onu."

Tarağın diğer yüzünde, üzerinde uçan turnalar bulunan kırmızı ipli bir uçurtma tutan bir tavşan resmedilmişti. Takkan ve benim çocukken neredeyse birlikte yaptığımız uçurtmanın ta kendisiydi.

"Efsaneye göre," diye konuştu Takkan, "Imurinya'nın talipleri ona mücevherler ve altın getirmiş, Lor'yan'ın dört bir yanından gelen zenginlikler. Ama avcı ona saçlarını toplaması için basit bir tarak vermiş, böylece gözlerini görebilecek ve onları sevinçle aydınlatabilecekmiş."

Yüzüm ısındı. Imurinya'nın hikâyesinin bu kısmının benimkine ne kadar benzediğini hiç düşünmemiştim. Bütün bir kış boyunca Takkan yüzümü görememişti ve kim olduğumu bilmediği halde bana moral vermek için yiğitçe çabalamıştı. Şimdi, aylar sonra, avcının yaptığı gibi bana bir tarak vermek bir sözdü. Bağlılığın. Sevginin.

Takkan tarağı alıp şefkatle saçıma yerleştirirken zorlukla nefes alabiliyordum.

"Yıllar geçtiğini biliyorum," dedi, sözlerinin temposu gergin bir çentik atarak, "ve biz çocukken hiç söz hakkın yoktu, ama şimdi sana sormak istedim, biz-"

"Saçmalamay! kes, Takkan," diye geveledim. "Seninle evlenip evlenmeyeceğimi mi soruyorsun?"

Onu en azından bir saniyeliğine suskun bırakmıştım. Takdire şayan bir şekilde toparlandı ve düşüncesiz bir aptal olduğum için kendimi tekmelemek istedim. Ama aptal ya da değil, hâlâ merak ediyordum.

"Daha resmi bir şekilde soracaktım," dedi yavaşça, "eğer... eğer benimle nişanlanırsan." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sanırım sonuçta anlam aynı."

Sesimi düz ve dengeli tutmak için tüm kontrolümü kullandım. "Efsaneye göre avcı, Imurinya'nın kalbini kazanmak için ona bir tarak vermiş." Konuşurken ellerim titriyordu. "Ama benimki çoktan kazanıldı. Yani cevabım evet, Takkan." Ona baktım, içimde patlayan sevinci tutmaya çalışıyordum. Sonra kollarına atıldım, her yanımla mutlulukla ışıldıyordu. "Evet."

Ayağa kalktı ve beni iki koluyla kaldırdı, burnumuz birbirine değecek ve nefesi dudaklarımı gıcıklayacak kadar yakın tuttu.

"Sonunda beni öpecek misin?" Arsızca mırıldandım.

Takkan çeneme dokundu ve gözlerimi yarı kapattım, eğilip nefesimi kesmesine hazırdım.

Sadece usulca kıkırdadı. "Yarın öğrenirsin," diye cevap verdi, aynı arsızlıkla. Burnuma bir öpücük kondurduktan sonra beni yere bıraktı. "Bu sefer gerçekten gelmen için bir teşvik."

Teşvik ediciydi. Takkan'ın sinsisi ve yüzüzsüzlüğüne düşünmezdim ama benden bir ders almış olmalı.

Ben beğendim.

"Orada olacağım."

CHAPTER TWENTY-SIX

Nihayet nişan törenimin sabahıydı. Hizmetçilerim beni giydirmek için geldiklerinde çoktan uyanmıştım ve en parlak ruh halimdeydim. Hiç şikâyet etmeden minderli bir tabureye oturdum, sabırla beni bir düzine kat ipekle kundaklamalarına ve saçlarımı parlayana kadar taramalarına izin verdim.

Raikama'nın dikiş sandığından aldığım kırmızı ipliği onlara uzatarak, "Lütfen bunu saçıma sarın," dedim. Bugün burada olamasa da onu onurlandıracaktım.

Beni giydirmek bütün sabahımı aldı. Birçok eksikliğim vardı ve kibir hiçbir zaman bunlardan biri olmamış olsa da, son zamanlarda şakaklarımın üzerinde kıvrılan beyaz bukleler konusunda kendimden utanıyordum. Hizmetçilerim umutsuzca siyaha boyamaya çalıştılar, hatta kömürle pudraladılar ve cilayla boyamaya çalıştılar, ama hiçbiri işe yaramadı.

Başımı aynaya doğru eğdim ve saçlarıma baktım. Garip bir şekilde bana yakışıyordu. "Bırakalım," dedim sonunda.

"Ama, Ekselansları-"

Saklayacak bir şeyim yok, demek istedim. Herkes benim bir büyücü olduğumu zaten biliyordu. Ama akıllıca dilimi tuttum ve bunun yerine onlara Takkan'ın tarağını uzattım. "Bırakın olsun."

Hizmetçiler sessizce boyun eğdiler. Sonunda kilidi geri taktılar ve başlığımın arkasına sakladılar. Takkan'ın onca tüyün arasında tarağını fark edip etmeyeceğini merak ederek gülümsedim.

Yüzüm törensel bir beyaza boyanmış, dudaklarım ve yanaklarım allıkla boyanmış ve kirpiklerim sürmeyle kaplanmıştı. Saçlarımdan yakut, opal ve zümrüt dizileri sarkıyor, kulaklarımda ve bileklerimde yeşim taşından diskler çınılıyordu. Sonra son giysiler geldi: tören ceket ve cübbesi.

Bir yıl önce tam da bu cübbeleri giymiştim; aynı işlemeli ceket, topuklarımda arkasındaki zemini süpüren treni olan aynı zahmetli eteği, aynı altın süslemeli yaka ve manşetleri. Yine de cübbeler eskisi kadar ağır gelmiyordu. Belki de artık daha güçlü olduğum için. Ya da belki de tören için gerçekten istekli olduğumdandır.

Giyindiğimde hizmetçilerim "Çok güzel görünüyorsun, Shiori'anma," diye bağırdı. "Gerçek bir prenses."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve ben başımla teşekkür ederken Kiki bir vazanın arkasına saklandığı yerden fırladı.

Yalan söylüyorlar, dedi, görünüşümü incelemek için omzuma tüneyerek. *Yüzün bir yumurta kabuğundan daha beyaz ve bir gelinden çok bir çamaşır yığınınına benziyorsun.*

"Özgüvenimi artırmak için sana güvenebildiğim için çok mutluyum," diye cevap verdim.

Sana yalan söylemem. Kiki kokladı. *Geçen yıl Kutsal Göl'e kaçmak şöyle dursun, o kadar ipeğin içinde yürüyebilmene bile şaşırdım.* Sanki bir ağaçmışım gibi boynuma yaslandı. *Bunu tekrar yapmayı planlamıyorsun, değil mi?*

"Tabii ki hayır. Dün gece Takkan'a gerçeği söyledim."

Gerçekten mi? Kâğıttan yüzündeki inançsızlık neredeyse insani bir şeydi. "Bu doğru," diye böbürlendim. "Ona kendin sorabilirsin."

Hasho bana tapınağa kadar eşlik etmek için geldi. Giyindiğimi ve gitmeye hazır olduğumu görünce başını eğdi. "Aşmiyu'en'in Mucizeleri, erken mi geleceksin?"

"Bu başlık gözlerimi kapattığı için şanslısın kardeşim. Sana bakıyorlar."

Hasho güldü. "Kiki bu sefer kolunda mı?"

"Bugün tasmamda." Kağıt kuşun yerine dönebilmesi için boynumu büktüm. Başlığım çınlarken, Hasho Kiki'ye göz kırptı.

"Bekle," dedim ve divanımın üzerindeki yuvarlak yastığa uzandım. Arkasına çantamı saklamıştım. "Bana bir iyilik yap ve tören sırasında inciye göz kulak ol."

Hasho korktu. "Yatağının altına saklayamaz mısın?"

Denemiştim. Dolabıma saklamayı, yatağının altına sıkıştırmayı, hatta penceresinin dışındaki kasımpatı alırlarının altına gömmeyi bile denedim. Ama yakınımda olmadığı sürece kendimi asla güvende hissetmiyordum, özellikle de Bandur'un onu istediğini bildiğimden beri.

"O bir bezelye değil, Hasho. Bu bir ejderha incisi."

"Kiki'ye göz kulak olursam daha rahat ederim. Belki de inciye Gen'e vermelisin."

"Yapamam." antanın kayışını kardeşimin ellerine sıkıştırdım, çantayı kendi bol cübbesinin altına saklamanın bir yolunu bulacağına güveniyordum. "Onu gönderdim."

"Uzakta mı?"

"Kendi iyiliği için."

Daha fazlasını söylemem. Bu Gen'in kendi iyiliği içindi. Aynada izlediğim konsey toplantısından sonra, genç büyücüyü elimden geldiğince çabuk aramıştım.

"Tılsımın nerede saklı olduğunu araştırmanı istiyorum," dedim ona. "Benkai Kutsal Dağlar'da olacak. Herkes benim nişan törenimdeyken sen de ona yardım et."

"Bu davetli olmadığım anlamına mı geliyor?"

"Sen bir büyücüsün, Gen. Hawar ve bakanları bana zarar vermeye cesaret edemezler ama aynı şey senin için geçerli değil. Biri sana göz kulak olana kadar saraydan uzak dur."

Gen burnunu çekti. "Sana kim göz kulak olacak?"

"Benim için endişelenme. Sadece tılsımı bul." Ona rüşvet olarak doğruluk aynasını verdim. "Bunu kullan."

Mavi gözleri parladı. "İnciyi de alacak mıyım?" "Hayır."

Çocuğun dudaklarından bir homurtu çıktı ama beni rahatlatacak şekilde itaat etti.

Tapınağa vardığımda Gen'i göndermenin doğru bir karar olduğundan emindim. Birinci dereceden tüm bakanlar ve lordlar gelmişti. Sıcakla mücadele etmek için hep birlikte kendilerini yelpazeliyorlardı. Bana gösteriye susamış ejderhaları hatırlattılar. En kötüsü de Baş Bakan Hawar'dı. Sanki daha dün ölümümü istememiş gibi, diğer eşek arılarıyla birlikte neşeyle vızıldıyordu.

Alay beni Takkan'ın karşısındaki kırmızı mindere getirdiğinde, sanki dakikalarca değil de saatlerce yolculuk yapmışım gibi yerime çöktüm.

Alışlagelmiş pozisyonlarımızı almadan önce bana gülümsedi. İkimiz de ne kadar aptal görünüyorduk. Takkan gözlerinin önünde sallanan gümüş ve altın püsküllerle, ben ise ağır başlığım ve duvağımla. Ve cübbelerimiz! Kervanlara benziyorduk.

Çok sevimliydi ve garip bir şekilde bu törende birlikte acı çekiyor olmamız çok yerindeydi. Keşke eline uzanıp bunu ona söyleyebilseydim.

"Ateş böceği ayının bu dokuzuncu gününde," diye başladı Başrahip Voan, "Kiata'nın sevgili prensesi ve Majesteleri İmparator Hanriyu'nun biricik kızı Shiori'anma ile Iro vilayetinin oğlu ve varisi Lord Bushi'an Takkan'ın kaderlerini birleştirmek için toplandık."

Saray rahipleri ve rahibeleri Takkan ve benim etrafımı sarmış, uzun kırmızı bir kurdele taşıyarak Eski Kiatan dilinde dualar okuyorlardı. Ne söylediklerini duymak istiyordum ama davul sesinden duymam imkânsızdı.

Rahipler ve rahibeler kurdeleyi başımızın üzerinde döndürerek dönüp duruyorlardı. Sonsuzluğun sayısı olan dokuz kez etrafımızda dolaşacaklardı. Evlilik törenimiz sırasında, birbirimize verdiğimiz sözü mühürlemek için aynı kurdele düğümlenecekti.

Dönmek başımı döndürmeye başlamıştı, bu yüzden dikkatimi Takkan'ın arkasındaki pencereye odakladım. Güneşin üzerinde bir bulut sürüklendi ve karanlık, çatıyı titreten ritmik bir koşuşturma eşliğinde tapınağın içine süzüldü.

Başka kimse duymuyor gibiydi. Ya da hissetmiyordu. Ama ensemde boncuk boncuk biriken ter kısa sürede buharlaştı ve yerini Kutsal Dağlar'da hissettiğim buz gibi soğuğa bıraktı.

Kiki mi? Zihnimle uzandım. Kuşum son anda benim yerime Hasho ile oturmaya karar vermişti. Bana bunu hissettiğini söyle. Soğuğu.

Üşüdüün mü? Vızıldadı. Bu nem yüzünden gagam vıcık vıcık oluyor.

Artık dinlemiyordum. Karanlık tapınağa yayıldı, mürekkep gibi siyah ve bir kefen gibi ağırdı. Çok geçmeden babamı, baş rahibi, hatta Takkan'ı bile sardı.

Sırada ben vardım. Ellerim eteğimin üzerinde sımsıkı kenetlenmişti ve kucağıma baktığımda, işlemeli turnaları boğan ve boncuklu çiçekleri siyaha boyayan bir gölge dalgası üzerime süzüldü.

Tebrikler, Shiori'anma.

Ses babamın olduğu yönden geliyordu. Dehşet içinde yukarı baktım. Dışarıdaki mangallardan çıkan duman pencerelerden içeri doluyor, dalları imparatorun boğazına dolanıyor, gözleri kıpkırmızı kesiliyordu.

Dehşet içinde bakakaldım. Dizlerimden kalkmaya başladım ama rahipler hâlâ kurdele bağlama ritüelini gerçekleştiriyorlardı. Başlığım şıngırdadı, mücevherli telleri alarm zilleri gibi çınlıyordu.

Gz açıp kapayınca kadar babamın gözleri yine kendi gözleri oldu. Ama kalbim hızla çarpıyordu ve çantamı Hasho'ya verdiğimi unutarak içgüdüsel olarak kalçama doğru uzandım.

Sorun nedir? Takkan mırıldandı. Gözleri endişeyle karardı. Sakin kalmam gerekiyordu. Herkes izliyordu. Olay ıkaramazdım. *Hiçbir şey, diye karşılık verdim.*

Başımı **ne** eğdim ve kendimi hayal grdğime ikna etmeye çalıştım. Törene odaklanmaya kararlıyım.

Altı, diye saydım, kurdelenin Takkan ve benimle kesiştiği zamanları işaretleyerek. *Yedi.*

Dokuzuncu ve son dönüş sırasında, bir soğuk kirpik yanağımı okşadı ve vücudum kas kas sertleşti.

Nişan gününde inci yok mu? Bandur mırıldandı. Sesi, derime bastırılmış soğuk bir bıçak gibi boynumdan aşağı ürperti gönderdi. *Yazık; sana dönüşüyorlar. Özellikle biri.*

Gözlerim her yöne uçtu ama onu bulamadım. Neredeydi? *Kimdi o?*

Eteğimin kenarını sıktım. *Buraya geldiğin için yzszsn. Burası kutsal bir yer. Baş rahip ve-*

Onların zavallı duaları sıradan bir şeytanı uzaklaştırabilir, ama ben bir kralım.

Dağlara bağlıyken kral sayılmazsın, diye karşılık verdim. *Sana inciyi versem bile, onu tutamazsın.*

Bandur hırladı ve sonunda bir duman bulutu içinde Babamın tahtının arkasında belirdi. *Yerinde olsaydım biraz sayėı ğrenirdim.* İmparatorun omzuna bir pençe attı. *Yoksa bu nişan töreni bir cenazeye dönüşebilir.*

Buna cesaret edemezsin.

Öyle değil mi? İlk defa bir kral ldrmyorum.

Ayağa fırlayıp iblisle mücadele etmemek için tüm kontrolümü kullandım. Ama o sadece bir gölgeydi. Kimse, babam bile onu fark etmedi. Oysa şef

Bakan Hawar kapüşonlu gözleriyle yaptığım her hareketi sessizce kaydediyordu.

Tüm bunlar Bandur'un bana daha fazla işkence etmesi için çıra oldu.

İmparatoru öldürmüşsün gibi görünmesini sağlayabilirim, Shiori, diye düşündü iblis. Hapse atılırsın, kolayca toplanıp dağlara götürülürsün.

Düşüncelerimi nefret kapladı. *Kimse babamı öldürdüğüme inanmayacaktı.*

İyi yerleştirilmiş birkaç bıçağın insanların fikirlerini değiştirmek için neler yapabileceğini bilerseniz şaşırırsınız. Özellikle de senin itibarınla. Bandur gıdıkladı. Bakanlar seni zincire vurmak için fırsat kollayacaklardır.

Haklı olmasından nefret ediyordum. En çok da hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyordum.

Bandur babasının tahtından Takkan'a doğru süzüldü. *Ama senin en büyük zayıflığını biliyorken neden zahmet edeyim?*

Öfke ve korku boğazımda birleşti. *Takkan'ı rahat bırak.*

İnsan sevgisi ne tuhaf bir duygu, dedi Bandur, Takkan'ı arkadan çevreleyerek. *Bir yaşındayken hiç hissetmemiştim.*

Bunun üzerine rahiplerin kaşlarını çatmalarına aldırmadan ayağa kalkmaya başladım. *Sizi uyarıyorum....*

Hayır, seni uyarıyorum Shiori. Kaderini sularda gördün. İstedığimi reddedersen, en sevdiğin kişiyi öldürürüm. Bandur'un pençelerinden çıkan orak keskinliğindeki tırnaklar Takkan'ın çene çizgisine sürtündü. *Sonunda yine de kanayacaksın.*

Sonra Bandur tek bir hareketle Takkan'ın boğazını kesti.

"Hayır!" Çığlık attım. "Takkan!"

"Shiori!" Babam bağırdı. "Sen ne-"

Kalbim kükreyerek Takkan'a döndüm. Diz çökmüştü, başı benimki gibi dua ederken hafifçe eğilmişti. Kan yoktu, boynunda kesik de yoktu. Gözlerime takıldı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Arka planda bir yerde Bandur beni kandırdığını bilerek kahkahalarla uludu. Dehşetim kaçtı, soğukkanlı bir paniğe dönüştü.

"Shiori, otur," diye bağırdı babam. "Derhal!"

Onu zar zor duydum. Oda dönüyordu ve herkes fısıldaşıyordu, dedikodular yayılmaya başlamıştı. Dudaklarını rahatlıkla okuyabiliyordum. "Neden çığlık attı?" diyordu kadınlar birbirlerine. "Gözlerine bak, vahşi." Lordlar mırıldanıyordu, "Çok yakışsınız. Hawar haklıydı.

"Onda bir gariplik var." Hawar da yanındakilerle neşeyle gevezelik ediyordu: "Size ne demiştim? O tehlikeli."

Tekrar oturmak için çok geçti. Dikkatleri büyü ya da iblisler hakkındaki konuşmalardan uzaklaştırmalıydım. Bir zamanlar tanıdıkları Shiori gibi davranmalıydım.

-Dürtüsel, aceleci ve tamamen öngörülemez.

Hiç düşünmeden başlığımı çıkardım ve ayaklarımı saran kırmızı kurdeleleri tekmeleyip attım.

"Bushi'an Takkan'la evlenmeyeceğim," diye ilan ettim en küstah ses tonumla.

Sözlerim odadakileri sessizliğe boğdu. Sanırım bu bir zaferdi.

Takkan'ın yüzündeki şaşkınlık yerini dehşete düşmüş bir anlayışa bırakmıştı. *Shiori, yapma.*

Cesaretimi toplamak için nefes aldım. "Bu töreni tamamlamayacağım," dedim, vurgulamak için ayağımı yere vurarak. "Güneşin gökyüzünde bir çakıl taşından başka bir şey olmadığı kadar kuzeye gönderilmiş çorak bir araziye bağlanmayacağım. Lord Bushi'an Takkan derhal Iro'ya dönecek. Nişan artık yok."

Eteğimi yukarı kaldırdım, kaçmaya hazırdım. Onu kolundan tutup ayağa sürüklediğimde kimse Takkan kadar şaşırmadı.

"Koş!" Emrettim ve bana şaşkın bir bakış fırlattı. Ama Ebedi Mahkemeler'e şükürler olsun ki zaman kaybetmedi. Koştı.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Kardeşlerimin arkamızdan gönderildiğini duyabiliyordum, bu yüzden bahçelerden geçtim, patikalardan saptım ve meyve bahçesinde kayboldum. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, sadece bizi tapınaktan olabildiğince uzağa götürmem gerektiğini biliyordum.

Şeftali ağaçlarına ulaşmıştık ki kuşağımın ucunda bir çekilme hissettim. Büyümü çağırdım, meyvelerin dallardan uçup arkamdaki her kim ise onun üzerine düşmesini sağlamayı düşünüyordum. Sonra kimin geldiğini gördüm.

Şeftaliler yere yuvarlandı.

Arayan Hasho'ydu. Nefes nefese kalmıştı ama bu bana ders vermesini engellemedi: "Bana büyü yapma, küçük kardeşim. Buna izin vermeyeceğim."

"Geri dönmeyeceğim," dedim kuşağımı çekerek.

"O zaman açıkla kendini."

Aklından ne geçiyordu? Kiki çığlık attı. Dürüst olmak gerekirse Shiori, kafanda o kaseyi kırdığından beri bu kadar aptal olmayı bıraktığını sanıyordum. Ama belli ki yanılmışım.

"Yeter," dedi Takkan, kardeşim, Kiki ve benim aramda durarak. "Bu kadar yeter."

"Bandur seni ele mi geçirdi?" Hasho sordu. "Çünkü yaptığın şeyi açıklamak için aklıma gelen tek sebep bu."

Ter, yüzümdeki beyaz boyayı alnımdan ve yanaklarımdan aşağı damlattı, gözlerimi yaktı ve dudaklarımı acı bir kaplamayla kapladı. Elim tersiyle gözlerimi sildim. "Bu gerçekten çok uzak değil."

İrkilen Hasho'nun elleri iki yanına düştü. İç geçirdi ve bu iç geçirme alaycı bir kahkahaya dönüştü. "Diğerlerinden birinin seni yakalamasına izin vermeliydim. Töreni iptal edip nişanlınla kaçmak... Bunu mahkemeye nasıl açıklayacağım? Bu senin için bile yeni bir şey."

Hem Kiki'yi hem de Hasho'yu kıkırdadıkları için küçümsedim.

"Gidin ve saklanacak bir yer bulun," dedi Hasho, Takkan'la bana el sallayarak. "Ben babamla işleri yoluna koyacağım."

Ve sen de Takkan'la aranı düzelt, diye ekledi Kiki kardeşimle ayrılmadan önce.

Beni tedirgin edecek kadar sessizleşen Takkan'a döndüm.

"Sanırım bir duvar halısı daha özür dilemek için yeterli olmayacak," diye mırıldandım, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Zamanınızı iğne ve iplikten uzakta geçirmeniz daha iyi olur," diye cevap verdi. Ceketimi kolunun üzerine katladı. "İyi misin?"

"*Ben iyi miyim?*" Şaşkınlıkla ona baktım. "*İyi misin?* Az önce seni tüm mahkemenin önünde ölümcül bir şekilde küçük düşürdüm. *Tekrar*. Bana kızgın olman gerekmez mi?"

"Hayır," dedi Takkan basitçe. "Beni bırakıp kaçmadın. *Birlikte* kaçtınız Ben. Bu oldukça farklı."

"Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Yüzümden akan boyayı silebilmek için çenemi yukarı kaldırdı. Gıdıklandım. "Bana yeterince anlattın," dedi. "Bırak da herkes bunun üzerine kafa yorsun. Bugün güzel bir gün ve tadını çıkarmalıyız. Onun gibi-"

Takkan arkamdaki birine beceriksizce el salladı. "Günaydın, Mr. Ji."

Bay Ji'nin, düşmüş ağaçları toplayan bir bahçıvan olduğu ortaya çıktı. meyve bahçesinde meyve yiyordu ve şimdi ağzı açık bir şekilde bize bakıyordu. Takkan'ın selamıyla birlikte hızla suskun bir şekilde eğildi.

Dehşete kapılmıştım. Takkan'ı kolundan tuttum ve bahçenin derinliklerine doğru uzanan ahşap bir köprünün üzerinden sürükledim. Kuşlar cıvılda cıvılda ve ağustos böcekleri tiz olduğu kadar gürültülüydü, ama en azından meraklı gözlerden uzaktaydık.

Takkan gülüyordu.

"Hiç komik değil," dedim, içtenlikle üzülerek. "Gindara'da dedikodu şeytan ateşinden daha hızlı yayılır. Muhtemelen tüm şehirdeki herkes ne yaptığımı biliyordur. Ve ailen!" Yüzümü ellerimin arasına gömmek istedim. "Ailen benden nefret edecek."

"İro, Gindara'dan oldukça uzakta," diye hatırlattı Takkan. "En azından birkaç gün haber alamazlar. Ayrıca, Megari'nin seni hor görmesine neden olacak hiçbir şey yapamazsın."

"Annen farklı bir hikaye olacak."

"Eğer çocuklarım olursa annem yatışacak. Ve o yatıştığında babam da yatışacak."

Gözleri parlıyordu ve ciddi mi yoksa şaka mı yaptığını anlayamıyordum. "Çocuklar mı?" Midem takla atarken tekrarlardım. "Nişanın bittiğini söylemişim."

"Eğer durum buysa, belki de bir özür duvar halısı daha yapmalısın."

Ona en sert kaşlarımı çattım ama dudaklarımı kemiren seğirmeye karşı koyamadım. "Bunu nasıl hafife alırsın?"

Takkan ceketimi köprünün korkuluklarına bıraktı. "Hafifletiyorum çünkü başkalarının senin ya da bizim hakkımızda ne düşündüğü umurumda değil. Gerçeği asla öğrenemeseler bile, bu benim için önemli değil."

"Geleceğimizde birçok deneme ve yanlış anlaşılma olacak, Shiori. Tartışmaya mecburuz ve bazen senin peşinden koşamayacak kadar kızgın olabilirim. Bırak seninle olmayı." Kıkırdadı. "Ama sonunda hep birlikte güleceğimize inancım var. İçimden bir ses yıllar sonra bugünlere güleceğimizi söylüyor."

Bundan yıllar sonra. Bunu söyleme şekli gözlerimi buğulandırdı.

Ellerimi onunkilere kenetleyerek, unutulmuş bir salkım ağacının altına sığınana kadar onu tapınaktan uzakta, bahçelerin derinliklerine çektim. Orada, saçımdaki tarağına uzandım ve yanaklarıma sarkan boncuklu iplerden birini gevşetmek için aşağı doğru taradım.

"Ne yapıyorsun?" Takkan sordu.

"Boncukları topluyorum," dedim, parmaklarım ustalıkla çalışıyordu. "Tapınağı boşaltmış olacaklar, bu yüzden geri dönemeyiz. Ama bu töreni bitiremeyeceğimiz anlamına gelmiyor." Son boncuğu da taradım ve avucumdaki çıplak kırmızı ipliği gösterdim. Sonra ne söylediğimi fark ederek kızardım. "Ben..."

Mahkemedeki tüm dedikoducuların izlediği o boğucu tapınak yerine burayı tercih ederim."

Takkan benim küfürlü konuşmama gülümsedi. "Kaderini benimkine bağlamak istediğinden emin misin?" diye sordu. "Güneşin gökyüzünde sadece bir çakıl taşı olduğu kadar kuzeydeki çorak bir topraktan gelen üçüncü dereceden bir lord mu?"

Yanaklarım utançtan kızardı. Bunlar benim sözlerimdi. "Öyle demek istemedim."

Sesine eğlence karıştı. "Biliyorum."

"Takkan..."

"Kardeşlerin seninle geçireceğim bir ömrün gururumu okşayacağı konusunda beni uyarmıştı. Ama sana olan aşkım gururdan çok daha büyük, Shiori. Her şeyden çok daha büyük." Başını eğdi ve bana şefkatli bir bakış attı. "Şimdi, töreni bitirme konusunda ne demiştin?"

Takkan'ın zihnime musallat olan tüm karanlığı yok edebilmesi en derin sihirdi. Yanaklarımı ısıtan utancı nasıl neşeye dönüştürdü ve bu neşe vücuduma nasıl yayıldı, gözeneklerimden ve saçlarımdan sızarak parlaklığımın güneşe rakip olabilirdim. İçim bile ışıldıyordu.

Elimdeki kırmızı ipliği çözdüm ve gözleriyle buluştum. "Etrafını seni her zaman sevecek insanlarla çevrele," diye başladım, "hatalarınla ve yanlışlarınla. Saçların yaşlılıktan beyazladığında bile seni her gün daha güzel bulacak bir aile kur. Birilerinin fenerini parlatan ışık olun."

Bunlar Raikama'nın bana söylediği sözlerdi; mutluluğum için son bir dilek.

Büyük bir dikkatle ipliği bileğine dolamaya başladım. "Imurinya'nın, birlikte aya yolculuk edebilmeleri için kendini avcıya böyle bağladığını biliyor muydun?"

Aptalca bir soru. Elbette biliyordu, Takkan bir masal âlimiydi. İpliği ona bir, iki, üç kez doladım. "Seni kendime bağlıyorum, Bushi'an Takkan. Babam, üvey annem ya da ülkem öyle istediği için değil, öyle olmasını *istediğim için*. Her zaman seni seçerdim. Sen benim fenerimi parlatan ışıksın."

Bir düğüm attım. Sonra Takkan ipliği aldı ve diğer ucunu bileğime doladı.

"Seni kendime bağlıyorum, Shiori'anma," dedi. "Sevinç ve hüznü, talih ve talihsizliği atlatırken ve hayatımızı geçirirken iplerimiz hep düğümlensin."

gençlikten yaşlılığa kadar. Yeryüzünde ya da cennette tek yürek, tek onur ve tek ruha sahibiz. Şu andan itibaren on bin yıl sonrasına kadar."

Çenesini kendime doğru eğdim. "Ve şimdi, tutman gereken bir sözün yok mu?"

Bir adımla aramızdaki boşluğu yok etti ve sonra dudakları bir öpücükle benimkilerin üzerine düştü. Geçmişte yaptığı gibi yanağıma ya da alnıma hızlı, utangaç bir öpücük kondurmadı. Daha dün gece burnuma kondurduğu o şefkatli öpücük bile değildi. Dudak dudağa, nefes nefese gerçek bir öpücük, dizlerimin birbirine çarpmasına ve dünyanın sallanmasına neden oldu - tam da bildiğim gibi.

Takkan beni kendine çekerken bilinçsizce ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim, kollarımız birbirine dolandı ve parmaklarımız iç içe geçti - hala törenden dolayı birbirimize bağlıydık. Birbirimizden sarhoş olana, ayak parmaklarımız toprakta derin izler bırakana ve mor salkım yaprakları başımızın her santimini taçlandırana kadar tekrar tekrar öpüştük.

"Senin kaderin artık benimkine bağlı," diye fısıldadım, dudaklarım onunkilere değerken. "Kalbin benim kalbim ve bulunduğun yer benim evim. Neyle karşılaşsak karşılaşalım, birlikte karşılaşacağız."

"Birlikte," diye yineledi kararlılıkla. "Her zaman."

Takkan ipimin ucuydu. Uçurtmam ne kadar uzağa giderse gitsin, her zaman ona geri dönmenin yolunu bulacaktı. Ve imkânsız olan hâlâ bizi bekliyor olsa da, onun asla bırakmayacağını bilmek kalbimi biraz daha rahatlatıyordu.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Nasıl dilersem dileyeyim, Takkan ve ben sonsuza dek bahçelerde saklanamazdık. Er ya da geç sarayla yüzleşmek zorundaydık. İlk kez ben önden gitmeyi seçtim ve Takkan da dağlardan hâlâ haber göndermemiş olan Gen'i aramaya gitti.

İşte buradasın! Kiki, bahçe yollarına çıktığımda başımın üzerinden uçarak bana baktı. Kardeşlerin seni Yusufçuk Avlusu'nda bekliyor. Bir açıklama hazırladılar- Shiori! Bu yanlış yol! Nereye gidiyorsun?

"Babamı görmek için."

Sana kızgın değil mi?

Bocaladım. "Öğreneceğim." Kuşumun kanadına dokundum. "Sen kal. Bu yalnız yapmam gereken bir şey."

Annemin mabedi imparatorluk bahçelerinin kuzeydoğu köşesinde, söğüt ağaçlarıyla çevriliydi. Burası saray arazisinin en sessiz yeriydi ve pek çok kişi sık sık ziyaret etmediğim için anneme saygı duymadığımı düşünürdü ama öyle değildi. Buraya gelmek eski bir yarayı yeniden açmak gibiydi.

Babam zaten oradaydı, ahşap merdivenlerden çıkıyordu. Sırtında soluk güneş ışınları parlıyordu ve gölgelerimiz üst üste geldiğinde beni fark etmedi.

"Size katılabilir miyim?" diye sordum.

İhtiyatlı bir ifadeyle başını kaldırdı. Hasho'nun törende aniden ayrılışım için bir açıklama yaptığına inanıyordum ama yine de hoşnutsuz görünüyordu. Haklı olarak.

"Lütfen, baba?" Yumuşakça söyledim. Sonunda başıyla onayladı.

Onu tapınağa kadar takip ettim. Açık kapı aralığına ve öğleden sonra sıcağına rağmen içerisi serindi. Kirişlerden annemin cennete sağ salım gitmesini dileyen fildişi sancaklar sarkıyordu. Tapınağın ateşiyle ilgilenen üç rahibe vardı, imparatoriçenin anısına sonsuza dek yanacak olan alevli bir ocak. Bizi gördüklerinde eğildiler ve itaatkâr bir şekilde dışarı çıktılar.

Sunaktaki pirinç, altın ve şarap sunularının arkasında annemin ahşap bir heykeli vardı. Babam sık sık ona benzediğimi söylerdi, ama uzun abanoz saçlarımız ve sivri çenelerimiz dışında pek benzerlik görmezdim. Onun gözleri yuvarlak ve kibardı. Benimkiler keskin ve meydan okuyucuydu.

Peder heykelin önünde derin bir şekilde eğildi ve dualarını mırıldandı.

Ben de eğildim ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, annem için söyleyecek hiçbir söz bulamadım. Onunla ilgili hatırladığım birkaç anı bile gerçek değildi. Raikama onları bana huzur ve mutluluk getirsin diye zihnime yerleştirmişti ama artık gerçeği bildiğim için sadece pişmanlık hissediyordum.

"Nasıl biriydi?" Babam ayağa kalktığına sordum.

Bu soruyu her zaman belirsiz bir şey söyleyerek geçiştirirdi: "Çok nazikti. Çok güzeldi."

Bugün de aynı şeyi bekliyordum ama babam sunağın önünde son bir kez eğildi. Sonra sisli bir şekilde cevap verdi: "Tütsüden nefret ederdi çünkü uykusunu getirirdi. Bir keresinde Andahai'nin isim verme töreni sırasında uyuyakalmıştı."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Babam merdivenlere doğru döndü. "Sana bildiğinden daha çok benziyordu."

Bu sitem göğsümde bir sızı yarattı. "Bu sabah olanlar için özür dilerim. Davranışım... affedilemezdi."

Aniden durdu. "Bushi'an Takkan'ın sabırlı bir adam olması büyük şans. İyi bir adam. Çünkü ailesinin şerefini bu şekilde lekeledikten sonra prenses olsun ya da olmasın seni kabul edecek başka birini tanımıyorum."

Başımı eğdim, azarlanmaya katlandım. Ailesine eskisi kadar saygısızlık etmediğimi iddia etmek istedim. Ne de olsa onunla kaçmıştım.

Akıllıca, düşüncelerimi kendime sakladım.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın kızım. Daha güçlü bir görev bilincine sahip olmanı beklerdim. Özellikle de senin ve kardeşlerinin başına gelenlerden sonra."

Duraksaması kasıtlıydı ve bana irkilmem için bir an verdi.

"Annenizin mabedinde sizi daha fazla azarlamayacağım." Baba kollarını kavuşturdu, kutsal toprağı süpürmemek için uzun kollarını kavuşturdu. "Tek söyleyeceğim, seni ceza olarak göndermeyi planladığım, ancak kardeşlerinin tekrar düşünmem için bana yalvardıkları. Ne olursa olsun, aramanız gereken benim değil, Lord Takkan'ın affıdır."

Başımı kaldırdım, belki biraz fazla hevesle. "Evet, baba. Elbette haklısınız."

Uyumluluğum kaşlarını çatmasına neden oldu. "Biricik kızımdan nadir sözler. Daha önceki koşuşturmanızdan anladığım kadarıyla onunla zaten konuşmuşsunuz?"

Dikkatli bir şekilde başımı salladığımda bir homurtu çıkardı. "Tanrılar genç Takkan'ı hoşgörüsü için ödüllendirsin." Bir iç çekiş. "Gel. Sarayın geri kalanı burada olduğumuzu fark etmeden önce benimle bahçelerde yürü."

Batan güneş ağaçların tepelerini aydınlatıyor, onları vahşi bir kırmızıya boyuyordu. Birkaç dakika içinde yok olacağını bildiğim bu manzaranın tadını çıkardım. Sonra yutkundum, babamın bu yolu annemle birlikte yürüyüp yürümediğini merak ettim. "Onu özleyor musun? Annemi."

"Annen bana Emuri'en tarafından bağlandı. Tanrılar lütfederse, göğe yükseldiğimde onu tekrar bulacağım."

"Keşke onu daha iyi tanısaydım."

Babam yürümeye devam etti ve ben de bunun konunun sonu olacağını düşündüm. -Ta ki bir sazan gölünün üzerindeki tahta köprüde durana kadar. "Annen de senin gibi inatçıydı ve çoğu zaman senin gibi küstahtı. Ama her zaman kendinden önce başkalarını düşünürdü. Hastalandığında, bir daha asla evlenmeyeceğime yemin ettim. Bunu duymak istemedi. Senin bir anneye büyümeni istiyordu. Bu onu unutacağın anlamına gelse bile."

Boğazımda bir yumru şişti ve konuşmamı zorlaştırdı. "Bu yüzden yeniden evlendin."

"Üvey annenizle evliliğim bir aşk evliliği değildi, ama arkadaşlık. Çocuklarımin onu, onun da onları sevdiğini görmek, annenizi kaybetmenin acısını biraz olsun hafifletti. Üvey annene de yardımcı oldu."

"O da yas tutuyordu," diye mırıldandım. "Kız kardeşi için." "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet, ölmeden önce," dedim kalın bir sesle. "Geçmişinden hiç bahsetmemesini, bir adının bile olmamasını tuhaf bulmadınız mı?"

"Onunla tanıştığım da bir adı vardı ama unutmak istiyordu. Evdeki hayatı pek mutlu değildi. Onunla tanıştım çünkü babası onu evlendirmeye çalışıyordu-"

"Bir seçme töreni," diye mırıldandım.

"Evet." Babam bildiğime şaşırmış görünüyordu ve o devam ederken gözlerimi kaçırdım. "Onun güzelliğini duyan krallar ve prensler mücevherler ve altınlar sunarak Tambu'da toplandılar. Başlangıçta ben de gittim. Onun nazik ve şefkatli olduğunu duymuştum ve senin için yeni bir anne bulmayı umuyordum. Ama yarışma beni rahatsız etti ve oradan ayrıldım."

"O zaman seninle nasıl evlendi?" diye sordum.

"Bu uzun bir hikâye," diye yanıtladı Peder. "Yarışma aylarca sürmüş ve talipler arasında çekişmeye neden olmuş. Tambu'nun büyük krallarından biri savaş çıkmasından korkuyordu. Karar vermesine yardımcı olmak için geri dönmemi istedi.

"Onunla tekrar karşılaştığım da kız kardeşinin yasını tutuyordu. Zavallı kız seçim başladıktan kısa bir süre sonra öldü."

Başımı kaldırdım, nefesim sığılaşıyordu. "Onunla hiç tanıştın mı?"

"Bir kez," dedi babam. "Ama pek iyi hatırlamıyorum. Üvey annen geçmiş hakkında konuşmayı hiç sevmezdi. Özellikle de kız kardeşi hakkında."

Raikama'nın babamın hafızasındaki boşluklarla bir ilgisi olduğunu hissederek geri çekildim. Ama sonra tekrar konuştu.

"Hatırladığım tek şey, o güne kadar gördüğüm en yalnız gözlere sahip olduğuydu." Babamın sesi sanki anılardan sıyrılıyormuş gibi dalgalandı. "Ve yanında bir yılan vardı. Üvey annenin teselliye yılanlarda bulmasının nedeninin bu olduğunu düşünürdüm hep. Çünkü ona kız kardeşini hatırlatıyorlardı."

Göğsüm ağrıyordu ve çiçekten çiçeğe konan bir bal arısına takılmış gibi yaparak gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Raikama hakkında babamın bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Belki bir gün ona onun güçlü bir büyücü olduğunu, kardeşlerimle beni Lord Yuji ve Bandur'dan korumak için uzaklara gönderenin o olduğunu söyleyecektim ama ona asla tüm gerçeği anlatmayacaktım. Üvey annemin son sırrı da benimle birlikte ölecekti.

Babamın evlendiği kayıp kız kardeşiymiş. Ve adı Channari'ydi.

"Kederimiz bizi birbirimize bağladı," dedi sessizce, hikâyeye devam ederek, "ve yakınlaştık. Bir gece, kocasını seçmeden önceki gece, bana tuhaf bir soru sordu: Kiata'da gerçekten sihir olup olmadığını."

Göğsümdeki acıya rağmen öne doğru eğildim. Babam bana bunu hiç söylememişti.

"Bunun doğru olduğunu söylediğimde, kız kardeşini öldürenin büyü olduğunu ve ondan olabildiğince uzaklaşmak istediğini açıkladı. Eğer takım elbisemi yenilemeyi düşünürsem beni seçmeye karar verdiğini söyledi." Nefes aldı. "Bu beklediğim son şeydi."

"Ne dedin sen?"

"Ona Lor'yan'ın yüz hükümdarının aylarca ona olan sonsuz aşklarını ilan ettiklerini söyledim." Sessizce güldü. "Ona içlerinden birini seçmesi gerektiğini, çünkü kalbimin çocuklarımmın annesine ait olduğunu söyledim. Ama o kararını vermişti. 'Kalplerimizdeki kırıklar asla iyileşmeyecek,' dedi. 'Ama ben kendi kalbimi yeniden bütünlemeye çalışıyorum. Bunu yapabilecek olan bir sevgili ya da koca değil, bir ailedir. Birbirimiz için aile olalım."

"Sözünde durdu," dedi babam. "Onunla ilk tanıştığında ona Imurinya dediğini hatırlıyor musun?"

"Çünkü parlıyordu," dedim. "Aydın hanımı gibi."

"Onu hayatımda gördüğüm en mutlu andı." Bir kez daha ciddileşmeden önce ağzında bir gülümseme hayaleti belirdi. "İkinizin arasına giren uçurum onu derinden yaraladı, Shiori. O seni seviyordu. Hem de çok."

Burnuma ve gözlerime sıcaklık doldu.

"Onu özleyorum baba," dedim göğsümdeki ağrının arasından.

Ona çok nadiren Baba derdim. Onun Kiata'nın İmparatoru olduğunu, çocukları tarafından bile saygı duyulan, sevilen ve korkulan bir adam olduğunu bilmek bana hep garip gelmişti. Ama şu anda o benim önce babam, sonra imparatorumdu.

En kısık sesimle, "Raikama'yı annemden daha çok özlemem çok mu kötü? Annemin onu tanıyan ve seven altı oğlu vardı. Kalbimde onu ben de seviyorum ama onu tanımak için çok küçüktüm. Raikama... onun kimsesi yoktu. Benden başka."

"Seni kendi çocuğu gibi severdi. Sen onun kalbinin kızıydın."

Babam bunların Raikama'nın ölmeden önce bana söylediği sözler olduğunu bilemezdi. Kendime hakim olamadım ve gözyaşlarım ben onları durduramadan yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Babam köprünün üzerine eğilmiş, yosunları kemiren bir sazana bakıyordu. Sesi uzak ve düşünceliydi. "Onu senin için seçti, biliyor muydun?"

"Kim?" Gözlerimi kııptım. "Takkan mı?"

"Seni yurtdışındaki bir kralla ya da Lord Yuji'nin oğullarından biriyle evlendirerek savaş lordlarının taht için desteğini güçlendirmeyi planlamıştım. Üvey annen kendi eşini kendin seçmen için mücadele etti ama konsey buna izin vermedi. Bu yüzden evliliğinin en azından sana mutluluk getireceğine yemin etti."

"Beni Kiata'dan mümkün olduğunca uzağa göndermek istediğini düşünmüştüm."

Babam solgun bir gülümseme verdi. "İro'nun dünyanın en karanlık köşesi olduğunu düşündüğünü hatırlar gibiyim. Daha birkaç saat önce orası için çorak topraklar dememiş miydin?"

Utancımdan geri çekildim. "Sanırım oldukça uzak. Ama neden Takkan? Mahkemeye hiç gelmedi bile."

"Bir kere yaptı. Size daha önce Bushi'an Takkan'ın mahkemede başarılı olacak türden bir çocuk olmadığını söylemiştim. Sanırım ne demek istediğimi hiç açıklamadım."

Söylememişti ve ben de Takkan'ın patavatsız bir barbar, üçüncü dereceden bir lord olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar da yanılmışım.

"Babası hiçbir zaman güce önem vermedi," diye açıkladı imparator. "Hükümdarlığım uzadıkça değerini anladığım bir şey bu. Aynı şey Takkan için de geçerli. Çocukken bile soyluları etkilemek için gerekli olan kurnazlıktan yoksundu."

"Çok dürüst biri," dedim kuru bir sesle.

"Gerçekten de öyle," dedi babam. "Keşke sen de bu özelliği paylaşıydın." Yüzümü buruşturdum.

"Ziyareti sırasında üvey anneni etkilemeyi başardı."

"Raikama?" Kaşlarımı çattım, merakımın fitili ateşlenmişti. Raikama saray mensuplarına karşı son derece soğuk davranırdı. "Nasıl?"

"İstemediğinden olduğuna eminim. Bir akşam saray çocukları onun etrafında toplandı. Aileleri onlara onun güzelliği karşısında yaltaklanmalarını söylemişti ve öyle de yaptılar, ama bunun üvey anneni nasıl rahatsız ettiğini biliyorsun."

Bu yüzden yüzündeki yara izi hakkında ne düşündüklerini sordu. Bütün çocuklar fark etmedikleri yalanını söylemişler."

"Takkan hariç," diye fısıldadım. Takkan yalan söylemezdi ve Raikama'nın yara izi onu gören herkesin ilk fark ettiği şeydi. Uzun ve çarpıcı yara izi yüzünü çaprazlamasına kesiyordu ama bir kez bile saklamadı ya da utanç içinde başını eğmedi.

Babam başını salladı. "O ana kadar tek kelime etmemişti ama verdiği yanıtı asla unutmayacağım. 'Eğer sana güzel olduğunun söylenmesini isteseydin, yaranı saklardın. Ama saklamıyorsun. O senin hikayeni anlatıyor, sadece onu duymaya layık olanlar için olan bir hikayeyi. "

"Ah, Takkan," diye mırıldandım. Takkan'ın imparatorluk eşine hakaret ettiği ve Raikama'nın düşünceleri hakkında hiçbir ipucu vermediği karşılaşmayı gözümde canlandırmaya çalıştım. "Ailesi çok utanmış olmalı. Özellikle de annesi."

"Öyleydi." Babam kıkırdadı. "Aylarca bize özür duvar halıları ve çam ağacından oyulmuş çok sayıda tavşan gönderdi. Üvey annen hepsini çöpe attırdı. O yüzden senin için onu seçtiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin et. Bugün bile bu sözlerin onu neden bu kadar sevdiğini bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum. Raikama'nın yara izi benim için hâlâ bir gizemdi. "Bunu neden kabul ettin?"

"Onun muhakemesine güvenirdim. Her zaman sırlarla doluydu, ama Takkan'la ilgili olarak, onun için mantıklı bir dava açtı. Çocuğu değerlendirmeyi kabul ettiğimde, sana söylememem için bana söz verdirdi. Ona bir şans vermeyeceğinizi biliyordu."

"Haklıydı," diye fısıldadım. Ama kader yine de bizi bir araya getirmenin bir yolunu bulmuştu. Raikama'nın böyle olacağını bilip bilmediğini merak ettim.

"Öyleydi." Babam köprünün sonuna doğru yürüdü. "Çoğu zaman büyük bir öngörüye sahipti. Sen ve kardeşlerin uzaktayken, üzerinize karanlık bir büyü çöktüğünü hissetti ama bir gün eve döneceğinize olan inancını asla kaybetmedi."

Sözlerindeki ironi beni irkiltmeliydi ama onlara inandım. Raikama kardeşlerimi ve beni lanetlemiş, bizi ülkenin en uzak köşelerine sürgün etmişti ama bunu bizi korumak için yapmıştı. Bu ona ne kadar acı vermiş olmalı.

Babamın sesi alçaldı. "Tekrar gitmeni istemiyorum ama Gindara'da güvende değilsin." Konuşacak gibi oldum ama eliyle beni susturdu. "Benimle tartışma ve Kutsal Dağlar'a geri dönmekten bahsetme bile."

Dilimi ısırdım. Babam beni çok iyi tanırdı.

"Oradaki askerler İblis Kral'ın seninle ilgili planlarını biliyor. Sizi gediğin yakınında görürlerse, zihninizi ele geçirdiğini ve sizi esir aldığını düşüneceklerdir."

Gözlerim yukarı fırladı. "Bu gerekli mi?"

"Tüm önlemler gerekli, Shiori. İnsanlar iblisin saldırıları için seni suçluyor ve konsey seni Kiata'dan sürmem için bana baskı yapıyor."

Babama Bandur'un tılsımını çalacağımızı ve onu Lapzur'a götüreceğimizi söylemek buraya kadarmış. Kardeşlerim haklıydı, onaylama ihtimali yoktu.

"Bugünkü taşkınlığınızdan iyi bir şeyler çıkabilir," dedi Peder. "Olanlar insanların kafasını karıştırdı, sana ve Lord Takkan'a en yakın oturanların bile. Davranışların üzerinde düşünmen için seni bir tapınağa gönderdiğimi düşünecekler."

"Gerçekte, Iro'ya gideceğim," dedim. Bu, üzerinde çalıştığım bir yalandı ama şimdi söylerken sesim duygusallıktan boğuklaştı. "Bushian Kalesi iyi korunuyor ve tören sırasında onu yeterince kınadım, kimse oraya gitmemi beklemes. Hawar bile."

Babam düşündü. "En azından kardeşlerinden birini yanına al. Biri sana kuzeye kadar eşlik ederse kendimi daha rahat hissederim. Sana zarar vermek isteyen çok kişi var kızım." Sesi gerginleştirdi ve Hawar'ı ve onun isyankâr eşek arılarını düşündüğünü anladım. "Mümkün olduğunca çabuk git."

Başımı salladım ve "Yarın gideriz" dedim.

Elbette bu bir yalandı ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Beni Iro'ya, sığınacak bir yere gönderdiğini düşünmesini sağladığım için; oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Yarın gidiyordum. Sadece tehlikeden kaçmıyordum, tehlikenin içine doğru serbestçe gidiyordum.

Yerleşim alanına döndüğümde akşam karanlığı biraz geçmişti. Midem huysuzca homurdanıyordu ve yemek yemeye fazlasıyla hazırdım. Kardeşlerimle paylaştığımız salona daldım, odalarına bağırıp hepsini yemeğe çağırmaya hazırdım ki kapımın önünde Takkan'ı gördüm.

"Shiori-" Kolumu tuttu. "Acele et."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Neler olduğunu sormaya başladım ama Kiki çılgınca odamdan dışarı fırladı, saçlarımı ısırdı ve beni içeri sürükledi.

Acele etmeliyiz! diye bağırdı. *Hawar onu aldı!*

"Kim?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştıtararak söyledim. "Kiki! Hawar kimi kaçırdı?"

Kağıt kuşum hiçbir açıklama yapmadan, hala çılgınca kapılarımın çatlakları arasına daldı.

Takkan ve ben onu takip ettik ve kalbim neredeyse duracaktı.

Gen'in şahini kafesli penceresinin dışında pusuya yatmış, kemerli pençelerinde bir ayna parçası parlıyordu. Yuvarlak sarı gözleri kırpıştı ve parçayı avuçlarıma bırakırken yüksek sesle bir çığlık attı.

Bardağa kan bulaşmıştı ve içimi ağır bir önsezi kapladı.

"Gen," diye nefes aldım. "Gen'i tutukladılar."

CHAPTER TWENTY-NINE

Şahin, kuş kalabalığının toplandığı bulutlara doğru yükseldi. İmparatorluk zindanlarına yakın olan güneybatı kapısının üzerinde toplandılar.

Gen'in benim türüme karşı gerçekten bir yakınlığı var, dedi Kiki onaylayarak.

"Evet ve çılgınlıklarına bakılırsa başı dertte gibi görünüyor," dedim onu pencereden dışarı fırlatırken.

"Kardeşlerimi getir," diye talimat verdim. "Önce Benkai'yi bul." İkinci kardeşim yakında başkomutan olacaktı ve her nöbetçi, asker ve muhafız onun yetkisi altındaydı. "Takkan, benimle gel."

Büyük bir birlik zindanları koruyordu. Babamın bir avuç nöbetçisiyle çevrili Baş Bakan Hawar'ı gördüğümde çenemde sinirli bir kas kasıldı.

"Çocuğu serbest bırakın," dedim.

"Özür dilerim Prenses Shiori," dedi Hawar başını eğerek. "Sanırım büyücüden bahsediyorsunuz? Ne yazık ki kendisi tutuklu."

"Hangi suçlamayla?"

"Çocuk gedik üzerinde kara büyü yaparken bulundu," diye yanıtladı Hawar. "Bildiğimiz kadarıyla, size zarar vermek için Kutsal Dağlar'ın iblisleriyle işbirliği yapıyor olabilir, Majesteleri."

Burun deliklerim alevlendi. "Bunun yalan olduğunu biliyorsun. Gen buraya geldi. buraya yardım için *davet edildi*. Onu gediğe gönderen benim."

"O zaman bu çok talihsiz bir durum," dedi Hawar. "Babanız ve Prens Benkai bölgenin yasak olduğunu açıkça belirttiler. Eğer onların emirlerine karşı gelmek isterseniz-"

"Kardeşim çoktan yola çıktı," dedim öfkeyle.

"Umarım acele eder. Ne yazık ki genç büyücünün sağlığını garanti edemem."

Yumruklarımı sıktım. "Eğer ona zarar verdiysen..."

"Ona son derece nazik davranmaya çalıştık, Ekselansları, ancak çocuk oldukça mücadele etti."

Başka bir yalan. "On üç yaşında bir çocuk, eğitilmiş imparatorluk muhafızlarından oluşan bir alaya karşı nasıl mücadele edebilir ki?"

"Yukarıya bak," dedi Hawar ipek gibi. "Şu anda bile güçlü bir büyü yapıyor."

"Onlar sadece kuş!" Tükürdüm. Kalabalığın arasına dağılmış nöbetçilerle yüzleştirdim. "Hawar hepinizi çantasında mı taşıyor? İmparatorluk ailesine olan sadakatinize ne oldu?"

Hawar, "Nöbetçiler her şeyden önce Kiata'yı korumaya yeminli," diye cevap verdi. "Kiata tehdit altında."

Takkan başbakanı yakasından yakaladı. "Prensesi zindana götürün. Hemen."

Gafil avlanan Hawar çırpındı ve yelpazesini Takkan'ın kafasına doğru savurdu. "Beni hemen çözün! Derhal, Bushi'an Takkan! Bu ne cüret? Baban bunu duyacak! Tüm saray aileni ihbar edecek."

."

Takkan'ın canına tak etmişti. Bakanın yelpazesini yakaladı ve tek eliyle ikiye böldü. "Ailem hakkında ne düşündüğünüzü zaten açıkça belirttiniz," dedi buz gibi bir sesle. "Kuzey'in vahşi ve barbarlarla dolu olduğunu mu söylüyorsun?" Hançerini kınından çıkarabilmek için kırık yelpazeyi bıraktı ve bıçağını bakanın boğazındaki titreyen şişkinliğe sapladı. "Ne demek istediğini kanıtladığım için mutluyum. Şimdi Shiori'yi içeri al!"

Hawar'ın yaptığını gördüğüm en akıllıca şeydi: parmaklarını şıklatarak muhafızlara kenara çekilmelerini söyledi. Zindana daldım.

"Büyücü nerede?" diye sordum. Gardiyanlardan biri merdivenleri işaret etti. Hemen aşağı indim ve Gen'i solumdaki ilk hücrede buldum.

Çocuğun yüzü morarmış ve kan içindeydi, burnu yine kırılmıştı. Saman bir yatağın üzerinde yatıyordu, siyah saçları dağınıktı. Beni görünce elini kaldırdı.

Elini salladı; bir selamlama ve hayatta olduğuna dair bir güvenceydi bu.

"Burada herkes *başımı* belaya sokmakta çok becerikli olduğumu söyler," dedim kalkmasına yardım ederken. "Sen de pek iyi değilsin."

"Bela gücü takip eder," diye mırıldandı ve hasarı değerlendirmek için burnuna dokundu. İnledi. "Kahretsin, iyileşmeyi bitiremedim ve şimdi köprü sonsuza dek eğri olacak."

"Kibirli olmanın sırası değil. Yürüyebilir misin?" Bir inilti çıkardı ama başını salladı.

"Kuşları çağırman çok zekiceydi." Sırtarak onu neşelendirmeye çalıştım. "Kiki etkilendi."

Gen'in tek söylediği "Öyle olacağını biliyordum" oldu.

Dışarısı cehennem gibiydi. Ben zindandayken, Kiki kuş ordusunu Hawar ve adamlarına karşı yönetmişti. Kartallar ve şahinler askerleri hırpalıyor, kargalar Hawar'ın burnunu ve kulaklarını gagalıyordu. Baş nazır kaçmak için koşuştururken yüzünü korumak için yerden tahta bir kova almak zorunda kalmıştı.

"*Onlar sadece kuş,*" dedi Kiki, Hawar'a söylediklerimi taklit ederek. Kağıttan göğsü gururla kabarmıştı. *Bu bahaneyi bir daha kullanabileceğini sanmıyorum.*

"Umarım buna ihtiyacım olmaz," diye cevap verdim ama başını şefkatle okşadım. "Aferin."

Bir orduyu yönetmek hoşuma gitti, dedi Kiki. *Tekrar yapabilirim. Daha fazla kanat kullanabiliriz.*

Benkai ve adamları gelmeden hemen önce uçup gitti. Kalıp ağabeyimin zindan muhafızlarını azarlamasını dinlemek isterdim ama Gen'in yardıma ihtiyacı vardı. Çocuğun itirazlarını görmezden gelerek, Takkan ve ben onu sargı bezi için revire, ardından da yeni elbiseler ve biraz dinlenmesi için Takkan'ın odasına götürdük.

Kitap yığınları, parşömenler ve kâğıtlar ahşap zemine saçılmıştı ve yıkanmamış yazı fırçaları masasının üzerine dağılmıştı. Nişanlıma meraklı bir bakış gönderdim. Iro'daki odaları takıntı derecesinde düzenliydi.

Takkan, "Araştırma yapıyordum," diyerek mahcup bir açıklama yaptı.

"İblisler mi?" diye sordu Gen. Parşömenlerden birini kaldırdı ve içeriğine göz attı. "Kiata'nın bu konudaki bilgisi ne yazık ki güncel değil."

"Neyse ki sen varsın," dedim bir minderin üzerine çökerek.

Gen parşömeni yere bıraktı. "Tılsımı alamadım," dedi sonunda. "Yaklaştım ama sonra-" Tereddüt etti. Başarısızlık belli ki gururuna bir darbe indirmişti. "Sonra korktum."

"Nöbetçilerden mi?" diye sordu Takkan.

Gen alay etti. "Beni neredeyse hiç fark etmediler." Sesi alçaldı. "Ama Bandur fark etti."

"İhlalin içinde mi?" Ben sordum.

"Merak etmeyin, ona hiçbir şey söylemedim," dedi Gen hemen. "O bana ulaşmadan önce gedikten uzaklaşmıştım. Nöbetçilerinizin çok daha az kötü olduğunu düşündüm. Baş bakanınızın onları cebinde taşıdığını bilmiyordum."

İrkildim. "Babamın da bildiğini sanmıyorum. Özür dilerim Gen. Senden gitmeni istememeliydim."

"Bandur'la yüzleşmem kardeşlerinden biriyle yüzleşmemden iyidir," dedi. "Ayrıca, tılsımın şu anda tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Aynayı geri aldın, değil mi?"

"Şahininiz getirdi," diye cevap verdim, parçayı çantamdan çıkarırken. Gen'i kurtarmak için o kadar acele etmiştim ki camdaki kanı silmeye bile vakit bulamamıştım. Şimdi bunun kan değil, parmaklarımla ovuşturduğumda belli belirsiz parlayan garip bakırımsı bir toz olduğunu gördüm.

"Yarıktaki diğerlerinden farklı küçük bir delik var," diye açıkladı Gen yorgun bir sesle. "Oradaki kaya daha koyu, neredeyse kıpkırmızı. Bir gözbebeğine benziyor. Aynaya göre Bandur'un tılsımı kaya tabakasının altında sıkışmış."

Hiçbir taş beni Bandur'u yenmekten alıkoyamazdı. "Onu bulacağım."

"Bunu yapacak kişi sen olmamalısın," dedi Gen. "O da bunu isteyecektir. Sizi dağlara çekecek ve incinizi alacak."

Takkan bunca zamandır sessizdi ama ağzını açtığı anda ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum. "Ya ben-" Yüzümü gördüğünde aniden durdu.

Tılsımın yanına *bile yaklaşamazsın, diye ters ters* bakarak onu bilgilendirdim. *Bunu düşünmemelisin bile.*

Takkan geri çekildi ama dudakları ince, inatçı bir çizgi halinde bastırılmıştı. Bu anlaşmazlığımızın sonu değildi.

"Tılsımı kim alırsa alsın dikkatli olmalı," diye devam etti Gen, göz kapakları yorgunluktan düşmüştü. "Bandur'a bu kadar yakın olmak korkunç bir yük olacaktır. Ruhunuzu kemirecek ve sizi ağırlaştıracaktır."

"Teşekkür ederim Gen," dedim ve Takkan'ı odadan çıkarmaya başladım. "Kardeşlerim ve ben bunu yarın tartışacağız. Sen biraz dinlen."

Genç büyücü itiraz edemedi kapıyı üzerine kapattım. Takkan ve ben bitişikteki odaya yerleştik. İçimi çektim. "Babam benim için endişelendiğinde böyle hissediyor olmalı."

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Takkan. "Korkarım prenslerin muhafızlarına güven olmaz. Ne de sizinkilere."

"Teşekkür ederim." Sanki dünyanın yükünü taşıyormuşum gibi omuzlarım çöktü ve içeriden Gen'e baktım. Mışıl mışıl uyuyordu, nefes alıp verirken göğsü titriyordu.

"Artık burası onun için güvenli değil," dedim Takkan'a. "Onu eve göndereceğim. Yarın ilk iş."

"Bundan hoşlanmayacak."

"Umurumda değil," dedim. Kararımı vermiştim. "Andahai'den ona bir gemi kiralamasını isteyeceğim. Kutsal Göl'den kalkacak. Sessizce." Aklıma bir fikir geldi. "Babama benim de gemide olduğumu, sürgünüm için Iro'ya doğru yola çıktığımı söyleyeceğim." "İçinde gerçeklik, biz Kafa için ve Kutsal Dağlar," Takkan dedi, Planımı anlıyorsun.

"Zamanlama mükemmel."

O da kabul etti. "Bir taşla iki kuş. Zekice, Shiori."

Zekiceydi. Ama zekilik eskiden beni bu kadar suçlu hissettirmezdi. Gen'e ya da babama yalan söylemek zorunda kalmamayı dilerdim.

Vicdan azabımı omuzlarımdan silktim. "Tılsım hakkında konuşmalıyız," dedim, bunun hâlâ Takkan'ın aklında olduğunu hissederek.

Takkan safça kararımı değiştirdiğimi düşünerek neşelendi. "Onu alacak kişi ben olmalıyım."

"Kesinlikle hayır," dedim itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. "Sana sularda ne gördüğümü söyledim ve sen de pervasızca cesur davranmayacağına söz verdin."

"Bunun pervasız ya da cesur olmakla hiçbir ilgisi yok. Bunu yapabilecek tek kişi benim."

"Benim altı erkek kardeşim var," dedim kararlılıkla. "Ben gidemezsem, onlardan biri gider." "Onlar turna olacak," diye karşı çıktı Takkan.

"Bandur'u nasıl koruyabilirler ki?

muska?"

"Onların büyüyle ilgili deneyimleri var. Senin yok." "Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Son derece alakalı," dedim açıklayabileceğimden daha büyük bir inançla. Tanrım, ikimizin de ne kadar inatçı olabildiğini unutmuşum.

Koluna dokunmak için uzandım. "Güven bana."

Sessiz bir nefes verdi. "Sana güveniyorum," dedi. "Gerçi en son biri benden güvenimi istediğinde suratıma bir kartopu yemiştin."

O kadar soğukkanlı söyledi ki gözümü kırptım.

"Megari mi?" "Başka kim olacak?"

Güldüm, kız kardeşinin onun sert ruh hallerinden birini iyi hedeflenmiş bir kartopuyla yıkadığını hayal ettim. Megari ve ben aynı türdendik, bilge ama ahlaksız ruhlar. "En sevdiğin insanlar olmamıza şaşmamalı."

"Sen de öylesin," dedi sırtarak, "gerçi kız kardeşim beni sık sık pişman ediyor."

"Yapmayacağım," diye yemin ettim. "Elimde hiç kartopu yok. Sadece..." "Kağıttan kuşlar mı?"

Gülümsedim. "Sadece kağıttan kuşlar."

Elim hâlâ onun kolundaydı ve Takkan elimi tutarak parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştirdi. Bu basit hareketle barışmıştık. Ve aramızdaki sessizlik büyüse de, konuşmadan bıraktığımız sözcüklerde güç buldum.

Gen ertesi gün çok daha iyi görünüyordu. Takkan ve benim yanımda yürüyordu, rüzgâr buklelerini karıştırıyordu, yanaklarında güneş yanığı vardı. Bir şeylerin peşinde olduğumu sezdiyse bile hiçbir şey söylemedi. Bu da beni endişelendiriyordu. Onun sürekli konuşmasına alışmıştım.

"Shiori!" Kutsal Göl'e yaklaşırken Hasho bağırdı. "Kahvaltıdaki tüm o kurabiyeler bacaklarını jöleye mi dönüştürdü? Biz de seni bekliyorduk!"

Kardeşlerim bir sıra halinde toplanmışlardı. Her birinin yüzünde aynı gururlu sırıtışın bir varyasyonu vardı ve ben yaklaştığımda, yarattıklarını ortaya çıkarmak için ayrıldılar.

"İşte," diye ilan etti Yotan, eliyle arkasını işaret ederek. "Bitti!"

Bu uçan bir sepetti!

Çoğunlukla yuvarlak ve büyük bir balıkçı cağlığı şeklinde olan bu sepet, Rayuna Dağı'na uçtuğumuz eski sepetten çok daha sağlam görünüyordu: yanları ince bambu şeritlerden oluşan basit bir örgüden yapılmıştı, tabanı ise sedir tahtalarıyla güçlendirilmişti.

"Çok güzel," diye nefes aldım. "Sert de görünüyor."

Yotan, "Henüz en iyi kısmı görmediniz," dedi. "Gen!"

Genç büyücü tam zamanında, "Uç!" diye bağırdı.

Zengin dokunmuş altı halat sepetin içinden yukarı doğru fırlıyor, uçları gökyüzüne yükseliyor ve rüzgârla bükülüyordu.

Hayretle alkışladım. Demek Qinnia tüm o ipek elbiseleri böyle yapmıştı. "Bu bir uçurtma!"

Gen sıırttı. "Bana Solzaya'nın ahtapotunu hatırlattı."

Şimdi o söyleyince benzerliği gördüm ve bu beni güldürdü. "Bu yıl Yaz Festivali olmadığını düşündük," dedi Hasho, "ve

Birlikte uçurtma yapmak bizim için bir gelenektir. Son düğümü atman için seni bekledik." Bana ipek bir ip uzattı. Yedinci ve sepete bağlanacak son ipti bu.

Bu istek, kelime anlamı "düğüm" olan ismime bir selamdı. Annem yedinci ve son çocuğu olduğumu, kader bizi nasıl ayırırsa ayırsın kardeşlerimi bir araya getirecek kişi olduğumu bildiği için bana bu adı vermişti.

Ellerimi ipin dokuma kırmızı kumaşında gezdirdim, eski kışlık elbiselerimi hatırladım. İşlemeli bir çift turna gözü ipekten bana bakıyordu, bu da sepete son düğümü atarken gülümsememe neden oldu. Sonra bir nefes alıp bıraktım.

Sanki kanatları varmış gibi, yedinci ip uçarak diğerlerine katıldı. Onları taşıyanın Gen'in büyüsü olduğunu biliyordum ama bu manzara yine de içimi huşu ile doldurdu. Kollarımı gökyüzüne kaldırdım, ipleri taklit ettim ve uzanabildiğim kadar yükseğe uzandım.

"Ne yapıyorsun?" Hasho sordu.

"Esnemek," dedim. "Nefes almak ve rüzgârın şarkılarını dinlemek için bir an ayırmak. Evde olmanın ve tanıdık bir güneşin altında güneşlenmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak."

Kollarımı tekrar yanlarıma yerleştirdim. Ayaklarımın dibinde Wande'nin getirdiği bir sandık dolusu malzeme vardı ve eğilip bir avuç dolusu boya fırçası aldım. Kardeşlerimin her birine birer fırça attım. "Sepet görünüyor

biraz sade," dedim göz kırparak. "Eski günlerdeki gibi biraz resim yapmaya ne dersin?"

Öğleden sonra, sepeti yıllar boyunca birlikte yaptığımız uçurtmaların desenleriyle süsledik; kaplumbağa, yayın balığı, tilki ve tavşan. Sepetin altına da Takkan zarif bir kaligrafiyle *Yedi düğüm güçlü diye* yazdı.

Kimse iblisler, rahibeler ya da inciler hakkında bir şey söylemedi; gerçekten bir Yaz Festivali günü gibiydi, tek farkı yemeklerin olmamasıydı. Ben aldırmadım. Lanetten önce olduğu gibi yeniden kardeşlerimle birlikte olmak bile çok değerliydi.

Bir noktada Gen, Kutsal Göl'e doğru tek başına geri çekildi. Kardeşlerime bir bahane uydurdum ve onu takip ettim. Gen fark ettiyse bile arkasını dönmedi. Göl boyunca yürümeye devam etti ve ben de suyun altına bakmak için kıyıya yanaştım.

Pirinç keki getirdin mi? Seryu'nun sorduğunu duyar gibiydim. Getirmedin mi? O zaman beni görmek için bir süre daha beklemeniz gerekecek Prenses.

Sesi, sırtışı, her zamanki küçümseyişi, hepsi hayal gücümdeydi. Suyu delen gümüş boynuzlar yoktu, zümrüt pullarla parıldayan yılansı bir kuyruk yoktu. Seryu yoktu.

Döneli daha bir hafta bile olmamıştı ama Ai'long'daki günlerim şimdiden bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Leydi Solzaya, Kral Nazayun ve Elang bir rüyadan biraz daha fazlasıydı. Seryu'nun dostluğu, uzak bir anı. Gen'ininkin de öyle olup olmayacağını merak ediyordum.

Çocuk kıyıda kendine bir yer edinmiş, göle çakıl taşları atıyordu. Bir, iki, üç kez atladılar.

Ona doğru yaklaştım. "Ejderha mı arıyorsun?"

Göl sesimle dalgalandı ve Gen yansımamızın içinden bakışlarımla buluştu. "Burası Seryu'yla tanıştığın yer, değil mi?" diye sordu.

"Beni boğulmaktan kurtardığı yer, evet. Daha sonra büyü dersleri için burada buluşurduk."

"Sana pek bir şey öğretmiş gibi görünmüyor."

Ben ters ters baktım ve Gen ellerini kaldırdı. "Şaka yapıyorum! Çoğunlukla." Burnundaki yeni bandajla oynayarak iç çekti.

"Sorun nedir?"

"Beni Lapzur'a götürmemen muhtemelen en iyisi. Büyük bir büyücüye göre, çok fazla kurtarılmaya ihtiyacım var gibi görünüyor."

İç çekme sırası bendeydi ve onu ayağa kaldırdım. "Hadi ama, üzülmene bir faydası yok. Harika bir yaz öğleden sonrası, ne çok sıcak ne de çok nemli. Bunun tadını çıkarmalıyız."

Bacaklarına hafifçe tekme atarak onu göl boyunca yürümeye zorladım. "Neden ejderha diyarını aradın? Elang'ın senden Solzaya'nın aynasını çalmanı istediği kısımdan sonra hikâyeni hiç bitirmedin."

Sorum karşısında küçük bir tebessüm etti. "Her şey bir cesaretle başladı," diye yanıtladı Gen. "Yüzyıllardır kimse ejderha görmemişti. Okuldaki arkadaşlarım artık var olmadıklarını söylüyordu. Ben aynı fikirde değildim. Onlar da bana denize dalıp bir ejderha kanıtı getirmem için meydan okudular."

"Ai'long'u bir cesaret yüzünden mi aradın?"

"Onur yüzünden!" Gen gösterişli bir şekilde söyledi. "Ve yanlış hatırlamıyorsam bir ejderha incisi."

Gen parmak eklemlerini kırdı. "Büyücü yemini etmeden güç kazanmanın tek yollarından biri bu. Hiçbir büyücü bunu elde edemedi."

Bandur yaptı, diye düşündüm. En azından kısa bir süreliğine.

"Planlamam bir aydan fazla sürdü," diye devam etti. "Elime geçen her kitabı okudum ama öğrendiklerimin çoğu yanlış bilgilerdi. Dolunay altında kalıplanmış beyaz deniz yosunu yemenin su altında nefes almanızı sağladığını okudum."

"Öyle değil mi?"

"Ai'long'a ulaşacak kadar uzun değil," dedi Gen. "Bunu sadece sangi yapabilir ve ben nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ben de kollarımı bir kaplumbağanın ayaklarına bağladım. Karada yavaşlar ama su altında oldukça hızlılar. Elang beni böyle buldu. Gerisini biliyorsun."

Ben de öyle yaptım.

"O lanet aynaya karşılık bana ejderha büyüğü öğretmesi gerekiyordu." Uzun bir duraklama. "Seryu sana işe yarar bir şey öğretti mi?"

"Sadece bir uyku büyüğü," diye cevap verdim, gözlerim göle çevrilmişti. Yüzeyde bir yosun kümesi yüzüyordu ve ben bunun bir ejderhanın saçı olduğunu düşünüp duruyordum. "Henüz kullanmadım."

Gen geriye baktı, diğerlerinden ne kadar uzaklaştığımızı fark etti. Başka bir çakıl taşı aldı ve suya fırlattı, üç, dört, beş kez sekmesini izledi. "Bunu dün gece benim üzerimde kullanmalıydın," dedi. Sonra yeni bir şiddetle bana baktı. "Tekne ne zaman geliyor?"

İrkildim, kendimi ele verdim. "Ne teknesi?"

"Bir büyücüye yalan söyleme, Shiori."

"Sen henüz bir büyücü değilsin."

"Dün gece Takkan'la konuşmalarınızı kapıdan duydum."

Tabii ki vardı. Kendimi tekmelemek istedim. Ne kadar kötü bir yalancı olmuştum.

Gen kollarını kavuşturdu. "En azından sen Bandur'un tılsımını alana kadar kalmama izin ver. *Hiçbirinde* büyü yok." Takkan'ı ve sepetin yanındaki kardeşlerimi işaret etti. "Yardıma ihtiyacınız olacak."

Ben ikna olmazdım. "Bizim için yeterince şey yaptın, Gen. Fazlasıyla. Bandur sana zarar verirse kendimi asla affetmem."

Hiçbir şey söylemedi, onun yerine göle doğru döndü. Parlak turuncu yelkenleri olan bir gemi suyun üzerinde kayarak ilerliyor, ahşap ejderha başı oyma bir sırtışla bize bakıyordu. "En azından etkileyici bir tekne."

"Babam teknenin benim için olduğunu düşünüyor," diye itiraf ettim. "Beni gölden geçirip Taijin Denizi'ne, Iro'ya götürecekmiş."

"İmparatorun kızını uğurlamak için daha fazla maiyetinin olması gerekmez mi?"

"Bu gizli bir uğurlama," dedim eteklerimi tekmeleyerek. Aşırı uzundu, bot yerine topuklu sandaletlerle giyilmesi gerekiyordu ama köpüklü etekleri pantolonumu güzelce örtüyordu.

"Bu gecedен önce saraya dönme şansım olup olmayacağından emin değildim," diye açıkladım, kalçamdaki yuvarlak çantayı okşarken, ayna parçamı ve inciye taşımak için tam doğru boyuttaydı. "Merak etme, fener kollu bir elbiseyle iblislerin karşısına çıkmayacağım."

"Ben de merak *ediyordum*," diye düşündü Gen. "Umarım bu gemi gerçekten de Iro'dan daha sıcak bir yere gidiyordur. Yine de soğuk bir iklimin bir çöle tercih edilebileceğini düşünüyorum."

"Kardeşlerim seni eve götürmek için kiraladılar" -Gen'in bir evi olmadığını, ailesinin uzun zaman önce öldüğünü hatırlayarak duraksadım- "ya da nereye gitmek istersen. Eşyaların zaten gemide."

Bana teşekkür etmedi. Onun yerine "Batması zor görünüyor," dedi. "Gindara'ya gitmek için bir karides sandalını büyülemek zorunda kaldım. Bu çok daha güzel olacak."

"Karşı koymayacak mısın?"

"Yenildiğim zaman anlarım," diye cevap verdi. "Sandığımdan daha kurnazmışsın Shiori. Seninle şimdi dövüşseydim, Seryu'nun uykusu büyüsünü üzerime yapardın."

Kendime özgü dudak bükme hareketimi yaptım ama inkar etmedim. "Sanırım öyle yararlı."

Gen isteksiz bir saygıyla kükredi. "Büyün görüldüğünden daha büyük."

"Teşekkürler," dedim alaycı bir tavırla.

"Kiki'nin animasyonu özellikle etkileyici ve tahminimce kolaylıkla telekinezi yapabilirsin, hatta belki ölü bir çiçeği ya da ağacı bile diriltebilirsin. Ama çok daha fazlasını yapabilirsin.... Ustalarla çalışabilir, yıldızların kanını içebilir ve gerçek bir büyücü olabilirsin. Büyü yeniden uyandığına göre Kiata'nın büyücülere ihtiyacı olacak. Sen ilk olabilirsin."

İçimde kıvılcımlanan cazibe pırıltısından nefret ediyordum, yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeyi istemekten karnımda bir çarpıntı. Birçok kez büyüünün tadına bakmıştım. Daha fazlasını istemenin, dünya için iyi bir şey yapmam için bana bir armağan verildiğine inanmanın ne kadar kolay olduğunu görebiliyordum. Şimdi daha fazlasına sahip olmayı diliyordum - dağları mühürlemeye ve Bandur'u Kiata'yı *hatırlamayacağı* kadar uzaklara göndermeye yetecek kadar.

Başımı sertçe salladım. "Bana bir yıl önce sorsaydınız, evet derdim. Bir büyücü olmak için kaçardım, böylece dünyayı görebilir ve yeni çağların gelip geçtiğine tanık olacak kadar uzun yaşayabilirdim. Ama babam, kardeşlerim ve ülkem var. Günlerimi burada, onlarla birlikte geçirmek istiyorum." Sesim yumuşadı. "Sakin bir hayat yaşamak isterdim. Kuzeyde bol karlı bir yerde."

"İro gibi mi?" Gen bilmiş bilmiş sırıttı. "Böyle bir hayat beni asla mutlu etmez. Ben bir büyücü olmak, büyük liderlere yardım etmek ve büyük işler yapmak için doğdum. Bir efsane olacağım."

"Ama bin yıl içinde, tanıdığın herkes gitmiş olacak. Sevdiğin herkesin ölümünü izleyeceksin."

"Benim için değerli kimse yok."

"Bir gün olabilir."

Gen alay etti. "Büyücüler aşık olmaz."

Onu ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Gözlerindeki inatçı parıltıyı, çenesinin duruşunu tanıyordum. Tıpkı benim yaptığım gibi o da kendi hatalarını yapacaktı.

"Tüm efsanelerde bir gerçeklik kıvılcımı vardır" diyebildim. "Bazen bir kıvılcımdan daha fazlası. Yol boyunca kim olduğunu unutma

bir efsane olmak. Yani bir efsane."

"Teşekkür ederim, Shiori *Teyze*.

Olmayacağım."

Küstah ses tonuna rağmen Gen tekneye doğru ilerledi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Uzun siyah perçemleri gözlerinin üzerine düştü ve aniden dalgınlaştı. "Bir büyücünün yemininin bedelini çok az kişi ödeyebilir. Bir zamanlar benim de senin gibi altı kardeşim vardı. Beni, seninkilerin seni önemsedığının yarısı kadar bile önemsemediler ama hâlâ hayatta olsalardı... Acaba ben de sakın bir hayat arar mıydım?"

Sesi çok yaşlı geliyordu. Yine de çoğu kişinin on ömürde görebileceğinden fazlasını görmüştü.

Onu dürttüm. "Hadi, seni tekneye götürelim."

Gen sözünü bitirmemişti. "Savaş korkunç bir şey," diye mırıldandı. "Belki iblislerden bile daha kötü. Kiata'yı her ikisinden de kurtarmanın bir yolunu bulmanız için dua ediyorum."

"Ben de öyle dua ediyorum."

Birlikte, kardeşlerimin ve Takkan'ın beklediği göl kenarına yaklaştık. Gen her biriyle vedalaştı, sonra bana veda etmeden önce durakladı. "Gitmeden önce bana şu uyku büyüsünü öğret. Bana yap."

"Şimdi mi?"

"Ai'long'da olduğumu kanıtlayamazsam, ejderha büyüsü yapmak zorunda kalacağım." Omuz silkti. "Ayrıca, teknelerden nefret ederim ve fazla yüzemem. Zaten uyuyor olmayı tercih ederim."

Seryu'nun talimatlarını hatırlayarak, "Kolay bir şey," dedim. "Tek yapman gereken birinin alnına dokunmak ve uykulu düşünceler düşünmek."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Ejderha, büyüünün beklenmediği durumlarda da işe yaradığını söyledi."

Gen burnunu çekti. "Sanırım benim üzerimde işe yaramayacak. Belki de daha geç denemelisin-"

Cümlesini bitiremedi. Elim alnına dokunmak için fırladı. Topukları geriye doğru sallanırken, Takkan onu düzgünce yakaladı ve gemiye taşıdı.

Takip etmedim. Göğsümdeki ani ağırlık yüzünden ayaklarım yere sabitlenmişti. Önce Raikama, sonra Seryu, şimdi de Gen. Son zamanlarda çok fazla veda etmişim ve her biri yüreğime bir ağırlık gibi çökmüştü.

"Çocuktan daha üzgün görünüyorsun," diye gözlemledi Takkan gemiden dönerken.

Eğer biraz daha bekleseydi, kendimi toparlardım.

Ama ona döndüğümde gözyaşlarımı tutamadığım için gözlerim şişmişti.

Kelimelerim çığ ve sessiz çıktı. *Benimle kal.*

Takkan hemen anladı. Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine yakın tuttu. "Seni bırakmayacağım. Söz veriyorum."

Buna inandığını biliyordum. Ne de olsa Emuri'en'in kader ipleri bizi birbirimize bağlıyordu. Zamanı ve mekânı aşan, bizi bir hayattan diğerine düğümleyen ipler.

Ancak iplikler kesilebilirdi ve kaderin iplikleri de bir istisna değildi.

Kaos, kaderin dokusunu kesen bir bıçaktan başka neydi ki?

CHAPTER THIRTY

Alacakaranlık Kutsal Dağlar'ın üzerinde süzülüyordu. Ay, kömür karası gökyüzünde soluk bir taçtı ama gedik derin, içgüdüsel bir kırmızıyla parlıyordu. İblis Kral'ın içeride olduğunu ve beni beklediğini hatırlatıyordu.

Babam gizlice Iro'ya sürgün edildiğim söylentisini yaymıştı ve tüm kardeşlerim beni uğurluyormuş gibi yaparak saraydan habersizce ayrılmıştım. Şimdiye kadar karşılaştığımız hiç kimse *gerçekten* nereye gittiğimizi sorgulamamıştı. Ama birileri yollara hiç çıkmadığımızı ve bunun yerine ormanlara doğru gittiğimizi fark etmiş olmalı.

Bir çam ağacının önünde çömelmiştim, kardeşlerim planımızı son bir kez daha gözden geçirirken parmaklarım endişeyle nemli toprağa bastırıyordu. En hızlısı olarak Benkai gediğin gözüne tırmanacak ve tılsımı çıkaracaktı. Bandur'u çağırarak, sonra kardeşlerimi turnalara dönüştürecek ve Lapzur'a uçacaktık.

Kardeşlerimin sesi, günlük pirinç fiçisini buharda pişiren aşçılar kadar doğal geliyordu. Sanki hiçbir şey ters gidemezmiş gibi.

Seryu bir keresinde duygularımın yeteneklerimi etkilediği konusunda beni uyarmıştı ama hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Sihir ellerimin ve ayaklarımın altında çılgınca kıvılcımlar çıkarıyor, yaprakların ve otların yoktan filizlenmesine neden oluyor, sonra da sanki yaşamak ya da ölmek konusunda karar veremiyorlarmış gibi bir sonraki anda büzüşüyorlardı.

Sakin ol, Kiki azarladı. Bizi iblislere teslim edeceksin.

Dinginleşerek ellerimi kucağımda kavuşturdum. Değer verdiğim her şey bu gece tehlikedeydi.

"Tetikte olmalıyız," diyordu Benkai. "Baş bakanı düşmanımız haline getirdik ve Shiori'nin bu öğleden sonra Iro'ya gittiğine inanmadığından şüpheleniyorum. Bizi burada bulursa başına bela olur."

"Tetikte olacağız komutan," dedi Wande. "Shiori gediğin yakınına bile adımını atmayacak, değil mi kardeşim?"

Başımı uyuşuk bir şekilde salladım.

"Güzel," dedi Benkai. "O zaman başlayalım mı?"

Kardeşlerim teker teker ellerini kavuşturdular ve onayladıklarını göstermek için başlarını eğdiler. Ama sıra Takkan'a geldiğinde, fenerini yere bıraktı.

"Takkan!" Ayağa kalkarken kolunu tutarak fısıldadım. "Ne yapıyorsun? _"

Takkan Benkai'ye, "Bırak senin yerine ben gideyim," dedi. "Sana ihtiyaç var. Bir turna gibi uç. Eğer sana bir şey olursa, Shiori asla Lapzur'a ulaşamaz."

Benkai, Takkan'ın ceketinin üzerindeki elime baktı. "Harcanabilir biriymişsin gibi konuşuyorsun," diye cevap verdi. "Değilsin. Özellikle de kız kardeşime karşı."

Takkan pes etmedi. "Bandur tılsımın peşinde olduğunu hissettiği an sana saldıracaktır."

"O zaman çabuk olacağım," dedi Benkai. "Bu kadar endişeli görünmeyin Lord Takkan. Kardeşlerim ve ben kara büyüye yabancı değiliz. Sizden tek istediğimiz kız kardeşimizi korumanız."

Bununla birlikte Benkai atına bindi ve yarığa doğru yola çıktı. Kiki de önündeki yolculuk için tüylü takviyeler toplamaya gitmişti.

Takkan'ın yanına gittim. Çenesi gergindi ve omuzlarından yuvarlanan hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyordum. Ama şikâyet etmedi.

O ve kardeşlerim sepette son dakika ayarlamaları yaparken, ben ağaca yaslandım ve çantamdan ayna parçasını çıkardım. "Bana Benkai'yi göster."

Sözüne sadık kalan Benkai hızlı davranmıştı. Dağa tırmanmaya başlamıştı bile, gölgelerden saklanıyor ve o kadar sessiz hareket ediyordu ki aşağıdaki askerleri bile onun varlığını fark etmemişti. İblis Kral'ın da fark etmemesi için dua ettim.

"Acele et," diye fısıldadım o tırmanırken, bir yarık ya da dayanak bulamadığında hançerini kazma olarak kullanıyordu. Gedikten bir kol boyu kadar uzakta durdu; gedığın büyüğü üzerine kızıl bir parıltı yayıyordu.

Benkai homurdanarak dağın yaklaşık yarısındaki bir çıkıntıya yerleşti ve tılsımı aramaya başladı. Gen'in söylediği gibi gözbebeği olan koyu kırmızı kayanın küçük bir parçasını bulana kadar nefesimi tuttum. Orada, tüm gücüyle hançerini bir yarığa sapladı ve toprak bir inilti çıkardı.

Benkai hızla çalıştı, gözün etrafını ve içini oydu, araştırdı. Aynayı kavradım, omuzlarım gerildi - ta ki sonunda bıçağı metale çarpana kadar.

Kardeşim hançerini çekti ve tüm kolunu içine soktu. Çekiştirdi. Bir zincir şangırdadı ve siyah bir şerit kızıl kayayı delip geçti.

Nefesim kesildi. İşte buydu! Tılsım.

Yarığı yonttu ve daha sert çekti ama tılsım bir şeye takılmıştı. Daha derine indiğinde, gedikten siyah bir duman tısladı.

Bir hırıltıyla duman kurt şekline dönüştü. *Ne yaptığını sanıyorsun, ölümlü?*

Hakkını yemeyelim, kardeşim soğukkanlılığını korudu. Tekrar tekrar çekti ama tılsım vermedi. Bandur kıs kıs güldü. *Sıkıştık, değil mi? Belki de daha derinden kesmelisin.*

Benkai fırsat bulamadan iblis tılsımının paslanmış zincirini ele geçirdi. Tılsıma dokunduğu anda vücudu et ve kemiğe dönüştü.

-Ve kardeşimi boynundan yakaladı.

Şimdi, kız kardeşin nerede? diye
homurdandı.

Kaskatı kesildim. Ensemde bir ürperti hissettim ve cevap vermeye cesaret edemedim.

Shiori, dinlediğini biliyorum, diye alay etti Bandur, Benkai onunla savaşmaya çabalarken. Kardeşim hançerini iblisin etine her sapladığında, sis ve gölge saniyeler içinde yarayı kapatıyordu.

Gel beni bul, Prenses. Sadece beş kardeşin kalmadan önce. İblis kardeşimin göğsüne keskin bir çivi sapladı. *Bakalım nasıl uçulacağını hatırlıyor musun?*

Sonra Benkai'yi dağdan aşağı itti.

Ayna karardı.

Çılgılık atamayacak kadar hasta hissediyordum. Düşüncesizce ona yardım etmek için ayağa fırladım ama Andahai omzuma ağır bir el indirdi.

"Hiçbir yere gitme," dedi. "Reiji ve ben onu bulacağız. Onu geri getireceğiz. Laneti yapmak için vereceğimiz işarete hazır olun."

Tartışmamak için tüm içgüdülerimle savaşmak zorunda kaldım. Tek söylediğim "Acele et" oldu.

Andahai ve Reiji yarığa doğru ilerlerken, aynayı geri vermek için çantamı açtım - sadece bir tutam. İnciden yüksek bir uğultu geldi ve çantayı sertçe itti.

"Kes şunu!" Çantama vurarak inciye kıpırdamaması için uyardım. Parmaklarımın dikişlerinden meydana okuyan ışık çizgileri yayıldı. "Dur. Bizi ele vereceksin."

İnci dinlemedi. Kavrayışıma karşı kıvrandı ve çantadan çıkmaya çalıştı. Wande'i onu yakalamaya çalıştı, Hasho da. Takkan pelerinini üzerine attı ama inci durmadı. Takkan'ı yere serdi ve ağaçlara doğru fırladı.

Peşinden koştum, karanlığa gömülene kadar değişken ışıltısını takip ettim. Nereye gidiyordu? İzi kaybetmişim ve bir tepeden aşağı kayarak bir açıklığa düşene kadar ormanda debelendim, neredeyse oraya çarpacaktım.

"Yakaladım seni," diye tısladım, inciye çantaya geri koyarken. Raikama onun kendi aklı olduğu konusunda haklıydı; başımı belaya sokmadan önce onu kilit altında tutmak en iyisiydi.

Çantayı kapattıktan kısa bir süre sonra arkamda bir dalın çatırdadığını duydum.

Her şey o kadar hızlı oldu ki ellerimi yumruk yapacak zamanım bile olmadı. Bir nöbetçinin kolu bana doğru savruldu, metal eldivenleri havada ıslık çaldı ve bir an sonra sırtım kılıcının kabzasına çarptı.

Aşağı indim.

Gözlerimi açtığımda bir tutsaktım. El ve ayak bileklerim halatlarla bağlanmıştı ve bir düzine nöbetçi kılıçlarını kaldırmış, çelik bıçaklarıyla beni çitle çeviriyordu. Yüzlerini buruşturmalarına bakılırsa aldıkları emirlerden dolayı tedirgin görünüyorlardı ama kimse konuşmaya cesaret edemiyordu.

Aptal, aptal, Shiori. Dişlerimi sıktım ve toprağı tekmeledim. Çantam kayıptı tabii ki. Nereye gitmişti?

Tek iyi haber Benkai'nin hayatta olmasıydı.

Karşısına dikilmiştim, en fazla on adım uzağına. Siyah kolları yırtılmıştı ve gururlu yüzünde yeni çizikler ve saçlarında yapraklar vardı. Düşerken bir ağaç kırmış olmalı.

Benkai orduya *komuta ediyordu*. Neden kendi adamları onu engellesin ki? Bandur bu sefer kimi ele geçirmişti?

Parmaklarımı açtım, iplerime en ufak bir büyü ipliğı girmesini istedim. Ama başım hâlâ sırtıma aldığım darbeden dolayı uğulduyordu ve dünya dönüyordu. Odaklanamıyordum.

"Korkarım ki serbest bırakılmanız Majestelerinin kanunlarına aykırı olur, Lord Kumandan," diyordu arkamdan biri. "Kız kardeşinizin varlığını açıklayabilmemin tek yolu, İblis Kral'ın onun aklını almış olması. Görünüşe göre sen de onun suç ortağısın."

Baş Bakan Hawar'ın arkamda durduğunu görmek için boynumu zorladım. Uzun kolları, kirin bozulmamış ipeğı kirletmemesi için arkaya katlanmıştı ve çantam bileğinden sarkıyordu. Sanki içinde sihirli bir inci değil de çekirge ve kemikler varmış gibi çantayı kendisinden uzakta tutuyordu.

Gözleri açıktı. Bandur onun içinde yaşamıyordu. Yine de yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bir yumruk atabilmeyi diledim.

"Bırak bizi Hawar," dedi Benkai. "Babamın gazabından korkmuyor musun?"

"Yapmalı mıyım?" Hawar cevap verdi. "Belki de Majesteleriyle birlikte konuşabiliriz."

Tam o anda altın bir tahtirevan geldi ve imparator dışarı çıktı, beyaz matem elbiseleri gediğın kızıl ışığıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu. İmparator bana doğru yürürken askerler onun için ayrıldı, endişe ve öfke alnını kırıştırıyordu.

"Baba," diye itiraz ettim. "Açıklayabilirim-"

Kelimelerim boğazımda düğümlendi. Hava görünmez bir çatırtıyla soğudu ve ormandan duman tısladı. Babamın üzerine çöktü ve boynuna dolandı.

"Hayır!" diye fısıldadım. Bandur imparatorun bedeniyle birleşirken içimi dehşet ve korku kapladı. *Bandur, yapma!*

Sonra babam göz kırptı ve o artık benim babam değildi.

Bandur babamın hiç yapmadığı bir şekilde kıkırdadı, kahkahası boğazından yavaş ve hınzır bir yuvarlanışla döküldü.

Bu İmparator Hanriyu değil, diye bağırarak istedim. *Bu Şeytan Kral!* Ama dilimi tuttum. Düşüncesizce verdiğim kararlar beni buraya kadar getirmişti ve iblisin babamı ele geçirdiğini söylesem kimse bana inanmazdı. Ele geçirilenin *ben* olduğuma inanırlardı.

"Seni Kutsal Dağlar'a gelmemen konusunda uyarmıştım," dedi Bandur babamın ağzından. "İblisler senin kanını istiyor ve sen buraya gelip adeta onlara kanını sunuyorsun. Hangi çılgınlık seni ele geçirdi kızım? Öz kardeşini büyüleyip ihanetine ortak etmek de neyin nesi?" Hâlâ zincirli olan Benkai'ye baktı. "Sana bir ders verilmeli."

İblis Kral'ın bakışları beni delip geçti ama sadece ben gözlerindeki kırmızıyı görebiliyordum, benimle alay ediyordu. *Öyle bakma, Shiori. Sana tek düşmanın ben olmadığımı söylemişim. İşin çoğunu Hawar yaptı.*

Defol ondan, dedim, öfkeyle. *Çık dışarı.*

Söylemeliyim ki, imparator olmak hoşuma gidiyor. Güç, saygı... üzerinizdeki etkisi. Babamın dudaklarını alaycı bir ifadeye zorladı. *Hawar ona nereye gittiğini söylediğinde yüzünü görmeliydin. Buraya bir araba koşturdu. Dışarı çıkıp ısracağımdan korkuyordu.*

Öfke göğsümde kaynıyor, bembeyaz yükseliyordu. İçimde tutmak acı veriyordu ve dişlerimi sıktım. Bandur benimle alay etse de teslim olmayacaktım. Nöbetçilerin önünde bir gösteri yapmamı istiyordu. Bu numaraya bir daha kanmayacaktım.

Onun yerine, doğrudan babama ulaştım. *Baba! Baba!* Bandur'un zihnine çılgılık attım. *Baba, orada olduğunu biliyorum. Onunla savaş. Kazanmasına izin verme.*

İmparatorun çenesi kalktı. Doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi, gözleri tembelce bana doğru döndü. Faydası olmadı. Bandur çok güçlüydü. Ama pes edecek değildim. "Baba!" Ona doğru hamle yaparak bağırdım. "Dur!"

Ben hareket ettikçe yer titredi. Küçük taşlar ve çakıllar, eskisinden daha parlak bir şekilde parlayan gedikten aşağı döküldü. Nöbetçiler beni imparatorundan uzaklaştırdı, bıçakları şimdi boğazıma doğrultulmuştu.

Şimdi, şimdi, Majesteleri, Bandur'la alay etti. *Öfkeni kontrol etmelisin. İblisleri heyecanlandırıyorsun.*

"Dağların onun varlığına nasıl tepki verdiğini görüyor musun?" Hawar ağladı. "Uyardığım gibi, Majesteleri. Şeytanları çağırıyor!"

Bandur saldırım karşısında sarsılmış gibi yaptı. Sendeleyerek geri çekildi ve uzun işlemeli kollarını kavuşturdu. "Haklısınız Bakan Hawar. Kızıma bir ders vermenin zamanı geldi." Bandur, babasının gülümsemesini taklit ederek ona hınzır bir hava verdi. "Eve dönme vakti geldi, Shiori."

Diğer herkes imparatorun beni eve götüreceğini düşünüyordu ama ben Bandur'un gerçekte ne demek istediğini biliyordum. İblisler içeride bekliyordu, huzursuz büyüleri yeryüzünü titretiyordu.

Shiori! diye bağırdılar. Shiori, geldin. Bizi serbest bırak.

Sesleri geçmişte olduğundan daha farklı geliyordu, sanki yalvarıyorlardı. Ama ben etkilenmedim; bu yaratıklar da en az kralları kadar çıkarcıydı.

Ve Ebedi Mahkemeler adına, Bandur beni dağa geri götürmüyordu.

Kendimi hazırladım. Babamın gözlerindeki kırmızı ışıltı, iki korun küle dönüşmesi gibi çoktan sönmeye başlamıştı ve burun deliklerinden dumanlar sızıyordu. Bandur babamın bedeninden bir gölge ve duman seliyle uçtu ama ben hazırdım. Eğildiğimde, bileklerimdeki ipler canlandı ve çantayı kollarıma geri almak için başbakana doğru uzandı.

Çantayı yırtıp açtım ve inciye serbest bıraktım. Önümde süzülüyordu, karanlık yüzeyindeki pürüzlü kırıklar parlıyordu.

Bandur güldü. *İyi oynadınız, Majesteleri. Ama o inciye benim üzerimde kullanırsanız, kardeşlerinizi değiştirecek gücünüz kalmayacak.*

Görüldüğümde daha güçlüyüm, dedim.

Belki de. Ama inci öyle mi?

Baş Bakan Hawar'dan öfkeli bir çılgılık geldi. Bandur onun için görünmezdi, bu yüzden tek gördüğü benim imparatorun baygın bedeni üzerinde inciye havada tuttuğumdu.

"Shiori'anma imparatora saldırdı!" Hawar histerik bir şekilde bağırdı. "Öldürün onu. Öldürün onu!"

"Yeter!" Benkai ayağa fırlayarak bağırdı. Andahai ve Reiji onun yanına hücum etti. "Baş bakanı tutuklayın."

Nöbetçilerin yarısı komutanlarına itaat etti ama diğer yarısı Hawar'ı takip etti. Kılıçları Benkai'nin zincirlerine ve ona sadık olanlara çarpmak üzere fırladı.

İkinci kardeşimi savaşta hiç görmemiştim ve birden askerlerin neden onun emrine girmek için savaştıklarını anladım. Onu bağlayan zincirler

gümüştten bir bulanıklığa dönüştü ve yoluna çıkan her adamı öldürdü. En tecrübeli nöbetçinin bile şansı yoktu.

Herkesin dikkati dağılmışken sen de benimle gel, dedi Bandur, pençelerini bileğime dola y a r a k .

İnciyi ona doğru ittim, gücünü çağırmaya hazırdım. Sonra vücudu kasıldı, uzuvlarından ve kuyruğundan dumanlar fışkırdı. Bandur hırladı ama titremeye devam etti.

"Ona dokunmayacaksınız!" diye bağırdı gediğin tepesinden. "Geminize geri dönün."

Kim olduğunu görmek için gözlerimi kısmam gerekti ve kalbim telaşla çarptı. Takkan.

Bunca zamandır gediği tırmanıyordu ve tılsım ondaydı! "Bana geri dön!" Takkan tekrar bağırdı.

Bandur'un gözleri öfkeyle parladı ama başka seçeneği yoktu. Duman halinde dağıldı ve tılsım onu tekrar içine çekerken, dağ bir kez daha titredi.

"Gitmemiz gerek!" Andahai bağırdı, artçı sarsıntılar ormanı sarsarken beni kolumdan sürükledi. "Hadi sepete geri dönelim. Laneti yap."

"Ama Takkan-"

"Benkai ve ben ona yardım edeceğiz. O da yolda. Gidin!"

Kalbim kulaklarımda uğuldadı ama koştum, yer sarsıldıkça tökezledim. Ağaçların arasından parlak bir ipek parçasını gördüğümde ciğerlerim yanıyordu.

Hasho, sepete girmeme yardım ederken "Laneti yap!" diye seslendi. "Acele et."

Sepetin içine dalarak çantamı açtım. İnci dokunduğumda parladı. Onun gücünü son kez kullandığımda, zar zor hayatta kalmıştım. Tanrılar bu sefer ne olacağını biliyordu.

Avucumun üzerinde süzülüyordu, aynı anda hem karanlık hem de parlaktı, sanki işe gitmeye hevesliymiş gibi. Cesaretimi kaybetmeden önce, prova ettiğim ve korktuğum kelimeleri söyledim: "Daha önce yaptığın gibi kardeşlerimi koru. Onları turnaya çevir ki seni Wraithlere geri verebilelim."

Sadece bir kez söyledim, sanki kutsal bir yeminmiş gibi her kelimesine anlam yükleyerek. İnci de dinledi. Ve Ashmiyu'en'in mucizesi, itaat etti.

Işığ1 kardeşlerimin üzerine yayıldı, benden en uzakta olanlara bile ulaştı - hala Takkan'la birlikte ormana doğru koşan Andahai ve Benkai.

Dönüşümlerini izlerken gözlerim yaşardı. Kılıçları yere çarpıyor, boyun ve uzuvları gerilirken insan bağırışları ve çığlıkları kısa kesiliyor, boğazları boyunca siyah tüyler filizleniyor ve parmaklarından konik kanatlar fırlıyordu. Sonunda altı tanıdık kızıl taç başlarını boyadı. Artık tamamen dönüşmüşlerdi, çılğınca bana doğru kanat çırpıtlar ve parlak bir parıltıyla incinin tüm ışığı içeri doldu. Yarıőı kapandı ve beni sepete doğru uçuran bir şok dalgası yaydı.

Kendimi yukarı çektiğimde, bir kartal, şahin ve doğan lejyonu bulutları deldi. Sözüünün eri Kiki, bizimle birlikte uçmaları için düzinelerce kuş toplamıştı. Kardeşlerimle birlikte sepetin iplerinin uçlarını gagalarıyla yakaladılar.

"Bekle!" Bağırdım. "Takkan'ı bekle!"

Yaklaşmıştı ve sepete doğru sıçradı, parmakları sepetin dokuma kenarlarını yakaladı.

Uzandım ve onu kolundan yakaladım. "Yakaladım seni," diye nefes aldım ve onu yukarı çektim.

Üstüme düştü ve çarpmanın etkisiyle ikimiz de yere düştük. Başardık.

Herkes gemiye! Kiki kardeşlerime bağırdı. Kanatlarını çırpıtlar ve biz ağaç tepelerinin üzerinde süzülene kadar yukarı doğru hızlandılar. Kar tüylü kanatları tanıdık bir manzaraydı ve bulutların üzerinden süzölmenin verdiği heyecan da tanıdık bir duyguydu. Kardeşlerimin uğmasını izlerken kaburgalarım sıkıştı. Sanki zamanda geri gitmiş gibiydik. Bana bir kez daha güvendikleri için pişman olmayacaklarını umuyordum.

Kutsal Metanet Dağları arkamızda kaybolduğunda, uzun bir nefes verdim. İnciyi kullanmak beni çok yormuştu ve bedenim dinlenmek için yalvarıyordu.

Sürünerek Takkan'ın yanına gittim. "Bu gördüğüm en pervasız, en aptalca şeydi-" "Gördüğün en cesur şey mi?" Takkan benim yerime bitirdi.

Yanağıma dokundu. Zor nefes alıyordu ve ben daha fazla azarlamamak için kendimi zor tuttum. "Cesurcaydı," dedim.

Bandur'un zincirini boynuna geçirmesine yardım ettim ve tılsımın göğsünün üzerinden aşağıya doğru sallanmasını izledim. Obsidyen kadar siyahtı, üzerinde bir çatlak vardı.

Wraith'in incisinden çok da farklı olmayan bir inci. Bir iblisin enstrümanı.

"Uyu," dedim parmaklarımı Takkan'ın alnında gezdirerek. Bunu yapan benim büyüm müydü yoksa onun yorgunluğu muydu bilemiyordum ama nefes alış verışı durdu ve nabızı düzleşti. Elini bırakmadı

Benim.

Başımı omzuna koydum, ayaklarımı onunkilerin yanına sıkıştırdım ve ısınmamız için üzerimize bir battaniye serdim. Ben de uykuya dalmadan önce gördüğüm son şey tılsımın parıltısıydı ve kardeşlerim bizi karada ve denizde taşıırken, bir iblisin kahkahası rüyalarımda yankılandı.

CHAPTER THIRTY-ONE

Gece gökyüzünün kırılma feryadıyla uyandım.

Gök gürültüsü bulutları salladı ve hemen ardından şimşek çaktı. Toplanan bir fırtınanın kanatlarına biniyorduk. Rüzgâr şiddetini arttırdı ve bizi Cuiyan Okyanusu'nun üzerinden kovaladı.

Kendimi yağmurdan koruyarak dizlerimin üzerine çöktüm ve sepetin kenarından baktım. Kiki'nin önderliğindeki yirmi kuş, fırtınadan etkilenmeden kardeşlerimin yanında uçuyordu.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

Kiki arkasına bakmadı. *Tambu Adalarından çok uzak değil.*

"Bu kadar çabuk mu?"

Rüzgarlar yardımcı oluyor. Bu fırtına hakkında söyleyebileceğim tek iyi şey.

Dirseğimi sepetin kenarına dayadım ve aşağıya bakarken ipek iplerden birini tuttum. Kara bulutlar görüşümü engelliyordu ama boşluklardan bakarsam fırtınanın aydınlattığı denizin üzerindeki yüzlerce adacığı seçebiliyordum. Raikama'nın vatanı.

Boğazıma bir yumru oturdu ve onu yutarak uzaktaki ufka odaklandım. Güneş doğmadan önce iniş yapmamız gerekiyordu, yoksa kardeşlerim suyun üzerinde uçarken kanatlarını kaybedeceklerdi.

Yağmur şiddetleniyordu ve rüzgâr sepeti dövüyor, ipleri sanki kanun telleriymiş gibi titretiyordu. Midem bulandı ve tekrar eğilerek Takkan'a uzandım.

Başı ayaklarımın dibinde yatıyordu, gözleri kısılmıştı. Bandur'un tılsımı göğsünde bir değirmen taşı kadar ağır, karanlık ve uğursuzdu. Onu bu yükten kurtarmak istedim ama dokunmaya cesaret edemedim. Bir gök gürültüsü daha gökyüzünü çatlattı ama Takkan'ın nefesi neredeyse hiç kesilmedi. Uykusunda karşılaştığı şeyin çok daha kötü olduğuna dair bir his vardı içimde.

Yavaşça yanaklarındaki yağmuru sildim. Teni soğuktu ve ellerini kendi ellerimde ovuşturarak ısıtmaya çalıştım.

Onunla en son bu şekilde ilgilendiğimde, onu neredeyse hiç tanıımıyordum, hatta varlığına bile içirelemiştim. Yaralarını eski bir pantolona göstereceğim özenle dikmişim. Görünüşe bakılırsa yaraları hâlâ duruyordu.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Strands sağ olsun, kardeşlerim Takkan'ın tuniğindeki yırtıklardan kaslarına ve pürüzsüz tenine baktığımı fark edemeyecek kadar uçmakla meşguldü. Bunun sonunu asla duyamayacaktım.

"Sen olduğunu bilmeliydim," diye mırıldandı Takkan, göz kapakları hafifçe aralanırken.

"Ne?" Endişeyle yaklaştım. "Ne dedin sen?"

"Üzerime attığın tüm o düzensiz dikişler." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Gönderdiğin özür duvar halısındaki gibi. Bu, sen olduğuna dair ipucum olmalıydı, Shiori."

Reflekslerime engel olamadım. Omzuna muhtemelen olması gerekenden daha sert bir yumruk attım.

"Acıdı mı?" Hemen kendimi berbat hissederek sordum. "Acıyor mu?" - bakışlarım göğsündeki muskaya kaydı- "Acıyor mu?"

Takkan bir kahkaha attı. "Hayır. Bunu hak ettim."

Gözleri artık açıktı ama her zamanki canlılığından yoksundu. "Silahlarımı almalısın," dedi kısık sesle. "Bandur'un sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, bedenimi alsa bile - ama her ihtimale karşı güvende olmak daha iyi."

Yanağımı ısırdım ve başımı salladım. Sadece ilk tanıştığımızda taşıdığı huş ağacından oyulmuş yayı gördüm. Kabzasının en geniş yerine Takkan'ın aile armasını resmedilmişti: dağın üzerinde bir tavşan, etrafı beş erik çiçeği ve beyaz bir dolunayla çevriliydi. Onu elime aldım. "Başka bir şey var mı?"

"Hançer kemerimde. Çizmemde iki bıçak." "Kılıç yok mu?"

"Getirmedim."

Ona dar bir bakış attım. "Hangi nöbetçi kılıcını getirmez ki?"

"Kendini aptalca bağladığın kişi." Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben zaten kılıç ustasından çok okçuyum. Fazladan ağırlık olurdu."

Yeterince adil. Hançeri kuşağıma sakladım, sonra bıçakları buldum. Onları yerine koymaya başlamıştım ki tılsımın zinciri Takkan'ın boynuna dolanmaya başladı.

"Uyanıyor," diye homurdandı. "Shiori... benden uzak dur-"

Takkan elleriyle tılsımı kapatıp Bandur'u içinde tutmaya çalıştı. Yüzündeki tüm renk soldu. Gözleri titriyordu; bir an toprak kahverengisi, bir an şeytan ateşi kadar kırmızı.

"Takkan." Yardım etmeye çalışarak koluna uzandım.

Bir hata yaptım. Takkan'ın bakışları kan çanağına dönmüştü ve kurda benzer bir hırıltıyla bileğimi yakaladı. *Nişanlını dinlemelisin, Shiori'anma.*

Dirseğimi çengelledim ve çenesine doğru fırlattım ama Bandur çok hızlıydı. Beni geri itti ve ben sepetin kenarına düşerken neşeyle güldü.

"Shiori!" Takkan'ın gözleri tekrar kahverengiye döndü ve İblis Kral'ın tılsımını kaparak bir kez daha onu alt etmeye çalıştı. Ama Bandur çoktan kazanmıştı.

Takkan'ın parmaklarından duman huzmeleri yayıldı ve tüm vücudu titredi, dizlerinin üzerine çökene kadar tüm gücü onu terk etti. Sonra duman tılsımdan dışarı taşı, bir kurt şekline girene kadar kıvrıldı ve buharlaştı.

Takkan'ın yayını yerden aldım, mavi tüylü oklardan birini el yordamıyla buldum.

"Nişanlın görüldüğünden daha güçlü," dedi Bandur, sepet boyunca sinsice beni takip ederek. "Ama her ölümlünün bir zayıflığı vardır. Sen de onunkisin."

Yay kirişi eklemlerime sürtündü ve dişlerimi sıktım. "Oklarının dumana karşı hiçbir işe yaramadığını biliyorsun, değil mi?"

Oku yerleştirdim ve yayı kaldırdım. "İzle beni."

"İşte, senin için hareketsiz kalacağım." Bandur oturdu ve kuyruğunu bir köpek yavrusu gibi salladı. En belirsiz haliyle bile benimle alay etmenin bir yolunu bulmuştu.

Bandur bir kahkaha atarak şekilsiz bir sisin içinde kayboldu. "Cadının seni inciye bağlaması çok akıllıca," dedi. "Ama bunun seni satın alacağını düşündüyse

Sana daha fazla zaman ayırmamı istiyorsan, yanılıyor. Bak. Ona ne yaptığını gör."

Bakmama gerek yoktu. İnci her zamankinden daha kırık, en ince köprüyle birbirine bağlanmış bir ayın iki yarısı gibiydi.

"Parçalanmadan önce Lapzur'a ulaşabilecek misin?" Bandur sordu. Bir nefes üfleyerek kulağımın arkasındaki beyaz çizgiyi gevşetti. "Bu sizi yıpratıyor, Majesteleri. Ağırlığını ellerinizden memnuniyetle alırım."

"Ve yemininden kurtulacak mısınız?" Tükürdüm. "Ölmeyi tercih ederim."

"Öyleyse şans yüzünüze gülüyor, çünkü bu planın oldukça önemli bir parçası."

Tılsım Takkan'ın göğsünde titredi ve Bandur anlam veremediğim kara büyü sözcükleri fısıldayarak konuşmaya başladı.

Sürünerek Takkan'ın yanına gittim ve onu sarstım. "Uyan! Uyan, Takkan. Bandur'u tılsımına geri döndürmelisin."

Ben onu uyandırmaya çalışırken, Kiki'nin sepeti uçurmaya yardım etmesi için işe aldığı kuşlar kan donduran çığlıklar atıyordu. Bunca zaman uyum içinde uçmuşlardı ama bir şeyler değişmişti. Sanki ürkmüşler gibi sürüler halinde dağıldılar.

"Neler oluyor?" Kiki'ye bağırdım. "Neden gidiyorlar-"

Sorum bir çığlığa dönüştü. Çalkantılı bir rüzgâra kapılan sepet sarsıldı ve bulutların altına dalarken beni Takkan'a doğru savurdu.

İpler aşağıya doğru sarsıldı, büküldü ve sepetin dönmesine neden oldu. Kardeşlerim umutsuzca kontrolü yeniden ele almaya çalışırken ben tutunacak bir şey aradım. Diğer kuşlar olmasa bile bizi sabit tutabilmeleri gerekirdi. Ama bir şey bizi aşağı çekiyordu.

Bunu hissedebiliyordum. Kardeşlerim de bunu görebiliyordu. Onlar da Kiki'nin kuşları kadar tedirgindiler ama beni terk etmediler. Kanatlarını çırparak aniden yön değiştirdiler.

Sepet titredi ve Bandur tehditkâr bir gülümsemeyle parladı. "Kendinizi hazırlayın, Majesteleri. Geliyorlar."

Kimdi *onlar*? Ne olduğunu bile göremiyordum. "Kiki!" Bağırdım. "Neler oluyor?"

Şeytanlar! diye bağırdı. *Aşağıdan!*

Dehşet midemin çukurunda kıvrılıyordu.

Tambu'nun iblisleri, kırmızı gözlerinin ışıltısı tilkileri, yarasaları, kaplanları ve yılanları aydınlatan iç içe geçmiş bir kitle olarak ortaya çıktı. Yüzleri cafcaflıydı,

Tıpkı çocukların yeni yılda kötü ruhları korkutup kaçırmak için taktıkları maskeler gibi. Sesleri de çocuk gibiydi, kardeşlerimi sürüklerken ciyaklıyor ve gülüyorlardı. Kuyrukları iplerin etrafında kıvrılıyor ve kanatları sepetin alt tarafına heyecanla çarpıyordu. Pençeleri kesmeye ve yırtmaya başladı, kalbim korkuyla sıkıştı.

Kıvrılmış bambu şeritleri uçtu, boyalı bir kaplumbağa gözü ve ipeksi tilki kuyruğu bir daha görülmemek üzere bulut denizine karıştı.

Hançerimle ibislere vurdum. "Defolun!" diye bağırdım. "Yakalayın! Al!"

Kıs kıs güldüler.

Hançer işe yaramazdı. Büyüm de öyle. Ne zaman bir saldırı başlatsam, daha fazla iblis ortaya çıkıyordu.

Kanatlı bir kaplan Benkai'nin tüylerine pençesini geçirdi ve bir yarasa, kağıt kuşum dehşet içinde kaçana kadar keskin dişlerini Kiki'nin kanatlarına geçirdi. Diğerleri sepetle daha çok ilgileniyor, yanlarında geziniyor ve parçalarını soyuyorlardı.

Kendimi köşeye sıkışmış hissederek bir kez daha inciye döndüm.

Tehlike anında yaptığı gibi alçak sesle bir şarkı mırıldanıyordu. Onu çantamdan çıkardığımda, gücü kontrolümün ötesinde yayıldı ve iblisleri parlak beyaz ışık tüyleri içinde hapsetti.

Çığlıkları cama vuran bıçaklar gibiydi, gürültülü ve tizdi. İblisler sert sedefli ışıktan kurtulmak için çırpınırken kanatlar çırpınıyor, kuyruklar savruluyor, pençeler ve tırnaklar sallanıyordu. Etrafımda döndüm ve iblislerin kalabalık sürülerinin içine geri dönüp aşağıdaki adalara çekilmelerini izledim.

Rahat bir nefes aldım. Ne yazık ki *erken* bir rahatlama. Bandur'u unutmuştum.

Kürkü dikenli ve kan kırmızısı gözleri delici bir şekilde sepetin içine atladı. Bu sefer beklemedi. Saldırdı ve ben de kendimi hazırladım.

Saldırı hiç gelmedi.

Takkan kıpırdandı ve muskayı gökyüzüne doğru tuttu. Neredeyse şafak sökmek üzereydi ve ay ışığının son iplikleri bulutların arasından süzülerek muskaya değişiyordu.

"Geri dön!" Takkan bağırdı. "Geri dön, Bandur!"

Komutla birlikte Bandur'un bedeni sanki görünmez iplerle tılsıma doğru çekiliyormuş gibi kıvranmaya ve bükülmeye başladı. İblis öfkeyle dönerek

Takkan'la yüzleş. "Beni yenecek gücün olduğunu mu sanıyorsun?"

Takkan cevap vermedi ama ayağa kalkarak Bandur'la yüz yüze geldi. Aralarında sessiz bir savaş başladı, iblis Takkan'ın kontrolüne karşı itiyor ve çabalıyordu. Takkan'ın şakaklarından boncuk boncuk ter akıyordu. Bir adım geri çekildi ve çenesini sıktı, iblise karşı zorlanırken gözleri bembeyaz oldu.

Sonunda Bandur sarsılarak uzaklaştı. "Bunun için ruhunu alacağım," diye yemin etti. Son bir çabayla pençesini savurdu ve Hasho'yu kanadından yakaladı, tüyleri ve kemikleri parçaladı. Sonra Bandur bir tıslamayla tılsımın içinde kayboldu.

Sepet savruldu, ipler önce Hasho'nun gagasından, sonra diğer kardeşlerimin gagasından kaydı.

Aşağı, aşağı, Tambu'ya, iblislerin kökenine ve üvey annem İsimsiz Kraliçe'nin doğum yerine düştük.

CHAPTER THIRTY-TWO

Yapraklı bir gölgelik düşüşümüzü engelledi. Takkan ve ben sepetten ters yönle yuvarlandık ve uzanmış dallardan oluşan bir ağın içinden geçerek ormanın zeminine düştük.

Thud.

Böcekler sıçradı, yapraklar çatırdadı ve dallar kırıldı. Işık dalgalar halinde parıldıyor, kızgın yağ gibi parlıyor ve gözeneklerimden ter damlıyordu.

Olanca gücümle ön kollarımın üzerine sıçradım, dirseklerim ılık, nemli toprağa battı. Sonra hareketsiz kaldım, geç de olsa iblisleri taramam gerektiğini hatırladım.

Hiçbir şey.

Güvenli olduğundan emin olduğumda ayağa kalktım ve belime değen yaprakları süpürdüm. "Takkan?" diye seslendim. "Kiki?"

Yağmur sona ermişti ve güneş ışığı gölgelikten esneyerek süzülüyordu, bu manzara beni harekete geçirdi. Şafak vakti geçmişti, yani kardeşlerim yine erkek olmalıydı. Ama neredeydiler? Dönüşümleri pek de huzurlu ve sessiz olmamıştı. Elbette çılgınlıklarını duymalıydım.

Kırmızı bir ipek parıltısı sisi delip geçti ve ona doğru koştum. Orada, sepetten çok uzakta olmayan bir yerde, Takkan yatıyordu. Kiki ve kardeşlerim de -ama onlar hâlâ turnaydı!

Yapraklar ve kir Takkan'ın derisine yapışmıştı. Nefes alıyordu ama bilinci yerinde değildi. Kalbim hızla çarparak onu inceledim. Tuniğinde yeni yırtıklar vardı, bronzlaşmış bir omuzu ve göğsünde bıraktığım yara izlerinden daha fazlası ortaya çıkmıştı. Ama zarar görmemişti, Emuri'en'e şükürler olsun. Onu bir ağaca yasladım ve burnundaki ter damlalarını parmaklarımla sildim.

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Hasho..." diye mırıldandı, gözleri açılmaya başlamıştı. "Kanadı..."

Anlamadığım için dönüp kardeşlerime baktım. Sadece beş kişilerdi ve hepsi de anlayamadığım sesler çıkarıyordu.

Panik beni ele geçirdi. "Hasho nerede?"

Sorduğum anda sis dağıldı ve gördüm.

En küçük kardeşim kıvrılmış, tüm vücudunu kendine doğru çekmiş yatıyordu. Boğazı acıyla uğulduyor ve karnı her nefeste titriyordu. Yanına çömelip, yan tarafına sıkıca sarılmış kanatlarına baktım. Sol kanadı yanıyordu, tüyleri kömürleşmişti.

"Hasho," diye boğuldum.

"Bandur'du," dedi Takkan, sesinin tonu alçalmıştı. "Onu zamanında durduramadım. Özür dilerim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Dikkatim Hasho'nun siyah kanadını okşayan sulu ışık şeritlerine odaklanmıştı; onun bir erkeğe dönüşmediğini fark ettim. Kardeşlerimin hiçbiri dönüşmemişti.

Andahai bu kez büyüünün farklı olduğunu düşünüyor, dedi Kiki. Bir ileri bir geri gitmeyecekler.

Nefes aldım, aklım başımdan gitti. *Bu iyi, dedim kendi kendime. Hasho bu haliyle bir dönüşüme dayanamazdı. "Hasho için yardım bulmalıyız. Bu adada bir köy olmalı."*

Ben bakarım, diye teklif etti Kiki, yukarıdan bakmak için zıplayarak. Bir süre sonra, "Yılanlar!" diye bağırarak bize geri döndü. Yılanlar! Yılanlar!

Ağaçların, kayaların, hatta çalılıarın arasından yılanlar bizi kuşattı. En şişman olanları uzun ağaç dallarından sarkıyor, benekli pulları yemyeşil orman manzarasına karışıyordu. Bu manzara bana Raikama'nın bahçesinin eskiden nasıl olduğunu hatırlattı. Korkmamamın tek nedeni buydu.

Aç görünüyorlar, dedi Kiki endişeyle. Bana bakıyorlar. Belki de kâğıdım bu Tambun yılanlarına lezzetli geliyordur - her geçen gün gerçek bir kuşa daha çok benziyorum, biliyorsun.

"Gerçek bir kuş olmaktan hâlâ çok uzaktasın, Kiki," diye cevap verdim.
"Ayrıca turnalar yılanları yer, tersi olmaz."

"O zaman kardeşlerinden onları yemelerini iste."

"Kimse kimseyi yemiyor. Onlarla konuşmayı denedin mi?"

Deniyordum. Kağıt kuşum korkulu bir kanat kaldırdı. Bekle, biri geliyor.

Yılanlar ayrılarak o güne kadar gördüğüm en büyük yılanı yol açtılar. Pulları, vücudunun altında kırışan palmye yapraklarına karıştı, ancak yaprakların arasından kayarak çıkarken dönüştüler. Önce kehribar rengi toprakla eşleşecek şekilde değişti, sonra parşömen beyazına dönüştü - Raikama'nın yılan yüzüyle aynı tonda.

Sadece büyük yılanın gözleri değişmemişti. Sıvı sarı bir ayın karşısında dilimlenmiş elmaslar gibiydiler. Büyüleyiciydi.

Ayağa kalktı, belime kadar yükseldi. Çatalı dili dışarı fırladı ve uzun bir tıslama çıkardı.

Kiki ürperdi.

"Ne diyor?" Ben sordum.

Adının Ujal olduğunu söylüyor ve Leydi Yeşil Yılan'ın kızı olup olmadığını soruyor.

"Bayan Yeşil Yılan?"

Kadın gideli yıllar oldu, diye devam etti Kiki, ama Ujal senin üzerinde onun büyüünün kalıntılarının kokusunu alabiliyor... Channari'nin kızı.

İsmi duyunca göğsümde bir keder uğuldadı. "Üvey annemi tanıyor muydu?"

"Babası yaptı."

Raikama'nın geçmişi çözmeyi arzuladığım bir gizemdi ama dilimi ısırdım ve yılanı daha fazlasını sorma isteğimi bastırdım. Şimdi zamanı değildi.

Diz çöktüm, bakışlarımı saygıyla Ujal'inkilerle aynı hizaya getirdim.
"Kardeşim yaralandı. Nereden yardım alabileceğimizi biliyor musunuz?"

Geldiği yöne doğru sürünerek geri dönerken pulları bir kez daha renk değiştirdi.

Ben ayağa kalktığımda ve Takkan Hasho'yu kucağına aldığımda, Ujal sık çalılıkların arasında kaybolmuştu. Onu gözden kaybettiğimden korktum ama yılanları beklemişti. Bize yolu gösterdiler, bir arada ve etkileyici bir hızla hareket ediyorlardı, tıpkı toprağın üzerinde dalgalanan kabarık bir kumaş gibi.

Gözlerimi yerden ayırmadım. Kalın kökler yolumuza çıkıyor, çoğu zaman yaprakların ve kır çiçeklerinin örtüsü altında gizleniyordu. Siyah bambu ağaçlarından oluşan bir korunun ve sayılamayacak kadar çok şelalenin yanından geçtik ama geri kalan her şey yeşildi. Ujal beni daireler çizdirebilirdi ve ben bunu asla bilemezdim.

Şafak söküp sabah oldu ve güneş sertleşerek havayı ısıttı ve yoğunlaştırdı. Nefes alışım bir dizi pantolona dönüşmüştü ve giysilerim terden yapış yapış olmuş tenime ağır geliyordu. Kiata'nın en sıcak günleri bunun yanında hiçbir şeydi.

Takkan'a bir bakış attım. Genelde yanımda olur, sıcaktan dikkatimi dağıtmak için ormanla ilgili boş yorumlar yapardı. Bugün öyle değildi. Adımları fark edebileceğim kadar ağırdı ve teni gri bir renk taşıyordu. Gözleri koyu yarım aylarla gölgelenmişti ve geniş omuzları sanki yaralı bir turnadan çok daha fazlasını taşıyormuş gibi aşağı eğilmişti. Ama morali hiç bozulmamıştı. Beni bakarken yakalayınca neşeli bir el salladı. Ben de ona el sallamak yerine kolumu onunkine doladım ve yolun geri kalanında yanında yürüdüm.

Ujal kısa bir tahta çitin önünde durduğunda Kiki *geldik, diye* duyurdu. Gagasını kırıştırdı. *Burası tapınak.*

Toprak yolun sonunda tek başına bir binaydı: Tik ağacından yapılmış, daha iyi günler görmüş geniş bir ev. Turuncu boyası yıllarca yağın yağmurdan solmuş duvarları yosun kaplamıştı ve asılı dua levhaları çatlamış ve yontulmuştu. Tahta çitleri geçip taş heykellerin sırasını takip ederek eşiğe kadar ilerledim.

"Alo?" En iyi Tambun dilimde söyledim. "Alo?"

Güneşten esmerleşmiş teni ile avludaki yaprakları süpüren bir kız vardı ve arkamdaki yılanları görünce süpürgesini düşürdü.

"Amca!" diye bağırırdı ve tapınağın içinde kayboldu.

Çok geçmeden turuncu atkısı ve hasır sandaletleri olan orta yaşlı bir adam belirdi. Hafif yapılıydı, boyu benden uzun değildi. Alnında derin kızgınlık kırışıklıkları vardı; belki de sözünü kestiklerinde bir duanın ortasındaydı. Sert bakışları yılanların yanından geçerek Takkan'ın kollarındaki turnaya, sonra da üzerimizde koruyucu bir şekilde süzülen diğer beş turnaya kaydı. Bunların hiçbirini onu en ufak bir şekilde şaşırtmamış gibiydi.

Yardım istemek için Tambun dilinde kelimeleri bulmaya çalıştım ama zahmet etmeme gerek yoktu. Şaman Kiatan dilinde konuşuyordu.

"Fırtına eve yılan getirir derler," dedi. "Yılan Kraliçe'nin kapıma kadar gelmesini gerektirecek ne gibi bir sorun taşıyorsun?"

"Yardım istiyoruz," dedim Hasho'yu işaret ederek. "Bu turna yaralı."

"Yılan Kraliçe seni buraya bir kuşun hayatı için mi getirdi? Gerçekten de merak uyandırıcı." Şaman yıpranan kollarını topladı ve kollarını kavuşturdu. Hiç de meraklı görünmüyordu. "İçeri gel."

O tapınağa doğru topuklarının üzerinde dönerken, Ujal ve yılanları ormana doğru geri çekildi.

"Bekle!" Yılan Kraliçe'nin peşinden seslendim. Derisi yine değişmişti, bu sefer yolun gri taşlarına uyuyordu. Durduğunda eğildim ve nefes nefese, "Seni tekrar göreceğim miyim?" diye sordum.

Cevap olarak homurdandı.

Kiki, *ormanların iblislerle dolu olduğunu söyledi. Onunla birlikte oralara girmeye kalkışmayın.* Kiki başını Takkan'a doğru eğdi. *Özellikle de geceleri.*

Sorduğum şey bu değildi ama Yılan Kraliçe çoktan sürünerek uzaklaşmış, yolun kenarındaki çalılar arasında gözden kaybolmuştu.

Yani yılanları tedirgin eden Hasho değildi. Takkan'dı.

Tapınağa yeniden girdiğimizde şaman Takkan'ı işaret ederek "Sen," dedi. "Dışarıda bekle."

Takkan büyük bir özenle Hasho'yu bana verdi. Onu kollarımla sararken kardeşimin tüyleri dirseklerime sürtündü. O kadar hafif ve kırılgandı ki, neredeyse bir çocuk gibiydi.

Oda küçüktü, alçak bir masa ve sivrisinekleri kovmak için bir tütsü kabı ile döşenmişti. Sessizce, şamanın incelemesi için Hasho'yu hasır bir minder üzerine yatırdım.

"Onu işaretleyen iblis," diye başladı şaman, sanki yaşayan, nefes alan bir kuştan değil de bir kış kavunundan bahsediyormuş gibi, "adı neydi?"

"Bandur."

Şaman kaşlarını çatı. "Bu tanıdığım biri değil." "O... yeni yapıldı," diye cevap verdim. "Kiata'da."

Gözlerinin kenarları kısılmıştı ve ne düşündüğünü anlayabiliyordum -Kiata'da hiç iblis olmadığını. Kiata yüzyıllar boyunca büyüsünü bastırmıştı, ta ki tanrılarımız bile sessiz kalana kadar.

Hasho'nun kanadını bıraktı ve parmaklarını kardeşimin uzun boynuna doladı. "Böyle şeyleri olduğu gibi bırakmak en iyisidir, ne kadar talihsiz olsalar da. Bir iblisin işaretini geri almak zordur. Daha iyi bir hayat için yeniden doğacaktır."

"Hayır!" Şamanın ne yapacağını dehşet içinde fark ederek haykırdım. Onu engellemek için hamle yaptım. "Hayır... lütfen. O benim... benim kardeşim."

Bu sözleri Kiata'da herhangi birine söyleseydim, muhtemelen beni deli sanırlardı. Ama şaman irkilmedi bile.

Sakince Hasho'nun gitmesine izin verdi. "Bunu daha önce söylemeliydin. Turna'nın büyüğü iblisin işi değil mi?"

"Hayır," dedim tedirginlikle. "O benim."

"Anlıyorum." Düşünüyordu. "Yardımcılarım iblisin dokunuşunu sadece kanadına hapsedecek. Ama tamamen iyileşeceğini garanti edemem. Bunu ancak yeniden bir insan olduğunda öğreneceksiniz."

Göğsüme bir endişe saplandı. "Yaşayacak mı?"

"Evet." Şaman, uzun silueti duvarlar boyunca süzülen Takkan'a baktı. "Asıl endişelendiğim kişi bu. Tapınakta kalmayabilir; varlığı iblisleri çekecektir. Anladığım kadarıyla çoktan çekmiş bile."

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Şaman Hasho'ya bir sürahidenden su ikram etti. "Tahmin ettim. İblisler kendi işaretlerini taşıyanlara çekilirler."

"Onlar hakkında çok şey biliyor gibisiniz."

"Tambu şeytanların doğduğu yerdir. Onlar hayatımızın bir parçası."

Bu fikir bana o kadar yabancıydı ki kelimelerin kafamda yer etmesi için biraz zamana ihtiyacım vardı. Yine de inandım. Sihir burada Kiata'da olduğu gibi gömülü değildi; Tambu'nun dokusuna işlemişti. Havada, ağaçlarda, hatta duvarlara tırmanan küçük kertenkelelerde bile mucize, kaos ve mucize potansiyelini hissedebiliyordum. Çoğu Kiatalı gibi ben de hiç yurtdışına çıkmamıştım. Tanrıların, iblislerin ve ölümlülerin yan yana yaşadığı bir yerde hiç bulunmamıştım. Bu benim anavatanımda akıl almaz bir şeydi. Yine de burada en doğal şey gibi geliyordu.

"İblislerden korkmuyor musun?" Dedim.

"İnsanlardan iblislerden daha çok korkuyorum," diye yanıtladı şaman. "Pek çok iblis türü var ama çoğunluğu basit fikirli. Tambu'da çoğu ormanlarda yaşar ama yılda bir ya da iki tanesi köyde fesat çıkarır: geçen ay bir tanesi köyün kuyusunu terk etmeyip suyu tuzlu hale getirmişti."

Başımı öne eğdim. Böyle bir yaramazlık, iblislerle yaşadığım deneyimlerden çok farklıydı.

"Çocuklara onlara eşek arısı gibi davranmalarını öğretiyoruz," diye devam etti şaman. "Onları rahatsız etmediğimiz ya da dikkatlerini çekmediğimiz sürece kendi hallerinde kalıyorlar." Kuşağının kıvrımlarını düzeltti, ses tonu o kadar yumuşaktı ki çamaşırhaneden bahsediyor da olabilirdi. "Büyük zararlar verebilecek kurnazlığa ve güce sahip iblisler nadirdir. Ama bu Bandur..."

"O bir büyücüydü," diye fısıldadım. "Dönüşmeden önce."

"Düşündüğüm gibi," diye yanıtladı. "İblisler güce çekilir, zayıf olanlar güçlü olanlara. Yıkım ve kaos getirmek onların doğasında vardır ama örnek alma eğilimindedirler. Bu yüzden bir büyücü iblise dönüştüğünde... insan açgözlülüğü, büyücü büyüğü ve iblis açlığının birleşimi birçok kişiyi kölesi haline getirir. Geldiğinizde sizin de şahit olduğunuz gibi."

Şamanın gözleri Takkan'ın üzerindeydi ve ne düşündüğünü anlamıştım. "Takkan bir-"

"İşaretli olduğunu biliyorum," diye araya girdi şaman, "ve o tılsımda ne taşıdığını da biliyorum. Onun için güvenli olacak uzak olmayan bir yer var. Yardımcılarım kardeşinle ilgilenirken seni oraya götüreceğim."

Yutkundum, Hasho'yu yalnız bıraktığım için huzursuzdum.

Kiki, *kardeşlerinin ona göz kulak olacağını* söyledi. *Merak etme, bir şey olmamasını sağlayacaklar.*

Şaman hâlâ cevabımı bekliyordu. "Teşekkür ederim..." Ona ne diyeceğimi bilemediğim için bocaladım.

"Oşli yeterli," dedi. "Onursal sıfatlara gerek yok."

Oşli başka bir şey söylemeden beni tapınağın arkasına ve dolambaçlı bir toprak yola götürdü. Yolda karşılaştığımız evler harabe halindeydi, kiremitli çatıları güneşten ağarmış, bahçeleri çürümeye terk edilmişti. Uzun süredir terk edilmiş görünüyorlardı.

"Ana yol bu mu?" diye sordum.

"Bir zamanlar öyleydi," diye yanıtladı şaman. "İnsanlar Puntalo Köyü'ne sadece tapınağı ziyaret etmek için geliyorlar. Bölgenin lanetli olduğuna inanılıyor."

"Lanetli mi?"

Gülümsemedi. "Bu batıl inanç. Hayatım boyunca burada yaşadım ve yeterince iyiyim."

Bizi yoldaki son otoparka götürdü. "Buraya. İblisler buraya gelmeyecek."

Yıllar önce terk edilmiş, taş yolun çatlaklarında yabani otların yeşerdiği küçük bir araziydi. Açık avluda örümcek ağları ve yosunlarla kaplanmış üç ahşap kulübe duruyordu. Bir mutfak, bir yatak odası ve bir depo olduğunu tahmin ettim. Güney Kiata'daki köy evleri de benzer bir düzene sahipti.

Bir kıpırtı gözlerimi en büyük kulübeye çekti; içeride ılık rüzgârda dalgalanan bir tül perde vardı ve kırık pencerelerden sallanan bir tabureyi seçebiliyordum. Burada başka kimse yoktu ama birinin hafifçe şarkı söylediğini duyabiliyordum; çocukluğumdan beri bildiğim bir şarkının melodisi.

"İblisler neden buraya gelmiyor?" diye sordum. "Burası kimin evi?"

Oşli sorularımı duymamış olmalı ki cevap vermedi. "Bu ağaç kutsal bir korudan geliyor," diyordu. "Bu sokaktaki her evde bir zamanlar böyle bir ağaç vardı, ama sadece bu ağaç hâlâ yaşıyor. Alacakaranlık çöktüğünde, arkadaşını ağaca bağlamalı ve mangalları yakmalısın."

"Bağlamak mı? Ağaca mı?" Talimat karşısında dehşete düşerek tekrarladım. "İblislerin bu eve gelmeyeceğini sanıyordum."

"İçeri girmeyecekler," diye cevap verdi Oşli, ses tonunda bir gerginlikle. "Ama içindeki dışarı çıkabilir."

"Bandur'a boyun eğdirmenin bir yolu var mı?" Takkan sakın bir şekilde sordu. Takkan'ın sakinliği şamaninkine rakipti ve sadece ben irkildim.

"İblisler ölümsüzdür; onları sadece büyü öldürebilir." Oşli durakladı. "Ama biz insanlar savunmasız değiliz." Ağacın etrafında döndü, bakışları Takkan'dan hiç ayrılmadı. "Gün batımından önce tütsü ve iple döneceğim. Sana söylediğimi yaparsan Tambu'nun iblisleri seni rahat bırakır. Onun içindeki kişi adına konuşamam."

Varlığının pek de hoş karşılanmadığını hisseden Takkan ağacın yanında oyalandı. "Sen Shiori'ye evi tanıtırken ben burada bekleyeceğim."

Ben itiraz edemedim avluya geri döndü ve beni asık suratlı şamanla yalnız bıraktı.

Çok teşekkürler Takkan, diye homurdandım düşüncelerimde.

Oşli sağ tarafımızdaki kulübeye girdi. "Bu gece mutfakta kalabilirsiniz," dedi. "Perdenin diğer tarafında bir yatak var ve kilerde beslenmeniz için biraz yiyecek bırakılmış. Fazla değil ama ben dönene kadar sizi idare eder."

"Artık burada kimsenin yaşamadığını sanıyordum."

"Bazen saygılarımı sunmak için gelirim." Alnındaki en ufak bir titreme sakinliğini bozdu.

"Burada kim yaşıyordu?" Tekrar sordum.

Bir an tereddüt etti. "Sahibi yıllar önce başkente gitti," d i y e cevap verdi. "Sadece bazen ağaca adak getirmek için geliyorum."

Bu kilerdeki yiyecekleri açıklıyor. "Ağaca adak mı?"

Bana bakmadı. "Bir zamanlar burada ikamet eden iki kız kardeş için."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Onlara ne oldu?" "İkisi de Tambu tarafından kaybedildi ama çok farklı şekillerde."

Gözlerim şamanın kilerle buluşmak için yukarı fırladı. İki kız kardeş. "Bu *onların* eviydi, değil mi? Vanna ve... Channari'nin evi."

Channari. Bu ismi her söylediğimde kalbim sızlıyordu. Channari, üvey annemin gerçek benliğinin adıydı; herkesten, hatta babamdan bile sakladığı bir sırdı bu.

"Burası onların eviydi," diye tekrarladım. "Onları tanıyordun."

Sonunda şamanın soğukkanlılığını kırmıştım ve dudaklarını sıkıca büzdü. "Herkes onları tanırdı. Güzel ve yılan."

Cevabında kötü niyet yoktu ama yine de irkildim. "Arkadaş mıydınız?"

"Channari'nin hiç arkadaşı yoktu." Bir duraklama. "Ama

Vanna'yı tanırdım." "Nasıl biriydi?" "Nasıl biriydi?"

dedim.

Oşli'nin ağzını çevreleyen sert çizgiler yumuşadı ve bir zamanlar olduğu çocuğu görmemi sağladı. "Nazik, cömert ve kibardı. Herkesi kendine hayran bırakacak güce sahipti, sert ada bile ona asla hayır diyemezdi. Köydeki kızlar onun saçını kim tarayacak diye kavga ederdi, oğlanlar ise sadece dokunmak için yarışırđı."

Raikama'nın saçlarını hatırlayarak, "Su kuşu tüylerinden daha yumuşak," diye mırıldandım.

"Evet."

Ona baktım ve yüzündeki hüznü ifade bir vuruş sonra sustu. "Ona aşık mıydın?" Kendi pişkinliğime şaşıarak sordum. Hakkını yemeyeyim, hiç tereddüt etmedi. "Hepimiz öyleydik. Herkes ona tapardı.

Göğsündeki gizemli ışığın tanrıların bir hediyesi olduğunu düşünürlerdi. Bununla doğmuştu, bilirsiniz. Güldüğünde, giysilerinin arasından güneş gibi yayılırdı. Ona Altın Olan derlerdi."

Oşli'nin yüzü bir maskeye dönüştü. "Babam o zamanlar şamandı ve benden onu evlenene kadar istenmeyen ilgiden korumamı istedi. Bu şekilde yakınlaştık. Bana güvendi." Bir nefes. "Ama Channari öldükten sonra değişti. Arkadaşlarıyla konuşmayı bıraktı, benimle bile." Elleri iki yanına düştü ve anlatmadan bıraktığı hikâyeleri merak ettim.

"Ne değişti?" Ben sordum.

"İçindeki ışık farklı bir şekilde parladı, ruhu... daha güçlü hale geldi. Başka kimse fark etmedi ama ben Vanna'yı tanıyordum. Tüm ışıltısına rağmen, hiçbir zaman kız kardeşi kadar güçlü olmamıştı. İnsanlar benim deli olduğumu düşündü ama ben her zaman babasının ormana gömdüğü kişinin gerçekten Vanna olup olmadığını merak ettim." Oşli'nin ifadesi bir kez daha sertleşti. "Bugün, Yılan Kraliçe seni buraya getirdiğinde, sonunda cevabımı aldım."

"Üvey annemin gerçek adı saklayacağıma söz verdiğim bir sır" diye fısıldadım.

"Ben de saklayacağım," dedi Oşli ciddiyetle. "Vanna'yı benim kadar iyi hatırlayan çok az kişi vardır. Ya da Channari'yi."

Vanna'nın arkadaşı olduğunu ama Channari'nin arkadaşı olmadığını kendisi söylemişti.

Diğerleri hatırlamazken o neden ikisini de hatırlıyordu?

"Aylar önce İsimsiz Kraliçe'nin külleri tapınağıma geldi," dedi Oşli, sanki düşüncelerini okumuş gibi Raikama'nın adını anarak. "Onları sen gönderdin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onları sarayına gömülmek üzere Tambu Kralı'na götürmeyi düşündüm ama artık içindekinin Channari'nin ruhu olduğunu biliyorum... Onu ormandaki kutsal ağacın yanına gömeceğim. Ujal ve diğer yılanların yaşadığı yerden çok uzakta değil."

"Yılanlarla birlikte olmak isterdi," diye kabul ettim. "Eğer zamanınız varsa size katılmak isterim."

"O zaman yarın," dedi Oşli. "Sundau'ya inmiş olmanız tesadüf değil. En güçlü ruhlar ölümden sonra bile yaşarlar ve seni buraya Channari'nin getirdiğinden şüpheleniyorum."

"Neden?"

"Kim bilir. Cevapları bulmak için mi? Seni korumak için mi? Bunu sadece zaman gösterecek." Eşiğin yanında durdu. "Kader seni yakından izliyor, Shiori'anma, tıpkı ona yaptığı gibi. Onu asla kayırmadı. Sakın seni kayırdığını düşünme."

Sözleri çok ciddiye. Onları hak ettikleri ağırlıkla düşünmek istiyordum ama kapı açılıp Oshli yerleşkeden ayrıldığı anda midem yüksek sesle, şişman bir hırıltı çıkardı.

Dışarıya baktım, Takkan'ın ağacın altında uyuduğunu ve Kiki'nin kulübelerin etrafında vızıldadığını gördüm. Elim karnımın üzerine geldi. Yemek yemeyeli ne kadar olmuştu? Açlık içimde şiddetli bir dalga halinde yuvarlanıyordu ve Oshli'nin kilerde yiyecek olduğundan bahsetmesi iyi bir şeydi.

Meyve sinekleri ve sivrisinekler bir kase çürümüş hindistan cevizi etinin üzerinde vızıldıyordu ama dolabın içinde bir sap şeker kamışı, bir kavanoz yer fıstığı ve iki çiğ kasava buldum. Bir pandan suyu tentürü ve öğütölmüş susam da. Kiata'da bir servete mal olabilecek ama burada sıradan baharatlar.

Birkaç dakika daha kileri karıştırdıktan sonra bulduğum her şeyi ocağın yanındaki masanın üzerine koydum. Ne yapacağımı biliyordum.

"Channari deniz kenarında yaşayan bir kızdı," diye şarkı söyledim, "ateşi bir kaşık ve tencereyle tutan. Karıştır, karıştır, güzel ten için bir çorba. Simmer, simmer, kalın siyah saçlar için bir güveç. Ama mutlu bir gülümseme için ne yapardı? Kekler, kekler, tatlı fasulye ve şeker kamışıyla."

Sonunda elimde hamur kasemle başımı kaldırdığımda Takkan pencerenin dışında, kollarını pervazın üzerine kavuşturmuş, omzunda Kiki'yle duruyordu. Dikkatle dinliyordu.

Neredeyse elimdeki hamuru düşürecekdim ama Takkan pencereden uzanıp kâsenin kenarından tuttu ve aynı anda beni sabitledi. Sonra derin bir nefes alarak mutfağa yayılan hindistan cevizi ve fıstık kokusunu içine çekti.

"Ne zamandır burada duruyorsun?" Ben talep ettim.

"Ayakta durmak mı? O kaseyi hayatım pahasına koruyordum. Bu da iyi bir şey."

Her zamanki neşesinin sadece bir gölgesi olsa bile sesinde mizah duymak içimi ısıttı. Omuzlarımı çökerttim. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Şarkı söylediğini duyana kadar öyleydim. Seni durdurmak istememiştim."

Devam etmelisin, diye espri yaptı Kiki. O şarkın bütün kuşları korkutup kaçırdı. Ve tüm iblisleri de, bahse girerim.

Kuşuma ters ters baktım, bir kez olsun Takkan'ın onu duymamasına sevindim. "Bu sadece aptalca bir şarkı. Raikama'nın eskiden mırıldandığı bir şey. Muhtemelen tüm notaları yanlış biliyorumdur."

"Mutluyken yanlış nota yoktur," diye yanıtladı Takkan ciddiyetle. "Günlerdir hiç olmadığın kadar mutlu görünüyorsun."

"Ben... Ben burayı seviyorum," diye itiraf ettim. "Sanki hâlâ burada benimle birlikteymiş gibi."

Göğsüme bir keder dalgası yayıldı ve yoğun bir şekilde hamurumu karıştırmaya odaklandım.

Takkan elime dokundu. "Eve gittiğimizde bana öğretir misin?" "Şarkı mı?"

Başını salladı ve birden ona sarılıp aynı anda kollarında ağlamak istedim. Burnumu koluma silmek için döndüm. "Öğle yemeği bir saat içinde hazır olacak. Bekleyebilir misin?"

"Elbette." Duvara dayalı iki boş kovayı aldı. "Bir kuyu aramak için yeterli bir süre."

"Bu sıcakta dışarı mı çıkıyorsun?" "Benim için sorun değil."

Sesi hafifti, ama bir sınır taşıyordu. Bu da aramızdaki mesafeyi fark etmemi sağladı. Benden uzak durması, hâlâ mutfağa girmemiş olması.

O gölgeleri gözlerinden kovmak için neler vermezdim. Takkan'ın bir işle meşgul olmasının iyi olacağına karar verdim, sadece aklını Bandur'dan uzak tutmak için.

"Pekâlâ," dedim. "Ama Kiki'yi de yanına al."

Ve eğer Bandur'dan herhangi bir iz varsa, hemen gelip bana haber verin, diye talimat verdim kuşuma.

Sert bir şekilde başını salladı. *Oh, merak etmeyin. Çıglıklarımı köyün öbür ucundan duyacaksınız.*

CHAPTER THIRTY-THREE

Öğleden sonra adanın sıcağı dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı ve açık ateşte kek pişirmeye karar verdiğim için kendimi Tambu'daki en büyük aptal gibi hissediyordum. Sivrisinekler bile daha serin bir yer bulmak için mutfaktan kaçmıştı.

Oşli beni böyle buldu; bir köşeye çekilmiş, hamurumun pişmesini izliyordum.

Hoşnutsuz bir gümbürtüyle çantasını yere bıraktı. "Yalnızsın."

"Takkan bir kuyu aramaya gitti. Sadece gün batımından sonra ağacın yanında kalması gerektiğini söylemiştin. Alacakaranlığa saatler var." Oşli'nin kaşlarını çatıldığını görünce hemen konuyu değiştirdim. "Kardeşim nasıl?"

"Turna iyileşiyor ve yarına kadar tekrar uçabilecek. Ancak diğer beşi hiç durmadan viyaklıyor ve tüyleri tapınağın her tarafına döküldü." Kaşları daha da çatıldı. "Yeğenimin temizlemesi oldukça zahmetli bir iş."

"Özür dilerim-"

"Özürlerini kendine sakla," dedi şaman sertçe. "Pek umurunda değil. Dualarından kaçmak için kuşları kendine yol edinmiş." Bir homurtu. "Nasıl olsa yarın gideceksiniz, anladığım kadarıyla. Sundau kimsenin nihai varış noktası değil. Altın Olan'ın seçiminden beri öyle olmadı."

Yine o isim, Altın Olan. Vanna'ya atıfta bulunduğunu biliyordum ama bu ismi duyunca irkildim.

"Kiata'da ona ışıltınız derdik." Duraksadım, nereye varmaya çalıştığımdan emin değildim. "Kiatan'ı nasıl öğrendin?"

"Kral benden bunu istedi. Altın Olan Gindara'ya gittiğinde, onun beni çağırabileceğini düşünmüş. Ama hiç göndermedi."

Oşli getirdiği eşyaları yerleştirmeye başladı: bir demet tütsü, ip, kısa bir çuval pirinç, iki elma şekeri, yumurta ve yarım sazan. Burnunu çekti. "Ne pişiriyorsun?"

"Kek," diye cevap verdim. "Denemek ister misiniz? Neredeyse hazırlar." Oşli buharlı pişiricinin kapağını kaldırdı, içeride yükselen küçük topaklara baktı.

Bir kek aldı ve çiğnedi. "Hatırladığımdan daha sertmiş. Tambun keklerinin yumuşak ve yapışkan olması gerekir." Bir ısırık daha. "Ama sanırım belli belirsiz bir tadı var."

"Daha önce içtin mi?" Ben sordum.

"Vanna eskiden böyle pastalar getirirdi. Onları çiçek şeklinde keser ve gül yapraklarıyla süslerdi."

Takkan için bir tabak ayırdım, sonra Oshli ile masaya oturdum. Bütün öğleden sonra zihnim Raikama'yla ilgili sorularla dolup taşmıştı. "Bana Channari'den bahsedecek misin?"

"Anlatacak ne var ki? Biz arkadaş değildik."

Oşli'nin cevabı kabaydı, başka bir şey hakkında konuşmak için açık bir işaretti. Ama ben hiçbir zaman nezaketimle tanınmadım. Zorladım:

"Herhangi bir şey. Lütfen." Pastayı yere bıraktı. Yüzü sertleşmişti ve gerçekten konuşacağını sanmıyordum. "Yolda yürürken diğer çocuklarla birlikte ona kaplumbağa yumurtaları atardık. Ona canavar derdik, yılan şeytanı derdik."

Cadı. Çok daha acımasız olan birçok başka isim."

Şaman gözlerini kapattı. Sözleri ağırdı ve geçmişin uzun zamandır vicdanında korkunç bir yük olduğunu duyabiliyordum. "Adaşı onu gittiği her yerde, hatta evde bile maske takmaya zorluyordu. İtaatsizlik ettiğinde onu dövdüğünü duyabiliyordum. Sanırım korktuğu tek kişi oydu. Onu çok çalıştırır, gözlerden uzak tutmak için ona ev işleri verirdi. Yılan gibi bir yüzü vardı. Gözleri... sadece gözleri bile yetişkin erkekleri korkuturdu."

"O lanetliydi," dedim.

"O bir büyücüydü," dedi Oshli. "Söylentilere göre gözlerinin bir hareketiyle düşüncelerini değiştirebilir ve yılanları emrine çağırabilirmiş."

Bunlar söylenti değildi. Kardeşlerim ve ben Raikama'nın büyüünün hipnotize edici esaretine birçok kez tanık olmuştuk.

"Eskiden Channari'nin Vanna'yı sevmesi için büyülediğini söylerdik. Ona karşı nazık olan tek kişi Vanna'ydı, öldüğünde yasını tutan tek kişi de oydu. Gerçi şimdi tam tersi olduğunu düşünüyorum."

"Nasıl öldü?" Ben sordum. "Nasıl öldüğünü *düşünüyorsun*?"

"Bir saldırı oldu," diye yanıtladı Oşli. "Seçim töreninin ortasında bir iblis onun için geldi. Buna sadece Vanna şahit oldu. Channari'nin onu korumaya çalıştığını ve bunu yaparken de öldürüldüğünü söyledi."

Bu yalan karşısında göğsüm daraldı. Raikama ölmeden hemen önce bana gerçeği söylemişti, iblisin Channari'yi değil Vanna'yı öldürdüğünü. Ve Channari yas tutarken, kız kardeşinin kalbindeki inci ona kök saldı - güzel olma arzusunu en korkunç şekilde yerine getirdi: ona Vanna'nın yüzünü verdi.

"Yastan çıktığında değişmişti." Oşli uzaklara baktı, omuzları sıkıştı. "Daha soğuktu, ışığı ayıncı gibi sönüktü. Bazıları delirdiğinden endişelendi. Kendini kesti, görüyorsunuz. Tam yüzünün ortasından."

Vahiy gün yüzüne çıktı ve tüylerim diken diken oldu. Üvey annemin yüzündeki gizemli yara izi - neden bu kadar belirgin bir şekilde taşıdığı uzun yıllar boyunca sarayda bir dedikodu kaynağı olmuştu. Ben bile nereden geldiğini merak etmişim. Artık biliyordum.

Raikama ölmeden önce bana "Aynada kız kardeşimin yüzünü görmekten nefret ederdim," demişti.

Yara izini kasıtlı olarak kendisine vermişti. Channari olarak yaşadığı hayatın bir hatırlatıcısı olarak.

"Adaşı bu konuda çok öfkeliydi," diye devam etti Oşli, "ama bu taliplerini caydırmaya yetmedi. Onunla evlenmek için yarıştılar, onun için imkansız denemelere girdiler, sivrisinek kalbi ve denizin dibinden altın gibi şeyler elde ettiler. Bu onların çoğunu ayıkladı. Sonunda, en beklenmedik adamı seçti."

"Babam," dedim.

"Talip bile değildi. Ama bir akşam onunla birlikte gitti, o kadar sessiz ve hızlıydı ki onlar gidene kadar kimse fark etmedi. Tüm kralların ve prenslerin Kiata'ya karşı savaş açacağını düşünmüştük ama sanki bir

Taliplerin üzerine bir sis çökmüştü. Hepsi onu unutmuştu. *Herkes* onu unutmuştu."

"Sen hariç," dedim.

"Hafızama dokunulmamış değil. Ama evet, daha önce de söylediğim gibi, çoğu kişiden daha fazla şey hatırlıyorum."

Bunca yıldan sonra Raikama'nın büyüü hâlâ güçlüydü.

Yine de bulmacanın uymayan bir parçası vardı. "Vanna'ya saldıran iblis hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

Oşli başını salladı. "Sadece Channari onunla bir mızrakla dövüştü." Ayağa kalkmaya başladı. "Savaşları sırasında kırıldı ama onu sakladım. Görmek ister misin?"

Tabii ki yaptım. Onu avludaki ağaca kadar takip ettim.

Gövdeye yaslanmış uzun bir mızrak vardı, ahşabı yaşlılıktan kararmıştı.

Oşli silahı aldı ve dik tuttu. Benim boyum kadardı ama ucu yarılmıştı.

"Bir keresinde onunla bir kaplan öldürmüştü," dedi Oşli. "Köye geldi ve onunla savaşmaya çalışan dört adamı katletti ve geri kalanımız kaçtı. Channari kaldı. Bizim için değil ama Vanna için - kaplan bizi yese bile umurunda olacağından şüpheliyim."

Oşli iki eliyle silahı dikkatlice bana uzattı. "Bütün gün kırık bir taburenin üzerinde oturup maskesiyle taro kökü soyan kızı değil, kaplanların bile korktuğu gerçek Channari'yi ilk kez o zaman gördüm. Son derece güçlü, cesur ve sadıktı. İşte o kadın senin üvey annen oldu."

Konuşmadan önce sessizdim. "Teşekkür ederim."

Oşli yavaşça başını salladı. Bir an için tekrar konuşabileceğini düşündüm - çünkü dudakları ayrılmıştı. Ama ben aklımdan neler geçtiğini sorgulayamadan yola doğru döndü ve gitti.

Uzun süre yalnız kalmadım. Çok geçmeden Kiki döndü ve ben de Takkan'ın silüetini yolun aşağısında gördüm. Kağıt kuş omzuma kondu ve düşüncelerimi kurcalamasına izin verdim, uzaktayken kaçırdıklarını yakaladım.

Hiçbir şey söylemedim ve mızrağı ellerimde yuvarlayarak oluklarını ve kenarlarını izledim. Kırılmış olsa bile ağırdı; zorlanmadan omuzlarımın üzerinden zorlukla geçirebildim. Raikama onu bir kaplana karşı kullanmıştı.

Bu onun gücünün bir kanıtı ve beni iki kez, sanki bir oyuncak bebekten biraz daha ağırmışım gibi ayaklarımın altından nasıl kaldırdığını hatırlatıyordu.

Raikama'nın doğduğu yere gelmenin bana onun geçmişi hakkında cevaplar vereceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, her zamankinden daha fazla sorum vardı.

Mızrağın kırık ucuna kan bulaşmıştı. Kurumuştı, zamanla kararmıştı. Kanın üvey anneme mi yoksa başka birine mi ait olduğunu anlayamadım.

Gerçeğin aynası için çantamı karıştırdım. "Bana bu mızrakta kimin kanı olduğunu göster."

Saniyeler geçti ve cam sadece nemden buğulandı.

Kiki gagasını kırıştırdı. *Ne sihirli bir ayna. Umarım Elang bunu senden daha çok kullanıyordur.*

Omuz silktim. "Leydi Nahma bana sadece görmemi istediği şeyi göstereceğini söyledi. Belki de geçmişin geçmişte kalması daha iyidir."

Öyle mi? Seni asla bir bilge olarak görmedim, Shiori.

Yüzümde küçük, yorgun bir gülümseme belirdi. "Şüphelerim olmadığından değil."

Kanın Wraith'e ait olduğunu düşünüyorsun.

Yaptım ve sonunda mızrağı indirdim. Takkan iki kova su taşıyarak geri dönmüştü.

"Bir ya da iki iblis saplanmış gibi görünüyor," dedi mızrağı göstererek.

"Raikama'nındı," diye cevap verdim. "Oshli, onu kız kardeşini öldüren iblisle savaşmak için kullandığını söylüyor."

Daha fazlasını sormasına fırsat vermeden onu mutfığa yönlendirdim. "Sana kek ayırdım. Bozulmadan ye."

Takkan tabaktan bir tane aldı. "Bunlar Channari'nin kekleri. Şarkıdan."

Hatırlamasından etkilenerek başımı salladım. "Tambu'daki tüm adalar ve tüm köyler arasından onunkine geldik," diye mırıldandım. "Ve işte buradayım, çocukluk evinde onun keklerini pişiriyorum."

"Senin kader ipin onunkine herkesten daha sıkı bağlı."

"Seninki bile mi?" Alay ettim.

Takkan dudaklarını araladı ama cevap gelmedi. Alacakaranlık hızla yaklaşıyordu ve gölgeler cüretkârlaşmıştı. Duvarlardaki çatlaklardan dışarı süzülüler,

Evin üzerine karanlık bir film örtüyordu. Takkan'ın gözlerine dokunduklarında, bakışları sönmüş bir ışık gibi karardı.

Pastayı yere bıraktı ve bir adım geri çekilerek benden uzaklaşmaya devam etti. "İpleri sen almalısın."

Hiç vakit kaybetmedim. Oşli'nin bıraktığı ipleri ve tütsüyü aldım. Birlikte onu avludaki ağaca bağladık. Birkaç gün önce bileklerimize bağladığımız ipleri düşünmeden edemedim. O düğümler sevgi ve kahkahayla atılmıştı, oysa Takkan'ın göğsünde sıkıştığım bu düğüm korkuyla atılmıştı.

Benim yerimde olsaydı, zihnimi rahatlatmak ve beni çektiğim çileden uzaklaştırmak için anlatacak bir hikaye bulurdu. Bana yazdığı mektuplarda olduğu gibi, sihirli saçları olan maymunlar, dilekleri yerine getiren sazanlar ve nesneleri hayata boyayan fırçalar hakkında hikayeler. Yine de işe yaramıyordum. Boğazım endişeden daralmıştı. Tek söyleyebildiğim "Mangalları yakmak için bir ateş hazırlayacağım." oldu.

Mutfğa döndüğümde Kiki, "Yemek *bile yemedi*," dedi.

Sertçe yutkundum, el değmemiş keklerini aldım. *Onu rahat bırak.*

Ateş yakmak için bir şey arıyordum ve yanlışlıkla duvara asılı tülbenti kenara çektim. Perdenin arkasında kırık bir tabure vardı - Oşli'nin bahsettiği tabure. Üvey annemin mızrağını duvara yasladım, omuzlarım onun ağırlığından kurtuldu.

Bu kadar suratsız olma, dedi Kiki, beni neşelendirmeye çalışarak. *Takkan o ağaca bağlıyken, yatak tamamen sana ait olacak. Bütün evde sadece bir tane var ve-*

Neden kızardığımı bilmiyordum. "Öyle değil," dedim sertçe.

Kan yüzünden mi? Kiki dedikoducu bir ruh halindeydi, ki bu alışılmadık bir şey değildi. Ben odayı ararken o mızrağın üzerine kondu ve eğri büğrü oluklarını gagaladı. Bir yerlerde çakmaktaşı zulası gördüğüme yemin edebilirdim.

Gerçekten Vanna'nın-

Çok geç, bir panik hissettim. "Kiki, onun adını söyleme-"

Khramelan?

Çok geç kalmıştım. İsim söylenmişti ve ayağa fırladım, adrenalin başıma hücum etti. Kiki'nin gagasını sıkıca tuttum ve kalbim göğsümde hızlanarak dışarı baktım. Güneş neredeyse batmak üzereydi ve Takkan'ın sırtı bana dönüktü.

Neyin var senin, Shiori? Kiki trilled. Takkan zaten beni duyamaz.

"Benim endişelendiğim Takkan değil."

Pencerenin yanındaki mumdan bir tutam duman yükselmişti. Ama o mum hiç yanmamıştı.

İçimde korkunç bir kesinlik kabardı.

Pencereden, Takkan'ın boynundaki muskadan duman yükseldiğini gördüm. Takkan'ı tutan düğümlerin arasından süzüldü, sonra ağzına ve burun deliklerine sızdı. "Mızrağı getir!" diye bağırdı. "Şimdi, Shiori!"

Nefes nefese Raikama'nın silahına doğru hamle yaptım. Kapıya varmışım ki Takkan belirdi, ipler hala belinden sarkıyordu, gözleri kontrolsüzce kahverengiden kırmızıya dönüyordu. Yüz hatlarını bozan bir sırıtışla beni engelledi.

Ben savurdum ama Takkan mızrağı kolayca savuşturdu ve bir eliyle sapını yakaladı. Beni duvara doğru iterken gözleri kurt üzümü gibi kıpkırmızı parlıyordu.

Biliyor musun, her zaman Wraithlerle tanışmak istemişimdir. Bandur'un sesi düşüncelerime saplandı. *Ve şimdi onun gerçek adını biliyorum, sayende.* Mızrağı omzuma sapladı ve köprücük kemiğimde bir havai fişek acısı patladı.

Kiki kendini iblise doğru fırlattı ama ben onu kanadından yakaladım ve pencereden dışarı fırlattım; Bandur'a karşı hiç şansı yoktu. Benim de yoktu. Kurt buğulanıp korkunç sureti Takkan'inkinin üzerine binerken başımı çevirip bakamadım bile.

"Wraithleri bana karşı kıışkırtmak istemen çok akıllıca. Ama bir hata yapıyorsun, Shiori'anma. Onun da benim gibi mantığa ve sohbete açık olacağını hayal ediyorsun."

"Sen mi? Mantığa ve konuşmaya açık mısın?" Alay ettim. Ellerim mızrağın üzerindeydi ama yavaş yavaş mutfağa doğru adım atıyor, masanın üzerinde bıraktığım yıkanmamış kaselere ulaşmaya çalışıyordum. "Güldürme beni."

"Ona Wraith denmesinin bir sebebi var. Doğasında karanlık bir taraf var ve Lapzur'da geçirdiği zaman bir zamanlar iyi olan her şeyi kesinlikle aşındırdı. Özüne kadar iblis olacak ama bir ejderhanın gücüyle. Yakında göreceksiniz."

"Evet," dedim dişlerimin arasından, "yapacağım." Raikama'nın mızrağını bırakarak Takkan'ın kafasına bir kâse indirdim.

Baygın bir şekilde yere yığılırken oda sessizliğe gömüldü.
Bandur gitmişti, en azından şimdilik.

Boşa harcayacak bir nefesim bile yoktu. Kalbim küt küt atarken Takkan'ı ağaca doğru sürükledim. İpleri tekrar bağlarken tüm vücudu kasıldı, düğümlerin derisine battığını görünce irkildi. Tam bağları gevşetmeyi düşündüğüm anda dudaklarından bir hırıltı kaçtı. Bunun Takkan'ın bilinçaltında bana yardım etmesi mi yoksa gerçekten Bandur'la savaşıması mı olduğunu bilmiyordum. Ama dişlerimi sıktım ve onları daha sıkı bağladım. Sonra ağacın etrafında tütsüler yaktım ve her mangalda ateşler yaktım. İşim bittiğinde akşam olmuştu.

Bitkin düşmüştüm ve Raikama'nın kırık taburesinin üzerine yığıldım. Başımı duvara yasladım, Takkan için endişelenmemeye ve onun yerine üvey annemin eski hayatını hayal etmeye çalıştım. Yanımda, terden ıslanmış kıyafetlerden oluşan nemli bir yığının altında gerçeğin aynası duruyordu.

"Acaba burada oturup pencereden dışarı mı bakardı?" diye mırıldandım yüksek sesle. Pek bir manzarası yok. Eminim uyumasına yardımcı olmuştur."

Ben konuşurken Ujal kulübeye girdi ve sessizce sürünerek yanıma geldi.

Sana uyumani söylüyor, dedi Kiki. Gelecek savaşlar için dinlenmen gerekecek. Onun türü bu gece Takkan'ı izleyecek.

"Yorgun değilim."

Yılan Kraliçe'nin sözleri bir rica değildi. Sarımsı gözleri Raikama'nınki gibi parlıyordu ve beni onun isteklerine itaat etmeye zorlayan bir sükûnet çöktü üzerime.

Keşke Seryu'ya uyku büyüsunü nasıl bozacağımı sorsaydım. "Ejderhalar ve yılanlar gerçekten de kuzenler," diye mırıldandım kırık taburenin üzerine yığılmadan önce, başım duvara çarptı.

Uykuya daldığımda, Ujal ve yılanlarının ağacı çevrelediklerini ve Takkan'ın etrafında koruyucu bir çember oluşturdıklarını belli belirsiz fark ettim.

Hiç fark etmediğim şey ise kolumun altında parıldayan gerçeğin aynasıydı.

Rüyalarımda ben henüz doğmamıştım ve bu ev terk edilmemişti. İki kız kardeşten oluşan bir aileye aitti. İlki benden biraz daha büyük bir kızdı, bronzlaşmış ve kaslıydı, uzuvları tecrübeli bir at gibi kaslıydı.

Sentinel'in. Saçları uzun ve dağınık bir örgü halindeydi ama döndüğünde yüzünün ince bir tahta maskeyle örtülü olduğunu gördüm.

Channari.

Kırık tabure daha o zamandan kırılmıştı ve oturdukça sallanıyordu. Elleri bir taro kökünü soymak için ustalıkla çalışıyordu ama düşünceleri çok uzaklarda, adahının mutfağından, onu bir kafes gibi çevreleyen dört duvardan olabildiğince uzakta dolaşıyordu. Buradan sonsuza dek kaçıp ormanlarda kaybolmak için neler vermezdi.

Ağaçların ve vahşi hayvanların arasında yaşamak için neler vermezdi. Sadece orada kendini güvende hissediyordu. Sadece orada bir canavar olduğunu unuturdu.

Soymak için bir sonraki taro köküne uzandı.

"Çok yazık, değil mi?" diyordu kız kardeşi, Channi'nin düşüncelerinden habersiz. "Adah'ın en zengin olanı seçeceğini biliyorsun, ama zengin olanların hepsi çok çirkin. Ve yaşlı."

"Aklınızda başka biri mi vardı?"

Kız kardeşi kızardı ama çok hızlı bir şekilde, "Tabii ki hayır," dedi.

Channari hiçbir şey söylemedi. İçten içe kız kardeşinin bir sevgilisi olduğundan emindi. Geçen gün Vanna'nın cebinde bir not bulmuştu. "*Sen benim fenerimi parlatan ışıksın*" yazıyordu ama bu konuyu açmanın bir anlamı olduğunu düşünmedi.

"Dünyadaki tüm altınların güzellik ve sağlık satın alabileceğini düşünürsünüz ama alamaz."

"Hayır." Channari'nin çenesi titredi. Hiçbir şey yüzündeki pulları yumuşatıp ete dönüştüremezdi. Denemişti. Yanaklarındaki kalın lekeleri kesmeye çalışmış, çılgılık atmamak için bir tahta parçasını çiğnemiş ve sabit eli kulakları ile boynu arasındaki kaba oluklara girerken yanan acı parıltılarını görmezden gelmişti. Ama bir gecede derisi aynı şekilde tekrar büyüdü. Sadece içinde derinlere işlemiş acı kalmıştı.

Hiçbir şey onu güzelleştiremezdi. Dünyadaki tüm altınlar bile.

"Hayır," dedi tekrar. "Ben bilirdim."

"Özür dilerim, Channi," diye yalvardı Vanna. "Öyle demek istemedim. Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

Kelimeler Channari'nin boğazından sürünerek çıktı: "Biliyorum."

Vanna kollarını Channari'nin omuzlarına doladı ve küçükken yaptığı gibi yanaklarını birbirine bastırdı. Yanağı

her zaman çok sıcaktı, Channari'ninki ise her zaman çok soğuktu. Birlikte, tam olarak doğru olduklarını söylerdi.

Kız kardeşi yanağını kaldırdı ve Channari'nin elini sıktı. "Prenses ya da kraliçe olduğumda, sana paranın satın alabileceği en iyi kremleri ve boyaları alacağım."

Vanna iyi niyetliydi ama sözleri yine de canını yaktı. Channari bu kez gülümsemeye zorlayamadı. "Peki ya benim yılan gözlerim?"

Vanna kıkırdadı, sesine sinen acıyı duymuyordu. "Onları düşmanlarımızı büyülemek için kullanabilirsin."

"O güce sahip olsaydım, herkese orada olduğumu unuttururdum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Channari.

Vanna duymadı. Dışarıda biri onu çağırıyordu.

Vanna dışarı çıkınca Channari rahatlatarak nefes verdi. Bazen... bazen kız kardeşinin kayıtsız iyimserliğine tahammül edemiyordu. Bazen Vanna'nın kendisini bir canavar olarak görmesinin daha kolay olup olmayacağını merak ediyordu. Her ikisi için de daha az acı verirdi.

Channari kırık taburesinden sürünerek kalktı ve kazara lavabonun içinde kendini gördü. Taro parçaları suyun içinde yüzüyor, gözlerini ve burnunu gizliyordu. Bir esinti onları birbirinden ayırdı ve Channari ürperdi.

Olması gereken kız yerine yansımasında canavarı görmek - siyah örgülü, bakır gözlü, yumuşak burunlu ve dolgun dudaklı bir kız. Yıllar geçtikçe bu acının hafifleyeceğini düşünmüştü ama öyle olmadı. Sadece körelmiş ve onun bir parçası haline gelmiş, ruhunun derinliklerine işlemişti.

Karanlık, gizli kalbinde, yüzünün gitmesinden bile daha çok özlemini duyduğu şey, birinin onu sevmesiydi. Birinin gözlerinin içine bakması ve güzel olmasa bile ona güzel olduğunu hissettirmesiydi. Birinin kalbine kazınan yalnızlığı ortadan kaldırması ve böylece ses soluklaştığında dilindeki acıyı tatmadan gülebilmesiydi.

Birinin fenerini parlatan ışık olmak istiyordu. Ama bu asla olmayacaktı. Onun için olmayacaktı.

Yansıması yok olana kadar yumruklarıyla suya vurdu.

CHAPTER THIRTY-FOUR

Sabah olduğu anda ağacın etrafındaki ateşler sönmüş, tütsü çubukları yanarak kömürleşmiş ve Takkan'ı korumak için gelen yılanlar gitmişti.

Gece yağın şiddetli yağmur çiselemeye başlamıştı ve ben bahçeye girdiğimde Takkan neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Uykusunda bile yüzünü buruşturuyor, Bandur'un tılsımını bir eliyle sanki avucunun içinde parçalamaya çalışıyormuş gibi tutuyordu.

Tılsımı taşıdığı iki gün içinde, tılsım çoktan bir bedel çıkarmıştı. Gözle görülür şekilde zayıflamıştı, gülümsemeye zorlamadığı zamanlarda yanaklarında yeni çukurlar belirliyordu. Gözleri de her geçen saat daha donuk ve çökük bir hal alıyordu, özellikle de hava karardıktan sonra.

Onu kulübeye doğru çekerken Takkan hafif bir hırıltı çıkardı. Sığınağa girdiğimizde saçlarını taradım ve cildini kuruladım. İşte o zaman kolundaki yanık izlerini gördüm.

"Ne oldu?" Fısıldadım.

Alçak bir tıslama dikkatimi Ujal'ın çarpık panjurlara yaslandığı pencereye çekti.

Kiki tercüme ederken, "İblis beklediğinden daha güçlüydü," dedi.

"Ama benim soyum onun türüyle savaşmak için doğdu."

"Teşekkür ederim." Tereddüt ettim. Ujal'ın sesi bitkin geliyordu. "Yaralanan oldu mu?"

"Ne minnettarlığınıza ne de endişelerinize gerek var. Channari'nin kızı için savaşmayı ve nişanlısını korumayı bir onur olarak görüyoruz."

Başımı saygıyla eğmiştım ama şimdi şaşkınlıkla kaldırdım. "Onun benim nişanlım olduğunu nereden biliyordun?"

"Yılanlar büyüye karşı hassastır. Biz hep öyleydik. Ve siz ikiniz birbirinize bağlısınız." Bir duraklama. "İyi dövüştü. Pek az kişi Bandur'un ki kadar güçlü bir ele geçirmeye dayanabilir."

"Onu benim için Channari seçti," dedim düşünmeden önce. Ama gerçek buydu.

Yılan Kraliçe uzun gibi görünen bir süre sessiz kaldı. "Babam onun iyi bir karakter yargıcı olduğunu söylerdi," diye yanıtladı uzun uzun. "O başkalarının içindeki ışığı görebilirdi, oysa onlar onun içindeki karanlığı görürlerdi. Bu onun en büyük acısıydı."

Dün gece rüyamda o acının bir kısmını hissetmişim. Kalbim hala acıyordu.

Ujal duvarın diğer tarafına doğru kaymaya başladı ama ben ona seslendim: "Bekle!"

Son bir soru aklımı kurcalayıp duruyordu. "Oshli bana kız kardeşini bir iblisin öldürdüğünü söyledi. O-" Khramelan'ın adını yüksek sesle söylememenin daha iyi olacağını bildiğim için durdum. "Yarı ejderha mıydı?"

Ujal tereddüt etti, yabani otların ve kır çiçeklerinin arasından kayarak geçip kapıdan çıkmadan önce uzun bir tıslama sesi çıkardı.

Kiki'ye döndüm. "Ne dedi?"

Kaderlerinin bir zamanlar birbirine bağlı olduğunu ama sonra ayrıldığını. Kiki omuz silkti.

Her ne demekse.

Ben de anlamadım. Oshli'nin daha fazlasını bilip bilmediğini görmem gerekecekti.

Kulübenin içinde Takkan kıpırdanıyordu. Güneş ışığı yüzüne vuruyor, gözlerindeki gölgeleri kovuyor ve yanaklarına bir parça renk getiriyordu. Bunun daha iyi olduğu anlamına geldiğini düşünmeye cesaret ettim.

Başını ovuştururken kendimi kötü hissederek üzerine eğildim. "Neden ağrıyor diye merak ediyorsan," dedim, "kafana bir kase ile büyük bir darbe indirdim."

"Ah." Takkan utangaç bir bakış attı. "Bu her şeyi açıklıyor."

Ona biraz su ikram ettim. "Yanık izlerini gördüm. Yaralandın mı?"

"İyiyim," diye güvence verdi. "Yılanların yardımı oldu. İpler de öyle.

Ben

Bunu sana başka bir gün, kulaklarım bu kadar çok çınlamadığında anlatırım."

Dalga geçer gibi konuşmaya çalışıyordu ama kalbimi aynı anda hem ağırlaştıran hem de hafifleten bir acı tonu vardı ve söyleyecek bir şey bulmakta zorlandım. Bunda da başarısız olunca yanağından öptüm.

Teni sıcaktı. Dudaklarım onu terk ettiğinde daha da sıcaktı. Bana attığı şaşkın bakışın tadını çıkardım. "Bu ne içindi?"

"Bir iblise dönüşmediğinden emin olmak için." Çenesini şakacı bir şekilde çimdikledim. "İblislerin yüzü kızarmaz."

Ağzının bir köşesi kalktı ve bir zafer duygusu hissettim.

Şimdi geçen kış boyunca beni gülümsetmeye çalışmanın onun için nasıl bir şey olduğunu biliyorum, diye düşündüm.

Ayağa kalkmak için öne doğru sallandı. "Kek kaldı mı? Görünüşe göre dün yemek yemeyi unutmuşum ve tüm iblislerinle savaşmak midemde bir delik açtı."

"Tüm iblislerim mi?" Kollarımı kavuşturdum. "Onların ilgisini çeken sensin ve sana yardım eden bir yılan ordusu vardı." Dudağımı ısırdım. "Gerçekten aç mısın?"

"Yemek yiyebilirim. *Yemeliyim.*"

"Biraz al o zaman," diye izin verdim. "Ama kekten fazlasını ye - kahvaltıda çok fazla tatlı seni yavaşlatır ve hazımsızlık çekersen tüm şeytanlarımı nasıl yeneceksin?"

Takkan'ın gözlerinden mizah akıyordu.

"Yumurta sana iyi gelir," diye devam ettim cesaretle. "Oshli dün balıkla birlikte biraz getirdi. Onları Lapzur'a uçuşumuz için hazırlamayı planlıyordum ve biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Yani, lord hazretleri Iro'nun tundrasında büyürken yemek yapmayı öğrendiyse?"

"Biz nöbetçiler temel bilgileri öğreniriz."

"Güzel. Ben balıkları hazırlarken sen de biraz pirinç ve yumurta pişir. Kiki kertenkeleleri ve meyve sineklerini kovalayacak." Ayağa kalktım, pirinç çuvalını ona uzattım ve onu sobaya doğru ittim. "Boş mideyle daha fazla şeytanla yüzleşmemize izin vermeyeceğim."

Bir gecede kardeşlerim Sundau'nun en popüler cazibe merkezi haline gelmişti. Takkan ve ben tapınağa vardığımızda, yarım düzine köy çocuğu

Turnaların etrafını sarmış, onları çilek ve pirinç taneleriyle besliyorlardı.

Hasho kardeşlerimin arasındaydı ve kendi payı için haykırdı. Onu bu kadar canlı görmek moralimi yükseltti. Karanlık kanadı olmasaydı, Bandur'un saldırısını unutmuş olacaktım.

İyi görünüyor, dedi Kiki. Dünden daha da şişman. Belki de seninle o eski perili kulübede aylak aylak dolaşmak yerine tapınakta kalmalıydım.

Ben ona ters ters bakarken Oshli ortaya çıktı.

"Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi şaman. Omzunda bez bir çanta asılıydı ve onu yana doğru itti. "Acele et. Çocuklar kardeşlerinizden hoşlanıyor olabilir ama sizi temin ederim, ebeveynleri onları akşam yemeğinde pişirmek için planlar yapmaya başladı bile."

Bu beni harekete geçirdi, hem de çabucak. Kardeşlerime takip etmeleri için ıslık çaldım. Altı tane tıka basa dolu, heyecanlı turnayı ormana götürmek kolay değildi,

Ama kahvaltıları biraz sindirildikten sonra zihinleri keskinleşiyor gibiydi.

Benim içinse tam tersi geçerliydi. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe,

Düşüncelerim daha da dağıldı. Burada kendimi beceriksiz hissediyordum, dolambaçlı sarmaşıklara ve kıvrımlı eğrelti otlarına takılıp düşüyordum ve bedenim sivrisinekler için yem gibiydi. Evimden, bildiğim ve sevdiğim şeylerden daha uzakta olamazdım. Yine de bir yanımda gitmeye hazır değildi.

Raikama'nın anavatanında geçirdiğim bir gün, onun geçmişi hakkındaki merakımı daha da alevlendirmişti. Kalıp bir zamanlar olduğu kız hakkında bilgi edinmek istiyordum ama inci bekleyemezdi. Takkan da bekleyemezdi.

"Aklında ne var?" diye sordu, kardeşlerim önümde uçarken o yanımda yürüyordu. "Raikama?"

Yüzümü buruşturdum. "Beni okumak o kadar kolay mı?"

"Başının üzerinde bir kase olduğu zamandan daha

kolay." "Bunu asla unutmayacaksın, değil mi?"

"Asla."

Bu bana bir kahkaha kazandırdı ama eğlencem kısa sürdü. Dudağımı çiğnedim. "Bana nereli olduğunu söylemesi için ona nasıl yalvardığımı düşünüyordum. Evinden hiç bahsetmedi, bir kez bile. Sonuna kadar adını bile bilmiyordum."

Sesim yumuşadı. "Dün gece rüyamda onu gördüm. Dürüst olmak gerekirse, çoğunu hatırlayamıyorum." Sertçe yutkundum. "Ama gözlerimi kapattığımda adayı hâlâ onun gördüğü gibi görebiliyorum. Bunu kaybetmek istemiyorum."

"O zaman anlat bana," dedi. "Hatırlamana yardım edeyim."

Derin bir nefes aldım, Channari'nin ormana kaçma arzusunu çağırmaya çalıştım. "Her şeyin bir adı vardı, ağaçlara boncuk ve inci dizileri gibi yapışan çiçeklerin bile." Devam ederken sesim kalınlaştı. "Hangi kabukların mide ağrılarını iyileştirdiğini, hangi eğretili otlarını yeterince uzun süre mayalarsanız tadının tatlı olduğunu ve hangi yaprakları kaydattığınızda acılaştığını bilirdi. Gün doğumunun her rengi için orkidelerin nerede bulunacağını ve değerli yağlarını toplamak için palmiye meyvelerinin nasıl yumuşatılacağını biliyordu. Hatta geceleri ormanın yanındaki alçak çimenli tepelerde ateşböceklerini nerede bulacağını bile bilirdi; böylece feneri sönecek olsa bile adahının evine giden yolu bulabilirdi."

O zaman duraksadım, ağzım kurudu. "Burası onun eviydi. Bunca yıldan sonra nihayet nereden geldiğini biliyorum."

Takkan hiçbir şey söylemedi ama elimi tuttu. İhtiyacım olan tek tesellinin bu olduğunu fark ettim.

Kutsal ağaç sepetimizin indiği yerden çok uzakta değildi ama Oshli olmasaydı onu asla bulamazdım. Bizi bambu ve palmiye ağaçlarının kapladığı dar bir vadiden geçirdi.

Orada, soluk kabuklu bir huş ağacı çalılığı ve beyaz ay orkidelerinin yayıldığı bir alanın arasında, bir kütükten biraz daha fazlası olan solmuş bir ağaç vardı.

Gözlerimi kırptım. "Kutsal ağaç bu mu?"

"Geriye kalan tek şey bu," dedi Oshli. "Ağacın kendisi yıllar önce öldü." "Yine de hatırlıyorsun."

"Başkalarının unuttuklarını hatırlamak benim görevim," dedi ciddiyetle. "Ama ben sadece bir taşıyıcıyım. Bazı anılar en sıkı kavrayışından bile kaçıyor."

Raikama'dan bahsettiğini biliyordum.

Şaman orkideleri işaret etti ve bir çift kelebek yapraklarından yukarı doğru kanat çırpı. Sesi yumuşak, neredeyse şefkatliydi. "Onlar Vanna'nın en sevdiği çiçeklerdi." Bir duraklama. "Channari'nin de. Kız kardeşler güneş ve ay gibiydiler, gece ve gündüz kadar farklıydılar ama ikisi de orkideleri severdi."

"Vanna burada gömülü," dedim.

Bu bir soru değildi ve Oshli fenerini Vanna'nın mezarının önüne yerleştirirken hiçbir şey söylemedi. Gündüz olmasına rağmen fenerin yandığını görünce kaşlarım çatıldı. Fenerin ışığı orkidelerin üzerinde sabit ve sarsılmaz bir şekilde parlıyordu. Sonra kalbim sanki çarpılmış gibi sıkıştı.

Fenerler, ışık, başından beri şüphelendiğim şeyi doğruluyordu.

Vanna'yı sevmişti. Bu yüzden Sundau'dan hiç ayrılmamıştı. Bu yüzden kalmıştı.

"Sonunda ruhları bir araya gelsin," dedi Oshli bana sessizce ve tanıdığım ahşap bir kutuyu geri verdi. İçinde Raikama'nın küllerinin yanı sıra kardeşlerim ve benim onun tanrılara yolculuğuna eşlik etmek üzere içine yerleştirdiğimiz simgeler vardı.

Etrafına bağladığım kırmızı iplik hâla oradaydı, rengi zaman ve güneş yüzünden solmuştu. Onu görüncü kalbimin duygularla kabardığını hissettim. Kutuyu Kiata'dan onca yolu bir daha göremeyeceğime emin olarak göndermiştim. şimdi burada, Lor'yan'ın öbür ucunda, Raikama'nın doğduğu yerdeydim ve onu kız kardeşiyle ve eviyle buluşturuyordum.

Ölümünden sonra bile Raikama'nın ve benim kaderim birbirine bağlıydı.

"Sen onun kızısın," dedi Oshli, "ve kendi başına bir büyücüsün. Kız kardeşlerin üzerindeki laneti kaldırmanın ve ruhlara yapılan yanlışları düzeltmenin zamanı geldi."

Onunla tekrar konuşamadan ayrıldı ve ben dizlerimi iek tarhlarına gömdüm. Kardeşlerim etrafımı sardı, sırayla uzun boyunlarını eğdiler.

Seni biraz yalnız bırakmak istiyorlar, dedi Kiki koluma oturarak. *Sepeti onarmayı bitireceğiz ve bizimle gelmeyi kabul edene kadar bazı yerel kuşlara eziyet edeceğiz.*

Sözsüz bir şekilde başımı salladım.

Başıyla yanağıma dokundu, sonra uçup gitti.

Yalnız kaldığımda kutuyu toprağın üzerine, hafifçe sallanan ay orkidelerinin arasına koydum. Raikama'nın mızrağını kullanarak küçük bir çukur kazdım ve kutuyu içine gömdüm.

Alnımı toprağa bastırarak eğildim. Üvey annem ölürken, yaptığı her şey için onu affedecek zamanım olmamıştı. Ailem için yaptığı fedakârlıkları ancak anlayabilmiştim. Bizim ailemiz için.

"Keşke senden af dileyebilseydim," diye fısıldadım toprağa, bir şekilde Raikama'nın duyabileceğine inanarak. "Ve keşke karşılığında ben de seni affedebilseydim. Keşke hikâyenin bir parçasından fazlasını bilseydim." Kelimeler boğazımda yandı ve yutkunarak kendimi cezalandırdım. "Seni her zaman özleyeceğim."

Orkidelerin kokusu burnuma doldu. Yağmur damlaları beyaz yaprakların üzerinde parıldıyordu ve en güzel çiçeği koparıp Raikama'nın küllerinin üzerine bıraktım. "Ruhun huzur bulsun üvey anne," dedim. "İster burada, yılanlarının arasında kalmayı seç, ister cennete giden yolu bul."

Bir kez daha eğildim. Sonra, kollarımın tozunu alarak ayağa kalktığımda, çiçek tarhlarından yedi kağıttan kuş hışırdayarak çıktı. Raikama'nın kutusuna koyduğum ve son istirahatini edeceği yere kadar ona eşlik etmelerini istediğim kuşların aynısı.

Uçtular, ben ayaktayken etrafımda dönmeye başladılar.

Seninle geliyorlar, diye konuştu orkidelerin arasında kamufle olmuş Ujal. Sürünerek göründü. *Channari sana ne görev verdi ki ölümden sonra bile seni izlesin?*

Gerçekten beni izliyor muydu?

Cevap vermeye başladım ama Kiki'nin burada olmadığını fark ettiğimde çenem düştü. Kimse tercüme etmiyordu. "Seni nasıl... nasıl anlıyorum?"

Yılanların dili, akraba olarak gördüklerimiz tarafından anlaşılır, diye yanıtladı Ujal. *Babam Channari ile kopmaz bir bağ paylaştı. Senin kuşun senin için neyse, o da onun için oydu. Bir bakıma biz bir aileyiz. Sen onun kızısın, ben de onun. Ama o lanetli mücevheri neden yanında taşıdığını anlayana kadar sana güvenemezdim.* Ujal'ın kükürtlü gözleri çantamın üzerine düştü. *Altın Olan'ı lanetleyen, onun da Channari'yi lanetlediği kalp.*

Ujal, Khramelan'ın incisinden bahsediyordu.

"Onu gerçek sahibine geri vermemi istedi," diye yanıtladım. "Bu onun son isteği idi."

Gerçek sahibi... Ujal uzun, kızgın bir tıslama sesi çıkardı. *İblisi böyle mi çağırıyordu?*

Yarı iblis, diye kafamda düzelttim ama akıllıca davranarak bunu söylemedim.

Ujal'ın kuyruğu Raikama'nın mızrağına dolandı, pulları kurumuş kana uyacak şekilde kırmızı ve siyaha döndü. *Savaştağı iblisi sormuştun. Babam ona güvenmemesi konusunda onu uyarmıştı ama o onun arkadaşı olduğunu düşündü. Bu onun tek hatasıydı.*

Sonraki kelimelerini tükürdü. *Sonunda ona ihanet etti.*

Zaten şüphelenmiştim, ama şimdi... Sonunda gerçeği doğruladım.

"Wraith," diye fısıldadım. "Vanna'yı öldüren iblis oydu."

Evet, gereksiz yere. Channi, kız kardeşi doğal yollardan öldüğünde inciye ona vereceğine yemin etmişti. Ama onu öldürdüğünde bu anlaşma bozuldu,

Bu yüzden inci onu şimdiki kaderine mahkûm etti. Ujal durakladı. Seni gördüğüne sevinmeyecek, Shiori'anma. Hem de hiç.

"Ama söz sözdür," dedim usulca. "Rüzgârda umursamadan savrulacak bir öpücük değildir. Kendinizden bir parça verirsiniz ve sözünüzü yerine getirene kadar geri dönmezsiniz."

Ujal'ın gözlerinin içine baktım. "Channari hâlâ benim bir parçam. Onu geri alabilmek için inciyi geri vermeliyim. Böylece dinlenebilir."

Ujal'ın öfkesi azaldı ve yavaşça başını salladı.

Sonra yedi kâğıt kuş düştü ve cüppemin kıvrımları arasına cansız bir şekilde kondu. Ben onları toplarken, Ujal mızrağı bıraktı. Toprağa batmaya başladı, çiçek tarhlarının arasında kayboldu.

Seni izliyor, kızını, dedi yılan, o da orkidelerin arasına karışırken. *Babam onun sonunda bir aile bulduğunu bilse çok mutlu olurdu.*

Tambu'dan ayrıldıktan uzun süre sonra bile sözleri aklımdan çıkmadı. Onları hatırlamak beni ağlatmakta asla başarısız olmadı.

CHAPTER THIRTY-FIVE

Tambu'dan şans rüzgârıyla ayrıldık, sepetimiz Cuiyan'ın zümrüt suları üzerinde ılık bir fırtınada esiyordu.

Sonu gelmeyecek kadar iyi olduğunu bilmeliydim.

"Bak," diye mırıldandı Takkan, suyun üzerinde açılmış bir sis örtüsünü işaret ederek. "Bu Paduan Gölü olmalı."

Sisin Cuiyan'a dokunduğu yerde, zümrüt rengi suları karardı. Kardeşlerim yaklaştıkça hava sanki gizli bir perdeyi delmişiz gibi soğudu.

Alacakaranlık çok erkendi ve siyah ve mor çizgiler dünyayı tamamen karanlığa boğmadan önce kardeşlerimin kanatlarını boyadı. İlk başta çok güzeldi. Tek bir yıldız bile yanıp sönmüyordu ve ay, bulutları tırpanlayan bir tırpan gibi zayıftı. Görmek için çok karanlık olduğunda, inciye çıkardım. Dokunduğumda, yolumuza rehberlik etmesi için kayıp yıldızların ışığını yayarak bir saç teli açtı.

Yolculuğun geri kalanının huzurlu geçtiğini ve bizi bekleyen karanlığı inciyle birlikte kovduğumu söyleyebilmeyi isterdim. Ama öyle olmadı.

Çok geçmeden, Kiki'nin işe aldığı kuşlar çığlık atmaya ve kanatlarını çırpmaya başladılar.

Yine mi! Bizi terk edip geldiğimiz yoldan geri dönerlerken Kiki ağladı. Korkaklar! Buraya geri dönün. Geri dönün! Geri dönün!

Fazladan kuşların yardımı olmadan sepet rüzgâra karşı sallanıyordu. Kardeşlerim iplere daha sıkı sarıldılar, bizi taşımak için gerildikçe boyunları eğildi. Ama faydası olmadı. Alçaldıkça alçaldık ve çığlıklarımı tutarken karnım sert bir darbe aldı.

"Bize yardım edin!" Dikkatimi inciye çevirerek bağırdım. Çatlağından ışık yanıp söndü, ama yardım etmek yerine bulutlara doğru döndü. Beni karanlıkta bıraktı.

Varlığımın belası! Arkasından bir küfür savurmaya başladım ama sepet bir kez daha düştü ve boğazım mideme kadar indi. Bu kadar inci yeter. Kardeşlerime yardım etmeliydim.

Raikama'nın yedi kağıt kuşunu gökyüzüne fırlattım. "Uyan!"

Teker teker titreyerek canlandılar ve gagalarıyla sepetin iplerini topladılar. Onların yardımı düşmemizi engelleyemezdi ama bize zaman kazandırırıldı. Eğer şanslıysak Lapzur'a ulaşmamıza yetecek kadar.

Yakın olmak zorundaydık. Unutulmuş Adalar aşağıdan yükseliyordu, suları pürüzlü kayalar ve asılı uçurumlarla doluydu.

Rüzgârlar güçlendi ve Paduan Gölü açlıkla savruldu. Toplanan bu fırtınanın kisvesi altında karanlık, gölgeli bir devi doğurdu. Hiçbirimiz Lapzur'un koruyucusunun üzerimize sürünerek geldiğini görmedik, siyah kanatları bulutların altında gizleniyordu.

Ta ki sepetimizi parçalayana kadar.

Dünya sarsılırken, tahta parçaları ve parçalanmış ipek her yöne doğru patlarken Takkan'a çarptım. Etrafımızdaki dünya parçalanırken bir şekilde Takkan'ın elini tutmayı başardım -ya da belki o benimkini tuttu, bilemiyorum. Bir çığlık boğazımı düğümledi ve ağzım kanla dolana kadar dilimi ısırdım. Düşerken tattığım tek şey demir tadıydı.

Karanlıkta tüylere ve çırpınan kanatlara çarptım. Kardeşlerim! Beni bulmuşlardı ve boyunlarını kollarımın arasına geçirmişlerdi.

Bu çok yakındı! Kiki, Andahai'nin boynuna tutunarak ağladı.

Gerçekten de yakındı. Wandeı, Yotan ve Reiji'ye bakarak nefesimi tuttum. Onlar da Takkan'ı kurtarmışlardı ama onu tutmakta zorlanıyorlardı. İlk başta benden daha ağır olduğu için olduğunu düşündüm ama sonra Bandur'un tılsımının göğsüne çarparak şiddetle sallandığını ve dumanlar çıkardığını gördüm....

Takkan'ın gözleri benimkilerle buluştu, yüzünde dile getirilmemiş bir özür vardı. Adrenalin içimde bir şimşek gibi çaktı. *Takkan, sakın-*

Onu harekete geçirenin Takkan mı yoksa tılsım mı olduğunu bilmiyordum ama kendini kardeşlerimin sırtından kurtarıp denize attı.

Peşinden atıldım ama inci aniden geri döndü. Kaburgalarımın çarptı ve acımasızca çekerek beni kardeşlerimden ayırdı. Takkan Paduan Gölü'nün derinliklerinde kaybolurken, inci beni sessizce uzaklaştırdı.

Suyun üzerinde, siyah gecenin altında, kül renginde çok eski bir şehre doğru yükseldik. Umutsuzluk ve çürümeden yontulmuş bir şehir.

Lapzur.

İnci beni çırpınan denize bakan bir burnun üzerine bıraktı. Suyu doğru döndüğümde kendimi mezar gibi sessiz duran bir hayalet ordusuyla yüz yüze buldum. İçimden bir ses benim gelişimi beklediklerini söylüyordu.

Kendimi yukarı çekerken dizlerim yere sürtündü. Hayaletlerin arkasında Lapzur'un kalıntıları vardı: çatlak duvarlar ve hırpalanmış çatılar, kırık kemikler gibi düzensiz uçlara gelen yollar, başsız ağaçlardan oluşan mezarlıklar. Merkezdeki bir kule dışında ufuk çizgisi alçaktı, o kadar şiddetle yükseliyordu ki adanın kalbine saplanmış bir kılıç gibi görünüyordu.

İmgelemimdeki kulenin aynısıydı. En tepede Takkan'ın öldüğünü gördüğüm yer vardı.

Uçurumun kenarına koştum. "Takkan!" diye bağırdım. "Kiki! Kardeşlerim!"

Sadece okyanusun hırçın dalgaları cevap verdi. Kiki, Takkan, kardeşlerim, hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Rüzgâr boynuma çarptı ve içimdeki batma hissine rağmen cesaretimi korumaya çalışarak sesin geldiği yöne doğru döndüm. Uçurumda daha fazla hayalet toplanmıştı.

Varlıkları havayı ekşitti. Ölü et p a r ç a l a r ı iskeletlerinden sarkıyor, beyaz saçları dikenlerine yapışıyordu. Gözleri olanlar

beni için için yanan bakışlarla karşıladı. Bakışları olmayanlar ise kafataslarında açılmış deliklerden boş gözlerle ileriye bakıyorlardı.

Ben köşeye sıkışıp burnun kenarından birkaç adım uzaklaşana kadar askerler ilerlemeye başladı.

Karşı koymaya cesaret edemedim. Bana dokunurlarsa ne olacağını biliyordum: Ben de onlar gibi bir hayalete dönüşecektim. Ruhsuz bir şekilde buraya hapsolurdum. Sonsuza kadar.

"Khramelan!" Yarı iblisi bulmak için içi boş yüzlerden oluşan sürüyü tarayarak bağırdım. *Neredeydi?* Az önce Paduan Gölü'nde beni öldürmeye çalışmıştı. Buralarda bir yerde olmalıydı. İnciyi yüksekte tuttum. "İstediğin şey bu, değil mi? Gel ve al."

Sözlerim gecenin boşluğunda yankılanırken, hayaletler durdu. Boyunlarını büktüler.

İlk başta Khramelan'ın geldiğini sandım. Ama başımı kaldırıp gökyüzündeki kırmızı ışık lekesini gördüğümde içimi bir ürperti kapladı. Renk keskindi -Lapzur'un tek renkli manzarasında bir yarık- ve iblisler inmeden önceki tek uyarımızdı.

Kabaca bir araya getirilmiş birçok farklı yaratığın şeklini almışlardı: kertenkele kuyruklu ve perdeli yarasalar kanatlı gri kürklü ayılar, yılan karınlı ve köpekbalığı yüzgeçli kaplan kafaları. Hatta bazıları çarpık insan yüz hatlarına sahipti. Ancak Tambu'nun iblislerinden farklı olarak, gölge ve dumandan yapılmışlardı ve yalnızca toprağa dokunduklarında ete dönüşüyorlardı. Evdeki iblislerin Kutsal Dağlara bağlı olduğu gibi onlar da Lapzur'a bağlıydılar.

Karnıma çöktüm ve bıçağımı almak için çabaladım. Ama iblisler beni görmezden gelip hayaletlere saldırdılar; boğazlarını yırtıp gözlerini oydular.

Tiz çılgınlıklar adanın sessizliğini bozdu. Bu benim kaçma şansımı ama başka tarafa bakamazdım. İblisler ve hayaletler savaştaydı, birbirlerinin kafalarını ve boğazlarını parçalıyorlardı. Neler oluyordu?

Yemin ederim Shiori, merakının seni öldürmemiş olması bir mucize. Kiki, yedi kâğıt kuşu peşine takarak görüş alanına girdi. Ne yapıyorsun, öyle aval aval bakarak? Benimle gel, bu taraftan!

Onu takip ederek şehre doğru koştum, içgüdüsel olarak kuleyi pusula olarak kullandım. Yollar çıkmaz sokaklara çıkıyordu ve binaların hareket ettiğine yemin edebilirdim. Eğimli toprak çatıları ve kemerli pencereleri olan bir tanesini hedef olarak belirledim ama ne kadar denesem de ona ulaşamadım.

Şehir bir labirentti, yolumu asla bulamayacağım şekilde yer değiştiren bir labirent.

Sadece kule hiç değişmedi. Onu her gördüğümde, Takkan için taşıdığı kaderi düşünerek siniyordum. Ama sonunda ona baktım. *Gerçekten baktım.* En tepede, kısmen karanlığa gömülmüş kanatlı bir iblis belirdi. Kulenin tabanını çevreleyen heykeller geçidi kadar hareketsizdi, sadece onun heykel olmadığını biliyordum.

"Khramelan," diye fısıldadım.

Kiki feryat etti. *Sadece ona o iğrenç kalbini ver ki diğerlerini bulup buradan ıkabilelim!*

Deniyordum. Adını haykırdım ve kuleye doğru hücum ettim, ancak üsse çıkan merdivenleri koruyan Hırsızlar Tanrısı heykelini geçemedim. Ne zaman ona yaklaşsam gözlerinden dumanlar çıkıyor ve adanın karanlık büyüsü beni şehrin dış mahallelerine geri götürüyordu.

Sanki Khramelan ona ulaşmamı istemiyordu. Sanki burada kapana kısılmamı, hayalet ya da iblis tarafından yutulmamı istiyordu, hangisi beni önce ele geçirirse. İnci artık Lapzur'da olduğuna göre, yaşasam da ölsem de ona giden yolu bulacaktı.

Kanım ısındı. Kesinlikle bir tercihim vardı.

Yıkık bir ay kapısının üzerinden bir ara sokağa atladım ve fark edilmemek için yarı yıkık duvarın arkasına saklandım. Ellerim titreyerek çantamı vücudumun üzerinden geçirdim ve envanterimi çıkardım. Ayna parçam, inci -ki beni bu lanetli yere getirdiğinden beri uyuşmuştu-Sundau'dan aldığım iki kr bıçak.

Kuleye bir göz attım. Bir koşu daha yapmak güvenli miydi? Değildi. İblisler savaşı kazanıyordu ve şimdi sokaklarda dolaşıyor, hâlâ hareket eden kırık kafataslarının üzerinde tepiniyor ve beyaz sa tutamlarını ganimet gibi çenelerinde tutuyorlardı.

Kanatlı bir çift tepemizde süzüldü. "Emirlerimizi aldık," diye aşağıdaki herkese duyurdular. "İnsanı takip edin. Uzakta olamaz."

İblisler hep bir ağızdan onayladılar. Gitmek zorundaydım. şimdi.

Kırık tuğlaları dayanak olarak kullanarak kendimi bir duvardan yukarı çektim, sonra bir sonraki yola kaydım ve koştum.

Ağa yakalanmış bir sinek de olabilirdim. İki kanatlı iblis beni takip ediyordu ve beni köşeye sıkıştırmak için ullandılar. İblisler birer birer Kiki'yi ve kâğıttan kuşlarımı gölgelerin içine çekti ve ben çığlık atamadan etrafım sarıldı.

"Aptal Prenses," dedi iblisler hep bir ağızdan, şimdiye kadar tanıdığım ve değer verdiğim her sestem oluştan sapkın bir koro. "Kuleye gitmek istemezsin. Gardiyan orada ve hiç de eğlenceli biri değil. Her zaman herkesi çabucak öldürür.... Bizimle gel... Seni krala götüreceğiz. Ama önce biraz eğlenelim."

İki iblis ürperdi ve kaplan çizgili yüzleri Hasho ve Andahai'ninkine dönüşürken kartal kanatları küçüldü. Sarsılmamı ve rahatsız olmamı bekliyorlardı, ama dürüst olmak gerekirse, bu tür hilelere alışmışım. Ayrıca, Andahai'nin karnına yumruk atmayı pek çok kez hayal etmişim.

Önce Hasho'ya saldırdım ve onu göğsünden kestim. Yaradan mürekkep gibi bir duman yayıldı. Yakında tekrar kapanacağını biliyordum ama kendime birkaç saniye kazandırmışım.

Bıçağımı Andahai'nin kafatasının arkasına sapladım ve bıçağı içeri soktum. Kafası sanki haşlanmış bir şalgammış gibi et bıçağımın altında kolayca ezildi.

Andahai acı içinde hırladı. İblis ayak bileklerime yapıştı, ben geri sıçrarken gülüyordu. "Bir savaşçımız var," diye homurdandı. "Dövüşçülerin lezzetli ruhları vardır. Kralın bunu istemesine şaşmamalı."

İblis dedikodularını dinlemekten daha önemli işlerim vardı. Kiki'yi ve kâğıttan kuşlarımı yakalayan şeytanlara bıçaklarımı sallayarak döndüm ama arkadaşlarımı serbest bırakır bırakmaz sahte Hasho ve Andahai beni bir kez daha yakaladı. Oyunlarını bitirmişlerdi ve beni de yanlarında havaya kaldırdılar, uçarken tekrar eski hallerine döndüler.

Aşağıdan atılan iki ok kanatlarını deldi. İblisler acı içinde uludular ve beni doğrudan Takkan'ın yüzünü taşıyan bir canavarın kollarına bıraktılar.

Eliyle ağzımı kapatarak çığlıklarımı bastırdı. Beni gölgelerin içine çekti.

Mücadele ettim ama ne pençelerim derime saplandı ne de dişlerim etimi ısırdı. Onun kalbi de benimki gibi hızla atıyordu.

Ona bakmak için döndüm. Lapzur'un loş gri ışığında yüz hatları daha önce gördüğümünden daha sert ve acımasızdı. Ama sonra omzuna asılı huş ağacından yayı, deniz suyuyla kayganlaşmış saçlarını ve yanağına bulaşmış ince kan izini fark ettim.

Kalbim durdu. Bu gerçek Takkan'dı, bir illüzyon değil.

"Yaşıyorsun!" Şaşkınlık içinde nefes aldım.

Başını eğdi ve en ufak bir onaylama hareketi yaptı. Beni dar bir ara sokaktan geçirdi ve yıkık dökük duvarları olan terk edilmiş bir eve soktu. İblisler geri dönmüştü ve saklandığımız yere doğru yürüyorlardı - takviye kuvvetlerle birlikte.

"Neredesin, kanka?" diye hırladılar. "Kardeşlerinin etrafını sardık. Etlerini teker teker parçalamadan ve ruhlarıyla ziyafet çekmeden önce ortaya çıkın."

Takkan'a yaslandım, kolumu onun kolunun altından geçirdim ve dışarı fırlayıp gökyüzünde kardeşlerimi arama isteğimi dizginledim. Aptal değildim.

Alayları uzaklaştığında, Takkan'la yüzleşmek için döndüm. Sorularla dolup taşıyordum.

Bir parmağını dudaklarına götürdü. Yüzü solgundu; tılsımın buradaki baskısı acı verecek kadar güçlüydü.

"İblisler seni Bandur'a götürmek için emir aldılar," diye fısıldadı. "Onlara, inciye Wraith değil de kendisi alırsa, onları Lapzur'dan kurtaracağını söyledi."

Sustum. Demek hayaletler ve iblisler *bu* yüzden savaşıyordu. Hayaletler Khramelan'a sadıktı, iblisler ise ona karşı isyan ediyordu.

İblisler güce çekilir, zayıf olanlar güçlü olanlara, demişti Oshli. Yine de bir şey mantıklı gelmiyordu.

Bandur neden incinin Khramelan yerine onu seçeceğini düşündü? Doğru, Lapzur'a ayak bastığım anda Khramelan'ın kalbine tam olarak atlamamıştı, ama neden?

Ne kaçırıyordum?

"Khramelan'ı bulmaya çalışıyordum," dedim. Saklandığımız yerden çıkmaya başladım ama Takkan beni geri çekti.

"Bandur sizi bekliyor olacak. Önce ben gideyim."

Ona en sert bakışımı attım. "Kahramanca ve aptalca bir şey yapmayacağına söz vermiştin Bushi'an Takkan, ama yine de bir aptal gibi Paduan Gölü'nün ortasına atladın. Unuttuğumu sanma."

"Kardeşlerinin sırtından atlamak kahramanca *ya da* aptalca değildi," diye yanıtladı. "Bandur'u senden uzaklaştırmak için hesaplanmış bir hareketti."

"Ölebilirdin!"

"Ama ben yapmadım." Burnunu şefkatle benimkine dokundurdu. "Ben de seni terk etmedim."

Dudaklarım aralandı. Zayıf düştüğünü, Bandur'un onu öldüreceğini iddia etmek istedim. Ama onu ikna etmeye çalışmak sadece zaman kaybettirecekti. Çünkü ne tartışırsam tartışayım benimle geleceğini biliyordum. Bu yüzden uzlaşmaya karar verdim. "Birlikte gideceğiz."

"Yolu göster."

Elini tuttum ve koşmaya başladım. Adımlarımız arkamızda yankılandı ve Lapzur'un kalbine doğru ilerleyip kuleye ulaşırken nefesim kesildi. Etrafımızdaki binalar titriyordu ama göstermeye çalıştıkları karanlık illüzyonları görmezden geldim.

Sonunda Hırsızlar Tanrısı'nın heykeline yaklaştık ve Takkan Bandur'un tılsımını göğsünün üzerinde tuttu. Şeytan Kral'ı görmedim ama yakında olmalıydı. Tılsım sanki bir ip gibi bizi ileriye doğru çekiyordu. Daha önce beni engelleyen görünmez bariyeri delmemizi sağladı ve merdivenlerden avluya çıktık.

Bandur oradaydı, Lapzur'un iblisleri tarafından kuşatılmıştı. Yani doğrudu, onları kendi tarafına çekmişti.

Beni görünce kendini ölü ve eğri bir ağacın üzerinden kaldırdı ve kasıla kasıla canlandı. Artık duman değil, gri kürkü, kan kırmızısı gözleri ve jilet gibi keskin pençeleriyle tamamen ete kemiğe bürünmüş bir kurttu.

"İşte buradasın, Shiori'anma, beklediğim gibi," dedi selamlayarak. "Neden bu kadar suratın asık? İblislere senin zeki olduğunu söyledim ve hatta seni her zamanki işkencelerinden kurtardım. Düşünceliliğimi takdir etmiyor musun?"

Takkan'ın eli Bandur'un tılsımına gitti. "Geri dön!" diye bağırdı.

Bandur'un bedeni sarsıldı, kollarından ve sivri kulaklarından dumanlar çıkmaya başladı ama direndi. "İyi dayandın, Bushi'an Takkan," dedi sakince, "ama ne yazık ki burada, karanlığın kalbinde benim üzerimde hiçbir gücü yok!"

Bandur fikrini kanıtlamak için tılsımı geri çağırdı. Takkan ve ben geri çekilirken kıkırdadı, ikimiz de şaşırmıştık. "Geçmemize izin verin," dedim sesimin titremesinden nefret ederek. "Khramelan incisiyle yeniden bir araya gelmeli."

"Tüm kalbimle katılıyorum, Shiori. Ne de olsa söz sözdür. Seni onurlandırmaktan alıkoymama izin verme." Bandur cesurca kule girişinden kenara çekildi. "Devam edin."

Bunlar ondan duymayı beklediğim son sözlerdi.

Bu bir tuzaktı. Tuzak olduğunu biliyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? "Yapma," diye fısıldadı Takkan.

Devam ettim ve Takkan'la birlikte yüzlerce basamağı ikişer ikişer tırmanarak kuleye çıktık. Sonunda zirveye ulaştığımızda, inci her zamankinden daha yüksek sesle uğulduyordu ve kalçama bir davul gibi vuruyordu.

Wraith hâlâ oradaydı, çatının kenarında oturuyordu. Karanlık onu sarmıştı, yaklaştığımda sırtının ana hatlarından fazlasını görmemi imkânsız kılıyordu.

İnciyi almak için çantayı son bir kez daha açtım ve havaya kaldırdım. "Seni eve getirdim," dedim ona. "Söz verdiğim gibi."

Wraith'i gördüğümde inci ellerimden fırladı ve parlak bir ışık yaydı. Ama ona doğru gitmedi. Onun yerine, bir kuyruklu yıldız kadar hızlı bir şekilde gecenin dipsiz karanlığına doğru fırladı.

Khramelan sonunda döndü ve kalın siyah pençesini kaldırdı. Bir hamlede onu belime doladı ve kuleden aşağı atladı.

CHAPTER THIRTY-SIX

Ejderha havalandı ve Hırsız Kulesi bulutların altında kayboldu. Rüzgâr yüzüme vuruyor, gözlerimi öyle şiddetle yakıyordu ki zar zor görebiliyordum.

"Khramelan!" Yumruklarımı ona doğru savurarak bağırdım.

Çırpınan kanatları çığlıklarımı bastırdı ve daha yükseğe uçtuk, devasa sırtı aya değene kadar döndük. Orada asılı kaldı ve Imurinya'nın gümüşü parıltısının, boynuzundan pençesine kadar karanlık formunu sınırlamasına, omurgasının sivri çıkıntısından parıldamasına izin verdi.

Duman, yıldızsız geceye sorunsuzca katlanan kanatlarının uçları boyunca kıvrılıyordu ve oniks siyahı pullarının her biri bir mızrağın ucu gibi kenarlıydı.

Elang'inki gibi onun gözleri de uyumsuzdu. Biri koyu kırmızı ve acımasızdı, tıpkı bir iblisinki gibi. Diğeri deniz gibi maviydi, ejderha gözüydü. Ortalarında, her biri inci gibi ikiye bölünmüş iki kırık gözbebeği parılıyordu.

"Khramelan!" Tekrar bağırdım.

Bu sefer ejderha hırladı. Ses tüm vücudunu titretti ve kulaklarımı çınlattı. Sanki yeni vurulmuş bir davulun içindeymişim gibi her şey acıyordu.

"Bu ismi söylemek sana düşmez," diye hırladı. "Bir kez daha söylersen, kemiklerindeki toz da adama izinsiz girmeye cüret eden diğer embesillere katılır."

"Planın bu olsaydı beni çoktan öldürmüş olurdun," dedim, iri cüssesi yerine uyumsuz gözlerine odaklanarak cesaret buldum. "Ama buraya incinle geldim. Seni çağırıyor olmalı." *Her neredeyse.*

Cevap vermedi. Duyduğunu bildiğim halde beni duyduğunu bile kabul etmedi.

"Khramelan!" diye bağırdım. "İncini geri al!"

Midemi hoplatan bir telaşla beni kaldırdı ve kırık gözlerinin önünde sallandırdı.

"Onu sen mi öldürdün?"

O mu? Üvey annemden mi bahsediyor?

"Hayır, hayır!" Ben ağladım. "Ben o-"

"Kim olduğun önemli değil." Dişleri alt dudağını sıyırırken gözlerini dikti. "Karanlığım kalktı diye sana merhamet edeceğimi mi sanıyorsun? Aptal, yüz­süz kız. Lapzur'un talihsiz yılları boyunca hiç kimse buraya başka bir iblis getirmeye cesaret edemedi."

Nefesim kesildi. O kadar saçma şey varken, Khramelan Bandur'la müttefik olduğumuzu mu düşünmüştü? "Yanlış anladınız."

"Yanlış anlaşılacak bir şey yok. *Onun* ölümünden sonra buraya gelen ilk kişi siz değilsiniz. Bu adanın koruyucusu olduğum sürece, ne kadar karanlık gördüğümün bir önemi yok. Kimsenin canını bağışlamam."

"Hayır!" Bağırdım. "Bandur'u buraya *onu* gardiyan yapmak ve seni özgür bırakmak için getirdim!"

"Yani ona gerçek adımı verdiniz ve bu da onun kendi iblislerimi bana karşı yönlendirmesine olanak sağladı öyle mi? Gerçekten de faydalı!"

"Bu... bu bir hataydı," diye itiraf ettim. "Ama eğer incini geri alırsan _"

Khramelan'ın iblis gözü ejderhadan belirgin şekilde daha parlak parlıyordu bir. "İnci beni bu şekilde almaz."

Bunun gibi mi? Bununla ne demek istedi?

"Channari bunu sana vermemi istedi," diye fısıldadım. "Beni o gönderdi. Ben onun kızıyım."

Khramelan irkildi at ve isim. Orada oldu güç içinde isimler. Channari'nin hala onun için bir anlamı vardı.

"İnci, Khramelan," diye bağırdım. "Onu Bandur'dan önce almalısın. _"

"Dediğim gibi," diye araya girdi, "bu adanın koruyucusu olduğum sürece kimseyi esirgemeyeceğim. Channari öldü. Yakında ona katılacaksın."

Beni denize bıraktı.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

Saniyeler içinde kemiklerimin milyonlarca parçaya ayrılacağını ve tüm hayatımın kanlı bir su birikintisine dönüşeceğini bilmek özel bir dehşet türüydü. Şu anda bile bağırsaklarımla ciğerlerimi ve kalbimi ayırt edemiyordum. Bedenim düşüncelerimden daha hızlı hareket ediyordu ve hissedebildiğim tek şey her anın son anım olabileceğine dair çığlık çığlığa bir panikti.

"Kiki!" Pes etmeye hazır değildim. "Kardeşlerim!"

Yanıt yok.

Çantam omzumdan kaydı. Sis içinde kayboluşunu dehşet içinde izledim.

Öfkeli denize doğru daldığımda buzlu spreyn iğneleri tenime yağdı. Şeytan ateşi gibi acıyordu ama çığlık atamıyordum. Ciğerlerim göğsümde beni aşağı çeken kayalar gibi hissediyordum ve içimdeki tüm hava tükenmişti. Bağırabilsem bile ne işe yarayacaktı? Bu karanlıkta kimse beni duyamaz ya da göremezdi.

Hiçbir şeyim yoktu.

Kanımdaki sihir dışında hiçbir şey.

Düşerken konsantre olmaya çalışmak dayanılmazdı. Duyu organlarımı esneterek bir şeye, herhangi bir şeye ulaşmaya çalıştım: rüzgârın yumruklarına takılan yapraklar, Lapzur'un küçülmüş ağaçlarından dallar, taş parçaları. Bir ipek parçası.

Kalbim yerinden fırladı. Doğum günü cübbemin kırmızı ipeği idi. Ona uzandım, sihrimin iplerini -ruhumu- etrafına sardım, onu daha yakına, daha yakına çektim. Sayıklama halimde, cekete işlenmiş turnaların böğürmelerini ve ciyaklamalarını neredeyse duyabiliyordum.

Kükreyen rüzgâra karşı vinçler böğürüyor ve ciyaklıyordu. *Gerçek* turnalar, kanatları sisi delerken Paduan Gölü'nün serpintisini savuruyordu.

Olabilir mi?

"Kardeşlerim!" Boğuldum.

Önce Kiki'yi gördüm, dümenlerinde muzaffer bir şekilde süzülüyordu. Ay ışığı kanatlarındaki gümüşü altın desenlere yapışmış, onları parlatıyordu. Bir çığlık attı ve altı turna altıma dalıp uzun boyunlarıyla beni yakaladı. Gagalarında doğum günü ceketimin ve elbisemin kalıntıları vardı, beni tutacak kadar geniş açılmışlardı.

Eski cübbemin üzerine yuvarlandım ve kıvrımlarını sıktım. "Kiki, hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim!"

Sana her zaman önce beni aramanı söylemiştim, dedi kendini beğenmiş bir şekilde. *Ölmene izin veremem. Bu benim de sonum olur.*

Boğazımdan kahkaha gibi bir şey yükseldi. "Teşekkür ederim, sevgili dostum."

Yine eski günlerdeki gibiydi, ben yırtık pırtık bir battaniyenin kenarlarına tutunmuştum, kardeşlerim yaşam ve ölümün sınırlarını test ediyordu. Ama genellikle kaçıyorlardı. Bugün öyle değildi.

"Geri dönmek zorundayız!" Kardeşlerime bağırdım. Ama bir şey söylememe gerek yoktu.

Çoktan yola çıkmışlardı.

Deniz köpüğü Lapzur kıyılarına doğru kıvrılıyordu. Havadan bakıldığında ada, anakaradan uzanan beş iskelet parmağıyla hayalet bir ele benziyordu. Kemikler ve eklemler yerine yamaçlar, uçurumlar ve kara kütleleri arasında çalkalanan buzlu göl suyu damarları vardı.

Kuleye yaklaştığımızda kanatlı iblisler kayalıkların üzerinde belirdi. Dönmemiz için sabırsızlıkla bekliyorlardı ve sisi delip adaya girdiğimizde hızla ilerlediler.

İblisler hızlıydı. Kardeşlerimin onları alt etme ya da onlarla savaşıma şansı yoktu - benim ağırlığımı taşırlarken değil. Andahai diğer turnalara daha yükseğe ve daha hızlı uçmalarını, bana da yere yatmamı emrediyordu. Ama ben kalamazdım. Bandur'la yüzleşmek zorundaydım.

Kiki ve yedi kağıt kuş için ısıklık çaldım. Cesaretimi kaybetmeden önce sıçradım.

Kiki ve kuşlar kanatlarıyla ayaklarımı yakaladılar. Kendilerini zayıf bir köprü şeklinde yeniden düzenlediler ve ben de kuleye doğru koştum.

Çatıya atladım ve Takkan'dan birkaç adım öteye indim. Taş bir kuyunun üzerinde süzülüyordu. Yüzünde koyu kan izleri vardı, silüetinin etrafında altın ve gümüş rengi bir ışık parılıyordu.

Midem bulandı. Bu, Emuri'en'in Gözyaşları'nda gördüğüm andı.

Takkan beni gördüğünde parmakları iki yana açıldı ve dudakları aralandı. Ama konuşmadı. Buna gücü yoktu.

"Bırak gitsin," diye boğuldum, Bandur'un kuyunun arkasında gizlendiğini gördüm.

"Hâlâ insan olsaydım, bu duygusal gösteriden etkilenebilirdim," diye yanıtladı iblis. "Ama ne yazık ki. O kadar üzülme, Shiori. Henüz onun ruhunu almadım. Çocuk teklif etmedi değil - senin için hayatından vazgeçebilirdi. Ne yazık ki beni ilgilendiren onun hayatı değil."

Benimdi.

"Şimdi huzur içinde bana gelecek misin?" Bandur pençelerini Takkan'ın boğazına geçirirken alaycı bir şekilde sordu. "Yoksa onu parçaladığımda intikam için üzerime mi atlayacaksın?"

"Shiori," diye fısıldadı Takkan kısık sesle. "Hayır!"

"Hiçbir iblisin Takkan'a zarar vermeyeceğine dair bana söz ver," dedim dişlerimi sıkarak. "Ya da kardeşlerime."

Bandur tılsımına dokundu. "Buna söz verebilirim."

Takkan'ı tutan zincirler yok oldu ve o da kaldırım taşlarının üzerine düştü. İblisler onun cılız bedenini gökyüzündeki kardeşlerime fırlatmadan ve görünmez prangalar bileklerimi bağlayıp beni kuyuya sürüklemeyen önce yanına gitme şansım olmadı.

"Takkan!" Çığlık attım.

Kuyunun yukarısına kaldırıldım ve öne doğru eğildim, böylece aşağıda dönen ve düşüşümü bekleyen karanlık uçurumu görebiliyordum. Dönemiyordum, dönemiyordum ve sihrimi çağırmaya çalıştığımda boynumdaki zincirler nefes alamayacak kadar sıkılıyordu.

Bandur arkamdan yaklaştı ve yanağını yanağıma bastırdı. Onun dokunuşuyla içim boşaldı. Kürkü tenime buzdan iğneler gibi batıyor, tüm duyularımı uyuşturuyordu.

"Dağlarda geçirdiğim onca zamanın bana düşünecek çok zaman verdiğini söyleyebilirim," dedi. Muskası boynunda sallanıyor, ben boşuna uzanırken benimle alay ediyordu. "Senin incinle nasıl başa çıkacağımı bulmak tam bir bilmeceydi ama sabrımın karşılığını aldım."

Dinlemiyordum. Sessizce inciye çağırıyordum, tekrar tekrar. Bandur'a karşı bana yardım etmeliydi, tıpkı Leydi Solzaya'ya karşı ettiği gibi. Ama neredeydi?

"Dikkatini veriyor musun, Shiori'anma?" Bandur tılsımını çekiştirdi ve etrafımdaki zincirler ben acıdan kamburlaşana kadar sıkılaştı. Kıs kıs güldü. "Bana tarih konusunda çalışkan bir öğrenci olmadığın söylendi. Yine de bu kuyunun içinde ne yattığını biliyorsun, değil mi?"

Bakmaktan başka çarem yoktu. Taşlar sonsuza kadar uzanıyor gibiydi; kulenin boyundan bile daha derindi. Gen, yıldızların kanı hakkında o kadar tutkuluydu ki, onun kuyusundan muhteşem bir şey bekliyordum. Kışın ilk kar yağışının güzelliğini gölgede bırakacak, evrenin renklerini taşıyacak göz kamaştırıcı bir gösteri.

Ama çorbaya benziyordu. Siyah susam ezmesinin rengi ve yoğunluğuyla hafifçe fokurdayan kalın bir çorba.

"Yıldızların kanı Lor'yan'daki en büyük büyüünün kaynağıdır," diyordu Bandur. "En azından ölümlülerin ulaşabileceği en büyük büyü." Geniş, vahşi bir gülümseme yaydı. "Kuyusunun içinde tanrıların gücü vardır, burada yeminler edilir ve bağlar koparılır. Ama bugün onun gücüne ihtiyacımız olmayacak."

Tekrar buz gibi oldum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İnci, Shiori. Wraithler ona gözlerini diktiği anda verdiğin söz yerine geldi. İnciyle olan bağın koptu, artık seni korumuyor."

Dehşet boğazımda düğümlendi. Konuşamadım.

"Bana inanmıyor musun?" İncinin yokluğunu işaret edercesine elini gökyüzünde gezdirdi. "Şimdi nerede, en çok ihtiyaç duyduğun anda?"

Hiçbir yerde. İnci hiçbir yerdeydi.

"Bu olamaz," diye fısıldadım. "Khramelan onu almadı."

"Size daha önce de söylediğim gibi, Lapzur'un koruyucusu uzun zamandır zayıflığa ve eskimişliğe yenik düştü. Kendi incisi bile onu tanımıyor. Onu istemiyor. Yeni bir bekçi seçmekte özgürdür."

"Bunun sen olacağını düşünüyorsan aldanıyorsun."

Bandur, "Sen ve Wraithler yaşarken, benim de bazı rakiplerim var," diye itiraf etti. "Ama bir kez daha, çözüm kaderin enfes bir armağanı." Dudaklarını yaladı. "Ruhun güçlü ve bereketli, Shiori'anma. Şimdiye kadar kokladıklarımın en iyilerinden biri. Ordumu ayakta tutacak ve bize bir ejderhayı öldürmek için gereken gücü verecek." Kalbim sıkışırken sesi yükseldi. "Ve sen ve Khramelan öldüğünüzde, Lapzur'un iblisleriyle birlikte inci de benim olacak. Özgür olacağız."

Vahiy karnıma bir yumruk attı. "Lapzur'a gelmek istiyordun! Sen... Bunu sen mi planladın?"

"Suçluyum," diye mırıldandı Bandur. "Bulacağından emin olman için sana tılsımımı bile gediğin önüne bıraktım. Bana gerçekten teşekkür etmelisin." Alay etti. "Tek pişmanlığım Kiatan iblislerinizi dağlarda çürümeye terk etmek. Çok misafirperver ev sahipleriydiler. Onlara yalan söylemek bana acı verdi. Ama çok çaresizdiler, onlara söylediğim her şeye inanmaya çok istekliydi. Tıpkı senin gibi."

Bir öfke kaslarımı ele geçirdi ve zincirlerime karşı mücadele ederek iblise vurmaya çalıştım.

"Sularda küçük bir hayal gördün ve neredeyse nöbetçinin hayatına karşılık inciyi vermeye hazırdın. Onda ne bulduğunu hiç anlamadım, Shiori. Ama onun hayatına bu kadar değer verdiğine göre..."

Arkasında nöbet tutan ibislere çenesini salladı. "Nöbetçiyi bulun ve öldürün. Turnaları da."

"Hayır!" diye bağırdım. "Yemin ettin, sen-"

Bandur yakınına eğildi. "Sana bir tavsiye," dedi karanlık bir sesle. "Bir dahaki sefere bir ibisle pazarlık yaptığında, bunu ruhunla mühürlediğinden emin ol."

İçimdeki nefret kaynadı ve tüm gücümle kıvranarak kıvrandım. Ama Bandur'a dokunamadım bile. Ben de tükürdüm.

Tükürüğüm yanağından aşağı süzülürken Bandur irkilmedi. "Kendini kızdırmaya gerek yok, Shiori. Sana verdiğim sözü tuttum, yine de kanayacaksın." Ben debelenirken elimi tuttu ve yavaşça, saygıyla avuç içini yukarı çevirdi. "Ne de olsa," dedi tırnağı kolumdaki damarlarda derinlemesine gezinirken, "hiçbir şey ruhu acı kadar heyecanlandıramaz."

Kan tenimde parlak bir şekilde birikti. Önce ince bir nehir gibi aktı, kollarımın sarı süslemelerini lekeledi, sonra kolumdan aşağı akan küçük derelere dallandı. Kan kolumdan akarken dizlerimin bağı çözüldü.

Ben ve dünya sallandı. *Odaklan*. Çenelerimi birbirine vurdum. Odaklan, *Shiori*.

"Sessiz kalmakta her zaman çok iyisin," dedi Bandur. "Ağlamaktan korkma. Acı çekmekte utanılacak bir şey yoktur."

Ona bu zevki tattıramazdım. Vücudum şeytan ateşi gibi acıyordu ama sesimi tutmaya alışmıştım. Acıyı da tutmaya alışmıştım. *Khramelan!* Zihnimde bağırdım. *Neredesin?*

Bandur tırnaklarını hüznle taşa sürttü. "Oldukça şiirsel, sence de öyle değil mi? Buraya bir zamanlar yıldızların kanını içmek için gelmiştim. Buradan geçişim bir hayatın sonu ve bir diğerrinin başlangıcı oldu. Senin için de öyle olacak."

CHAPTER THIRTY-EIGHT

Kanım daha hızlı akmaya başladı. Kıpırmızı girdaplar halinde düşüyor, yağmur damlaları gibi dönerek kuyunun dibine iniyordu. Sonra Bandur bir pençesini kalbime geçirdi -Leydi Solzaya'nın bir keresinde yaptığı gibi- ve ruhumun bir parçasını kopardı. Bir iplik gibi içimden çıkarken, bedenim gümüş ve altın renginde parıldamaya başladı. Bir iplikçik düzinelerce çoğaldı ve altındaki karanlığın çalkalanmaya başladığını görene kadar aşağıya doğru spiral çizdi.

Bandur iblisleri yaklaştırmaya çağırarak gümüşü altın telleri onlara doğru salladı. "İç. Onun gücünü alın ve eski koruyucunuza karşı kullanın. O öldüğünde, hepinizi özgür bırakacağım ve dünyayı kendimize alacağız. Bu lanetli adadaki son saatiniz olsun!"

Hırıltıları sustu ve bu hepsinden daha ürpertici bir sestti. Gözlerim geri yuvarlandı ve kalan güç rezervlerime tutundum. Savaşmadan pes etmeyecektim.

"Ruhu çok sert," diye yakındı iblisler. "Kesmeyecek." "O zaman daha sert ısır!"

Bandur'un tılsımının zinciri kuyunun üzerinde takırdıyordu ama ona uzanamayacak kadar güçsüzdüm. Tek yapabildiğim fısıldamaktı, "Khramelan. Khramelan."

Khramelan'ın adını tekrar tekrar söylediğimde onun gücünü hissedebiliyordum, ta ki rüzgar onu Lapzur'a taşıyana kadar, ses derinlere inene kadar.

Kulenin taşları, kelime yıldızların kanının kuyusunun içinde dalgalanan karanlık boyunca ilerleyene kadar.

Bandur bu ismi Lapzur'un iblislerini yenmek için Khramelan'a karşı bir silah olarak kullanmıştı. Onu geri çağırmak için kullanacaktım.

"Khramelan. Khramelan."

Bandur'un tüyleri diken diken oldu ve tılsım artık mırıldanmayarak kürkünün içine gömüldü. Bir şey dikkatini çekmişti.

Bu inciydi. Geri dönmüştü, kırık merkezinden bir ışık kırıntısı kayıyordu. Bu manzara başımı döndürdü. Dünyamdaki renkler solmuştu ve gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

"Khramelan'a git," diye yalvardım zayıfça. "Onunla yeniden bir araya gel."

İnci cevap vermedi. Gölgede uyuşuk bir gözlemci gibi süzüldü.

"Demek sonunda geldin," dedi Bandur inciye dönerek. İncinin elini sıktı.

onu. "Ve sen beni seçeceksin!"

"Hayır," diye homurdandı Lapzur'un muhafızı. "Olmayacak."

İnci, Khramelan kuleye çarptığında olduğu gibi yine unutulmaya doğru uçtu. Kanatları tek başına tüm çatıyı kaplıyordu ve Bandur'u kolayca cüceleştiriyordu.

Khramelan ibislere "Boyun eğin," diye emretti ama artık itaat etmiyorlardı. Artık Bandur'un emrindeydiler. Ve Bandur onlara öldürmelerini emretmişti.

Saldırmak için fırladılar, eski efendilerini ısırp dişlediler. Khramelan kanatlarıyla onları uzaklaştırdı ama yine de boyun eğmediler. Amansız dalgalar halinde daha fazla iblis geldi ve Khramelan ne kadar zorlu olsa da Bandur'un kazandığını dehşetle hissettim.

Kararmış altın rengindeki kan Khramelan'ın kanatlarının kıvrımlarına bulaşmıştı: iblislerin ona verdiği derin, çapraz kesikler ve çizikler. Bu durumda onları sonsuza dek uzak tutamazdı.

Hayaletler Khramelan'ın yardımına koştu ve sessiz bir çarpışmayla büyük bir savaş başladı. İnsanların, turnaların ve kâğıttan kuşların bu savaşta yeri yoktu, bu savaşta sadece öleceklerdi. Ama onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamadım.

"Çıkın buradan!" Kardeşlerimin sisin içine daldığını gördüğümde ağladım. Geri dönmüşlerdi ve beni tutan görünmez zincirleri ısıyorlardı.

"Sizi aptallar," diye fısıldadım kalbimdeki rahatlama sayesinde hayatta oldukları için. "İblisler sizi öldürmeden gidin. Gidin!"

Tabii ki beni görmezden geldiler. Takkan da öyle. Görüşüm yüzünü seçemeyecek kadar zayıftı, ama ayak seslerinin yumuşak dokunuşunu, elinin benimkinin üzerindeki sıcaklığını tanıdım.

"Bir okum kaldı," dedi bana. "Kardeşlerin ve ben Bandur'un tılsımını vurursam seni kurtarabileceğimizi düşünüyoruz."

"Yap," diye fısıldadım. "Ben hazırım."

Takkan hızlıydı. Kalabalığın arasından bir iblisi nasıl seçeceğini hayal bile edemiyordum ama bir yay kirişinin şakırtısını ve okunun uçuşunu duydum.

Sonra, bir vuruş sonra, düştüm. Oku hedefini bulmuştu.

Parmaklarım kuyunun ağzına sürtünürken kardeşlerim beni yakaladı. Takkan kollarıma uzandı ve Kiki saçlarımı yakaladı, yedi kağıt kuş kollarımı ve yakamı ısırdı.

Altı prens, sekiz kuş ve bir lord, hepsi de seni kuyuya düşmekten kurtarmak için burada, dedi Kiki başını bana doğru sallayarak. *En iyi günün değil, Shiori.* Omzuma kondu, kanatlarındaki altın ve gümüş parıltılar her zamankinden daha parlaktı. *Ama daha kötülerini de atlattık.*

Takkan'ın elini tutup kendimi yavaşça yukarı çekerken, "Demek öyle," diye cevap verdim.

Gizli bir köşeden fırlayan inci bana doğru süzüldü.

Kollarımı kavuşturdum. "Bir çocuktan daha fazlası değilsin, değil mi?" Onu azarladım. "Seni dünyanın öbür ucuna getirdim, neredeyse bir düzine kez öldürülüyordun ve sen ona geri dönmekten çok mu korkuyorsun?"

İnci nabız gibi atıyordu, görünüşe göre oldukça hüzünlüydü. Gölgelerden çıkmadı.

İçimden yayılan öfkeyle topallayarak ona doğru gittim ve kolumun altına aldım. "Senin evin onun kalbi, onun kalbi de senin evin. Başka hiç kimseye ya da hiçbir yere ait değilsin. Aranızda her ne olduysa, ikiniz bunu çözmelisiniz. Ona şimdi yardım edin yoksa Khramelan ölür."

İncinin ışığının göz kırpması beni yıkadı, bunu onay olarak kabul ettim. "Gel," dedim ona kararlılıkla. "Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz."

Çok az zaman vardı. Khramelan ne kadar güçlü olursa olsun, Lapzur'un iblislerini tek başına yenemezdi. Bandur şimdiden zafer çığlıkları atmaya başlamıştı.

İnciyi iki elimle kavradım. İncinin yarısı açılmaya başladı, ışık kıvılcımları ateşböcekleri gibi dans ediyordu ama ben irkilmedim. Gözümü bile kırpmadım.

"Khramelan'ı bu adadan kurtar," diye emrettim inciye. "O senin ait olduğun ejderha ve sen de onun aradığı kalpsin. Ada ve içindeki tüm iblisler ve hayaletler Bandur'un olacak. Öyle olmasını sağla."

Yakıcı bir patlamayla incinin gücü Lapzur'un üzerinde patladı. İnci ellerimin üzerinde süzülüyor, her zamankinden daha hızlı dönüyor, merkezindeki büyük çatlak şimşek gibi çıtırdıyordu.

Bu kadar yeter! Kiki haykırdı. İnci seni öldürüyor!

Onu zar zor duydum. Dönen inciden ışık, rüzgâr ve ısı fişkırda ve ruhumun parıldayan gümüş-altın ipliklerini çekiştirirken sırtım kamburlaştı.

İnci gittikçe daha parlak parlıyordu. Sadece ona bakmaktan göz bebeklerim yandı ama geri dönemedim. Artık ışığı tüm adayı sarmış, her iblisin ve hayaletin, hatta Bandur'un bile üzerine bir ağ atmıştı. Kırılmanın eşiğinde olduğunu hissedebiliyordum, merkezi daha fazla ışık, daha fazla güç yaymak için her an biraz daha parçalanıyordu.

"Dur," dedim inciye. "Bu kadar yeter."

Tabii ki dinlemedi. İkiye ayrılmasını engellemek için uzanıp onu tuttum.

Patlayan bir yıldızı tutmak gibiydi. Isı yanaklarımı haşladı ve saçlarım çözüldü, çılgınca uçtu. Gözlerimin önünde her tel gümüşü beyaza dönüştü... ta ki saçlarımı ışıktan ayırt edemeyene kadar. Tam katlanılamayacak hale gelmişti ki, inci elimden fırlayıp Khramelan'ın yanına düştü.

Bir havai fişek gökyüzünü salladı ve Khramelan'ın kanatlarına yapışan ve etine saplanan iblisler parçalandı. Khramelan çılgınlığın içinden çıktı, pençesi incinin etrafında kıvrılmıştı ve sağır edici bir kükreme çıkardı.

Adanın hayaletleri bir kez daha ayağa kalktı. Düşmüş kafataslarını ve parçalanmış kemiklerini topladılar ve iblisleri parçalayan iç içe geçmiş bir kitleye dönüştüler. Khramelan da gücünü buldu.

Gökyüzünden fırlayarak dalışa geçti ve Bandur'un sırtına inerek onu yere yapıştırdı. "İblislerin Kralı olmayı diledin," diye gürledi Khramelan. "Bölgene hoş geldin. Şu andan itibaren gücün bu suların ötesine geçmeyecek. Benim saltanatım sona erdi ve şimdi seninki başlıyor. Seni Lapzur'un Unutulmuş Adalarına bağlıyorum."

Bandur kıvranmaya başladı, adanın büyüsu onu ele geçirirken kürkü dumana dönüştü. "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!"

Lapzur'un iblisleri ziyafet başladığında ciyakladılar ve hayaletler ağızlarını açarak her birini bütün olarak yuttular. Khramelan'ın incisinin gücüyle desteklenen hayaletler lanetli dokunuşlarını kullandılar ve adadaki her iblis bir hayalete dönüştü. Bu, eski koruyucularına ihanet ettikleri için uygun bir cezaydı ve Bandur için ironikti, çünkü artık Unutulmuş Adalar'ın tek iblisi o olacaktı.

Khramelan muhteşem bir güçle Bandur'u kuyruğundan yakalayıp kuyuya fırlattı ve kuyuyu bir iblis ateşi parıltısıyla kapattı.

Lapzur yeni muhafızına sahip çıkarken kule büyük ve korkunç bir titreme geçirdi.

Takkan ve ben kulenin surlarına kaçmıştık ama şimdi merdivenler iblis ateşiyle kapatılmıştı. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

"Atlamak zorundayız!" diye bağırdım. Kardeşlerim aşağıda asılı kalmış, şiddetli rüzgârın saldırısına uğramışlardı.

Sepet olmadan asla eve gidemezsin, diye feryat etti Kiki.

Dişlerimi sıktım. O haklıydı ama bu adadan kurtulmak benim öncelikli meselemdi. Kiata için sonra endişelenirdim.

El ele, Takkan ve ben kuleden atladık.

Denize doğru düşerken, kardeşlerim bizi yakalamak için yönlerini değiştirdiler ama rüzgâr çok güçlüydü ve onları rotalarından saptırdı.

Karanlığın içinden Khramelan göründü. Takkan ve ben kanadının üzerine yuvarlandık, omurgası boyunca uzanan dikenlere çarpma kadar çarpmanın etkisiyle yuvarlandık.

"Dayan!" Takkan'a bağırdım, bir dikeniyi yakaladım ve tüm gücümle tutundum.

Rüzgârın oğullarından daha hızlı olan Khramelan, Unutulmuş Adalar'ı örten sisi delerek Lapzur'u geçti. Nefesimi tuttum ve arkamızdan gelen altı kızıl tacı görene kadar bekledim.

Vücudumdaki tüm kaslar tamamen tükenmemiş olsaydı, sevinçli bir çılgılık atabilirdim. Ama kalbimde bir memnuniyet dalgalanmasıyla yetindim.

Biz kazanmıştık. Bandur artık Lapzur'da kapana kısılmıştı, umarım sonsuza dek. Adanın arkamızdan çekilişini, deniz ve sis tarafından örtülüşünü izledim, ta ki bir tane, bir zerre kadar küçülene kadar. Sonra hiçbir şey.

Khramelan'ın kanadının kıvrımına yerleştığımızda Takkan,
"Dinlenmelisin," dedi. Kolumu sarmaya başlamak için kolunu yırttı.
"İyileşmen gerek."

İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama Takkan sözümü kesti.
"Uyku büyüğü yapamıyor olabilirim ama benim de kendime ait bir büyüüm
var."

Gülümseyip şarkı söylemeye başlayana kadar şaşkınlık içindeydim:

*Bırakın uyku ruhları
rüyalarınızda dans etmeye
gelsin.
Onlarla dans edebilirsin
ve daha parlak bir dünyaya uyanmak.*

Kiata'daki her çocuğun bildiği ama benim yıllardır duymadığım eski bir
ninni idi. Takkan'ın sesi sihirliydi ve ihtiyacım olan şey de buydu.

İlk defa itaatkâr davrandım. Başımı kucağına koydum ve büyüsunü
yapmasına izin verdim.

CHAPTER THIRTY-NINE

Cuiyan'ın solgun suları üzerinde şafak söküyordu. Khramelan tüm uçuş boyunca neredeyse tek kelime etmemişti ama anavatanımın kıyılarını, denizi süsleyen balıkçı kayıklarını ve karides teknelerini görmeden ve yaz çamının kokusu burun deliklerimde keskinleşmeden çok önce tanıdım.

Kardeşlerimin tüylerinin üzerindeki güneşi; ışığı yumuşak ve tanıdıktı, lanetlendikleri yüzlerce sabahta olduğu gibi. Kanatlarının altından sızan ve kızıl taşlarında kalan sıcaklığı bana Kiata'ya döndüğümüzü söyleyen şeydi.

Khramelan beni ve Takkan'ı dikkatsizce karaya fırlattığında yarı uyanıktım. Bu kaba bir uyanıştı ve neredeyse uçurumdan denize yuvarlanıyordum.

Takkan beni kolumdan tutarak güvenli bir şekilde uçurumun kenarından uzaklaştırdı. Saçlarım gümüşü beyazlıklar içinde savrulurken, kollarına uçtum, güldüm, güldüm ve duramadım.

Sert görünmek, ciddiyetini tehdit eden beceriksiz gülümsemesini bastırmak için çok çabılıyor ve sevimli bir şekilde başarısız oluyordu. Aynı uçuruma düşen kardeşlerimin bir taş atımı kadar uzakta olmaları umurumda değildi. Kiki'nin tepemizde süzülüp, yeni küçük kâğıt astlarına yoldan geçen güvercinleri dürtmeleri için emirler yağdırması da umurumda değildi. Tek umursadığım Takkan'dı.

Onu yakasından tuttum ve öptüm.

Dudaklarımız rüzgâr ve soğuktan çatlamış, saçlarımız dağılmış, rüzgârda savrulmuş ve yıkanmaya fena halde ihtiyaç duyuyordu ve nefesimin hiç de tatlı olmadığından emindim. Yine de, beni kendine doğru bastırıp öpüşmemizi aynı çığlık ve tutkuyla derinleştirirken, her günün böyle başlamasını diledim.

Sonunda hava almak için yüzeye çıktığımızda Takkan, "Birileri kendini daha iyi hissediyor olmalı," dedi. "Bu ne içindi? Şikayet ettiğimden değil..."

"Sen olduğun için," diye cevap verdim ve burnuna, yanaklarına, dişlerine kazara daha fazla öpücük kondurdum. Birlikte güldük. "Benim olduğun için."

Takkan doğrulup dirseğinin üzerine yaslandı. Güçlü bir kolla beni kendine çekti. "Ben hep senin oldum. Sadece bunu görmek uzun zaman aldı."

"Ben de öyle yaptım," diye mırıldandım, onu tekrar öpmekten bir an önce- "Bitirdin mi?" Khramelan araya girdi.

Yaramazlık yaparken yakalanan çocuklar gibi, Takkan ve ben hemen dikkat kesildik. Khramelan yere indiğinde ben de ayağa fırladım.

Güneş ışığı sırtına vuruyor, pullarını yaldızlıyordu. Başını eğerek doğrudan güneşe baktı. Sanki yıllardır hissetmemiş gibi sıcaklığını içine çekiyordu. Ve muhtemelen hissetmediğini fark ettim.

İnci onun gölgesinde gizleniyordu. Gözleri gibi o da hâlâ kırıktı. Ona bunu sormaya başladım ama fırsat bulamadan ayağımın dibine bir cam parçası fırlattı.

"Bu senin," dedi hoyratça.

Gerçeğin aynasıydı.

"Eşyalarınızı Paduan Gölü'ne saçma alışkanlığı edinmeyin.

Onları geri alamayacaksınız."

"Teşekkür ederim," dedim parçanın tozunu alıp koluma silerken.

Peşinden koştuğumda Khramelan kanatlarını açmış uçuşunun kenarına doğru ilerliyordu.

"Bekle!"

Hırladı ve kanadının çarpmasından kıl payı kurtuldum.

Sendeledim, akıllıca davranarak aramızda biraz mesafe bıraktım. "Kardeşlerim..." diye başladım. "İnci onları turnaya çevirdi, böylece Lapzur'a ulaşabildim. Lütfen onları eski haline getir."

Khramelan kumda paytak paytak yürüyen altı turnaya zar zor baktı. "İnciyle ne yaptığınız beni ilgilendirmez."

"Ama-"

"Siz insanlar hep aynısınız. Ben size bir iyilik yapıyorum, siz başka bir iyilik istiyorsunuz."

Çenem kilitlendi. "Bu bir iyilik değil. Seni kurtarmak için hayatlarını tehlikeye attılar."

"Hayatlarını turna olarak geçirmek, insan olarak geçirmekten daha iyi olacak."

Boğazımda öfke kaynadı ama Khramelan'a saldırmanın bir işe yaramayacağını bildiğim için yutkundum. O sadece uçup gidecek ve kardeşlerim turnalar gibi sonsuza dek kapana kısılacaktı. Bu yüzden sonraki sözlerimi dikkatle seçtim. "İnsanlar sana bir canavar gibi davrandı ve sen onlardan nefret ediyorsun," dedim. "Bunu anlıyorum. Onlar da Channari için aynıydı."

Üvey annemin adını söylediğimde Khramelan bu kez irkilmedi. Yılmadan ona doğru bir adım attım. "Siz arkadaşınız. Uzun zaman önce."

"Üvey annen böyle düşünmekle hata etti," diye cevap verdi. "Bu ona pahalıya mal oldu."

"Ben de öyle duydum," dedim Ujal'ın sözlerini hatırlayarak. "Senden nefret ettiğine eminim. Ama sen bunu hak etmiş olmalısın."

Bunun üzerine Khramelan sustu.

Bir açık yakaladığımı hissederek sessizce "Vanna'yı neden öldürdün?" diye sordum.

Khramelan bana karanlık bir bakış attı. "Channari ve benim bir anlaşmamız vardı," diye cevap verdi, kilitli dişlerinin arasından konuşarak. "Ona Altın Olan'a zarar vermeyeceğime ve o ölene kadar kalbindeki inciyi talep etmeyeceğime söz verdim. Ne de olsa ben ölümsüzüm. Birkaç on yıl beklemek önemsiz."

"Ne oldu?"

"Açıkçası, beklemedim." Khramelan gözlerini güneşe dikti. "Vanna'ya saldırmam için kandırıldım. Channari kız kardeşini benden korumakta başarısız oldu. Beni öldürme şansı vardı ama tereddüt etti. Onun hatalarından biri daha."

Gözlerim göğsündeki bıçak yarasına takıldı. Lapzur'da Bandur'un iblisleriyle savaşırken aldığı yaraların aksine, bu yara iyileşmemişti. Derin ve eskiydi, gece siyahı tenine karşı solgundu ve kalbine çok yakındı.

Demek Raikama'nın mızrağı böyle kırılmıştı.

"Hâlâ zaman zaman acıyor," dedi Khramelan kalın bir sesle. "Dediğin gibi, bunu hak ettim."

Sessizdim, geçmişteki tüm yanlışlar için acıma ve pişmanlıkla doluydum - ve hepsinin bu ana yol açtığına dair üzücü bir şaşkınlık içindeydim.

Ama bazı şeyler hâlâ mantıklı gelmiyordu. "Vanna öldüyse, incinin sana gitmesi gerekmez miydi?"

"Channari'ye verdiğim sözü tutmadım," dedi Khramelan. "Bir ölümsüz sözünü tutmadığında ruhunun bir parçasını kaybeder. İnci beni... değersiz buldu."

Yarı ejderhanın gölgesinde gizlenen inciye baktım.

"Channari'yi seçti. Kendini onun içine gömdü ve beni o ölene kadar beklemeye zorladı." Bir duraklama. "Beni lanetledi: 'Ben ölene kadar karanlıkta yaşayacaksın. "

"Öldüğünde bunu hissettin," dedim.

"Bir rüyadan uyanmak gibiydi," dedi Khramelan. "İblisler de benim değişimimi hissettiler. Bu yüzden Bandur'u takip etmeye hevesliydiler."

Anlayarak başımı salladım. "Üvey annem seni lanetledikten sonra ne oldu?"

"Kiata'ya gitti ve Ejderha Kral beni Lapzur'un muhafızı olmam için tuzağa düşürdü." Khramelan dişlerini gösterdi. "Bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"İntikamını alacaksın."

"Nereye istersem oraya giderim," dedi. "Ne de olsa özgür olmanın anlamı budur. On altı yıldır Lapzur'un muhafızlığını yapıyorum. Bandur daha uzun süre orada olacak."

"Umarım sonsuza dek o kuyuda mahsur kalır," dedim.

"Bir çıkış yolu bulacaktır. İblisler bile özgür olmayı hak eder. En azından çoğu." Bir homurtu. "İblis büyüğü Lor'yan'ı yarattı, tıpkı tanrılar ve ejderhalar gibi ve onlara saygı borçlular. Atalarınızın açıkça unuttuğu bir şey."

Bakışlarına kaşlarımı çatarak karşılık verdim. "Atalarım Kiata'yı güvende tutmak için iblisleri tuzağa düşürdü."

"Ve yaşamları boyunca işe yaradı." Hırladı. "İnsanlar bencil ve dar görüşlü. Ama şunu düşünün: İblisler sonunda serbest kaldıklarında öfkeli olacaklar. Topraklarınıza bin yıllık bir intikam uygulayacaklar. O zaman atalarınızın doğru seçimi yapıp yapmadığını kendinize sorun."

Hıncı beni şaşırttı ve huzursuz bir nefes aldım. "Onlara sempati duyuyorsun."

"Elbette biliyorum. Ben yarı iblisim," dedi. "Benim türüm duygusuz değildir ve Kiata'daki kardeşlerimi hissedebiliyorum. İstirap içindeler. Acı içindeler."

Khramelan'ın inciye Kutsal Dağları bir kez daha mühürlemek için kullanabileceğini ummak buraya kadarmış.

Kanatlarından ve beni uçurumdan denize düşürmesinin ne kadar kolay olacağından çekinerek bir adım geri çekildim. "Atalarımın yaptığı her şey için üzgünüm," dedim, ciddiydim. "Ama eğer söylediklerin doğruysa, onları özgür bırakamam."

"O zaman sen benimkileri serbest bırakmazken ben neden senin kardeşlerini serbest bırakayım?"

Güzel bir soruydu ve yutkundum. "Buna cevap verebilir miyim bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Lanetli olmanın, dünyalar arasında sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmen dışında."

"Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi Khramelan. "Kardeşlerin birbirlerine sahip olacaklar."

"Channari'ye sahiptin," dedim usulca. "Son dileği incini geri vermemdi. Sonunda senden nefret etmedi."

Bu sözler öfkesini dindirdi ve ilk kez kanatlarını iki yana açarak güneşin onu tamamen ıslatmasına izin verdi.

Cesaretimi toplayarak inciye ona doğru ittim. "Lütfen," dedim usulca.

İncinin karanlık yüzeyindeki yansımasına baktı - güneşte bile, kırık ışık gözbebeklerini sanki bir ağ dolusu yıldız toplamışlar gibi aydınlatıyordu. Sonra omuzları çöktü ve korkunç bir hırıltı çıkardı.

"Benden yardım istediniz Prenses. Pişman olmaman için dua et."

Bundan başka bir uyarıda bulunmadan, Takkan'ı ve beni bir kez daha kanadının üzerine fırlattı ve bulutlara doğru patladı.

CHAPTER FORTY

Khramelan'dan yardım istediğim için çok pişman olmuştum. Okyanustan uzaklaşıp Kiata'nın kalbinin üzerinden geçerken, midem korkudan sert bir hareket yaptı.

"Dur!" Khramelan'ın dikkatini çekmek için umutsuzca bağırdım. "Dur! İnsanlar seni görecekt!"

Beni duyup duymadığını bilmiyordum ama hemen tersini yapıp alçalması ve hızını artırması bir tesadüf olamazdı. Artık köy köy geçerken çığlıkları duyabiliyordum.

Bin yıldır kimse bir iblis görmemişti ve güneşi engelleyecek kadar geniş kanatları olan bu hantal kâbusun yaratacağı dehşet ve paniği ancak hayal edebilirdim.

"Yardım etmekten kastım bu değildi," dedim Khramelan'a. "Yeter! Yeter!"

Bir iblise güvenirsen olacağı budur, diye bağırdı Kiki arkasından. Çabuk olun ve o deli sizi gökten düşürmeden önce kardeşlerinizin sırtına atlayın.

İstesem bile yapamazdım. Kardeşlerim onun hızına yetişemezdi ve kimse bir sonraki adımda nereye gideceğini tahmin edemezdi. Sanki peşinden gelen çığlıklardan cesaret almış gibi, iki saniyede bir direksiyonu kırıp savruluyordu.

Lütfen bu bir kabus olsun, diye düşündüm. Belki de iblisler beni Lapzur'da yakaladı ve ben hâlâ uyuyorum. Bir daha düşündüm de, bunu tercih edeceğimden emin değildim.

Emin *olduğum* şey, Kutsal Dağlar'a geldiğinde Kiata'nın yarısının Khramelan'ı görmüş olduğuydu. Orada, sonunda yavaşladı.

Gedikteki silahlı ve telaşlı askerleri görmezden gelerek havada süzülürken, rüzgârın değiştiğini hissedebiliyordum. Molozlar dağın yamacından aşağı dökülüyor ve orman ağaçları sallanıyordu. İçerideki iblislerin bana mı yoksa Khramelan'a mı tepki verdiğini anlayamıyordum.

"Onları duyuyor musun?" Khramelan sessizliğini bozarak bana sordu. "ONLARI DUYUYOR MUSUN?"

Shiori..., iblisler fısıldadı. *Bizi serbest bırak...*

"Evet, onları duyuyorum!" Bağırdım. "Şimdi, duracak mısınız?"

Babamın askerleri Khramelan'ı cevap vermekten kurtardı. Mızraklar kanatlarına doğru fırladı, bir ya da ikisi parmak eklemlerine çarpıp neredeyse Takkan'la bana saplanıyordu - Khramelan'ın kalın derisi için yüce tanrılara şükürler olsun. Silahlar ona zar zor dokunana kadar spiral çizerek uzaklaştı. Ardından oklar geldi, bulutları bombaladı, yaylandı ve sönen yıldızlar gibi düştü.

Khramelan ormanın ve sarayın üzerinden hızla geçti. Ev, mavi kiremitli çatılar, vermilyon kapılar ve pembe çiçekli ağaçlarla beneklenmiş yemyeşil bahçelerden oluşan bir bulanıklıkla akıp gidiyordu. Khramelan'ın gezintisini babama nasıl açıklayacağımı düşünmek istemiyordum.

Kiata'daki hava turumuz sona ermişti ve Khramelan, Gindara'nın ticari meydanının ortasına, başkentin tapınağının tam önüne inmeye cüret etti. Kalabalık dalga dalga dağıldı, kaçışırken dehşet içinde çığlıklar atıyordu. Arabalar devrildi, katırlar ve atlar sokak lambalarına çarptı ve kanallardaki tekneler birbirlerine çarptı, değerli kargo sandıkları suya yuvarlandı.

Toprak Khramelan'ın ayaklarının altında sarsıldı ve tapınağın saçaklarından fenerler ve paslanmış yeşil kiremitler düştü. Takkan ve beni bir baharat tüccarının çadırına bıraktı.

"Benden yardım mı istediniz?" dedi çığlıklar arasında. "İşte bu kadar. Bir şey değil."

"Bu nasıl yardım?" diye sorabildim sadece. Mide bulantım boğazıma kadar çıkmıştı ve Khramelan'ın dengesiz uçuşları yüzünden mide bulantımı zor zapt ediyordum.

Bana sırtını döndü. "Ben on altı yıldır bir kâbusun içinde yaşıyorum, ülkeniz ise bin yıldır bir rüyanın içinde. Herkesin uyanması gerekiyor."

Gökyüzüne geri dönmeden önce bana söylediği son sözler bunlardı.

Taşlar, portakallar ve kavunlar iblisin peşinden yağıyordu ve o gözden kaybolduğunda bana yöneleceklerini biliyordum. Takkan ve ben çadırdan inmeye başlamıştık ki, çizgili mor tentenin arkasında bir şey yükseldi.

İnci. Belki de güneşin bir oyunuydu ama çatlağını bana doğru eğdiğine ve ışığının göz kırptığına yemin edebilirim. Hayatımın başına açtığı onca bela için bir çeşit "rica ederim" der gibiydi.

Sonra bulutların hemen altında süzülen Khramelan'ın ardından patladı ve yarı iblisi bir ışık parıltısıyla sardı. Sonunda dönüşmeye başladı.

Pulları aniden parladı, oniks gibi siyahtan safir ve yeşim taşlarından oluşan bir orman gibi mavi-yeşile dönüştü. Kanatlarındaki sivri uçlar zımparalanmıştı ve kanatları ayrıldığında gözlerinin de değiştiğini gördüm. Biri üzerimizdeki gökyüzü gibi berrak bir mavi, diğeri ise hâlâ kırmızıydı ama artık bir zamanlar olduğu gibi iblis kanı kırmızısı değildi. Renk daha sıcak, daha derindi. Bir ejderhaya yakışan bir göz.

Oklar durdu, uçan taşlar ve portakallar da. Korku yavaş yavaş huşuya dönüştü ve hem yetişkinler hem de çocuklar saklandıkları yerlerden çıkıp bu manzarayı izlemeye başladılar.

"Bir ejderha!" diye mırıldandılar. "Bir ejderha!"

Birkaç kişi eğilmeye başladı ve tapınaktan rahibeler ve keşişler yüksek sesle dua etti. Davullar çalıyor, çanlar çalıyor ve hatta bazı yaşlılar ağlıyordu.

"Tanrılar geri döndü."

"Çabuk, bir dilek tut. Ejderhaların şansını dile."

"Teller adına, bir iblis ejderhaya mı dönüşüyor? Bu göklerden gelen bir işaret!"

Öne doğru eğilmek için avuçlarımı çadıra dayadım. Dikkatimi Khramelan'dan insanlara çevirdim; ona karşı tepkilerinin bu kadar hızlı değişmesine şaşırıyordum.

"Sanırım Seryu insanların ejderhaları ne kadar çok sevdiği konusunda haklıymış," dedim Kiki başımın üzerine hafifçe tünerken. Göğsüme acı tatlı bir gerginlik geri döndü. "Burada olsaydı ne kadar kendini beğenmiş olacağını hayal edebiliyor musun? Çekilmez olurdu."

Bozuk para topluyor olmalı, dedi Kiki. Bir kanadını sokaktaki birine doğrulttu. *Bak, bir kişi zaten topluyor. Bahse girerim gün sonuna kadar her yerde ejderha maskesi satıyor olacaklar.*

Bu beni güldürdü.

"Shiori," diye fısıldadı Takkan, dikkatimi kardeşlerimin indiği tapınak pavyonuna doğru çekerek. "Bak."

Onlar da değişiyorlardı, büyülerini sonunda bozulmuştu. Son kez tüyleri ete dönüştü ve kanatları eriyerek insan kollarına ve bacaklarına dönüştü. Başlarındaki kıpkırmızı taçlar, yıkanmaya fena halde ihtiyaç duyan saç tutamlarına dönüştü.

"Andahai!" Yere atlayıp koşarak bağırdım. "Benben, Reiji, Wande, Yotan! Hasho!"

Kardeşlerim daha ayağa kalkmadan, bana en yakın olan Wande ve Benkai'nin kollarına atıldım ve onlara sıkıca sarıldım.

"Kemiklerimiz hâlâ esniyor kardeşim," dedi Wande yüzünü buruşturarak. "Biraz zaman işimize yarayabilir."

Gitmesine izin verdim ama sadece Yotan ve Reiji'ye sarılmak için. Hasho kolunu arkada tutuyordu ama o kadar geniş bir şekilde gülümsedi ki ne olduğunu sormadım.

Uzakta, Khramelan küçük, neredeyse belli belirsiz bir baş sallaması yaptı. Kanatları yoktu ama uçabiliyordu, vücudu göğsünde parıldaayan inci tarafından ayakta tutuluyordu.

Gökyüzüne fırladı, bulutlara karıştı ve kuşların arasında kayboldu; tıpkı Channari'nin anısında yaptığı gibi.

Ejderha ve inci yeniden bir araya geldi, Raikama'ya verdiğim söz tutuldu.

Diğerlerine katılmak için döndüğümde, gümüşü bir ışık huzmesi kolumun üzerinde dans ederek bileğimdeki kırmızı ipliklerden oluşan bileziği aydınlattı. İki tanesi diğerlerinden daha parlaktı: biri beni Takkan'a bağlıyordu, diğeri ise... bulutların üzerindeki görünmeyen bir uca.

"Üvey anne," diye fısıldadım.

Kağıttan kuşlarından biri avucuma tünedi, başını merakla eğdi. Konuşmuyordu ama ne sorduğunu biliyordum.

Kalbime bir sızı girdi. "Ben hazırım," dedim.

Kuş başını sallayarak Raikama'nın ipini bileğimden kopardı ve rüzgâr onu sürükleyip götürdü. Onu kovalamak istedim ama elimi geri çektim. Son bir parıltıyla ipliğin bir daha görülmemek üzere üzerimden kayboluşunu izledim.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Artık tek başımaydım.

Raikama'nın kağıttan kuşları kardeşlerimin omuzlarına kondu, Takkan'ınkilere de. Ve birlikte bana kanatlarını açtılar.

Onsuzsun, der gibiydi jest. Ama yalnız olmayacaksınız.

Bununla birlikte, rüzgâr onları uçurdu ve yedi kâğıt kuş kestikleri iplerin peşinden sürüklendi. Geri gelmeyeceklerini biliyordum.

Hasho ve Takkan'ın arasına girdiğimde kalbimdeki sızı azaldı. Takkan'ın elini tuttum ama Hasho'nunkine uzandığımda irkildi. Pelerininin kıvrımlarıyla oynuyordu ve kolunu hızla pelerininin altına soktu.

"Bir ok seni sıyırdı mı?" Endişeyle sordum.

"Hayır, hayır. Sadece kıyafet giymeye alışık değilim. Tüylerimi unutmam bir dakikamı alıyor."

Her zaman kötü bir yalancıdır, Hasho. "Kolun-"

"Ben iyiyim." Hasho elimi tuttu ve kendini kanıtlamak istercesine sıktı.

İkna olmamıştım ama uzaktan gelen havai fişek sesleri dikkatimi dağıttı. Etrafımızda çocuklar şarkı söyleyip sokaklarda dans ediyor, renkli yelpazeler sallıyorlardı. Tüccarlar ve satıcılar tezgahlarına döndüler ve bir tur daha havai fişek patladı. Birkaç uçurtma parkların üzerinde süzüldü. Daha iyi bilmeseydim, bugünün bir festival günü olduğunu düşünebilirdim.

İnsanlar çoktan Khramelan'ın yaptığı pisliği temizlemeye başlamıştı ve bana yöneltilen her güvensiz bakışa karşılık bir düzine gülümseme geliyordu. Kendime gülümsemelere odaklanmamı ve çatık kaşlar hakkında fazla endişelenmememi söyledim - en azından eve, babamın yanına dönene kadar.

Omuzlarım gevşedi ve Hasho'ya ne söyleyeceğimi unuttum. Onu ve Takkan'ı diğer kardeşlerime doğru salladım, kollarımı onlarınkine dolayarak bir düğüm oluşturduk.

"Uzun bir yolculuk oldu," diye mırıldandım aileme sıkıca sarılarak. Arsızca yedi genç adama baktım. "Eve gitmeden önce öğle yemeği yiyecek vaktimiz var mı?"

Gindara'yı ziyaret etmek her zaman bir zevkti ve şehrin sokaklarında ilerlerken başım dönüyordu. Khramelan'ın çıkardığı olay sayesinde her zamankinden daha da gürültülüydü. Ama bir saat içinde hilal şeklindeki balıkçı tekneleri kanallarda yeniden süzölmeye başladı ve tüccarların çoğu tezgahlarını ve dükkanlarını temizledi. Baharat Yolu'ndan gelen kilim ve çanak çömlek yüklü arabalar ilerliyor, her sokak köşesine ipek fenerler asılıyor ve çocuklar en sevdikleri atıştırmalıklarla ziyafet çekmek için ara sokaklara koşuyordu.

Cherhao Sokağı'nın kokusunu şimdiden alabiliyordum. Tamamen yemeğe adanmış olan bu cadde, Kiata'daki en sevdiğim yerlerden biriydi. Tesadüfen, aynı zamanda saraya giden yol üzerindeydi, bu yüzden tamamen kaçınamazdık. Bunu tanrıların bir lütfu olarak görüyordum.

Yotan beyaz saçlarımı örtmek için hasır bir şapka aldı. Çok büyüktü ve kendimi aptal gibi hissediyordum, ama kılık değiştirmemeye çalışmak akıllıca olacaktı. Başladığımız yerden birkaç blok ötede olmamıza rağmen, neredeyse herkes hâlâ gökyüzündeki ejderha hakkında konuşuyordu. Hakkımdaki söylentiler yayılacaktı. Hem de çabucak.

"Acele etmeliyiz," dedi Andahai temkinli bir şekilde. O ve Benkai bize doğru gelen bakışları gözlemliyordu. "Öğle yemeği konusunda seçici olma, Shiori. Her şey olur."

"Herkes çok mutlu. Endişelenecek ne var ki?" dedi Yotan. "Belki Kiata yeniden büyüye hazırdır."

"Bir mucizeye tanık olduklarını düşünüyorlar," diye yanıtladı Reiji, her zamanki kötümserliğiyle. "Bu, uçan kâğıttan kuşlara ve turnaya dönüşen prenslere hazır oldukları anlamına gelmiyor."

"Belki de öyledirler," dedi Wandeı, ikizine ilk kez hak vererek.

Reiji hâlâ şüpheliydi. "Konseyin olanlar hakkında ne düşündüğünü göreceğiz."

Sessiz kaldım. Kimseyi endişelendirmek istemiyordum ama her birkaç adımda bir başım dönüyordu. Yemek iyi gelirdi.

"Sen iyi misin?" Takkan sordu. Diğer herkes ejderhaya verilen tepkileri gözlemlerken, o beni gözlemliyordu.

Şapkamla oynadım. "Sadece açım. Ve yorgunum."

Takkan'ın kaşları çatıldı ve elimi bıraktı. "Hemen döneceğim."

Arkasından kaşlarımı çattım. Açıklama yapmadan gitmesi hoş değildi ama kayboluşunu uzun süre düşünmedim. Yemek muhteşem bir dikkat dağıtıcıydı ve kardeşlerimle birlikte bir pirinç keki arabasının önünden geçiyorduk.

Daha doğrusu en sevdiğim pirinç keki arabası. Eski hayatımda sık sık uğrardım. Şefle dostane ilişkilerimiz vardı.

Başımı öne eğerek yanına gittim. "Şeftali dolgulu yarım ay keklerinden iki düzine, lotus ezmeli normal bir düzine, kırmızı fasulyeli bir düzine daha istiyorum." Bir günden fazladır yemek yememiş yedi çocukla seyahat ettiğimi hatırlayarak durakladım. "Şunu kırmızı fasulyeli üç düzine yapalım. Ve fıstıklı olanları da."

Şapkama rağmen, devasa düzenim beni ele verdi. "Prenses Shiori, siz misiniz?" Bayan Hana haykırdı. "Evet, benim! Tekrar hoş geldiniz!"

Gizli kalmak buraya kadarmış. Birkaç dakika içinde diğer satıcıların aşçıları peşime düştü. Biri kollarıma bir tepsi tutuşturdu ve çok geçmeden tepsi cızırdayan et şişleri, lor ve karidesle doldurulmuş patlıcan, yüzen balık köfteleriyle erişte çorbaları ve ben yürüdükçe kıpırdanıp dans eden köftelerle doldu.

Takkan yanıma dönerken, "Gindara'nın yemek bölgesi tarafından bu kadar sevildiğinizi fark etmemiştim," dedi. Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sana tarak yerine kek vermem gerektiğini düşünmeye başladım."

"Hayır." Yemeğimi bıraktım, düşünceli görünüyordum. "Keklerden sadece bir dakikalığına zevk alırım. Senin tarağını ise sonsuza dek saklayacağım." Parmaklarımdaki şeker sildim ve ona göz kırptım. "Ama kekleri çiçeklere her zaman tercih ederim."

Güldü. "Not edildi."

"Şimdi bunu dene." Kimyon baharatlı bir kuzu şişini Takkan'ın ağzına tıktırdım. "Bahse girerim bu Iro'da yoktur." Ona acı biber yağı damlayan baharatlı bir hamur tatlısı sundum, sonra da bitirmesine fırsat vermeden avucuna kırmızı fasulye ezmesi sürülmüş en dolgun pirinç kekini yerleştirdim.

Bana da yok mu? Kiki sordu. Yoksa kağıt solucanlarla mı idare edeceğim?

Ona güldüm. Sanki geçen yılki Yaz Festivali'ne geri dönmüş gibiydim. Yine yemek zevki ve festivaldeki her yemeğin üstesinden gelme becerisiyle ünlü, tasasız Prenses Shiori'ydim.

Kısa süre sonra etrafımda sadece yiyecek satıcıları yoktu. Şehir sakinleri de. Neşeli olanlar beni kutsadı ve ağladı: "Ejderhaların şansı seninle, Prenses Shiori."

Meraklı olanlar sordu: "Bize ejderhaya ne olduğunu anlatabilir misiniz? Neden daha önce bir iblismiş?"

Ve kalabalığın arkasında, korkuyla kaçışanlar mırıldandı: "Demek doğruymuş, prensesin sihri varmış.... Saçlarına bak, hayalet gibi! Ne olabilir ki?"

Yani bir ejderha buradaysa? İblisler güçleniyor olmalı.... Bahse girerim bu onun hatası.... Yaman'daki dostumun söylediği de buydu, bizi bütün kış uyutan büyü, ormanda çıkan yangınlar, hepsi Shiori'anma yüzünden."

Şişimdeki son balık köftesini de yuttum ve yenmemiş bir pirinç kekine sapladım. İştahım kaçmıştı ve şapkamı sıkıca kafama geçirip kalabalığın arasından aceleyle ilerlerken Andahai'nin haklı çıkmasından nefret ediyordum. Eve gitmemiz gerekiyordu.

Benkai şehirde devriye gezen nöbetçilere bir şeyler fısıldıyordu ve onun işaretiyle kalabalık dağıldı. Eğitimli askerler olan Takkan ve kardeşlerim etrafımı sardılar ve beni şehrin kenarına götürdüler.

Bizi eve götürecek arabayı beklerken yoldaki gevşek bir taş tekmeledim. "Kafamdaki kaseyi bu kadar özleyeceğim kimin aklına gelirdi?"

"Sanırım iştahın seni yüzünden daha çok ele verdi," diye alay etti Reiji. "Yedi düzine pirinç keki mi?"

"Hepimiz için sipariş veriyordum," diye cevap verdim. "Ama daha dikkatli olmalıydım. Yorgunum. Düşünemedim." Birdenbire bitkin düşerek halk bahçesinin yanındaki banka çöktüm. "Herkesten özür dilerim."

Yotan dudaklarını şapırdattı. "Özür dileme. Fareler ve solucanlarla geçen bir haftanın ardından ben de hâlâ kuş beynimden çıkmaya çalışıyorum. Ayrıca, yemeğe ihtiyacın vardı. Hayalet gibi görünüyordun. Ve sadece saçların yüzünden değil."

Parmaklarımı bilinçsizce saçımdaki gümüşü düğümlerin arasından geçirdim ve Takkan yanıma oturdu. "Boş ver onu," diye fısıldadı. "Hepsini görmezden gel."

Beni her zaman okuyabilirdi. Başımı salladım. *Denerim.*

Bileğinden sarkan kenevir kese bana daha önce nereye gittiğini sormam gerektiğini hatırlattı. "Alışverişe mi gittin?" diye sordum. "Neden gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğunu merak ettim."

"Kolun için bandaj ve merhem aldım," diye cevap verdi. "Sarayda daha iyi ilaçlar olduğunu biliyorum ama kapıdan en az bir saat uzaktayız. Ve çok kan kaybettin." Tencereyi açmaya başladı. "Bu yardımcı olacaktır."

Burnumu kırıştırdım. "Berbat kokuyor."

"Bu yüzden sen yemeğini bitirene kadar bekledim."

Yüzümü buruşturdum ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de merhem gerçekten de kolumun daha iyi hissetmesine yardımcı oldu. İşini bitirdiğinde parmaklarımı ilaca batırdım ve yüzündeki kesiklerin üzerine sürdüm. Yanağını avuçladım ve yumuşak bir sesle, "Yaralanan tek kişi ben değilim, dolayısıyla tezek gibi kokması gereken tek kişi de ben değilim," dedim.

Takkan kahkahalarla sarsıldı ve parmak uçlarımı öptü, gübre kokusu ve her şeyiyle. Tam bir şeyler daha söyleyecekti ki Andahai aramızdaki konuşmayı mahvetti.

"Ailenin önünde olmaz," dedi en büyük ağabeyim sertçe ve Takkan'ın sırtının bir mızrak gibi dikleştiğine yemin edebilirim.

Kollarımı kavuşturdum. "Ah, hadi ama. Qinnia burada olsaydı sen de aynı olurdun."

"Gitme vakti geldi," dedi Andahai, beni görmezden gelerek. "Araba neredeyse geldi. Dinlenmen gerek Shiori. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var."

Bunu söylerken neden gözlerini Hasho'ya çevirdi?

"Ne kaçırdım?" En küçük kardeşime dönüp baktım. Bunca zamandır sessizdi, kendi halindeydi ve az yiyordu. Bir sokak kedisi tırıs tırıs yanına yaklaşmış, bir serçe de omuzlarına tünemiş, kalan kırıntıları kemiriyordu. O her zaman benim en hassas kardeşim olmuştu ve dönüşümünü atlatmak için fazladan zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm. "Hasho -"

"O iyi."

Andahai'nin sert cevabı şüphelerimi tetikledi ve kardeşlerim beni durduramadan Hasho'nun yanına doğru ilerledim.

"Pelerin giymek için hava çok sıcak," dedim omzundan sarkan ağır kumaşı çekiştirerek. İrkildi ve sonunda neden arkadaşlığımızdan çekildiğini anladım.

Bandur'un lanetlediği sağ kolu hâlâ bir kanattı. Ve gecenin bir cebi gibi siyah.

"Hasho!" Şok içinde haykırdım.

Haşo kanadı kaldırarak uçlarının pelerinin içinden çıkmasına izin verdi. Tüyleri uzun ve sivriydi, zalim bir parmak taklidi gibiydi. Bir kuşun koluydu, bir insanın değil. Asla bir fincan çayı kavrayamaz, yazamaz, çizemez, hatta bir kolun içine bile sığamazdı.

"Tek kolum," dedi Hasho, kanadı yanına doğru katlayarak. "Daha kötüsü de olabilirdi." Yarım bir sırıtmayı başardı. "Reiji'yi yenmek için sadece bir ele ihtiyacım var.

Satranç."

"Ah, Hasho," diye fısıldadım, hıçkırık göğsümü parçaladı. "Neden... neden bir şey söylemedin? Belki Kiki Khramelan'ın izini bulabilir, belki çok geç değildir ve o-"

"Yapacak bir şey yok," diye araya girdi en küçük kardeşim. "Bunu bir süredir biliyordum. Bunu kabul ettim."

"Ama-"

Hasho tüyleriyle yanağımı okşadı. "Bu pek de kötü bir sonuç değil. Kuşlarla ve Kiki'yle hâlâ konuşabiliyorum."

Sesi nazik ama sertti. *Tartışmayın*, diye yalvardı.

Kardeşim kanadını geri çekti. "En azından günlerimizi turna olarak geçirdiğimizi söylediğimizde insanlar bize inanacak."

"İnsanlar inanmaya başladı bile," dedim boğazımdaki sızıya rağmen. "Ve Khramelan sağ olsun, bununla er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacağız."

Khramelan'ın Kiata'nın iblis sorununu çözmeme yardım edeceğini ummuştum ama onları daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. İblisleri sonsuza dek görmezden gelemezdim.

"Onları hapiste tutmak bizim hakkımız mı?" Neredeyse kendi kendime mırıldandım. "Büyü... ve iblisler. Belki de en başta atalarımızın hatası buydu."

"İblisleri serbest bırakamazsın," dedi Reiji. "Bu delilik olur."

Olurdu. Ve yine de... Kiata'nın sihirsiz bir bin yıl daha boğulacağı düşüncesine katlanamazdım.

Belki de Hasho'nun kanadının onu hayatı boyunca nasıl damgalayacağını, Raikama'nın lanetinin bir dokunuşunun her zaman kardeşlerimin peşini bırakmayacağını, bir cadı ya da canavar olduğuma dair fısıltılar duymadan Cherhao Caddesi'nde -ya da herhangi bir yerde- asla *dolaşamayacağımı* düşündüğüm için bencillik ediyordum. Evimin tekrar evim olmasını ne kadar çok istediğimi.

Belki de Kiata'nın kaderinde herhangi bir rol oynadığımı düşünerek aptallık ediyordum.

Yine de ben hiçbir şey yapmasaydım, kim yapacaktı? Çapası olmayan, rüzgârda kaybolan bir uçurtma olmak mı daha kötüydü, yoksa rüzgârı yakalamaya cesaret edemeyen ve hiç uçamayan bir uçurtma olmak mı? Birinin en azından evi bulma şansı vardı, ne kadar zayıf olsa da. Diğerinin ise hiç yoktu.

Arabaya adımımı attığımda hangi uçurtmayı seçmem gerektiğini biliyordum.

CHAPTER FORTY-ONE

"Beni mi çağırdınız?" Sesim titredi ve sert bir azar işiteceğimi bildiğim zamanlarda yaptığım gibi olabildiğince alçak sesle eğildim. Babamın beni özel odasına tek başıma çağırdığı tek zaman, affedilemez bir şey yaptığım zamandı ve Gindara'nın ortasında bir ejderhaya binmek önceki tüm yaramazlıklarımı utandırıyordu.

Hayal gücüm çılgına döndü: Kendimi sürgüne gönderilmeye, bir A'landan prensiyle evlendirilmeye ya da bir hücreye kapatılıp sadece acı çayla lapa pilavla beslenmeye hazırladım.

"Dinlendin mi?" dedi babam, düşüncelerimi bölerek.

Sert ses tonundan bunun yükselmek için bir davet olmadığını anladım. "Evet."

"Tambu'nun iblisleri, kızım," diye homurdandı sonra. "Son birkaç saat içinde çıkardığın kargaşa..."

Babamın daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım. "Özür dilerim. Benim hatam olduğunu biliyorum.... Yapmamalıydım-"

"Kolunu görmek istiyorum," dedi. "Kardeşlerin bana iblisin ne yaptığını anlattı. O... o seni yaralamış."

Beklediğim bu değildi.

Kolumu dikkatlice sıvadım ve eski bandajımı açtım. Döndüğümünden beri banyo yapmıştım ama Takkan'ın cildime sürdüğü merhemnin kokusu hâlâ burnuma geliyordu.

Babamın çenesi kolumdaki yaralara bakarak gerildi. Bandur'un çoktan kilit altına alınmış olması iyi bir şeydi, çünkü iblisi bıçaklamaya ve güveç için parçalara ayırmaya hazır görünüyordu.

"Senin ellerin de mi?" Babam sordu.

"Bunlar eski yaralar," diye açıkladım parmaklarımdaki yara izlerini. Genellikle onun yanındayken onları kollarımın altına saklardım ama şimdi konuşurken ellerim hareket ediyor ve parmaklarımdaki yaralar karıncalanıyordu. Ai'long'a yolculuğum sırasında bir ara onlara dikkat etmeyi bırakmıştım. Kardeşlerimi kurtarmak için ödediğim bedelin acı verici bir hatırlatıcısı olarak hizmet etmişlerdi. Ama son zamanlarda onları farklı bir şekilde görmeye başlamıştım; gücün ve hâlâ yapılması gerekenlerin bir işareti olarak.

"Bandajların değiştirilmesi gerekecek," dedi babam. Arkasında bir kova sıcak su vardı, bu da beni beklediğini anlamamı sağladı.

Başladım ama babam beni engelledi. "Ben yaparım," dedi.

Şaşkınlığım karşısında hafifçe kıkırdadı. "Ben her zaman bir imparator değildim, biliyorsun. Kardeşlerin gibi ben de nöbetçi olmak için eğitim aldım. Babam zırhımı kendim bağlayıp parlatmamı, çanaklarımı kendim temizlememi, yaralarımı kendim dikmemi sağladı; tıpkı diğer askerler gibi. Kıpırdama, bu acıtabilir."

O yaramı temizlerken dudağımı ısırdım ve dikkatimi ahşap pencere camına verdim.

Babamın odası sade bir gül ağacı masa, parşömenler ve kitaplarla dolu bir raf, turna kuşları ve orkidelerle süslenmiş uzun bir divan ve Kiata'nın ilk imparatoru döneminden beri sarayda bulunan bronz bir aynadan oluşuyordu.

Annem öldükten sonra, babamın evi onun özel mabedi haline geldi ve misafirlerin sadece ön avluya girmesine izin verildi. Kardeşlerim ve ben bile babamın konutlarına kaç kez davet edildiğimizi bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilirdik.

Yine de buradaydım, bir Samaran kralı tarafından hediye edilen yün bir halının üzerine sargı bezlerini döküyordum, yaram A'landi'den Kiata'ya Baharat Yolu'nu kat eden ham ipekle iyileştirilmişti ve etim Dokuz Ebedi Mahkeme'nin bir imparatoru tarafından dikilmişti.

Tören cübbesinin zırhı, altın başlığı ve madalyalı kemerleri olmadan, çocukları için endişelenerek sabahlamış bir baba gibi görüldüğünü düşünmeden edemedim.

"Omuzlarını gevşet, Shiori. Seni cezalandırmak için mi gönderdiğimi sandın?"

"Hak ettiğimden fazlası değil."

"Birçok kişi seninle aynı fikirde."

Belli ki bakanlar. Muhtemelen mahkemenin çoğu da. Aslında Kiata'nın tamamı. "Konseyle konuştun mu?" Dikkatlice sordum.

Sorum babamın yüzünün bir kez daha sertleşmesine neden oldu. "Şimdilik feshedildi." Bir duraklama. "Sen yokken Hawar seni zehirlediğini itiraf etti."

"Hawar *itiraf mı etti?*" Bu beni çok etti.

"Yaptıklarının haklı olduğunu söyledi," dedi Peder kuru bir kahkaha atarak. "Sen Kutsal Dağlar'da bana saldırdıktan sonra, iki tarikatçının aylar önce ona zehirle yaklaştığını itiraf etmenin güvenli olduğunu düşündü. Kiata'nın bir prensesine zarar vermeyi düşünmeyi bile reddettiğini söyledi, ama sen büyümlü bir rahatsızlığın belirtilerini gösterince... diyarı korumaktan başka çaresi kalmadığını söyledi."

Titredim. "Ona ne oldu?"

"Dün idam edildi," diye cevap verdi Peder duygusuzca. "Suç ortaklarının isimleri açıklanmadı ama Gindara'daki gösterinizin birkaçının ortaya çıkmasına neden olacağına inanıyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Sarayda kaç kişinin benim bir sorun olduğum konusunda Hawar'la gizliden gizliye hemfikir olduğunu merak ediyordum. Belki de gerçeğin aynasının bana suikastçımın kimliğini göstermemesinin nedeni buydu - çünkü o tek başına hareket etmemiştir.

Babam yüzünü ekşitti. "Bugünlerde güvendiğim çok az kişi var."

Söylenmemiş sözleri duyabiliyordum: *Sana güvenebilir miyim, kızım?*

İrkildim. "Yalan söylediğim için özür dilerim. İro'ya gitme konusunda. Her şey hakkında." "Senin yalanlarına alışığım," dedi babam. "Ama kardeşlerininkine değil."

Bu azar beni irkiltti ama bunu hak etmişim. Daha da derin eğildim. Bir süre durakladıktan sonra, "Gerçekten nereye gittin?" diye sordu.

"Lapzur'un Unutulmuş Adalarına," diye cevap verdim. "Raikama son dileklerini yerine getirmek için oraya gitmemi istedi. Bandur'u da yanımda götürdüm ve orada kapana kısıldı. Bir daha asla Kiata'nın başına bela olmayacak."

"Bu sevindirici bir haber," dedi Peder. Ses tonu hiçbir şeyi ele vermiyordu ve ben de Bandur'un Kutsal Dağlar'da onu nasıl ele

geçirdiğinden bahsetmedim. Babamın gururunu anlıyordum; bu benimle birlikte ölen bir sır olacaktı.

Saçımı işaret etti. "Kurtuluşumuz için ödediğın bedel bu mu?"

Küçük bir tebessüm ettim. "Göründüğüm kadar değişmedim. Hâlâ küstahım, hâlâ talimatlara uyma konusunda iyi değilim."

"Buna inanıyorum." İmparator elini alnımda gezdirdi, tıpkı küçükken yaptığı gibi. "Alışmak biraz zaman alacak ama sana yakışıyor. Sen her zaman bir kış çocuğuydun."

Eli omzuma düştü. "Artık yalan yok. Artık sır yok. Bana bunun sözünü verebilir misin?"

Bir adım geri çekildim. "Baba," dedim sessizce, cevap vermek yerine, "beni koruduğun gibi tüm kanlıları korur muydun, yoksa sadece kızın olduğum için mi önemsiyorsun?"

Bu soru onu şaşırttı. Nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse, genellikle kana susamışların haberi imparatora ulaştığında ölmüş olurlar."

Belki de bu sefer seçilmemin nedeni buydu. Çünkü benden önce doğan diğerlerinin aksine, imparatorun kulağına sahiptim. Bir sesim vardı.

Kullanmak zorundaydım.

"Ben de dürüst olacağım," dedim. "Yarığa geri dönüyorum. İblislerle konuşmak istiyorum."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Babamın gözleri kısıldı. "O şeytani yere yaklaşmana izin yok. İlk kez çiğnediğinde çok iyi bildiğin bir yasa. Bir daha çiğnersen seni cezalandırmaktan başka çarem kalmaz."

"Yerimde kalsaydım Bandur hâlâ Kiata'da olurdu," diye karşı çıktım. "Bırak da geri kalan iblislerle ben ilgileneyim."

"İblisler üvey anneni öldürdü. Seni de öldürmelerine izin vermeyeceğim." Babamın gözlerinin altındaki halkalar derinleşti ve son bir yılda ne kadar yaşlandığını ilk kez fark ettim. "Eğer bir gün çocukların olursa, anlayacaksın. Sen ve kardeşlerin ortadan kaybolduğunuzda, hepinizin güvende olması için her şeyimi - tacımı, krallığımı, hayatımı - verirdim."

Boğazımda bir yumru oluştu ve küçük bir kızken bile yapmaya cesaret edemediğim bir şeyi yaptım. Babamın eline uzandım ve onu sıkıca kavradım.

Bizi tekrar güvende tutabilirim, onu temin etmek istedim. İblisleri durdurabilirim. Ama bu kelimeler gelmedi.

Çünkü ne yaparsam yapayım, hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Raikama'nın laneti altındayken özlemini çektiğim evim gitmişti ve tek yapabileceğim yeni bir tane inşa etmektir. Bir şekilde.

Onun yerine "Kiata benim evim," dedim. "Bırakın onun için savaşayım."

Babamın gözleri benimkilerin aynasıydı, aynı inatçılığı ve kararlılığı yansıtıyordu. "Ben aptal değilim kızım. Hasho'ya ne olduğunu anlıyorum." Yumrukları sıkıldı ve soğukkanlılığını yeniden kazanması uzun bir nefes aldı. "Çok daha kötüsüne maruz kalabilirsin."

"Öyle olsa bile korkmuyorum. Ben bunu yapmak için doğdum. Uzun zamandır bir prenses, Kiata'nın bir *kızı* olarak rolümü görmezden geldim. Şimdi görevimi yapmama izin verin."

Babamın elleri iki yanına düştü. Eski sözlerini ona karşı kullandığımı biliyordu. "Ağaçların arasında öğretmenlerinden saklandığın günleri özleyorum. O zamanlar senin için şimdikininki yarısı kadar bile endişelenmiyordum."

Ağzım bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Beni dağlardan uzak tutmayacaksın değil mi?"

"İstiyorum," dedi ince bir sesle. "Ama seni tanıyorum Shiori ve arkanda kardeşlerinin olduğunu biliyorum. Genç Lord Bushi'an da öyle. Daha önce bir kez gizlice kaçtınız; bunu sorgusuz sualsiz tekrar yaparsınız. O yüzden bu iblislerle hazırlıksız yüzleşmektense hepinizi ihtiyacınız olan şeylerle donatmam daha iyi."

"Teşekkür ederim," dedim, ciddiydim. Sonra derin derin düşünürken kaşlarım çatıldı. "Dağlarda yakalanan rahibeler hâlâ hayatta mı?"

"Biri... zar zor."

Neredeyse kadına acıyacaktım.

"Bir dinleyici ayarlayabilir misiniz?" diye sordum. "Onunla konuşmak istiyorum."

Rahibe Janinha, dağlarda karşılaştığım kendini beğenmiş yaşlı kadının bir hayaleti gibiydi. Yanaklarında kan lekeleri vardı ve saçları saman gibi dağılmış, kir ve çamurla kaplanmıştı. Tahta asası olmadan zarar veremeyecek kadar zayıf görünüyordu ama ben buna kanmadım. Gözleri beni iki tırpan gibi keserken değil, yeni bilenmiş ve pişmanlıktan yoksun.

Benim de gelemeyeceğimden emin misin? Kiki sormuştu. Hawar'ın gözlerini oyamadım - en azından bu rahibenin gözlerini oymama izin verin.

Neredeyse vazgeçmiş olmayı dileyecektim. Ama rahibeyle yalnız konuşmam en iyisiydi.

Muhafızlar onu sürükleyerek odaya soktular ve parkeleri kanından korumak için odanın zeminine serilmiş siyah pamuklu bir çarşafın üzerine yatırdılar. Pencere yoktu ama fener ışığı solgun yanaklarındaki yaraları ve kirpikleri aydınlatıyordu.

Yine de onun sert bakışları altında, bir şekilde *kendimi* tutsak gibi hissediyordum.

"Babam seni bin kesikle ölüme mahkûm etti," dedim soğuk bir sesle. "Sorularıma doğru cevap ver, ben de sana merhametli bir kader bahşedilmesini sağlayayım."

"Ben de seni görmeyi bekliyordum Shiori'anma," diye mırıldandı Janinha, teklifimi tamamen görmezden gelerek. "Bilmek istediğin şey nedir?"

Kara gözlerinin beni üşütmesine izin veremezdim. Dedim ki: "Kan dökücüler hakkında bilgi sahibisiniz. Benden öncekiler her zaman iblisleri duyabildiler mi?"

Rahibenin dişlerinin arasındaki boşluklardan bir ıslık sızdı. Güldüğünü anlamam biraz zaman aldı. "Kaderinle savaşılabileceksi gibi konuşma," diye cevap verdi. "Prenses ya da değil, sen bir avsın Shiori'anma. Ya bizim için ölürsün ya da onlar için."

"Soruya cevap ver," dedim sertçe.

"Evet, bütün kan dökücüler dağlara çekilir. İblisler için kan dökecek ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Öyle değil miydin? Dudaklarım merakla seğirdi. Dikkatimi çekmişti.

"En son kırk yıl önceydi. Sizden önceki kan emici, çok geç olana kadar ne olduğunu bilmeyen aptal bir kızdı. İblisler onu kendilerine çektiklerinde, onların kendisiyle konuşan tanrılar olduğunu, ona zenginlik, güç ve güzellik vaat ettiklerini düşündü. Kanını onlara verdi ve bir gedik açtı. Sizinkinden çok daha küçük bir gedik, ama yine de... Bunu yapmasına izin verdik. İnsanlar iblislerin kötülüğünü unutmaya başlamıştı ve hiçbir şey hafızayı bir parça kan kadar canlandıramaz.

"O uyurken tüm köyünü ateşe verdik. Ona bunun serbest bıraktığı iblisler yüzünden olduğunu söyledik ve senin aksine o kefaretni ödemesi gerektiğini biliyordu." Rahibenin yüzü parladı. "Yardım etmekten çok mutlu olduk."

"Siz canavarlar..." diye fısıldadım.

"Onun küllerıyla, tek bir iblis bile kaçamadan dağları mühürledik." Rahibe başını eğdi. "Bunu seninle tekrar yapabiliriz, Shiori'anma."

Dişlerimi sıktım. "Masum bir kızı *öldürdün*, bütün bir köyü!
Ve kendi günahlarınız için iblisleri suçladınız-"

Janinha sözümü keserek, "Yaptığımız şey olmasaydı, çok daha fazlası ölmüş olacaktı," dedi. "Benim emrim fedakârlığın gerekli olduğunu bilir. Biz Kiata'nın iyiliği için ölmeye hazırız. Ya siz?"

"Kiata'nın iyiliği," dedim. "Sen ne anlarsın ki bundan?"

Muhafızlar onu götürmek için dizlerinden çekip aldılar, ama o ağzının arkasına uzandı ve keskin bir bükülme yaptı. Kan ve çürümeyle kaplı, kararmış bir diş çıktı.

Parmaklarının arasında ezdi. Avucunun içinde kara kum gibi ufalanırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Dur!" diye bağırdım.

Muhafızlar kılıçlarını açtılar ama rahibe külleri havaya savurdu ve kılıçları donup kaldı, kenarları rahibenin zincirlerine çarparak şingirdadı.

"Kalkmanıza gerek yok Prens," diye mırıldandı ben sıçrarken. "Neredeyse bitirdim."

Duvarlar boyunca sallanan bronz fenerler birer birer söndü. Ve karanlık odayı sararken, son sözlerini söyledi: "Eğer ateşe girmezsen, şafak söktüğünde Kiata senin yerine yanacak. Bizi sadece küllerin kurtaracak."

Bununla birlikte muhafızlar serbest bırakıldı. Kılıçları etine batmadan bir saniye önce rahibe yere yığıldı.

CHAPTER FORTY-TWO

Olanları anlattığımda Reiji, "Belki de blöf yapıyordu," dedi. "Rahibelerin seni ilk kez kandırmaya çalışması değil bu."

"Bir büyü yaptı," diye ısrar ettim. "Sözlerinde güç vardı, tıpkı Raikama'nın bizi lanetlediği zamanki gibi. Bunun için hayatını verdi."

"Bunun bir lanet olduğunu mu düşünüyorsun?" Benkai sordu. Başımı salladım.

Benkai bana inandı. "Khramelan'ın dün görülmesinden bu yana tarikatı pek çok mürit topladı," dedi. "Herhangi bir yıkımdan iblisleri sorumlu tutuyorlar, bu yüzden planladıkları her türlü kötülüğün gedik yakınlarında başlaması muhtemel. Atıma atlayıp adamlarımı uyaracağım. Bölgeyi araştıracağız ve yakındaki köyleri boşaltacağız."

"Dikkatli ol," diye uyardım onu. "Hâlâ son kan dökmelerden kalan külleri var." Onlara büyü veren küller, Janinha'nın Kiata'yı yakma sözünün gerçekleşmesinden endişelenmeme *yetecek* kadar.

"Not edildi, kardeşim."

Wandei öne doğru eğildi ve yelpaze şeklinde katlamakta olduğu kâğıdı yere bıraktı. "Eğer bu gerçekten bir lanet ise, o zaman diğer tarikatçıları bulmak kaçınılmaz olanı engellemeyecektir. Kiata uyardığı gibi alev alırsa ne yapabiliriz?"

Tereddüt ettim, aklımdan geçenleri söylemekten çekiniyordum. "Onun lanetini besleyen şey büyü, bu yüzden sadece büyü onu durdurabilir."

"Ama nasıl?" diye sordu Wandei.

Benkai'ye döndüm. "Savaşırken müttefikiniz olarak kimi ararsınız?"

"Düşmanımın düşmanı," diye cevap verdi kolayca.

"Aynen öyle," dedim. "Rahibelerin düşmanları iblisler. Ben... Ben onlarla konuşmam gerektiğini düşünüyordum."

Kardeşlerimin aynı fikirde olmamalarını, benimle tartışmalarını ve bunun tehlikeli bir fikir olduğunu söylemelerini bekliyordum. Beklentilerim karşılandı. Altısı birden konuşmaya başladı ama ne dediklerini zor duyuyordum. Çünkü kafamın içindeki en yüksek ses onlar değildi. O ses kuşuma aitti.

Onlara ne söyleyeceksin ki? Kiki trilled. "Üzgünüm ama benim için tüm düşmanlarımı öldürür müsün? Teşekkür olarak da önümüzdeki bin yıl boyunca dağlarda hapis kaldığın sürece sana kek getireceğim. Oh, ve lütfen hapsedildiğin için öfkelendiğinde yeryüzünü sarsmayı bırak - köylüleri korkutuyor ve gecenin bir yarısı onları uyandırıyor."

Bu şekilde söylediğinde kulağa gülünç geliyordu ama yine de... "Onlara ne diyeceksin?" Hasho, Kiki'nin sorusunu yineledi.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bunu düşünmek için daha fazla zamanım olur diye düşünmüştüm."

Wandei yelpazesini Yotan'ın üzerinde vızıldayan bir sineğe doğru savurdu. "Rahibelere göre bir günün var. Eğer bu hareket tarzında ısrar ediyorsan, düşünmeye başlasan iyi olur."

Zihnimi boşaltmak için yürüyüşe çıktım. Sonbahar bir gecede gelmişti, sarı taçlar ağaçları boyuyor ve Bulut Köşkü'nün saçaklarına buz gibi çiy yapışuyordu. Takkan'ın beni bekliyor olması gerekiyordu ama sazan havuzunun yanında iki çocukla güleştüğünü duydum. İkisi de yanlarından ayrılmıyor, kollarını çekiştiriyor ve o kadar hızlı konuşuyorlardı ki sadece *prenses* ve *hikâye* kelimelerini yakalayabildim.

Beni gördüklerinde sarsıldılar. Gözleri önce gevşek, tokasız ve tamamen gümüşü beyaz saçlarıma, sonra da omzumda oturan, kağıttan kanatları gerçek bir kuşunki kadar canlı bir şekilde çırpın Kiki'ye gitti. Selam vermeyi hatırlamadan önce utangaçça el salladılar.

Onlar kıkırdamaya başlayana kadar temkinli bir şekilde gülümseyerek el salladım. Hangi sebeple olduğunu anlayamamıştım.

"Bu Prenses Shiori, değil mi?" diye fısıldadı kız Takkan'a. "Başındaki kase nerede?"

Onlara kaseden mi bahsetmiş? Bakmasına şaşmamalı.

"Suli ve Sunoo'ya kâseye ne olduğunu söyleyecek misin?" Takkan bana sordu.

"Kırıldı," dedim açık açık. Hikâyelerde iyi değildim.

"Laneti sona erdirmenin bir yolunu bulduğunda," dedi Takkan, sözlerimi toparlayarak, "kase yüz parçaya bölündü ve Shiori'anma'yı korkunç, kötü bir ateşten kurtardı."

"Sevindim," dedi çocuk ellerini çırparak. "Ama saçları neden beyaz?"

"Hayaletleri kovalamaktan," diye cevap verdim. "Ve iblislerle savaşmaktan." Dişlerimi gösterdim ve canavar suratı yaptım. Çocuklar güldü. Sonra neşeyle Kiki'nin peşinden koştular - onun sihirli bir uçan kağıt kuş olmasından hiç rahatsız olmadılar - ve ben de Takkan'ı yaya köprüsüne çağırdım.

"Sunoo ve Suli," diye düşündüm, ikiliyi işaret ederek. "Arkadaşlarınız mı?" "İyi arkadaşlar," diye yanıtladı Takkan. "Babaları, Bay Lyu, bu çiftin haberci."

Takkan bahçıvanın adını da biliyordu. "Saraydaki herkesi tanıyor musun?"

Omuz silkti. "Personelden bazılarıyla tanıştım. Nazik davrandılar."

"Lord ve leydi dostlarınızın aksine mi?"

Sessizliğinden zaten tahmin edebiliyordum. Gindara'nın sarayı dalkavuklar ve statü peşinde koşanlarla doluydu ve Kuzey'de doğmuş, taşralı nişanlıma pek de sıcak davranmadıklarını hayal ettim. Takkan'ın geçen kış benim için yaptığını kardeşlerim bile yapmazdı; beni mütevazı bir taverna aşçısı olarak gördüğünde bana evini açmış ve bana soylu bir hanımefendiden farklı davranmamıştı. Bir lord için, hatta üçüncü dereceden biri için bile, umutsuzca kurnaz ve alçakgönüllüydü. Saray onu bütünüyle yutmuş olmalıydı.

Ve onu tükürdü.

"Merak etme," diye itiraf ettim. "Bence de tahammül edilemezler. Sence neden en iyi arkadaşım kağıttan bir kuş?"

"Peki ya Cherhao Sokağı'ndaki tüm aşçılar?" Takkan alay etti.

"Aynen öyle." Köprünün üzerinden eğildim ve Kiki'yi pavyonun etrafında kovalayan Suli'nin omuzlarında salınan saç örgülerini izledim. Arkadan bakıldığında Takkan'ın küçük kız kardeşi gibi görünüyordu.

"Megari'yi özlemiş olmalısın," dedim. "Onu altı aydan fazla bir süredir görmedin."

"Sık sık mektuplaşıyoruz. Suli ve Sunoo'yu da bu şekilde tanıdım; mektuplarımı hikayeler karşılığında babalarına götürüyorlar."

"Ne tür hikâyeler?" Ben araştırdım. "Ben de hikâye istiyorum." "Çoğu senin hakkındaydı."

Oh.

"Ai'long'dayken seni çok özledim," dedi Takkan. "Seninle ilgili hikâyeler anlatmak yardımcı oldu."

Yutkundum, göğsümde kabaran sıcaklığı bastıramadım. "Bana verdiğin eskiz defterini kaybettiğim için hâlâ kendime kızgınım," diye itiraf ettim. "Ama mektuplarını asla kaybetmeyeceğim. Yarisını ezberledim bile. Uyumama yardımcı olması için her gece onları tekrar okuyorum."

Takkan alaycı bir ifadeyle, "Beni yaralıyorsun Shiori," dedi. "O kadar sıkıcı mı?"

Sırıtarak genç bir Takkan'ı taklit ettim: " 'Kız kardeşim bu sabah tahıl ambarında bir kırkayak buldu ve onu tatlı ve zararsız bir tırtıl sanarak öğle yemeğine getirdi. Annemin çılgılığı yüzünden kulaklarım hala çınlıyor. "

Takkan'ın avuç içi yüzüne gitti. Gölete atlamak istermiş gibi bir hali vardı. "Bunu ben mi yazdım?"

"Sen yaptın." Sırıtişım hınzırlığa dönüştü. Onu rahatsız görmeyi, sonra da bu rahatsızlığı bir sonraki nefeste kovalamayı seviyordum. Kollarımız ahşap korkulukta üst üste gelene kadar yaklaştım. "Mektupların bir hazine. Onları okuduğumda kendimi biraz daha az kaybolmuş hissediyorum. Ait olduğum yerdeymişim gibi hissediyorum."

Suya baktım, turuncu ve siyah benekli sazanların köprünün desteklerini kemirmesini izledim. "Kalbin senin evindir," diye mırıldandım. "Bunu anlayana kadar hiçbir yere ait değilsin."

"Lapzur'dayken bunu inciye söylemiştin," diye hatırladı Takkan.

Ben de öyle yaptım. İncinin beni dinlemesini sağlamak için o kadar çaresizdim ki, sözlerin önce Elang'dan geldiğini unutmuştum. Bir yarı ejderhadan diğerine bir mesaj. Elang'ın bir gün evini bulacağını umuyordum.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini hâlâ anlayabilmiş değilim," diye itiraf ettim.

Takkan'ın gözlerine bir gölge düştü ve düşüncelerinin şu anki muammamıza geri döndüğünü söyleyebilirim. Yüzünü bana döndü. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Bu basit soru, o kadar beklenmedik ve o kadar içtendi ki, başımı sudan kaldırıp bakmama neden oldu.

"İblisler konusunda ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Eğer onları hapsedersen, büyü de hapsolmuş olarak kalır. Ama onları serbest bırakırsam... Kiata'nın üzerine kaosu salarım."

"Ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?" Takkan çenemi yukarı kaldırdı. "Seni tanıyorum Shiori. Başka bir yol olduğunu düşünüyorsun. Söyle bana."

Titrek bir nefes aldım ve cesaretimi topladım. "Ben... Khramelan'ın onlar hakkında konuşma şeklini unutamıyorum. Onlar için üzülyordu. Onlarla anlaşp anlaşılamayacağımı merak ediyorum. Belki yardım bile isteyebilirim."

Takkan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Eh, rahibelerden daha az hoşgörülü olamazlar."

Bu bende hafif bir gülümseme yarattı. "Doğru."

Saçımdaki tarağı gevşettim. Takkan'ın hediyesini Lapzur'a kaybetmekten korktuğum için getirmemiştim, tıpkı onun eskiz defterini kaybettiğim gibi ve şimdi onu elimde tutuyor, turnalara, tavşana ve sırtına çizilmiş aya hayranlıkla bakıyordum. "Hiç sormadım, bunu sen mi çizdin?"

"Evet," diye yanıtladı Takkan boğazını temizleyerek. "Tavşanı dahil etmek Megari'nin fikriydi. Şans getireceğini ve turnaların seni izleyeceğini söyledi." Durakladı. "Senin ona öğrettiğin gibi onları katlıyordu. Eve gelip onları canlandırman için sana yalvarıyor. Görünüşe göre Pao kaleden gizlice kaçtığı için başını ağrıtıyormuş ve kağıt kuşlardan oluşan bir orduyu kendi tarafında kullanabilirmiş."

Yanında kâğıttan bir kuş ordusu. Gözlerim döndü ve göğsümde aniden kabaran heyecanı kontrol edemeyerek doğruldum. "Takkan, sanırım bu o." Elleri kavradım, şimdi vızıldıyordum.

"Neymiş o?" Takkan sordu.

"Bana bin sayfa kağıt getirebilir misin?" Dedim ki. "Megari'ye de bir mektup gönder. Ona bir dahi olduğunu söyle."

Odamda toplanan küçük gruba "Kağıttan kuşlar katlayacağız," diye duyurdum. Takkan, kardeşlerim ve Qinnia yerde yarım daire şeklinde oturmuş, her birinin önünde kâğıt yığınları vardı. "Tam olarak bin kâğıt kuş."

Qinnia destesinden bir sayfa sıyırdı. "Bütün bu kuşlarla ne yapacaksın?" diye sordu. "Dilek mi tutacaksın?"

Hepimizin bildiği bir efsaneden bahsediyordu. Emuri'en ve turnalarını onurlandırmak için, tanrıların cennete bin kuş gönderen herkese bir dilek hakkı verdiği söylenirdi. Tanrıların kulaklarını kazanmak ve kardeşlerimin lanetini kırmak umuduyla bütün bir kışı kağıttan turna kuşları katlayarak geçirmiştin.

Ama tanrılar yüzyıllardır sessizdi. Artık beni dinleyeceklerine güvenmiyordum.

"Dileğim yok," diye cevap verdim. "Kuşlar rahibelere ve gerekirse iblislere karşı benim ordum olarak hizmet edecekler."

Benkai ve Reiji'nin kuşlarını çatmalarından şüphecilikleri anlaşılıyordu: *Kağıttan kuşlardan oluşan bir ordu mu?*

Evet, ordum. Kiata'nın üzerindeki lanete karşı koymak için büyüye ihtiyacım olacaktı. Emuri'en'in Gözyaşları gediğin yakınındaydı, eğer kendi büyüm yeterli olmazsa onların gücünden faydalanabilirdim ve kuşlar da büyüü yaymama yardım ederdi.

Planı açıklamaya başlamadan önce "Güven bana," dedim.

Öğleden sonra onlara kâğıttan turna kuşu katlamanın doğru yöntemini öğrettim. Wande en çabuk kavrayan oldu ve sonra katlamalarla ilgili denemeler yapmaya başladı ve kağıttan kırlangıçlar, güvercinler, kartallar, hatta bir anka kuşu yaptı. Çeşitlemeleri Yotan ve Reiji'ye öğretti ama onlar bunların çok karmaşık olduğuna karar verip turna kuşu yapmaya devam ettiler. Bu arada Benkai, Andahai ve Takkan yüz kuşu ilk kimin katlayabileceğini görmek için öfkeyle yarışıyorlardı.

Qinnia şimdiye kadar gördüklerimin en küçüklerini katladı. Bir düzinesi avucuna kolayca sığıyordu. "Her boyda askere ihtiyacınız olacak," diye açıkladı.

Hasho köşede elinde siyah iplik makarasıyla oturmuş, Qinnia'nın daha sonra kuşların üzerine dikeceği gözleri düğümlüyordu.

Beni bakarken yakalayınca, "Görsünler diye," diye açıkladı. "Kiki gibi."

Kağıt kuşum ona gülümsedi. Bütün gün onun yanına gidip gelmişti ve ne kadar yakınlaştıklarını görmek içimi ısıtmıştı.

Birlikte çalıştık ve akşama kadar bin kuşumuz oldu.

Bin bir, Kiki bana hatırlattı. Unutma, ben ilkim.

"Nasıl unutabilirim ki? Bana asla izin vermezsin."

Yeterince doğru. Saçımdan tutup beni en yakın pencereye sürükledi. Tüm yıldızlara bak. Yedi köşeli turnayı görüyor musun? Onun hakkında söylentiler yayıyordum.

"Ne tür söylentiler?" Kısık sesle söyledim. "O takımyıldızı Emuri'en'in kutsal turnasıdır."

Artık öyle değil. Artık sen ve kardeşlerin varsınız. Birer yıldızınız var.

"Bu-"

Sadece hatırlandığından emin olmaya çalışıyorum, Kiki araya girdi. Eğer öyleysen, ben de öyle olacağım.

"Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi kendi çıkarlarınızı gözetiyorsunuz."

Kiki'nin söylenmesini bekliyordum ama daha önce hiç duymadığım ciddi bir ses tonuna büründü. *Unutulmak istemiyorum, diye itiraf etti. Gerçek bir kuş olmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum.*

Ciddiyeti beni hazırlıksız yakaladı. "Diğer kuşlar gibi olmak istemediğini sanıyordum," dedim hafifçe. "Tüylerin dökülmesi, sıcak ve soğuşu hissetmek zorunda olmak, solucan yemek..."

Bir kuş fikrini değiştirebilir. Solucanlar hakkında değil ama.

"Kiki..."

İçeri dönmelisin. Ailenle birlikte ol. Kiki gagasını aileme doğru salladı. Andahai kutlamak için bir şarap kabağı açtı. Yotan flütte çocukluğumuzdan tanıdık ezgiler çalıyordu. Reiji ve Ben kai yüksek sesle turnalarının Takkan'ınkilere kıyasla ne kadar özensiz görüldüğünden şikayet ediyorlardı.

Benim için bir fener tut, dedi.

Ben cevap veremediğim pencereden dışarı atladı. Dudaklarıma yerleşen gülümsemeyle pencerenin yanına bir fener koydum ve kutsal turnanın yedi yıldızını saydım.

Belki de benim hayal gücümdendir ama bu gece gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha parlak yanıyor gibiydiler.

CHAPTER FORTY-THREE

Şafakta ateşlerin kokusunu aldım.

Hava yoğunlaşmıştı ve ben öksürerek ve battaniyelerimi tekmeleyerek uyandım. Saniyeler sonra sarayın çanları çaldı ve hemen ardından savaş davulları çalmaya başladı.

Aceleyle pencereye gittim ve ufka bakarken göğsüm daraldı. Hayatımda gördüğüm en karanlık şafaktı; güneş gözümü kırpmadan bakabileceğim kadar solgundu. Bulutlar ufku koyu bir mürekkep gibi kaplamıştı. Kutsal Dağlar'ı göremiyordum ama yükselen dumanlar gözlerimi doğal olmayan kırmızı bir ışık parıltısına yönlendiriyordu.

Ormanlar yanıyordu. Ve sıradan bir ateşle değil. Alevler cafcacflı bir kırmızıydı ve yıldızsız bir gece kadar siyahtı. Çok iyi bildiğim bir alevdi bu, büyü dışında kolay kolay söndürülemeyecek bir alev. İblis Ateşi.

Eğer ateşe girmezsen, Kiata senin yerine yanacak, diye uyardı beni.

Ve böylece başlamış oldu.

Eğer yardım etmezsem, iblis ateşi yayılacaktı. Her şeyi yok ederdi.

"Takkan'a benimle Raikama'nın bahçesinde buluşmasını söyle," diye talimat verdim Kiki'ye, gagasına aceleyle yazılmış bir mesaj doldururken. "Kardeşlerime de. Çabuk olun!"

Rekor bir sürede giyindim, Hasho'nun bana ödünç verdiği deri zırhı göğsüme bağladım ve bir miğfer taktım. Sonra kâğıttan kuşlarla dolu sırt çantasını aldım ve gerçeğin aynasını içine yerleştirdim. Çıkarken kardeşlerimin kapısını yüksek sesle çaldım. Ashmiyu'en'in mucizeleri, hepsi cevap verdi, gitmeye hazırıldılar.

"Bu bir tuzak," dedi Andahai, herkesin aklından geçeni söyleyerek. "Rahibeler sizi dışarı çekmek istiyor."

Yotan, "Ateşi bir yalarsın ve küle dönersin," diye kabul etti.

"Dün bu konuda anlaşmıştık," dedim. "İblis ateşi olduğu için hiçbir şey değişmiyor. Gitmem gerekiyor."

"Tartışarak zaman kaybediyorsunuz." Qinnia salonda belirdi, bir eliyle yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan karnını koruyordu. "Bırak onu gitsin."

"Dinlenmen gerekiyor," dedi Andahai, sesi sertten şefkate doğru yumuşayarak.

Qinnia kocasını görmezden gelerek bana, "Hamile olmasaydım seninle gelirdim," dedi. Katladığı küçük kâğıt kuşlardan biri sırt çantamdan düşmüştü ve onu tekrar çantama soktu. "Bugün ejderhaların şansına sahip ol kardeşim. Sağ salım bize geri dön."

Ona sarıldım ve kimse itiraz edemedi oradan ayrıldım.

Takkan da benimle aynı anda Raikama'nın bahçesine geldi. Kardeşlerim gibi o da nöbetçi zırhını kuşanmıştı ama Takkan'ı görmek bile midemi bulandırıyor. Koyu renk saçlarını arkadan bağlamıştı ve yüzündeki her şeye dikkat kesildim. Kulaklarının yuvarlak hatları, elmacık kemiklerinin keskin eğimi, yontulmuş çenesi. Omuzlarında düğümlenmiş altın kordonlardan ikisi birbirine dolanmıştı ve onları parmaklarımla taradım, bakışlarım göğsünün üzerindeki çelik plakalara düşerken kızarmamaya çalıştım. "Günaydın."

Bana en sevdiğim gülümsemeyi hediye etti, bana bir pirinç köftesi fırlatmadan önce bir vuruş yaptı. "Kahvaltı," dedi ve kardeşlerime de birer tane attı. "Dünden kalma oldukları için biraz bayat olabilirler ama gücümüze ihtiyacımız olacağını düşündüm. Özellikle de Shiori'nin."

"Benkai ile nasıl buluşacağımızı anlamıyorum," dedi Reiji. "Bineklerimizi toplamalı ve dağlara giden yolda diğer askerlere katılmalıyız."

Takkan benimle bakışarak, "Atını getirmediğine memnun olacaksın," dedi. "Merdivenler dar."

"Merdivenler mi?" Wande'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ben merdiven görmüyorum."

"Her şeyi planladığını söylediğinde sana güvenmişim," dedi Andahai, "ama-"

"Üvey annemizin bir büyücü olduğunu unutuyorsun," diye araya girdim. "Çok güçlü ve yetenekli bir büyücüydü. Hazır mıyız?"

Takkan ve kardeşlerim mırıldanarak onaylarken, Haşo gölete gitti. O da önceden düşünmüştü ve bir demet mendili suya daldırdı.

"Duman için," dedi ve her birimize nemli bir bez uzattı.

Tekrar havuzun kenarına oturdu. Üç tarla kuşu omzuna konmuştu ve kanadıyla tüylerini okşarken kısık bir ıslık çaldı. Raikama'nın büyüünü hissedebiliyordu, tıpkı benim gibi.

Mendili katlayıp cebime koydum ve pirinçli böreğimden son bir ısırık aldım. Sonra kardeşlerime havuzu işaret ettim. "İzleyin."

Raikama'nın kırmızı iplik yumağını tutarak, "Beni Emuri'en'in Gözyaşları'na götür" diye bağırdım.

Komutumla birlikte göletin suyu hızla ayrılarak, bir kişinin aynı anda inebileceği genişlikte bir merdiven ortaya çıkardı.

Yotan hayretle nefes verdi. "Raikama bunca zamandır bunu bahçesinde mi tutuyordu?"

Bizi kırlarda saatlerce koşturmaktan kurtarıyor, dedi Kiki, gagasını esneyerek uzatarak.

Onu anlayabilen diğer tek kişi olan Hasho güldü. "Benkai bütün bu sabahları dağlara gidip gelerek harcadığı için üzülecek."

Sonunda bir ışık parlayana kadar herkesi geçitten aşağı yönlendirdim. Yüz adımdan daha az bir sürede, sarayın dışına doğru bir sabah yolculuğu yapmıştık.

Ormana çıktığımız anda bir sıcaklık dalgası yüzümü yaktı. Duman gözlerimi yaktı ve ciğerlerime girerek onları acıyla kısırdı. Nefes alabilmek için bezi yüzüme tutup bağladım.

Yangınların nereden çıktığını söylemek mümkün değildi ama ormanın bu kısmını çoktan ele geçirmişlerdi. Bir zamanlar selvi ve çam ağaçlarından oluşan zengin bir orman olan yer şimdi için için yanan çorak bir araziydi. Raikama'nın iplik yumağının peşinden koşarken ayaklarımın altındaki toprakta korlar cızırıyordu ve gözlerimi sulandıran sadece duman değildi. Keder de vardı.

Bir sonraki tepenin ardında bir savaş vardı. Kılıçlar şakırdadı, mızraklar çarpıştı. Erkekler ve kadınlar bağırıyordu. Biz yaklaştıkça çığlıkları daha da yükseldi. Sadece Benkai'nin kazanması için dua ettim. Rahiplerin ve rahibelerin dikkatini Emuri'en'in Gözyaşları'nı bulmama yetecek kadar uzun süre dağıtabilmesi için.

Henüz beni görmemişlerdi ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Çabuk olmalıydım.

İşte burada, Shiori! Kırmızı iplik durduğunda Kiki ağladı. İşte burada!

Nefesimi tuttum. Emuri'en'in Gözyaşları'ndan geriye kalan tek şey buruşmuş bir çamur çukuruydu. Çatlamış toprağın üzerinde pembe yaprakları yanmış tek bir ay orkidesi yatıyordu.

Kiata'nın büyük hazinesi, tanrılardan daha uzun ömürlü olan son büyü kaynağı da yok olmuştu.

Çukura yaklaştığımda havada hâlâ bir gıdıklanma vardı ve kenarına çömeldiğimde, kalan gücü tenimde tüylerimi diken diken etti. Yine de bunlar sadece büyü kırıntılarıydı. Parçalara ayrılmış bir duvar halısının iplikleri. Yeterli olacak mıydı?

Şakaklarımda öfke zonkluyordu ya da belki de dumandan, paniğimden, korkumdan kaynaklanıyordu. Güç için havuzdaki sihirden yararlanmayı umuyordum ama şimdi sadece kendim varmışım gibi görünüyordu.

Raikama'nın ipliğini kucağıma aldım ve çukurun yanındaki kuru odun yığınlarını fark ettiğimde ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Kutsal Dağlar'ın rahipleri ve rahibeleri bu kutsal yeri bir ateş yakma yeri yapacaklarını düşünmüşlerse yanılmışlardı.

"Gardınızı alın," diye uyardım arkadaşlarımı. "Yakındalar."

Çalışma vakti gelmişti. Kağıt kuşları serbest bırakmak için sırt çantamı yırtıp açtım. "Uyan!" Sözlerime güç katarak fısıldadım. Kuşlar canlanarak kıpırdandı. "Uçun!"

Bu kadarını yapabildim.

Bir ok geçti, o kadar yakındı ki kulaklarım çınladı. Takkan beni yere itti ve eğilmemizden kısa bir süre sonra daha fazla ok uçtu. Biri Hasho'nun kanadını kırdı. Bir diğeri Yotan'ın kalçasını deldi.

Düşmanlarımız tiz çığlıklarla yanan ağaçlardan aşağı atladı ve arkadan takviye birlikler saldırdı. Tepeden tırnağa beyaz giysiler içinde, hayalet gibi dumanın içine girip çıkıyorlardı.

"Savaşın!" Kuşlarıma emrettim.

Bir vınlamayla dağıldılar. Kendi öfkemden ve paniğimden besleniyorlardı, acımasızdılar. Gagaları etli beyaz gözbebeklerine saplanıyor, jilet inceliğindeki kanatları yanaklarımı ve parmaklarımı kesiyordu. Gerçek kuşlar da geldi, bir dayanışma gösterisi olarak gökyüzünden aşağıya daldılar. Kiki her kan aldığında bir kıkırdama çıkardı.

Çok geçmeden Benkai ve askerleri bizi buldu. Kardeşimin şakaklarını ter basmıştı ve zırhının her santimi yanmıştı.

"Tam zamanında," diye selamladı Andahai kardeşimizi. "Neden bu kadar acımasızsın? Bu yobazlarla uykunda bile savaşılabirsin."

Andahai'nin alaycı olup olmadığını anlayamadım. Görünüşe göre Benkai de anlayamamış.

"Birkaç taneden çok daha fazlası, kardeşim," diye yanıtladı Benkai. Çok geçmeden ne demek istediğini anladım. Dağların arkasından yüzlerce, belki de binlerce yeni asker akıyordu.

Rahipler ve rahibeler kendi ordularını kurmuşlardı: Köylüler, balıkçılar, paralı askerler, hatta soylular ve bir avuç hain nöbetçi. Yanaklarına kül sürülmüştü, bu da topraktan fışkıran iblis ateşi dalgalarından geçmelerini sağlıyordu.

"Shiori'yi koru," diye emretti Benkai ilkel bir bağırişla savaşın içinde kaybolmadan önce.

İblis ateşi çatırdayarak yanmış ağaçların arasından bana doğru geliyordu. Takkan ve kardeşlerim beni gelen saldırılara karşı korurken, ben iblis ateşine odaklandım.

Onu durdurmam gerekiyordu. Yavaşça nefes vererek büyümü çözdüm ve iplerini ateşlere doğru yönlendirdim. İplikler sırayla her ateşin etrafında düğümlendi ve hayatını söndürdü. Ama söndürdüğüm her alev için yeni bir alev doğuyordu.

Bunu tek başıma yapamazdım.

Sanki cevap verir gibi dağlardan bir gümbürtü geldi. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. İblis ateşi de titredi ve sonra tekrar kükredi, her zamankinden daha yüksek ve daha şiddetli.

Yukarı baktım. Ağaçların yapraksız kalmasıyla Kutsal Dağları net bir şekilde görebiliyordum.

Shiori, iblisler rüzgarın içinden mırıldandı. *Bizi serbest bırak.*

Bana yardım edebilirler miydi? Bana yardım ederler miydi?

Rüzgâr kalçamdaki hançere doğru ısılk çalıyordu. Tek yapmam gereken kanımın tadına bakmalarını sağlamaktı, o zaman geleceklerdi. Kolumdaki hızlı bir kesik işimi görecekti.

Ama o cesareti bulamadım.

Tereddütüm bana pahalıya mal oldu. İblis ateşi her yöne sıçradı, alevler ağaçlardan daha yüksekte parlıyordu. Acımadan üzerime geldi, korkunç bir canavar gibi şişti ve kükredi. Nereye kaçarsam kaçayım peşimden geliyor, yoluna çıkan her şeyi ve herkesi yok ediyordu.

Andahai haklıydı. Bu bir tuzaktı. İblis ateşi beni ele geçirene kadar durmayacaktı.

Sahip olduğum tüm güçle Takkan'ın elini bıraktım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Nişanım güçlü ve sağlamdı ama onu hazırlıksız yakalamıştım. Tökezleyerek geri çekildi ve iblis ateşinin menzilinden çıktı.

Alevlerden bir duvar yükselip bizi ayırdı. Ateş etrafımda dönerek beni içeride hapsetti ve Takkan ile kardeşlerimi dışarıda tuttu.

Yaşadığım sürece, ateşin diğer tarafında duran Takkan'ın gözlerindeki ıstırabı asla unutmayacağım. Bakışları üzerimden geçti ve alevlerin genişliği ve yüksekliği boyunca ilerledi, sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi.

Yok diye düşündüm. Takkan, seni çılgın aptal, git buradan!

Rahipler ve rahibeler dumanın arkasından çıkarak iblis ateşinden oluşan duvara doğru hücum ettiler. *Benim* için. Takkan'ın okları vahşileşti ve kardeşlerim ona katılmak için yaylarını kaldırdı.

Bedenler düştü. Öne, arkaya, yanlarına. Sırtlarından mavi tüylü oklar çıkıyordu.

Ama düşmanlarımız çok fazlaydı. Ve kültistler duvarı geçer geçmez, sanki ateşten değil de sudan yapılmış gibi kayarak geçtiler, hiçbir bıçak ya da ok onları takip edemedi.

Onlar ilerlerken kuşlarım ve ben birlikte cesurca saldırdık. Bir rahibin karnında bir yara açtım, bir rahibenin köprücük kemiğini bıçakladım, bir diğnerinin kalbini kıl payı ıskaladım. Ama sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorduk.

Arkamdan biri bileğimi kavradı ve hançerimi elimden çekip aldı. Bir rahibe mızrağını sırtıma doğru savurdu ve karnımın üzerine düşerken kemiklerimden korkunç bir çatlama sesi geldi. Kaburgalarımın bir tekme sağanağı geldi ve çenem sert toprak zemine çarptı, ağzım pislikle o kadar doluydu ki acıdan ciyaklayamadım bile.

Konsantrasyonum bozulup kâğıttan kuşlar cansız bir şekilde yanıma düşerken, "Sihrin nerede şimdi, kan aşkına?" diye alay ettiler.

"Bu Guiya için." Sırtıma bir tekme.

"Janinha için."

"Kiata için."

Acı beyaz bir patlamayla geldi ve tüm dünyam karardı, sonra tekrar keskin renklere büründü.

Dudağımı ısırdım, kanın tadını aldım. Çılgılık atmam, küfretmem ya da haykırmam için beni kışkırttılar. Ama sesimi çıkarmadım. Bu bağnazlar beni öldüremezdi. En azından döverek öldüremezlerdi. Ölmemin tek kabul edilebilir yolu iblis ateşiydi, böylece değerli küllerimi toplayabilirdi.

"Ne kadar da ruh dolusun, Shiori'anma," dedi bir rahibe, nefes almak için mızrağını kaldırarak. "Başka bir hayatta belki de bize katılabilirdin."

Dinlemiyordum. Dudaklarım birbirine kenetlenmişti ve Qinnia'nın katladığı minik kâğıt kuşlardan biri yanağımdan uçup gitti.

Uyan, ona seslendim. Yardım et bana.

Kanatları çırpınırken diğer minik kuşlara seslendim. Örümcek büyüklüğündeydiler ve Qinnia haklıydı: Her boyutta askere ihtiyacım vardı. Fark edilmeden uçabilecek kadar küçük askerlere.

Kiki aklımı kaçırdığımı söylerdi, belki de öyleydin. Ama artık korkmuyordum.

Fikrimi değiştirdim, dedim minik kuşlara. Dağlara fikrimi değiştirdiğimi söyle.

Kâğıttan kuşlarım iblis ateşinin üzerinden, saldırganların ulaşamayacağı bir yerden, alevlerden sıçrayan kıvılcımlar kadar küçük bir şekilde uçtu. Kimse orada olduklarını fark etmeden uçup gittiler.

Dayağım bitmişti ve şimdi tarikatçılardan ikisi beni Emuri'en'in Gözyaşları'na doğru sürüklüyordu. Çok geçmeden kırık kemiklerime dallar çarptı ve biri beni çukura saplanmış bir kılıca yasladı. O kadar güçsüzdüm ki hemen kaydım ve yan tarafıma devrildim.

Kimse bana yardım etmedi.

Rahipler ve rahibeler üzerimde ilahi okudular. Eski Kiata dilinde konuşuyor, küllerimin yeni bir çağın doğuşunu müjdelemesi ve iblislerin asla özgür kalmaması için dua ediyorlardı. Bunların hiçbirisi benim için yeni değildi ve onların kutsal sözlerini duymazdan gelerek altımdaki toprağı dinledim.

Hareketsizdi. Sessizdi.

Acele et, diye düşündüm kuşlarıma. Lütfen.

Isı sırtımı kavurdu ve yanağımı toprağa bastırduğım da alevler çıtırdadı. O kadar acı çekiyordum ki hareket edemiyordum. Ama tutundum, beni kâğıttan kuşlara bağlayan ipi bırakamazdım. Onlar mesajımı iletmeden önce olmazdı.

Sonunda yer sarsıldı. Öncekinden daha sert. Ve bu sefer durmadı.

Rahibelerden birkaçı tökezledi. İlahileri kesildi. Dengelerini yeniden sağladıklarında havaya avuç avuç kül savurdular ve ilahilerine daha hızlı bir şekilde devam ettiler.

İblis ateşi daha da yükseldi, daha da ısındı. Toprakta uzun bir duvar halinde yükseldi ve üzerime yaklaştıkça terim kaynamaya başladı. Odunlar ayak bileklerimin altında küle dönüştü ve alevler etime çarparak çatırdadı. En iyi ihtimalle saniyelerim vardı. Paniklememek, çılgınlıklarımı bastırmak ve iblis ateşi beni yutmak için sıçrarken nefes almak için tüm irademi kullandım.

"Shiori!" diye bağırdı yukarıdan bir ses. "Shiori!"

O kadar sayıklıyordum ki ilk başta şeytanların geldiğini sandım. Başımı arkaya eğdim ve dumanın arasından gözlerimi kısıtım.

Takkan ve Hasho! Gökyüzündeydiler, kartalların, kuğuların ve göremediğim bir sürü kuşun sırtına binmişlerdi - Kiki ile birlikte! Tepemde asılı duruyorlardı, yükselen alevlerin üzerinde bir nefes gibi.

Takkan'ın yayı elindeydi, aşağı doğru nişan almıştı. Bir telin gerildiğini ve tıngırdadığını duydum. Üç vınlama, birbiri ardına. Alevlerin arasından okların uçtuğunu bile göremedim.

Rahipler ve rahibeler teker teker düştü. Dizler çamura battı ve parmaklar toprağa kıvrıldı. Yaşayanlar öne doğru yuvarlanırken bile ilahi söylemeye devam ettiler.

İblis ateşi kükredi. Üstümdeki pencere kapandı, alevlerin siyah kalpleri beni yutmak için kıvranıyordu. Ama Takkan ve Hasho'nun satın aldığı saniyeler yeterliydi.

Önce hava soğudu. Sonra güneşin üzerine karanlık bir perde çekildi, hastalıklı ışığını boğdu. Gölgeler yeryüzünü kapladı. Etrafımda alevler köze dönüştü ve orman karanlığa gömüldü.

Sadece gedik parlıyordu. Hararetli kırmızı ışığı daha parlak bir şekilde titreşti ve ormanda yayıldı, araştırdı. Sonunda üzerime düştüğünde yer sarsıldı.

İblisler buradaydı.

CHAPTER FORTY-FOUR

İblisler gedikten geçip ormana doluştu. Kızıl bir ışıık saçıan bu yaratıklar, insan, hayvan ve canavar karışımı kâbusların vücut bulmuş haliydi. İnsana daha çok benzeyenler soluk, hayaletimsi zırhlar giyerken, diğlerleri sadece hayvan postu giyyordu: kürk, tüy veya pul.

Kırmızı gözlü canavarlar rahiplerin ve rahibelerin üzerine inerek, çığlık atmaya bile fırsat bulamadan hayatlarına son verdiler. Bir diş parlaması, bir duman tıslaması ve ardından bir alev gibi sönüp gittiler. Geriye kalan tek şey beyaz cübbeleriydi.

Rüzgâr onların kalıntılarını süpürürken, Takkan yanıma koştu. Emuri'en'in Gözyaşları'ndaki o son ay orkidesi gibi solmuş ve kırılmış bir halde nasıl görüldüğümü ancak hayal edebiliyordum. Şefkatle beni kucağına aldı.

"İyi olacaksın," dedi parmaklarımı tutarak. "Yalan söyleme. Bu işte iyi değilsin."

Takkan'dan bile daha kötü bir yalancı olan Hasho, "O kadar da kötü değil, kardeşim," diye araya girdi. Ona bunu söyleyebilmeyi isterdim ama acı vücudumun her noktasına yayıldı ve dudağımı ısırdım.

Hasho'nun gülümsemesi kayboldu ve Takkan dişini kırmaya niyetli bir adam gibi dişlerini sıktı. Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı, parmak uçları şakaklarımda gezindi. "Bırakma Shiori," dedi. "Savaş."

Savaşıyordum ve kaybediyordum. Sırtımdaki yaraları ya da yan tarafımdaki kırık kaburgaları zar zor hissediyordum. Vücudum soğuyordu.

Takkan titrediğimi fark etmiş olmalı ki bedenini bedenime bastırđı ve Hasho'ya bir şeyler mırıldandı, o da hemen pelerinini bana fırlattı ve parmaklarımı ovmaya başladı.

Ama faydası olmadı. Hayatımın tükenmekte olduğunu hissedebiliyordum. Ölüyordum.

Takkan başını kaldırıana ve Hasho kısa kılıcına uzanana kadar iblislerin geldiğini fark etmedim bile.

Yumuşak kırmızı bir ışık onları yıkıyor, aç ve çukur gözlerini vurguluyordu. Korkunç bir hata yapmadığım için dua ettim.

Bandur beni Kutsal Dağlar'a sürüklediğinde olduğu gibi saldırmadılar. Garip bir şekilde tereddütlüydüler.

"Bizimle gel," dediler, sesleri kulaklarımın çukurlarında yankılanıyordu. "Serbest bırakılmayı bekleyen daha pek çok kişi var."

"Hayır," dedi Takkan. "Ona sahip olamazsın."

İblisler onu görmezden geldi ve ışıklarını bana doğru uzattı. Süzölmeye başladım ve Takkan beni bırakmayı reddederek elimi tuttu. Hasho da geldi, vücuduyla bizi engelledi ve kısa kılıcını savurdu.

İblisler hırladı.

"Dur!" Homurdandım. "Seninle geleceğim... ama onlara zarar vermeyeceksin."

İblislerden biri öne çıktı. Gölgesi üzerime düştüğünde, acım donuk bir ağrıya dönüştü. Yaralarım hâlâ oradaydı ama acım gitmişti.

Gözlerim şaşkınlıkla yukarı fırladı.

"Acı çekmene gerek yok," dedi iblis. Sesi ne nazik ne de acımasızdı. Sadece sertti. "şimdi gel. Arkadaşlığına zarar vermeyeceğiz."

"Bırak beni," diye fısıldadım Takkan'a, elimi çevirerek.

Gözleri acıdan cam gibiydi. Elim tuttu. *Hayır, hayır.*

Burnumu yanağına dokundurdum, gözlerim saç çizgisinin tepe noktasından çenesindeki çukura kadar iz sürdü. Sonra alnımı onunkine bastırdım ve ellerimiz hâlâ birbirine dolanmış halde Raikama'nın ipliğini almak için cebime uzandım.

Bu noktada karmakarışık bir yığından biraz daha fazlasıydı, ama içinde hala sihir vardı. Ellerimde parıldıdı, ışıkla ısındı.

İpliği eline tutuşturmadan önce Takkan'ı sözsüz bir şekilde öptüm.

İblisler beni yakaladı. "O elimizde!" diye bağırdılar. "Geri dön. Geri dön!"

Bulutlara doğru yükseldik ve tek görebildiğim Takkan'ın ağaçların arasından geçerek, uçsuz bucaksız kütlenin arasında kayan bedenimi izlediğiydi.

şeytanların. Gözlerimi olabildiğince uzun süre ondan ayırmadım. Hızlı ve amansız bir şekilde ilerledi, tüm kasları beni bulma hedefine odaklanmıştı. Hiçbir şey onu durduramazdı, ne titreyen toprağın kökünden söktüğü uçan ağaçlar, ne şiddetli rüzgârlar ne de yerdeki ani kırılmalar. "Shiori!" diye bağırmaya devam etti. "Shiori!"

"Takkan," diye fısıldadım.

Kalbime bir sızı saplandı ve bakışlarımı çektim. Başka bir ses beni çağırıyordu. Kulaklarımın hemen algıladığı küçük bir ses.

Kiki.

Kağıt kuşlardan oluşan bir dalgayı yarığa doğru yönlendirdi. *Shiori! Beni unutmasan iyi edersin. Ben de geliyorum!*

Öyleydi. En ufak bir gülümsemeyle gözlerimi kapattım ve karanlığın beni tüketmesine izin verdim.

CHAPTER FORTY-FIVE

Kutsal Dağlar'ın altında uyandım. Mağara duvarları arasında sıkışmış bir halde, yarıktan çok da uzak olmayan bir taş yatağında yatıyordum.

Yarık büyüyle doluydu ve son birkaç gün içinde büyümüş, kalın bir damar halinde dağın yamacı boyunca eğri büğrü uzanmıştı. İçeriden bile parlıyordu.

Büyük bir çabayla dirseklerimin üzerinde doğruldum. Kayalıklarda bir şey hışırdadı ve ben nefesimi tuttum.

"Kiki!" Düzinelerce kâğıt kuşum etrafımı sararken güçsüzce ağladım. "Buradasın."

Kiki'nin kanadı kırılmıştı, bir okla delinmişti ve uzun boynunu arkasından kayaların arkasına saklanan kâğıttan kuşlara doğru uzattı. *Yalnız gelmene izin veremezdik.*

Kanadına dokundum, onarmaya çalışıyordum. Başparmağım tüylerin gümüşü-altın desenine değdi, o kadar silikti ki nadiren fark ederdim. Bunca ay sonra nihayet ne olduğunu anlamıştım.

Bizi birbirimize bağlayan ruhumun bir parçası.

Zahmet etme, dedi kuşum, kanadını çekerek. *Buradan çıkamayacağız.*

"Her zaman kötümserisin, değil mi?"

Kâğıttan kuşun gözleri ilk kez ona ihanet ediyordu. Yumuşak ve ıslaktı, mürekkep bulaşmıştı. Sanki ağlıyormuş gibiydi.

Yutkunmak acı veriyordu ve yavaşça, sefilce dizlerimin üzerine çöktüm. "Bak," diye fısıldadım, "iyileşiyorum."

Yalancı.

Yalancıydım, çünkü hâlâ ölüyordum. Ruhlarımız birbirine bağlıydı.

o.

"Dağ geçen seferkinden daha sessiz," dedim başımı eğerek. çevremiz. Evin ya da Raikama'nın bahçesinin yanılsamaları gözlerimi aldatmıyor, kardeşlerim kılığına girmiş iblisler beni çağırıyordu. Her şey hareketsizdi. Boştu. Neredeyse... huzurluydu. "İblisler nerede?"

Cevabım sorduğum anda geldi. Duman yarığı deldi, her köşeye tıslayarak girdi. Kâğıttan kuşlarım koruyucu bir kozaya dönüşürken, iblisler cisimlendi.

Beni bir duvara karşı köşeye sıkıştırdılar. Yüzlerce kırmızı göz gölgelerin arasından süzülüyor, çaresiz oldukları kadar meraklı bir niyetle beni izliyorlardı.

"GERİ DÖNMEK İSTEDİN. ŞİMDİ SÖZÜNÜ YERİNE GETİR."

Kiki saçımın arkasına atladı. *Onları gerçekten serbest bırakmayacaksın, değil mi? diye fısıldadı. Sadece emri ver ve saldıralım. Dağları mühürleyebiliriz.*

Hiçbir şey söylemedim ama içimi bir korku kapladı. İblislere fikrimi değiştirdiğimi söylemişim. Beni yakalamaları için onları çağırıştım ve onlar da çağırışlardı. Şimdi beni bekliyorlardı ve bekledikleri her saniye öfkeleri artıyordu. Dağları ısıttı, yeryüzünü titretti.

Eğer bir planınız varsa, şimdi onu uygulamak için iyi bir zaman, diye ciyakladı Kiki.

Gevşek bir taş buldum ve keskin kenarını avucuma bastırdım.

"Onları serbest bırakacağım," dedim sonunda.

Ne oldu? Kiki'nin mürekkep karası gözleri büyüdü. Aklını mı kaçırdın? İblisleri serbest bırakamazsın!

"Sonsuza kadar burada kilitli kalamazlar," dedim. "Belki atalarım böyle düşünüyordu ama bu sona ermeli."

Seni öldürecekler, Shiori, Kiki yalvardı. Ve beni de.

"Onlara söz verdiğim," dedim, her zamankinden daha emin bir şekilde. "Ölümsüzler verdikleri sözlere bağlıdırlar."

Bu Bandur'da pek işe yaramadı.

"Bu sefer işe yarayacak." Elimi kestim, avucumun çizgilerinden kan akarken bir ılık attım ve kâğıt kuşlardan oluşan kalkanımı yakınımaya çağırdım.

"Buraya kendi isteğimle geldim," dedim, sesim fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Ve sana kanımı vermeye hazırım. Seni özgür bırakacağım ama karşılığında sen de benim için bir şey yapacaksın."

İblisler sustu, kırmızı gözleri mağaranın karanlığında parlıyordu. Kanım kolumdan aşağı süzülürken, damlacıklar kağıttan kuşlarımın üzerine düşerek kafalarını kıpkırmızıya boyadı.

"KONUŞ."

"Sana kanımı vereceğim," diye tekrarladım. "Kiata'da yaşayan hiçbir canlıya zarar vermeyeceğine dair edeceğin yemin karşılığında. Şartlarımı kabul edersen bir kez daha özgür olacaksın. Büyü bir kez daha özgür olacak."

İblisler muhalif sesler mırıldandı. "Bir iblisin doğası yıkımdır. Bizler kaosu hizmetkârlarıyız ve hiçbir yemine bağlı kalmayacağız." Tırnaklarını duvarlara sürtüyorlardı ve tiz kakofoni kulaklarımı çınlatıyordu. "Hayatını vermek sana düşmez, kan aşkına. O bize ait."

"O zaman kimin daha hızlı olduğunu göreceğiz."

İblisler doğaüstü bir hızla saldırdılar. Hiçbir evrende onları adil bir şekilde yenemezdim. Ama hile yapmıştım.

İblislerin pazarlığını asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Çaresizdim, savunmasızdım, elimde sadece kağıttan kuşlardan oluşan bir ordu vardı. Ama fark etmedikleri şey, ruhumun iplerini topladığım ve onları serbest bıraktığımdı.

Leydi Solzaya bir keresinde bana insan ruhunun onu hayata bağlayan sayısız küçük ipten oluştuğuna inandığını söylemişti. Bu ipler teker teker kesilebilirmiş. Onun haklı olduğuna güveniyordum.

Bu andan önce, kanımın iblislerin zincirlerini kıracağını ve onları dağlardan kurtaracağını hep anlamıştım. Ama bir kan emici olarak diğer yeteneğimin amacını hiç anlamamıştım: neden yeni bir hayat yaratmak için ruhumun parçalarını ödünç verebileceğimi.

Geçen yıl boyunca pek çok şeye ilham vermişim, ancak sadece bir kez kendimden bir parçayı temelli olarak vermişim: Kiki'yi yarattığımda.

Tüm büyülerim arasında sadece o uzun süre yanımda kaldı ve düşüncelerimi paylaştı. Eskiden bunun kanımı ona bulaştırdığım için olduğunu düşünürdüm.

ama yanılmışım. Onun kanatlarıydı: ruhumun ipliği, herkesin görebilmesi için gümüş ve altından bir desen oluşturunuyordu.

Bu teller şimdi saçlarımdan, parmak uçlarımdan, varlığımın her noktasından fışkırıyordu. Zither telleri gibi mırıldanıyorlardı ve zihnimde, ayaklarımdan dibindeki kâğıttan kuşlara ilham vererek, onları bir uçtan bir uca süpürüyordum.

Yaşayın, diye ısrar ettim.

Sihrim çabucak işe yaradı. Kalpleri canlandı, benimkiyle senkronize bir şekilde atmaya başladı. Yükselen her biriyle birlikte ben de biraz düştüm ama verecek başka bir şeyim kalmayana kadar durmadım.

Ancak o zaman yere yığıldım. İblisler üzerime geldi, dişleri derimi sıyrıyor ve pençeleri etimi deliyordu. Hiç acı hissetmedim. Başım ve vücudum hafifledi, sanki uçuyordum. Uçuyordum, tıpkı kuşlarımdan yarıktan ayrılıp süzülerek geçmeleri, kanatlarını yarığın kızıl ağzının üzerine koymaları ve açıkta tek bir kaya parçası kalana kadar yarığı mühürlemeleri gibi.

Gülümsedim ve elimi kaldırdım. Bileğimden son bir ruh ipliği sarkıyordu ve beni hayata bağlayan tek iplik buydu. Onu göndermek ve yarığı bir kez daha dikmek için sadece bir düşünce yeterli olacaktı ama bunu yaptığımda, varlığım sona erecekti.

İblisler ne yaptığımı anladıklarında donup kaldılar, gıcırdayan dişleri ve pençeleri hareketsiz kaldı.

Onları tuzağa düşürmüştüm.

"Teklifimi kabul et," diye zayıf bir sesle emrettim. "Eğer ölürsem, özgür olmayacaksınız."

"O zaman öl," diye hırladı iblisler. "Kan emiciler her zaman dağlara çekilmiştir. Bir sonraki de farklı olmayacak. Zayıflıklarını bulup onlara karşı kullanacağız."

"Bu strateji sizi bin yıl bekletti," diye hatırlattım onlara. "Benim gibi hiçbir kan emici sizi özgür bırakmaya istekli olmayacaktır. Size liderlik edecek Bandur olmadan, en az bin yıl daha burada kapana kısılacaksınız."

"Neden?" diye sordular. "Neden bizi serbest bırakıyorsunuz?"

Khramelan'ı, Lapzur'daki iblis kardeşleri ona ihanet ettikten sonra bile onları nasıl savunduğunu düşündüm. İblisleri nasıl yeneceğimi sorduğumda bana açıklanamaz bir şekilde Raikama'nın bir anısını gösteren gerçeğin aynasını düşündüm.

Ve bunun doğru yol olduğunu biliyordum.

"Kaosun bile bir yeri vardır," diye cevap verdim. "Sen olmayınca Kiata'nın dengesi bozuldu."

Cesaretimi kaybetmeden önce derin bir nefes aldım ve devam ettim: "Benim arzuladığım gelecek, büyü'nün bir kez daha topraktan fışkırdığı ve geliştiği bir Kiata, iblislerin, tanrıların ve ölümlülerin birlikte yaşadığı ve geliştiği bir Kiata.

"Cezanızı çektiniz. Şimdi Kiata'da yaşayan hiçbir canlının ruhuna, canına ya da bedenine zarar vermeyeceğine söz ver. Söz ver, ben de sana kanımı vereyim. Yemin ederim."

İblisler hiçbir şey söylemedi. Sessizlikleri sonsuza dek sürerken boş gözleri benimkilere dikilmişti. Onlar kararlarını vermeden önce öleceğimden emindim.

Sonunda, dağları titreten ürkütücü bir koro halinde konuştular. "Bin yıldır bu içi boş duvarların içine hapsolmuş durumdayız. Artık değil," diye mırıldandılar. "Yemin edeceğiz. Hepimiz yemin edeceğiz. Şimdi yemin ediyoruz."

Kuşlar itaat etti ve uçarak iblislerin zincirlerini kaldırmak için kanımı taşıdılar. Her iblis serbest bırakıldığında, yüzünde esrarengiz bir ifade ile bana başıyla selam verdi.

Bunun için doğmuştum: Kiata'ya büyü'yü geri getirmek için. Atalarımın yaptıklarını geri almak için. Bu benim kaderimde yazılıydı; ruhumdaki ve beni iblislere bağlayan kanımdaki büyü iplikçiklerinde. Yakında olacaktı.

Tüm iblisler serbest bırakıldığında, zincirleri duman pıfları içinde buharlaştı. Ama henüz gidememişlerdi.

Kuşlarım iblislerin üzerinde süzöldüler ve kâğıttan kanatlarını bir daire şeklinde birbirlerine dokundurdular. Ruhumun iplikleri gümüş ve altından uzun bir ışın halinde birbirine dokundu ve kuşlarım iblislerin etrafında bir halka oluşturarak onları verdikleri söze bağladı.

Sonunda iş bitmişti. Uzun bir sarsıntı yeryüzünü sarstı ve yarık yırtıldı, kızıl ışığı yanıp söndü. Dağ duvarında çatlaklar oluştu, şiddetli rüzgârlar delip geçti. *Gidin, diye bağırtıyor* gibiydi rüzgârlar. *Artık burada tutsak değilsiniz.*

İblislerin davete ihtiyacı yoktu. Dünyaya uçtular, dağı boşalttılar ve kâğıttan kuşlarımı da yanlarında götürdüler. Her biriyle birlikte

ruhum bir iplik gibi çözüldü ve hafiflediğimi hissettim. Bu dünyada kalmak için fazla hafif.

Çok geçmeden sadece Kiki kaldı ve ayın ışıltısı kanatlarına dokunduğunda son bir kez omzuma kondu.

Şimdi benim sıram, dedi. Sonuna kadar seninle kalmayı ve Lord Sharima'en'in bizi Dokuz Cennet'in neresine koyacağını görmeyi çok istiyordum. Tabii sonunda cennete gidersen.

"Hayır," diye fısıldadım. Onu kanadından yakalayıp yüzüme doğru getirdim. "Hayır, benimle kalıyorsun."

Yapamam, dedi Kiki, kanatlarındaki gümüş-altın desenler soluyordu.

Gözlerimden yaşlar boşanarak itiraz etmeye başladım ama Kiki'nin sesi her zamankinden daha cesur geliyordu. *En azından kağıttan bir kuş için heyecan verici bir hayat yaşadığımı söyleyebilirim. Keşke Turp Çocuk şarkı söylemek için burada olsaydı, ya da kardeşin flütüyle. Gitmeden önce biraz müzik dinlemek isterdim.*

Onu yakınımaya getirdim. "Channari deniz kenarında yaşayan bir kızdı," diye başladım, sesim kısık ve çatlaktı, "ateşi bir kaşık ve tencereyle tutardı. Karıştır, karıştır, güzel ten için bir çorba. Simmer, simmer, kalın siyah saçlar için bir güveç. Ama mutlu bir gülümseme için ne yapardı? Kekler, kekler-"

Rüzgar çok acımasızdı. Şarkıyı bitiremeden, küçük kağıttan kuşumu çaldı, onu güçlü bir fırtınanın içine hapsetti.

"Kiki!"

Peşinden atıldım ama bedeni kaskatı kesilmiş ve cansızlaşmıştı. Rüzgâr onu görüş alanımdan uzaklaştırırken içimden bir hıçkırık koptu.

"Kiki..." diye fısıldadım.

Dağ hâlâ titriyordu ve kendimi gediğe doğru sürükledim. Son iblisler de gidiyordu, gedikten geçen her bir iblis kırmızı ışığın titreyip solmasına neden oluyor, kenarları duvarın geri kalanı gibi griye dönüyordu. Dağların büyüü Kiata'ya geri dönüyordu, tıpkı benim kendi büyüm gibi.

"Ebedi Mahkemeler," diye lanetledim, yarığın ne kadar daraldığını fark ettim. Dakikalar önce bir ağaç kadar yüksek ve genişti, şimdi ise benden ancak bir baş uzunluğundaydı. Kapanıyordu!

Hâlâ parlayan kayalara doğru bastırdım, yolumu zorlamaya çalıştım. Panik içinde kayaların arasındaki bir yarığı kazdım, dağ titrerken parmaklarımın arasından toprak ve kum döküldü. Daha fazla rüzgar delip geçti,

ve dışarıdaki kuşları duyabiliyordum. Ama ben iblis değildim ve hiç sihrim kalmamıştı. Geçemedim.

"Shiori!" diye seslendi
bir ses. Takkan mı?

Yarığa baktım ve Takkan'ın kemerinden sallanan mavi bir püskül gördüm, sonra da dağın yamacındaki dar bir çıkıntıya tutunan elini. Kalbim yerinden fırladı. "Takkan!"

Beni bulmuştu. Çatlaktan baktı, gözleri umutla parlıyordu. "Shiori. Seni dışarı çıkaracağım."

Yüzü gözden kayboldu, yerini kılıcının çatlağa sürtünerek onu büyötmeye çalışırken çıkardığı ses aldı.

Küfür mü etsem yoksa sevinçten ağlasam mı bilemedim. Onca inatçı, inatçı, *aptal* genç adam arasında... "Defol buradan, seni aptal," diye mırıldandım, ama Takkan dağ gümbürdese bile kazmaya devam etti. "Yeter! Yarık kapanıyor. Beni kurtaramazsın."

"Ben senin ipinin ucuyum," diye hatırlattı Takkan bana. "Ne kadar uzarsa uzasın, sen beni istediğin sürece asla bırakmayacağım."

Göğsümdeki düğümler sıkılaştı ve gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını ısıttı. Bir gün Takkan'ın çocuklarımıza şarkı söylediğini duymak, her bahar Tavşan Dağı'na tırmanmak ve zirvesinde ayı seyretmek istiyordum. Megari için yazdığı masal kitabını okumak, her yıl Iro'nun Kış Festivali'nde onunla birlikte Baiyun Nehri'nde fenerler uçurmak, saçlarımızın yaşlandıkça beyazladığını ama kalplerimizin hikâyeler ve kahkahalarla genç kaldığını görmek istiyordum.

"Kenara çekilin!" Takkan bağırarak delikten içeri bir ok gönderdi, sapından uzun bir iplik sarkıyordu.

Raikama'nın ipi.

Üvey annem bir keresinde beni Kutsal Dağlar'dan çıkarmak için kullanmıştı ve şimdi Takkan da aynısını yapmak istiyordu. Tekrar işe yarayıp yaramayacağından emin değildim ama ucunu kavradığımda sihirle parıldadı ve bu bana umut verdi. Titrek bir nefesle bileğime bağladım.

"Hazır olduğunda çek!" Takkan bağırdı.

Kayaya yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. Sonra, şansımı kaybetmeden önce, çekiştirdim.

Dışarıdan güçlü bir çekim geldi. Taş omuzlarıma sürtündü ve toz burnuma ve ağzıma doldu. Gözlerimi kapattım, yarı

dağa çarpıp öleceğimi düşündüm. Ama bir sonraki nefesimde dışarıdaydım.

Bir çift güçlü kol beni belimden yakaladı. Güneş hala bulutların ve dumanın altında kalmıştı, ama yarığın kırmızımsı ışıltısında Takkan'ın yüzündeki sevincin beni görür görmez dağıldığını gördüm.

Kan cüppemi ıslatmıştı ve vücudum yumuşaktı, neredeyse gevşekti. Neredeyse bir hayalet gibiydim, ruhumun tek bir teliyle hayata tutunmaya çalışıyordum. O kadar bitmişim ki acıyı zar zor hissedebiliyordum.

"Bitti," diye fısıldadım. "İblisler özgür. Büyü özgür." Sıcaklığının tadını çıkarmak ve buğulu gözlerindeki yansımamdan kaçınmak için başımı çenesinin altına soktum. "Şimdi beni eve götür. Lütfen."

Kolu hâlâ belimde olan Takkan bizi dikkatli adımlarla dağın eteklerine doğru indirdi ve ben son bir kez gediğe baktım. Sadece bir kıvılcımdı, akşam olmadan önceki son gün ışıltısı gibi. Sonra kayboldu.

Dağların titremesi durdu; yeryüzü bir kez daha hareketsiz kaldı. Ve güneş dumandan bir cepten dışarı süzüldü, bir madeni para gibi altın ve ışıltılı, bize başından beri orada olduğunu hatırlattı.

CHAPTER FORTY-SIX

Bulutlardan süzülen yağmur son iblis ateşini de söndürdü. Serin ve ıslak bir şekilde yanaklarımdan aşağı süzüldü ve tenimdeki kül kalıntılarını yıkadı. Yanımda, yağmur Emuri'en'in Gözyaşları'nı bir kez daha doldurdu ve ay orkidesi havuzun tepesine doğru süzülürken, yumuşak yaprakları imkansız bir şekilde çiçek açarken, verdiğim savaşların boşuna olmadığını biliyordum.

Büyü Kiata'ya geri dönmüştü. Etrafımda yankılanan bir şarkı gibi hissedebiliyordum. Dünyayı daha canlı hissettiriyordu.

"Bu Geri." I fısıldadı içinTakkan. "Bu içinde ve Hava, ve Dünya, her yer. Bu harika bir şey."

Yağmur hafifleyince gökyüzüne göz kırptım. Güzel, çiçek gibi mavi bir gündü.

"Bir dakika burada bekleyelim," dedim.

Takkan başını sallayarak durdu. Her hareketimi büyük bir özenle yaparak beni Emuri'en'in Gözyaşları'nın önündeki düz bir kayanın üzerine özenle yatırırken kolları kaslarla doluydu.

Duman gitmiş, yerine yağmurun toprağı gıdıklamasıyla ağaçlardan kıvrılan yumuşak bir sis gelmişti. Sis Takkan'ın yüzünün üzerinden süzülüyor, gözlerindeki buğuyu neredeyse gizliyordu.

Beni kurtaramayacağını biliyordu. Hayatım kelimenin tam anlamıyla pamuk ipliğine bağlıydı - ruhumun kendime sakladığım son bir parçasına. Elimizde kalan tek şey vedalaşmaktı.

Yağmur yüzüme çarptı ama artık damlacıkları hissedemiyordum. Çoktan sürüklenmeye başlamıştım, ipi kopmuş bir uçurtma gibi, ipimin ucu sadece toprağa tutunuyordu. Yakında o da uçup gidecekti.

Uzaklarda bir figür gördüm, yavaşça ilerliyordu. Daha önce karşılaştığım biri değildi, ama varlığı bedenime baskı yapan okyanusun ağırlığı gibi ağır, kaçınılmaz bir gölge yayıyordu.

Kalbim göğsüme gömüldü. Kim olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde.

Takkan'a döndüm ve kalan zamanımı değerlendirdim. "Bana bir hikâye anlat."

Koyu renk saçları gözlerini kapatıyordu ve yanaklarının sert eğiminden aşağı süzülen şeyin yağmur mu yoksa gözyaşı mı olduğunu anlayamıyordum. Elleri benimkileri kavradı. "Bir zamanlar gülümsemeyi unutmuş bir kız vardı," dedi usulca. "Zeki ve güzeldi, o kadar ki güzelliği köyden köye yayılmıştı ve pek çok hayranı vardı. Ama annesi hastalandığında, gözlerindeki tüm mutluluk kayboldu ve eski halinin hayaleti haline geldi.

"Annesi ölmeden önce, kızına başının üzerine tahta bir çanak takacağına ve onu hiç çıkarmayacağına dair söz verdirmiş. Bu çanak yüzünün yarısını örtecek ve onu istenmeyen ilgiden koruyacaktı. Çok geçmeden kızın şeytani gözlerini kâsenin altında sakladığı söylentisi yayıldı ama kız peşinden gelen acımasız sözleri duymazdan geldi. Tam da annesinin istediği gibi, bu sayede gerçek arkadaşlarının kim olduğunu gördü. Aylar sonra, kâseyi değil ama üzüntüsünü fark eden bir çocukla tanıştı. Ondan bir gülümseme kazanmayı kendine görev edinmişti. Her gün onunla bahçede yürüyor ve ona hikayeler anlatıyordu. Yavaş yavaş, çok yavaş yavaş, kız onun nazik kalbine ısındı ve ikisi aşık oldu."

"Tıpkı sana benziyor," dedim başımı arkaya eğerek. "Üçüncü dereceden basit, mütevazı bir lord. Kar yağarken koşmayı ve kız kardeşi için masal kitapları boyamayı seven biri."

"Oğlan onunla evlenmek istedi," diye devam etti Takkan, "ama köylüler buna izin vermedi. Onun bir iblis olduğunu düşünerek öldürmeye çalışmışlar ama kâsesi binlerce parçaya bölünmüş ve sonunda kötücül bir güçle değil, yıldızların ışığıyla parıltıyan gözleri ortaya çıkmış. Delikanlı onun güzelliğini değil, sevdiği kadını gördü. Onunla evlenir evlenmez evlendi ve bir hayattan diğerine ve diğerine ipleri düğümlendi."

Acıyla gülümsedim, neredeyse acıyı unutuyordum. Çevremde dolaşan ve beni bekleyen garip varlığı neredeyse unutuyordum.

Takkan hikayesini bitirmek için.

"Hikâyenizin sonunu sevdim," diye fısıldadım. "Keşke bizimki de böyle bitseydi."

Takkan gözlerini indirdi. Elini elime bastırırken gözleri ıslaktı ve sesi duygusallıktan boğuk çıkıyordu. "Biz birbirimize bağlıyız, unuttun mu? Eğer kalbin yoksa, sana benimkinin yarısını vereceğim. Eğer ruhun yoksa, seninkini benimkine bağlayacağım."

"Fenerinizi parlatan ışığı bulun," dedim usulca, Raikama'dan alıntı yaparak. "Karanlık etrafınızı sardığında bile ona tutunun. En güçlü rüzgâr bile alevi söndüremez." Başımı eğerek ona baktım. "Sen ışık olacaksın, Takkan. Nereye gidersem gideyim."

Görüşüm bulanıklaştı ve kulaklarım çınlayarak Takkan'ın cevabını duymamı engelledi. Ama sonunda son anlarıma tecavüz eden figürü görebildim. Beklediğim gibi kadifemsi bir karanlığa bürünmemiş, yakıcı parlak bir ışığa bürünmüştü.

Lord Sharima'en'in kendisi, ölüm tanrısı.

"Gel, Shiori'anma," dedi, sesi soğuk ve mesafeliydi. "Vakit geldi."

Ruhumun ölüm tanrısına itaat ettiğini ve bedenimi terk etmeye başladığını hissettim. Uyku göz kapaklarımın tozunu alıyordu ama yine de uyanık kalmak için savaştım. Kalmak için savaştım.

Hayır, henüz değil.

"İyi iş çıkardın," dedi tanrı, sözlerinde uyarı vardı. "Onurunla git."

Umurumda değil. Bırak kalayım. Lütfen. Yeraltıcı Sharima'en'e yalvarmanın faydası yoktu. Her Kiatan bunu bilirdi. Ama sesimin ne kadar çocukça çıktığı umurumda değildi.

"Babamın, kardeşlerimin bana ihtiyacı var...." Yutkundum. "Ve Takkan."

"Zamanları geldiğinde size katılacaklar," dedi Lord Sharima'en. "Artık o senin."

"Öyle mi?" diye yeni bir ses yükseldi.

Ölüm Tanrısı döndü ve arkasında beliren parıldayan forma kaşlarını çatarak baktı.

Güçsüzce başımı kaldırdım. Ay ışığından bir taçla yıkanan ayın hanımefendisiydi. Gümüş çerçeveli gözleri olan tavşanlar ayaklarının dibinde oynaşıyordu ve o soluk bir bulutun üzerinde süzülerek bize doğru geliyordu.

Imurinya, diye düşündüm.

"Bak," diye konuştu bana eliyle işaret ederek. Sesi sıcak ve melodikti, benim için yeniydi ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde tanıdıktı. "Emuri'en'in ipliyle bağlılar."

Bileğime baktım ve beni Takkan'a bağlayan ışıklı bir ipliğe dolanmış olduğunu gördüm. Bunu daha önce bir kez görmüştüm, Raikama ölürken.

"İpler kolayca kopar," dedi Lord Sharima'en. "Evine, tavşanlarının yanına dön, kardeşim. Burada yerin yok."

"Aslında bu benim haddime değil," diye itiraf etti Imurinya, "ama Ai'long'dan da haber getirdim. Dört Yüce Deniz'in Prensi'nden, Ejderha Kralı'nın varisinden."

Kulaklarım dikildi. *Varisi mi?*

"Ejderhalar ne istiyor?" Lord Sharima'en sınıanarak söyledi. "Daha önce insanların işlerine hiç karışmamışlardı."

"Ebedi Majesteleri Seryu'gınan bize uzun zaman önce iblisleri dağlara kapatırken ejderhaların yardımına ihtiyaç duyduğumuzu hatırlatıyor. Onlara bir iyilik borçluyuz ve onları serbest bırakan kan emicinin kaderinde söz sahibi olmak istiyorlar." Ayın Leydisi daha sonra durakladı ve her kelimeye ağırlık vererek, "Ejderhalar onun yaşamasını istiyor," dedi.

Hoşnutsuzluk Lord Sharima'en'in yüz ifadesini kararttı ve kardeşler hiçbir şey söylemedi - en azından benim duyabildiğim hiçbir şey. Konuştuklarını *hissediyordum*. Daha doğrusu, tanrıların dilinde tartışıyorlardı.

Sonunda ölüm tanrısı geri çekildi ve Imurinya'yı bana hitap etmesi için bıraktı. Yanımda diz çöktü ve şakaklarımı okşadı. Ruhum onun dokunuşuyla titredi, hâlâ bedenime pamuk ipliğiyle bağlıydı.

"Büyük bir metanet gösterdiniz," dedi ciddiyetle, "ve bu dünyada yaptıklarınızla tanrıları memnun ettiniz. Biz merhametten yoksun değiliz."

Nasıl bir "merhamet" bekleyeceğimi bilemediğim için nefesimi tuttum.

"Ölümün efendisi ve ben bir anlaşmaya vardık," dedi. "Yarısının adil olduğuna karar verdik. Yarısı çoğu kişinin aldığından daha fazla."

"Yarısı mı?" Ben de yineledim.

"Evet, yarım." Imurinya'nın ışıltılı gözleri üzerimde durdu. "Shiori'anma, ruhun yaşam ve ölüm arasında gidip geliyor; yarısı Bushi'an Takkan'a, yarısı da göklere bağlı. Bu nedenle, ömrünün geri kalanında her yılın yarısını benimle birlikte ayda geçireceksin."

Kiki, kadının cübbesinin arkasından fırladı ve eğer ayağa fırlayabilseydim, fırlardım.

Kağıttan kanatları yerine tüyleri ve benim yaptığım mürekkepli gözler yerine yuvarlak, kırışmayan gözleriyle gerçek bir kuşa dönüşmüştü. Kanatları altınla süslenmişti ve başını canlı kırmızı bir taç boyamıştı.

Imurinya gülümseyerek, "Bana ulaşmanın yolunu buldu," diye açıkladı.

Sen de gelecek misin? Kiki sordu, her zamanki gibi arsızca. *Berbat görünüyorsun. Gel, bizimle gel.*

Oyalandım. Hazır değildim.

"Yılın diğer yarısını... Yeryüzünde mi geçireceğim?" diye sordum. Sesim baş döndürücüydü; kelimeleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimi anlayamadım.

Imurinya, "Bu kardeşim ve benim üzerinde anlaştığımız bir uzlaşma," dedi. "Bushi'an Takkan yaşadığı sürece bu anlaşma da devam edecek. Zamanı geldiğinde, Lord Sharima'en'in krallığında ona katılacaksın."

Ölümün efendisine baktım, o da belli belirsiz başını salladı. Sonra Takkan'a baktım, ölümsüzleri duyup duymadığını ya da görüp görmediğini merak ediyordum. Hâlâ yanımdaydı, gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Kulağa yeterince makul geliyor," diye sessizce kabul ettim. "Ne zaman dönebilirim?" "Her bahar ve yaz döneceksin."

"Ve ben normal mi olacağım?" Yutkunarak sordum. "İnsan mı?"

Imurinya kıkırdadı. "Evet, evet. Kanayacak ve iyileşecek, yaşlanacak ve mutluluk ve bilgelik içinde büyüyecek kadar insan. Hatta dilerseniz çocuk bile doğurabilirsiniz."

Yanaklarım kızarmıştı ama Imurinya aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı, çünkü bilmek istediğim şey tam olarak buydu.

"Bunun yerine kış ve bahar için dönebilir miyim?" Tanrılarla pazarlık yapmanın görgüsüzlük olduğunu bildiğim halde kendimi tutamayarak sordum. "Doğum günümü ailemle birlikte kutlamak ve kış turnalarını görmek isterim. Ve Iro'yu," diye ekledim. "Kışın çok güzel oluyor."

Imurinya parlak bakışlarıyla beni etkisiz hale getirdi, o kadar niyetliydi ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Hata yaptığımdan ve onun ve Lord Sharima'en'in bu uzlaşmayı tamamen ortadan kaldıracağından emindim.

"Çok iyi," dedi Imurinya sonunda. "Kış ve ilkbahar, kararlaştırıldı. Ama bu ilk döngü için baharı beklemelisin. Kış yaklaşıyor ve vücudunun iyileşmeye ihtiyacı var."

Ayaklarının dibindeki tavşanlardan birini kaldırdı ve ilahi ışık etrafımızda toplanarak ölümlüler âlemini delip geçti. Takkan keskin bir nefes aldı; artık onu görebiliyordu.

"Söz verildi," diye Imurinya onu bilgilendirdi. "Shiori'anma her kış ve ilkbaharda dünyaya yeniden gelecek, yılın yarısını seninle, yarısını da benimle geçirecek. Baharın ilk ay doğumu geldiğinde onu Tavşan Dağı'nda, Bushi'an Takkan'da bulacaksın."

Takkan gözlerini kırptırdı, bu büyük ölümsüzleri gördüğünde ağzından kaçıracağı tek şaşkınlık işaretiydi. Koluyla gözlerini sildi ve başını öne eğdi. "Anlıyorum," dedi sessizce. "Teşekkür ederim, Leydi Imurinya. Orada olacağım."

"Şimdi vedalaşın," dedi ayın hanımı.

Parça parça, ruhum bedenimde yeniden bir araya geldi, her sinirime bir karıncalanma hissi doldu. Bir test olarak önce başımı kaldırdım. Sonra, geri kalan kısmım uyandığında, Takkan'a gamzeli bir gülümseme verdim. Yüzündeki üzüntüyü silmek için tek gereken buydu. Gözleri şaşkınlık ve rahatlamayla kocaman oldu.

"Kalkmama yardım et," dedim ve Takkan'ın eli bir anda orada oldu, beni nazikçe ayağa kaldırdı.

Artık yalnız olmadığımızı gördüm. Kardeşlerim gelmişti ve aceleyle ilerlediler.

"En azından Ay'dayken dikiş dikmek zorunda kalmayacaksın," diye takıldı Yotan. "Yoksa olacak mı?"

"Hanımefendinin duvar halılarını mahvetmemi isteyeceğinden şüpheliyim," diye cevap verdim. "Doğru, doğru."

İkizleri kucakladım, sonra Reiji'ye geçtim. O da benim gibi yakında Kiata'dan ayrılacaktı.

Çocukluğumuz boyunca pek iyi geçinememiştik ve söyleyecek söz bulamayacağımı düşünmüştüm. Bugün öyle olmadı. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama seni özleyeceğim Reiji."

"Yapmamalısın," dedi yumuşak bir sesle. "Başka kimse yastığının altına ağustos böceği kabuğu koymayacak... ya da Raikama'nın bahçesinden yılan çalmaya cesaret edemeyeceksin. Başını çok daha az belaya sokacaksın."

"Sonunda bütün bunların senin hatan olduğunu kabul ediyorsun yani?" Orantısız bir sırtıma yaptı. "Eşit suçlu paylaşıyoruz."

Kollarımı ona doladım, keşke gençken ona daha çok sarılsaydım diye düşündüm. "Bu sonsuza kadar veda değil," dedim kulağına. "Biliyorum."

Döndüğümde kağıttan prensesini ziyarete ikna etmenin bir yolunu bulacaksın."

Sonra Hasho geldi, kanadı yanında kıvrılmıştı. "Kışı istemene sevindim. Doğum günün sensiz aynı olmazdı."

En küçük kardeşime sarıldım. Beni her zaman en iyi o anlamıştı.

"Döndüğünde senin için bir ziyafet hazırlayacağız, kardeşim," dedi Benkai. "En güzel yemeklerin olduğu bir ziyafet ve fenerlerle dolu bir gökyüzü."

Güldüm. "Hepiniz için yemek yapması gereken kişi benim."

"Yapacaksın." Andahai göz kırptı. Onu hiç göz kırparken görmüş müydüm? "En sevdiğimiz yemeklerin bir listesini yaparız."

Farkına vararak ona doğru döndüm. "Döndüğümde teyze olacağım."

"Ve umarım yeni bir kardeşim olur," diye yanıtladı Andahai. Takkan'a başıyla bir selam verdi. "Unutma, hâlâ hazırlanman gereken bir düğün var. Belki de ikiniz şimdi evlenmelisiniz, yoksa sonsuza dek Ay'da kalmak gibi bir fikre kapılırsınız."

"Yapmayacağım." Takkan'la utangaç bir gülümseme alışverişinde bulundum. "Onun kalbi benim evim ve-"

"-Senin olduğun yer benim ait olduğum yerdir," dedi benimle birlikte. Bileklerimize baktı, kırmızı ipler hala görünüyordu, uçları düğümlenmişti. "Seni bekliyor olacağım."

Duymak istediğim tek müzik onun sözleriydi ve Kiki ile Leydi Imurinya'yı ay ışığında bildiğim en eski efsaneye giden yolda takip ederken bir öpücük kondurdum.

EPILOGUE

Ayın eşiğinde duruyordum, ayaklarımın altında bir alacakaranlık denizi dalgalanıyordu, yıldızlar yukarıda ve aşağıda asılı duruyordu. Bulunduğum nokta görkemli olmasına rağmen, bu gece hiç huşu hissetmedim. Sadece heves.

Bunun için altı ay bekledim. Bir saniyemi bile boşa harcamayacaktım. "Ben hazırım," diye fısıldadım.

Gökyüzünün yıldız dokunuşlu kıvrımları üzerinde gümüşü ay ışığından bir iz belirdi. Yeni yağmış kar gibi yumuşak bulut tarlaları arasında aşağı ve aşağı doğru ilerledi.

Hızla hareket ettim, çarpan kalbimin hızına yetişemiyordum. Ya da yeni kanatları onu oldukça hızlı kılan Kiki. Benim ona yetişmemi beklerken, peşimizden gelen ışık huzmelerinin arasından geçme oyunu oynuyordu.

Acele et, seni salyangoz! diye bağırdı. Sen yeryüzüne inene kadar bahar bitmiş olacak. Pastalarımı asla alamayacağım.

Acele ettim, hüznle gülümsedim. Kiki gerçek bir turna olmaya bayılıyordu ve artık kağıttan geçmişinden hiç bahsetmiyordu. Ama bazen, korktuğunda ya da yalnız kaldığında, çok büyük olduğunu unutarak kolumun içine uçmaya çalışırdı. Orijinal halini az da olsa özlediğini bu şekilde anlıyordum.

Birlikte ay ışığının aydınlattığı patikadan aşağıya doğru ilerledik, ta ki bir esinti göklerin durgunluğunu yarıp geçene kadar. Imurinya bize

Rüzgârın oğulları ölümsüz ve ölümlü diyarlar arasındaki ayrımı koruyordu. Burası Kiki ve benim ayrılacağımız yerdı.

Kek getirmeyi unutma, dedi bana yüzüncü kez söz verdirerek. Kırmızı fasulye ezmeli yuvarlak pirinçli olanlardan. Ay çöreği de. Imurinya bunu severdi.

"Hatırlayacağım," dedim ve küçük kuşumun başına bir öpücük kondurdum. "Ben yokken hanımefendiye yaramazlık yapma."

Kiki ay ışığından bir perdenin arkasında kayboldu ve beni güneş ve bulutlarla baş başa bıraktı. Yolun sonuna gelmiştim ama Imurinya bana buradan sonra ne yapacağımı söylememişti.

Eğildim, parmak uçlarım ayak bileklerimi sıyıran alçak bir bulutu okşadı. Aşağıda güneş dünyayı aydınlatıyordu ve ben tanrıların görüşüne sahiptim. Güneyde, Gen'i bir kitap yığınının incelerken gördüm, gerçeğin aynası onun yanında parıldıyordu. Sonra Taijin Denizi'nin ötesinde, bir balina sürüsüyle yarışan Seryu'ya bir an göz attım. Boynuzları muhteşem gümüşü bir taca dönüşmüştü ve gözleri güneşten daha kırmızı parlıyordu. *Ejderha Kralı'nın varisi olduğunu* hatırladım. Bunu nasıl başardığını merak ettim.

Beni izlediğini hissetmiş olmalı ki başını kaldırıp doğruca bana, aya baktı. Bir an için bakışlarımız buluştu ve Seryu bana esrarengiz bir gülümseme verdi. Sonra hiç vakit kaybetmeden denize geri daldı ve kendisine henüz yetişmiş olan balinaların yanından kükreyerek geçti.

Bir kahkaha atarak alkışladım ve ufkun ötesinde kaybolmalarını izledim. Sonra, tam ayaklarımın altında, bulutlar yer değiştirerek tanıdık iki tepeli bir dağı ortaya çıkardı. Her zamanki kar örtüsü olmadan neredeyse tanıyamayacaktım ama birden kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki nefes almakta zorlandım. Ve aniden ne yapacağımı bildim.

Sıçradım.

Düştüm mü yoksa uçtum mu bilmiyorum. Bulutlar görüşümü engelledi ve dünya bir yıldız ve ışık cümbüşü içinde hızla yükseldi. Ama sonra yere indim, sırtım toprağın yumuşak kıvrımlarına gömüldü ve güneşi yanaklarımda hissettiğimde gözlerimi açtım.

Çimlerin üzerinde yatıyordum. Dirseklerime ve dizlerime batan soğuk, ıslak çimenler. Etrafımda sık çamur havuzları vardı ve gümüşü kırağı damarları tarlayı kaplamıştı.

Titremeye başlamamdan bir an önce omuzlarıma bir pelerin düştü.

"Çamura dikkat et, ay hizmetçisi," dedi Takkan usulca, yanımda diz çökerek. "Neredeyse donmuş. İçine düşmek eğlenceli olmaz."

Beni yattığım yerden güvenli bir şekilde kaldırdı, sıcaklığıyla sardı ve alnımı onunkine dokundurdum. Sesim boğuk çıktı, sevinç ve inançsızlığın bir karışımıydı. "Bana ilk sözlerin çamur mu oldu?"

Takkan sıırttı. "Uyarının bir karşılama serenadından daha acil olduğunu düşündüm."

"Beni uyarılmış say. Şimdi şarkı söyle."

"Şimdi mi? Güleceksin."

"Sana asla gülmem, Bushi'an Takkan."

Elimden geldiğince ciddiyetle söyledim ama gözlerim dans ediyordu ve Takkan beni tanıyordu.

"Yalancı." Ceza olarak beni kollarında yukarı kaldırdı. Beni kendi etrafımda döndürürken, botları çamura bulaşırken şaşkınlık ve zevkle çığlık attım.

Karnımız ağrıyana kadar güldük, mutluluğumuzun sesi kalbimi bulutların ardındaki solgun güneş kadar dolu hissettiren bir şarkıda harmonize oldu.

Sonunda beni yere bıraktığında ikimizin de başı dönmüştü, birbirimize takılıp düştük. Beni belimden yakaladı ve öptü.

Beklemeye değer bir öpücüktü -ister yarım yıl, ister yarım ömür olsun- nefesimi kesen, midemi hoplatan, burnumu ve kirpiklerimi kaplayan buzları lezzetli bir sıcaklıkla eriten bir öpücük. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve onu kendime çektim, burnunu kendi burnumla gıdıkladım ve nefeslerimizin havada buharlaşmasını izledim. Dudaklarımı yaladım, şekerin tadını aldım. "Kek mi?"

"Chiruan onları senin için yaptı," diye itiraf etti Takkan mahcup bir sırıtışla. "Kabul edilebilir olduklarından emin olmak için birkaç tanesini test ettim. Bir tane ister misin?"

Ona *çiçek yerine kek* demiştim. Kalbim sıcaklıkla sıkışırken, ayaklarımın altında en küçük tomurcuklar çiçek açtı. İçimde sadece bir parça sihir kalmıştı ama Kiata... Kiata onunla *çiçek açmıştı*. Bana hissettirdiği, insanın karnının derinliklerine sıkışmış bir sevgi katmanı gibiydi. Soğuk olsa bile sıcaklık. Üzüntü olsa bile neşe. Ayaklarımın altındaki çiçekler açtı ve büyüdü.

"Sonra," diye cevap verdim, sonunda Takkan'ın sorusuna cevap vermişim. Kollarını belime doladı ve nefesinin kıpırdadığını hissederek ona yaslandım.

Saçımı. "Güneşin batmasına sadece birkaç dakika kaldı."

Bütün gün onun kollarında kalabilir, aşağıdaki pirinç tarlalarını, Tavşan Dağı'ndan aşağı kıvrılan Baiyun Nehri'ni, Iro'yu çevreleyen çimenli tepeleri, yakınlardaki gri kiremitli kaleyi görmekten memnun olabilirdim. Ama gün azalıyor, yaldızlı toprak genç ay ışığıyla gümüşe dönüyordu.

Aslında yalnız olmadığımızdan bahsetmiyorum bile.

Tiz bir kıkırdama davetsiz misafiri ele verdi ve Takkan'ın omzunun üzerinden bakmak için döndüm.

"Megari!" Ciyakladım.

"Takkan sana bir şarkı kadar zaman ayırmamı söyledi," dedi Megari, yanmayan bir feneri yere bırakarak. Uzakta geçirdiğim bir yıl içinde yanaklarındaki genç yuvarlaklığın bir kısmını kaybetmişti ama gözlerinde tanıdık bir muziplik pırıltısı parlıyordu. "Kısa bir şarkı seçtim."

Onu kucakladım ve yere bırakmadan önce bir kez döndürdüm. Ona hayretle baktım. Artık neredeyse omzuma geliyordu ve saçlarını artık atkuyruğu yapmıyor, sırtına doğru salıyordu.

"Ne kadar uzadığım hakkında yorum yapma, ben de senin saçların hakkında yorum yapmayacağım," diye uyardı Megari ben daha bir şey söyleyemeden. "Bu konuda bir sürü yorum alacaksın. Güven bana. Babam ve Takkan eve geldiklerinde bana bakmaktan vazgeçmediler. Sanki aylardır değil de yıllardır uzaktalarmış gibi!"

Takkan, "Kız kardeşim tavşanlarla birlikte olmayı insanlara tercih etmeye başladı," diye şaka yaptı.

Bir çift pofuduk hayvan ayaklarımın üzerinde oynadı, kahverengi benekli bir tavşan terliklerimi kemirmeye bile cüret etti. Kadifemsi kürkünü okşamak için diz çöktüm.

"Genellikle yabancılardan korkarlar," diye düşündü Megari. "Ama senden değil."

"Ay'da çok tavşan var," diye cevap verdim ve yaratığın gitmesine izin verdim. Uzun otların arasına kaçışını izledim.

Megari'nin benim için sorularla yanıp tutuştuğunu hissedebiliyordum ama Takkan, sanki ona söylenmemiş bir anlaşmayı hatırlatır gibi kız kardeşinin omzuna dokundu. İç çekerek fenerini aldı ve atları bağladıkları tepenin eteklerine doğru yürürken salladı. "Bu yalnız zamanın tadını çıkarın. Eve vardığınızda anneniz size bir an bile rahat vermeyecek."

"Eve dönerken dikkatli ol!" Takkan Megari'nin ardından seslendi. "Hava kararıyor!"

Megari duyduğunu göstermek için el salladı, sonra bir kez daha veda etti. Ben de el salladım ve onun Iro'nun içine doğru çekilmesini izledim. Sonra gözlerim gökyüzüne kaydı; orada solmakta olan güneş, yükselmekte olan ayla yer değiştiriyordu. Bir deniz

Yıldızlar tüllü alacakaranlıkta parılıyordu, yedi köşeli turna diğerlerinden daha parlaktı.

"Adını değiştirmişler," dedi Takkan, dikkatimi çeken şeyi hissederek, "yeni bir efsanenin adını vermişler."

"Ne efsanesi?"

"Turnalar, iblisler ve ejderhalarla ilgili bir efsane ve korkunç bir lanetin altındaki bir prenses. Çocuklar perçinlendi."

Elimi tutup avucuma bir öpücük kondurarak söyleyeceklerimi susturdu. "İyi bir hikâye ama uzun. Sana sonra anlatırım. Bu gece misafirlerimiz var."

"Uzun zamandır beklediğim misafirlerimle aynı gün mü? Kim bu kadar önemli olabilir?"

Beklentiyle köpürdüğümü biliyordu. "Sana mutfakta küçük bir iblis olduğunu söylemiş miydim? Birkaç hafta önce geldi ve ocağın içine yerleşti. Pirinci yakıyor ve öfkeli olduğunda ateşin sönmesine neden oluyor. Aşçılar rahatsız oluyor ama Megari seviyor. Sanırım Chiruan'ın da hoşuna gidiyor."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. İblisler bekleyebilirdi. "Misafir kim?"

"*Misafirler.*" Takkan sabırsızlığımın tadını çıkararak kasıtlı olarak durakladı. "Bunlar kardeşleriniz."

Kardeşlerim mi? Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Geldiler mi?"

"Altısı da," diye onayladı Takkan. "A'landi'den Reiji bile. Ve... baban."

Bunun üzerine iki kaşım da kalktı.

Takkan güldü. "Benim de tepkim buydu. Ziyaret haberini aldığında annemin yaşadığı sıkıntıyı tahmin edebilirsiniz. Geçen haftayı evi mükemmel bir düzene sokmaya çalışarak geçirdi. Ve gerçek kimliğinizi bilmeden sizi bütün bir kış misafir ettiği gerçeğini hala tam olarak atlatabilmiş değil."

"Bu beni mutfaka geri almayacağı anlamına mı geliyor?" "Muhtemelen hayır. En az bir yıl diyebilirim."

"Bir yıl mı?" Hayıflandım. Yemek yapmayı özlemiştim ve o anda midemin guruldamasından anladığım kadarıyla yemek yemeyi de özlemiştim. "Altı erkek kardeşim olmasının bir nedeni var. Umalım da benden çok onlarla meşgul olsun."

"Bundan şüpheliyim. Hazırlanması gereken oğlunun düğünü var."

Kızardım, dilim tutuldu. Sonra dedim ki, "Megari haklıydı, değil mi? Döndüğümde ortalık karışacak. Herkes bana bakacak ve sorular soracak...."

"Biraz geç kalabiliriz..." dedi Takkan.

Biraz geciktin mi? "Doğru mu duydum? Benim onurlu, namuslu nişanlım yemeğe geç gelmemizi mi öneriyor?" Korkudan nefesim kesilmiş gibi yaptım. "Hem de imparatorla."

Takkan'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Senin için birkaç kuralı esnetmeye hazırım."

Elimde değildi. Ayağa fırladım ama Takkan çoktan oradaydı. Dudakları dudaklarımı buldu ve birbirimize kenetlendik, kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı saçlarında gezdirirken elleri beni sırtımın küçük kısmından tuttu. Öpüştük, öpüştük, bir ağaca yaslanana kadar sendeledik ve kar dallardan başımıza yuvarlanırken güldük ve çığlık attık.

Birbirimizi ağaca yaslayarak ne kadar zaman geçirdiğimizi asla bilemeyeceğim, tavşanlar bizi merakla izliyordu. Çok geçmeden alacakaranlık çöktü ve gece üzerimize çöktü. Geri dönme vakti gelmişti.

"Gitmeliyiz," dedi Takkan, beni ağaçtan uzaklaştırmadan önce burnumdaki kar tanelerinin tozunu alırken. Diz çöküp getirdiği iki feneri alırken elimi bırakmadı. Biri kendisi için mavi, diğeri benim için kırmızı olan fenerler, basit kırmızı bir iple birbirine bağlanmıştı.

"Karanlıkta seni kaybetmeyeyim diye," diye açıkladı parmaklarımla ipliği takip ettiğimde.

"Beni asla kaybetmeyeceksin, Bushi'an Takkan," diye cevap verdim. "İster aydınlık ister karanlık olsun, sen benim fenerimi parlatan ışıksın."

Parlayan ayın altında, kalplerimiz ısıldayarak ve fenerlerimizdeki ışık yıldızlar kadar parlak bir şekilde evimize doğru yol aldık.

ACKNOWLEDGMENTS

Vay canına, altı kitap oldu! En başından beri bana inanan menajerim Gina'ya her zaman minnettarım. Ve editörüm Katherine'e, kitaplarımı olabilecekleri en iyi hale getirme konusundaki ciddi şahin gözleriniz için. Ve hikayelerimin isteyebileceğim en büyük savunucusu olduğu için.

Yayıncım Lili'ye, hikâyelerimi okuyucuların eline ulaştırma konusundaki kararlılığınız ve birlikte çalışmak için harika olduğunuz için. Gianna, Melanie, Alison, Elizabeth, Kelly, Dominique, John, Artie, Natali, Caitlin, Jake ve Knopf Books for Young Readers'daki harika ekibe *Ejderhanın Vaadi*'ndeki desteğiniz için. Hikâyelerimi hayata geçirmeme ve okurlarımın eline ulaşmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Tran'a, ejderhalar için! Bu kapak mükemmel ve her zamanki gibi takıntılıyım.

Alix'e, başlığın şarkı söylemesini sağladığı için. Bu muhteşem.

Kiata'nın nefes kesici haritası ve dünyalarım görsel hayat kattığı için Virginia'ya.

İngiltere'deki ekibime: Molly, Natasha, Kate ve Lydia, beni Hodderscape ailesine kabul ettiğiniz için ve tüm pastel ihtişamıyla en güzel kapaklar için Kelly Chong'a teşekkür ederim.

Anissa'ya, arkadaşlığınız ve webtoon ve romantizm tavsiyeleriniz için tekrar teşekkürler!

Hepsi aynı zamanda sevgili arkadaşlarım olan muhteşem beta okuyucularıma: Leslie ve Doug, Amaris, Diana ve Eva. Size değer veriyorum.

Pasang'a, senin yardımın olmadan bu kitabı yazamazdım. Teşekkür ederim.

Hikayelerimin çoğuna ilham verdiği için büyükanne. Okuyucular sana teşekkür etmeli, özellikle de yemek söz konusu olduğunda.

Sevginiz, sonsuz desteğiniz ve fikirleriniz (ve bebek bakıcılığı teklifleriniz) için aileme ve Victoria'ya.

Adrian'a ve kızlarıma, *bana* ışık oldukları için. Adrian, sana ne için teşekkür edeceğime dair bir kitap yazabilirim ama kısa kesmek gerekirse, taslaklarıma yaptığın sürpriz karalamalar için teşekkür ederim. Beni her zaman güldürüyorlar. İşler kötü gittiğinde bana sarılıp cesaret verdiğin ve işler yoluna girdiğinde birlikte kutlama yapmak istediğim ilk kişi olduğun için de teşekkür ederim. Sizi seviyorum. Charlotte ve Olivia, neşem ve aşkım olduğunuz ve gün boyunca neden sürekli bilgisayar başında olduğumu merak ettiğiniz için. Çok hızlı büyümeyin.

Son olarak, okuyucularıma. Benimle birlikte bu yolculuğa devam ettiğiniz için teşekkür ederim. Umarım çok daha fazlası gelir!

ADRIAN OW

ELIZABETH LIM San Francisco Körfez Bölgesi'nde büyüdü ve burada masallar, efsaneler ve şarkılarla beslenerek yetişti. Yazar olmadan önce profesyonel bir film ve video oyunu bestecisi olan Elizabeth, hâlâ en iyi kitap fikirlerini piyano başında yazarken buluyor. Harvard College ve Juilliard School mezunu olan Elizabeth, şu anda kocası ve iki kızıyla birlikte New York'ta yaşamaktadır.

Elizabeth'in uluslararası çok satan romanları arasında *Spin the Dawn*, *Unravel the Dusk* ve *Six Crimson Cranes* yer almaktadır. Ayrıca Disney'in A Twisted Tale serisine de katkıda bulunmaktadır.

elizabethlim.com

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

 Ejderhanın Vaatinin Kapağı

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

